

**ЮСИ АДЛЕР–УЛСЕН
ЖЕНАТА В КАПАН
ПЪРВИЯ СЛУЧАЙ НА
КОМИСАР КАРЛ МЬОРК**

Част 1 от „Отдел Q“

Превод от датски: Ева Кънева, 2014

chitanka.info

*На Хене Адлер-Улсен.
Без нея вдъхновението ми би пресъхнало.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Огромни благодарности на Хене Адлер-Улсен, Хенинг Кюре, Елсебет Веренс, Съорен Скоу, Фреди Милтън, Еди Киран, Хене Петерсен, Миша Шмалщйг и Карстен Д. Д. за безценните им и подробни коментари. Благодаря и на Гите и Петер К. Ранес и на Датския център за писатели и преводачи в Хал, заедно ми предоставиха спокойствие и тишина, така необходими по време на творческо писане. Благодаря на Петер Мадсен за илюстрациите към подаръчното издание. Дълбоко признателен съм и на Петер Х. Улсен и Йорн Педерсен, че споделяха с мен оригинални идеи, на Йорген Н. Ларсен за приноса към събирането на материал за книгата, на Михаел Недергор за информацията какво става с човешкото тяло в барокамера. Искам да отправя и специални благодарности към К. Улсен и комисар Лейф Кристенсен, заедно нанесоха в тази книга поправки във връзка със специфични практики в работата на полицията. И накрая, едно голямо благодаря на моята датска редакторка Ане Кристине Андерсен за изключителния ѝ принос към книгата ми.

ПРОЛОГ

Тя стърга ожесточено с окървавените си пръсти по гладките стени и удря с юмруци по дебелия стъкла, докато изгуби чувствителността в ръцете си. Поне десет пъти стигаше опипом до металната врата, впиваше нокти в процепа и започваше да дращи, но вратата не помръдваше дори на сантиметър.

Накрая ноктите ѝ се изпочупиха, тя залитна назад и запъхтяна, се просна по гръб върху леденостудения под. За миг се втренчи в непрогледния мрак с широко отворени очи и лудешки биешко сърце. После започна да крещи. Крещя, докато ушите ѝ писнаха и прегракна.

После отметна глава назад и отново усети свежия полъх от тавана. Навярно стига да се засили и ще успее да избяга оттук. Навярно все нещо ще се случи.

Да. А може би изчадията ще се принудят да влязат при нея.

Ако се прицели в очите им с протегнати ръце, може и да ги ослепи. Ако действа достатъчно ловко и не се бави, вероятно ще успее да се измъкне.

Изсмука кръвта от пръстите си, подпря се о пода и се насили да се изправи.

Втора си се към тавана. Откъде да знае колко е висок? Съмнително е да намери нещо, за което да се хване. Но трябваше да опита. Просто нямаше друг избор.

Съблече си якето, сгъна го и го остави в единия ъгъл, за да не се спъне в него. После скочи във въздуха и размаха ръце, ала не улови нищо. Направи още няколко скока, после се облегна на стената да си откъхне за миг. Засили се като впрегна всички сили, скочи в тъмнината, размахвайки ръце, за да улови макар и късче надежда. При падането единият ѝ крак се подхлъзна върху гладкия под и тялото ѝ се просна странично. Тя изстена мъчително, когато рамото ѝ се удари в бетона, и нададе вик, когато главата ѝ срещна стената, и пред очите ѝ затанцуваха светли петна.

Лежа дълго. Идеше ѝ да заплаче, но се сдържа. Ако похитителите ѝ я чуят, ще помислят, че се е предала, а тя, напротив, бе решила да се погрижи за себе си. Възприемаха я само като пленницата в клетката, само тя обаче, жената, имаше властта да определи на какво разстояние да се намират решетките. С помощта на мисълта си ще си отвори врата към света и няма да допусне да изгуби ума си. Никога няма да прекършат волята ѝ, реши тя, докато лежеше върху пода с пулсиращо от болка рамо и отекло око.

Все някога ще се измъкне оттук.

1

2007 година

Карл пристъпи към огледалото и прокара пръст по слепоочието си, където куршумът го бе лизнал. Раната вече беше зараснала, ала при по-внимателно вглеждане белегът личеше ясно под косата.

„Кой, по дяволите, се интересува от моя белег?“ — помисли си той, докато оглеждаше лицето си.

Виждаше се, че се е променил. Бръчките около устните му набраздяваха кожата по-дълбоко, под очите му се очертаваха тъмни-тъмни кръгове, а в погледа му се четеше равнодушие. Карл Мьорк вече не беше същият — опитният детектив, който живее и диша заради работата си. Нямахше го вече онзи висок, елегантен ютландец^[1], който предизвиква повдигнати вежди и разтворени устни. Пък и какво му носеше всичко това?

Закопча ризата си, облече си якето, изхвърли последната глътка кафе и затръшна силно външната врата зад гърба си, та другите обитатели на жилищната сграда да разберат, че е време да стават. Погледът му се спря върху табелката с имената. Кога най-после ще я смени? Отдавна, отдавна Вига се изнесе оттук. Макар официално да не се бяха развели, онзи етап от живота му бе приключил завинаги.

Обърна се и пое към Хестестиен. Ако хванеше влака, който минава след двайсет минути, щеше да има време да постои половин час при Харди в болницата и после да тръгне към полицейското управление.

Червената църковна камбанария се издигаше над голите дървета. Карл си припомни какъв късмет бе извадил. Само два сантиметра надясно и Анкер щеше да живее. Един вляво — и самият той щеше да умре. Жалки сантиметри го бяха спасили от пътя през зелените поля към студените гробове на няколкостотин метра пред него.

Карл се опита да го осмисли, ала се затрудняваше. Не знаеше много за смъртта. Само това, че удря неочаквано като мълния, и после настъпва безконечна тишина.

Затова пък знаеше отлично колко ужас и безсмислие носи смъртта. Да, изпитал го бе лично.

Само няколко седмици след като завърши Полицейската академия, Карл видя първата жертва на убийство в живота си и тя се запечата завинаги в съзнанието му. Дребна, съвсем слаба женица, удушена от мъжа си. Безжизнените ѝ очи и изражението ѝ не дадоха мира на Карл седмици наред. После се появиха куп нови случаи. Всяка сутрин той се настройваше за предстоящото: окървавена плът, восьнобледи лица, снимки, от които те побиват ледени тръпки. Ежедневно слушаше хорските лъжи и оправдания. Всеки ден се сблъскваше с ново престъпление и постепенно започна да обръгва. Двайсет и пет години в полицията, десет от които в Отдел „Убийства“, успяха да притъпят впечатлителността му.

И така до деня, когато се появи случай, който да пробие бронята му.

Изпратиха него, Анкер и Харди до разнебитената казарма на един осеян с дупки чакълест път в Амар^[2]. Там лежал труп и чакал да разкаже историята си.

Както неведнъж досега, смрадта привлякла вниманието на съседа и той се обадил в полицията. Отначало помислиха, че става дума за поредния самотник, издъхнал след поредното напиване. Но после откриха пирон, забит до половината в черепа на мъртвеца с помощта на монтажен пистолет. Именно пирионът бе причината Отдел „Убийства“ на копенхагенската полиция да поеме случая.

През въпросния ден дежурен беше Карл Мьорк и нито той, нито двамата му помощници възроптаха, макар Карл да направи редовните си забележки заради засиления натиск и мудността на другите работни групи. Кой би могъл да предвиди фаталния развой на събитията? Кой би могъл да се досети, че само пет минути, след като влязат в смърдящото жилище, Анкер ще рухне в локва кръв, Харди ще направи последните крачки в живота си, а у Карл ще изгасне онзи огън, така нужен му, за да си върши работата в копенхагенския Отдел „Убийства“?

[1] Ютландия — полуостров, който разделя Балтийско и Северно море. Северната му част принадлежи на Дания, а южната — на Германия. — Бел.прев. ↑

[2] Амар — остров, на който са разположени части от Копенхаген. — Бел.прев. ↑

2

2002 година

Жълтите издания обожаваха заместник-председателката на Демократическата партия Мереди Люнгор по много причини: заради хапливите ѝ реплики от трибуната на Фолкетинга^[1], заради смелостта ѝ да се противопоставя на министър-председателя и на послушните му марионетки, заради женствената ѝ фигура, предизвикателен поглед и съблазнителни трапчинки, заради младостта и стремглавия ход на кариерата ѝ. Ала жълтата преса я боготвореше най-вече защото с поведението си непрекъснато подхранваше най-различни догадки по повод защо една толкова интелигентна и привлекателна жена като нея никога не се появява на публични места в компанията на мъж.

Мереди Люнгор покачваше тиража на вестници и списания. Лесбийка или не, слуховете за живота ѝ се продаваха отлично.

Мереди, разбира се, осъзнаваше качествата си не по-зле от жълтата преса.

— Защо не излезеш с Таге Багесен? — попита секретарката ѝ, докато двете ситнеха към малкото синьо ауди на депутатката, заобикаляйки локвите по служебния паркинг зад „Кристиансборг“^[2]. — Знаем, че непрекъснато те засипват с предложения, но Таге направо си е изгубил ума по теб. Спомняш ли си колко пъти се опита да те покани на среща? Броила ли си бележките, които оставя върху бюрото ти? Днес пак ти остави листче с някакво послание. Заслужава да му дадеш шанс, Мереди.

— Щом толкова го харесваш, ти излез с него — Мереди отключи колата и остави книгата върху задната седалка. — За какво ми е депутат от Радикалната центристка партия, който на всичкото отгоре оглавява Комисията по транспорта? Ще ми отговориш ли на този въпрос, Мариане? Да ти приличам на кръгово кръстовище?

Мереди вдигна очи към музея „Арсенал“. Мъж в бяло памучно палто бе насочил фотоапарата си към сградата. Стори ѝ се обаче, че той отмести обектива си, та и тя да попадне в обхвата му. Мереди

тръсна глава. Непрекъснато имаше чувството, че я наблюдават, и страшно се дразнеше от маниакалната мнителност, която бе започнала да развива. Крайно време беше да се поотпусне.

— Таге Багесен е на трийсет и пет и изглежда адски добре. Е, ако свали няколко килограма, ще стане още по-привлекателен, но затова пък притежава имение във „Велбю“ и, доколкото знам, няколко имота в Ютландия. Какво повече искаш?

Мереде я изгледа и поклати скептично глава.

— Да, Таге е трийсет и пет годишен и още живее при майка си. Мариане, с удоволствие ти го преотстъпвам. Вземи го! Твой е!

Мереде пое купчина документи от ръцете на секретарката си и ги сложи върху задната седалка. Часовникът на арматурното табло показваше 17:30. Закъсняваше.

— Тази вечер няма да можеш да гласуваш на парламентарното заседание — отбеляза Мариане.

— И какво от това? — вдигна рамене Мереде.

Откакто влезе в политиката, с председателя на парламентарната фракция на демократите се разбраха след осемнайсет часа Мереде свободно да разполага с времето си, освен ако не се свика спешно събрание на парламентарната комисия, в която членува, или заседание на парламента.

— Няма проблем — увери я той тогава, защото знаеше колко гласове привлича Мереде.

И оттогава тя не се чувстваше длъжна да остава във Фолкетинга след работно време.

— Хайде де, кажи къде отиваш! — Секретарката ѝ наклони изпитателно глава. — Как се казва?

Мереде се усмихна леко и затръшна вратата. Крайно време бе да смени Мариане Кок.

---

[1] Фолкетинг — датският парламент. — Бел.прев. ↑

[2] В двореца „Кристиансборг“ се помещават Фолкетингът, Върховният съд и кабинетът на министър-председателя на Дания. — Бел.прев. ↑

3

2007 година

Началникът на Отдел „Убийства“ Маркус Якобсен беше разпилян по природа, ала това никак не го смущаваше, защото макар в кабинета му да цареше безпорядък, в главата му властваше пълен ред. Якобсен подреждаше старателно всички случаи от практиката си в своеобразна умствена картотека. Дори десет години след разследването на дадено престъпление подробностите по случая не бяха ни най-малко избледнели в паметта му.

Единствено в ситуации като днешната той се ядосваше на бъркотията в кабинета си: вътре нахлуха дузина служители и започнаха да се провират между сгъваемите маси и купчините следствени материали.

Маркус Якобсен вдигна нащърбената си чаша с изображението на Шерлок Холмс и отпи голяма глътка от студеното кафе, докато за десети път тази сутрин си помисли за цигарите в джоба си. Съгласно последната директива пушенето в границите на четириъгълния двор бе забранено.

— Ларс — обърна се той към заместника си Ларс Бьорн, когото помоли да остане в кабинета след инструктажа. — Ако в най-скоро време не разкрием кой е убил велосипедиста в парка „Велбю“, лошо ни се пише.

— Така е — кимна Ларс Бьорн. — Точно сега ли трябваше да се връща Карл Мьорк?! Веднага отмъкна четирима от най-способните ни детективи. Непрекъснато се оплакват от него. Познай на кого! — Ларс посочи с пръст към гърдите си, все едно само той е принуден да слуша хорските брътвежи. — Непрекъснато закъснява за работа, набива канчета на подчинените си, бърка се в случаи от чужда компетентност, не отговаря на повиквания, в кабинета му цари пълен хаос. А на всичкото отгоре получих оплакване и от Съдебна медицина. Дори патолозите не го понасят, разбираш ли? Това вече е много обезпокоително. Независимо какво е преживял Карл, трябва да

предприемем нещо, Маркус. Иначе умът ми не стига как ще функционира Отделът.

Маркус повдигна вежди. Всъщност беше от малцината, които умееха да намират общ език с Карл, но си даваше сметка, че вечно скептичният поглед и хапливите забележки на Мьорк са в състояние да вбесят не един колега.

— Прав си, Ларс. Само Харди и Анкер се разбираха с него. Но те също си бяха особняци.

— Карл е истинско проклетие като колега. Открай време си е такъв. Не можем да го задържим в Отдела, защото работата ни изисква тясна комуникация между разследващите. От първия ден в Управлението си личеше, че е безнадежден случай. Защо изобщо го привлече от районното в Белахьой?

— Карл беше и продължава да е отличен детектив, Ларс. Поканих го да работи при нас заради безспорните му качества — отвърна Маркус, приковал поглед в Бьорн.

— Да, да, знам... Не можем просто да го изхвърлим, особено в настоящата ситуация, но е наложително да измислиш как да се отървем от него, Маркус.

— На работа е едва от седмица. Трябва да му дадем шанс. Дали да не го щадим като за начало?

— Да го щадим?! Я помисли пак. През последните седмици сме затрупани от нови и нови случаи. Както добре знаеш, някои са много сложни. Пожарът на улица „Америка“... Още не сме установили дали става въпрос за умишлен палеж. На улица „Томсгор“ е убит и ограбен банков клиент. В квартал „Торнбю“ е изнасилено момиче, което впоследствие почина, а на Южното пристанище е открит труп на момче, намущкано с нож. Да не забравяме и велосипедиста, убит в парка. Да изреждам ли още? Не забравяй, че работим и по стари случаи, без да сме постигнали особен напредък. И изведнъж Мьорк поема командването. Муден, сърдит, раздражителен, вечно недоволен, груб. Колективът в Отдела е пред разпад. Карл е трън в очите на всички ни, Маркус. Предлагам да го пратим по дяволите и да потърсим свежа кръв. Може да ти се струва брутално, но това е мнението ми.

Началникът на Отдела кимна. По време на оперативката забеляза, че подчинените му са мълчаливи, угрижени и изморени.

Последното, от което имаха нужда, бе някой като Карл да им лази по нервите.

Заместник-шефът застана до прозореца и плъзна поглед над отсрещната сграда.

— Имам идея как да разрешим проблема. Не е изключено да си навлечем известни неприятности с профсъюза, но не ми се вярва да се стигне чак дотам.

— За бога, Ларс, нямам сили да се разправям и с профсъюза. Ако възнамеряваш да го понижиш, веднага ще ни погнат.

— Всъщност ти предлагам да го повишим!

— Какво?!

За пореден път Маркус си даде сметка, че когато заместникът му предлага нещо, трябва да е нащрек. През годините Ларс Бьорн безспорно се бе отличил като талантлив детектив с огромен професионален опит и множество успехи в разкриването на престъпления, но имаше още много да учи за ръководенето на кадри. В Управлението не може просто така да сринеш или да изстреляш някого в йерархията.

— И как точно си го представяш? — попита Маркус. — Кой ще отстъпи мястото си на Карл?

— Знам, че тази нощ не си мигнал и цяла сутрин си се занимавал с проклетото убийство в парка „Велбю“, но не чу ли какво се е случило в „Кристиансборг“?

Началникът поклати глава. Действително беше затрупан със задължения, откакто разследването на убийството отбеляза рязък обрат. До снощи имаха надеждна свидетелка и бяха убедени, че предстои пробив, но неочаквано жената се затвори в черупката си и отказа да дава показания. Явно някой я бе заплашил — нея или човек от близкото ѝ обкръжение. Разпитваха я часове наред, докато накрая тя капна от умора, без да изкопчат нищо повече. Привикаха дъщерите и майка ѝ, ала и те отказаха да говорят. Страхуваха се за живота си. Затова Маркус нито спа, нито намери време да гледа новини. Само хвърли поглед върху заглавията на сутрешните вестници и толкова.

— Пак ли партия „Дания“? — попита той.

— Позна. Депутатка от Комисията по юридическите въпроси отново внесе предложението за реформи в полицията и този път

мнозинството го подкрепи. Приеха законопроекта. Пив Вестергор постигна каквото искаше.

— Не може да бъде!

— В продължение на дваайсет минути сипа огън и жупел от трибуната и управляващите партии я подкрепиха. Десницата се възпротиви, разбира се.

— И?

— Ти как мислиш? Вестергор се позова на четири много брутални случая, залежали в полицейските архиви, и заяви, че обществото се нуждае от полиция, способна да разкрива престъпления. Несъмнено си беше подготвила още козове, само и само да покаже колко неефективно работи системата.

— Проклятие! Тази депутатка да не си мисли, че затваряме случаите, защото така ни е скимнало?

— Дори ни обвини в тенденциозна небрежност към конкретни разследвания.

— Що за глупости!

— Изтъкна, че се отнасяме небрежно към престъпления, от които потърпевши са членовете на партия „Дания“ или членове на Либералната партия. Говорим за случаи с общонационална значимост.

— Дъртата вещица съвсем е изперкала!

Заместникът поклати глава.

— Има и още. Към неразкритите случаи Вестергор причисли и престъпления, отличаващи се с особена жестокост, например изчезнали деца и опити за терористични нападения срещу политически организации.

— Популистки изказвания.

— Естествено. Иначе не би внесла случая в пленарната зала. Ако питаш мен, до четирийсет дни ще вземат решение.

— В какъв аспект?

— Ще създадат нов отдел в криминалната полиция. Вестергор сама го предложи. Дори измислила име на агенцията: „Q“, като буквата на партия „Дания“^[1]. Нямам представа дали се шегуваше.

— И с какъв предмет на дейност?

— Разследване на престъпления, „заслужаващи особено внимание“.

— Аха — кимна Маркус. — „Заслужаващи особено внимание“. Типичен израз от речника на Вестергор. Тя уточни ли кой ще преценява кои случаи попадат в тази категория?

Заместникът му само сви рамене.

— Значи от нас ще искат да вършим каквото и досега — обобщи Маркус. — Как ни засяга тогава този нов отдел?

— На хартия той ще се намира под шапката на Генералната дирекция на полицията, но административно ще влиза в ресора на Отдел „Убийства“ в Копенхаген.

Началникът остана слисан.

— Какво? Как така административно?

— Ние ще планираме бюджета и ще пишем отчети. Наше задължение ще бъде да осигурим служители и помещения.

— Не разбирам. Значи нашият отдел ще поеме и разследването на студени досиета от, да речем, полицейски окръг Йоринг? Местните звена на полицията никога няма да се съгласят на такъв вариант. Ще настояват в Отдела да назначат техни представители.

— Не ми се вярва. Политиците ще представят реформата като мярка, която цели да разтовари местните звена.

— Искаш да кажеш, че към нашия отдел ще пришият и отряд за разкриване на безнадеждни случаи, и то без да назначавам нови хора? Не, това няма да го бъде!

— Маркус, изслушай ме. Става въпрос за няколко часа допълнително работа. Не е кой знае какво.

— На мен не ми звучи така.

— Как приемаш идеята направо да ти изложи моето виждане?

Началникът потърка чело. Имаше ли друг избор?

— Ще ни отпуснат допълнително средства — обясни заместникът, направи пауза и прикова настойчиво поглед в началника. — Парите не са много, но достатъчно, за да намерим работа на един от нашите и да налеем няколко милиона в Отдела. Допълнителното финансиране не е за пренебрегване.

— Няколко милиона? Добре — кимна Маркус.

— Нали? Веднага ще сформираме отдела. От Министерството ще очакват да се възпротивим, но ние няма да го направим. Напротив: ще изготвим концепция и програмен бюджет, без да конкретизираме какви задачи ще поеме новооткритият отдел. После ще назначим Карл

Мьорк за негов шеф. Всъщност той няма да ръководи нищо, защото ще е единственият служител в този отдел. По този начин ще отделим Карл от останалите и той няма да ни пречи.

Началникът на Отдел „Убийства“ бързо пресметна, че новооткритото звено ще гълта не повече от милион годишно: включително разходите за командировки и лабораторни експертизи. Ако успее да издейства пет милиона от Министерството, ще му останат четири. Така ще има възможност да разшири капацитета на Отдел „Убийства“ и да сформира например още две разследващи групи, които да отворят стари случаи, прекратени поради липса на доказателствен материал. Е, не дела, които са възложени на Специален отдел „Q“, но нещо в същия дух. Мъгляво формулирани правомощия — това е разковничето към успеха. Не добра, а гениална идея!

---

[1] Всяка партия в Дания се вписва в избирателите списъци с буква от азбуката. — Бел.прев. ↑

4

2007 година

Харди Хенингсен беше най-високият служител в историята на полицията. Във военноотчетните му документи пишеше „ръст: 207 см“, но той беше далеч по-висок. Когато извършваха арест, винаги Харди изчиташе правата на задържания, който се принуждаваше да отметне глава назад, за да го вижда. Подобно преживяване дълго държи влага.

В момента обаче ръстът по-скоро се явяваше пречка. Карл виждаше неудобната поза на колегата си — краката му никога не стояха изпънати докрай — и дори предложи на медицинската сестра да избият долната табла на леглото, но тя отвърна, че правомощията ѝ не се простират чак дотам.

Харди не говореше. Телевизорът в болничната му стая работеше денонощно, влизаха и излизаха хора, ала той не реагираше. Лежеше в Клиниката за гръбначни увреждания и се опитваше да продължи да живее; да дъвче храната, да мърда рамото си — единствената част от тялото му под главата, която все още можеше да движи. През останалото време санитарите се суетяха около парализираното му безпомощно тяло, докато той се взираше в тавана. Подмиваха го, поставяха му канюли, изпразваха торбичката с изпражненията му. А Харди продължаваше да мълчи.

— Върнах се на работа, Харди — съобщи Карл и пооправи възглавницата му. — По случая се работи с пълна пара. Ще намерят кой стреля по нас.

Натежалите клепачи на Харди дори не се повдигнаха. Той не удостои с поглед нито Карл, нито шумния, безсъдържателен репортаж по втори канал: предаваха пряко от мястото на събитието как полицията с помощта на Специализирания отряд за борба с тероризма разгонва обитателите на Младежкия дом — младежи с леви убеждения — с хеликоптери, пяна и сълзотворен газ. Но Харди явно посрещаше всичко случващо се с пълно равнодушие. Очевидно дори не изпитваше

гняв срещу хората, отговорни за трагичната му участ. Карл го разбираше отлично. Макар пред него да се преструваше, че държи полицията да залови виновниците, всъщност изобщо не му дремеше. И какво, ако ги хванат? Все тая. И да ги заловят, негодниците на този свят няма да се свършат.

Медицинската сестра влезе, за да включи нов инфузионен разтвор в абоката. При последното му посещение при Харди тя бе помолила Карл да изчака отвън, докато се погрижи за пациента. Карл не скри неодобрението си и сестрата явно помнеше добре случая.

— Вие пак ли сте тук? — кисело попита тя и си погледна часовника.

— По-удобно ми е да се отбивам непосредствено преди работа. Това проблем ли е?

Тя отново си погледна демонстративно часовника. Карл наистина идваше по-късно от обичайното време за посещения. Сестрата издърпа ръката на Харди и започна да проверява абоката, поставен от външната страна на дланта му. Вратата се отвори и в стаята влезе физиотерапевтка. Очакваше я трудна работа.

Карл потупа чаршафа върху дясната ръка на Харди.

— Рехабилитаторите ще искат да останат насаме с теб, затова ще тръгвам. Утре ще намина по-рано, за да имаме време да си поговорим повече. Горе главата, момче!

В коридора Карл усети наслоената в ноздрите му антисептична миризма на болница и се облегна на стената. Ризата лепнеше по гърба му, а под мишниците му се бяха образували тъмни петна. След престрелката в Амар Карл често губеше присъствие на духа.

Тогава Харди, Карл и Анкер — верни на навика си — пристигнаха на местопрестъплението преди всички останали. Точно както изискваше протоколът, бяха облечени в бели гащеризони за еднократна употреба с маски пред устата, ръкавици и мрежи за косите. Сигналът за намерения мъртвец бе постъпил едва преди половин час. Тримата пристигнаха за нула време.

Всъщност именно днес изобщо не се налагаше да бързат. Дочуха, че началникът на Отдел „Убийства“ е на среща с шефа на полицията, за да обсъдят бъдещи реформи в структурата на системата.

И въпреки това не се съмняваха, че Маркус Якобсен ще се появи със съдебния лекар веднага щом срещата приключи. Никакви бюрократични задължения не бяха в състояние да го спрат, ставаше ли въпрос за оглед на местопрестъпление.

— Криминалистите няма да открият нищо около къщата — отбеляза Анкер.

Кракът му потъна в омекналата от снощния дъжд почва. Карл се огледа. Около казармата, от онези, които Военното министерство бе разпродадо през шейсетте години, се виждаха единствено отпечатъците от обувките на съседа. Тогава казармите вероятно са изглеждали прилично, но в момента сградата пред тримата полицаи тънеше в разруха. Прогнилите дъски върху покрива бяха наполовина пропаднали, а покривната хартия — пробита. По фасадата не се виждаха цели дъски, а влагата също бе дала своя принос. Дори табелата, надписана с името на Геор Мадсен с черен флумастер, тъмнееше, проядена от ръжда. От всички пукнатини се процеждаше непоносимата смрад на мъртвец. Не къща, а зловонен коптор.

— Ще поговоря със съседа — предложи Анкер и тръгна към мъжа, който чакаше на верандата си от половин час.

От развалината в съседния двор го делиха някакви си пет метра. Без занемарената сграда изгледът от дома му би се подобрил значително.

Дали защото се извисяваше над останалите, или защото притежаваше по-слабо обоняние, Харди не се впечатляваше от миризмата на труп. Този път обаче смърдеше нетърпимо.

— Пфу, как вони! — изсумтя Карл, когато влязоха в коридора.

Нахлузиха сини калцуни върху обувките си.

— Ще отворя прозореца — отзова се Харди и се втурна в стаята до клаустрофобичното антре.

Карл влезе в малка дневна. През спуснатите щори се процеждаше оскъдна светлина, но тя беше достатъчна да види фигурата в ъгъла на стаята. Гнойни мехури покриваха почти изцяло сиво-зеленикавата кожа на лицето му, а от носа се точеше тънка червеникава струйка. Силно отеكلото тяло опъваше до скъсване илиците на ризата. Очите на мъртвия имаха цвят на стеарин.

— Пиронът е забит в главата му с монтажен пистолет марка „Равюбе“ — обади се отзад Харди, докато си слагаше памучни

ръкавици. — Намерих го върху масата, до акумулаторна отвертка. Трябва непременно да проверим колко време издържа батерията ѝ.

След малко Анкер дойде при тях.

— Съседът е тук от 16 януари, тоест от десет дни. През този период не го е виждал да излиза — посочи той мъртвеца и огледа стаята. — Усетил смрадта, докато седял на верандата и се наслаждавал на глобалните климатични промени. В момента клетият човечец не е на себе си. Май ще трябва да помолим съдебния лекар да прегледа и него.

По-късно Карл успя да опише случилото се съвсем мъгляво. Никой не го упрекна. Повечето бяха убедени, че е изгубил съзнание. Грешаха обаче. Той помнеше абсолютно всичко. Просто предпочиташе да не се впуска в подробности.

Тогава Карл чу, че някой влиза през вратата на кухнята. Не предприе нищо. Не знаеше дали смрадта го е замаяла, или помисли влезлия за човек от огледната група. Само след секунди с крайчеца на окото си видя как в стаята нахълта мъж в червена карирана риза. Разумът светкавично му заповяда да си извади пистолета, ала Карл не се подчини. Рефлексите му блокираха. Връхлетя го паника, когато първият изстрел улучи Харди в гърба, той се строполи, събори Карл и го затисна под внушителното си туловище. Под напора на огромната тежест, стоварила се върху Карл, коляното му се удари в пода и се счупи.

Последва залп от изстрели. Един куршум се заби в гърдите на Анкер, друг одраска слепоочието на Карл. Той помнеше съвсем ясно как лежеше под задъхващия се Харди, как кръвта на другаря му капеше през дрехата и се смесваше с неговата върху пода. А докато гледаше краката на стрелците над себе си, Карл си мислеше, че е крайно време да извади пистолета си.

Зад него Анкер се мъчеше да се изправи, докато престъпниците се съветваха в съседната стая. След няколко секунди се върнаха в дневната. Карл чу как Анкер им заповяда да хвърлят оръжията. По-късно, при възстановката, се установи, че Анкер е насочил пистолета си към нападателите си. В отговор те изстреляха още един куршум. Той улучи Анкер право в сърцето. Подът се разтресе.

С това се свърши. Бандитите излязоха през кухнята, а Карл остана неподвижен. Дори когато съдебният лекар пристигна, той не

помръдна. Не даде никакви признаци на живот. Лекарят и началникът на Отдел „Убийства“ признаха, че са го помислили за мъртъв. После му премериха пулса. Припаднал е, заключиха. В главата му се въртяха само отчайващи мисли. После линейката отнесе тримата полицаи — двамата ранени, единия мъртъв. Чак в болницата Карл отвори очи. Гледал отвлечено и медицинският персонал го отдал на преживения шок. Всъщност Карл не се намираше в шок, а изпитваше непоносим срам.

— С какво да ви помогна, господине? — попита го сега около трийсет и пет годишен мъж в престилка, докато Карл стоеше в коридора, облегнат на стената.

— Току-що влязох да видя Харди Хенингсен.

— Познавам случая. Роднина ли сте?

— Не, колега. С Харди работим заедно в Отдел „Убийства“.

— Ясно.

— Каква е прогнозата за състоянието му? Ще може ли да ходи отново?

Младият лекар се отдръпна малко назад. Посланието беше повече от ясно: състоянието на моя пациент не ви засяга.

— Уви, нямам право да давам информация на друг, освен на близките му. Такива са правилата.

Карл сграбчи лекаря за ръкава.

— Бях с Харди, когато го простреляха! Ранеха ме и убиха другия ни колега. Заедно преживяхме този ужас, затова искам да знам колко тежко е положението. Ще може ли да върви? Кажете ми, моля ви!

— Съжалявам — лекарят се освободи от ръката му. — Рано или късно вашите началници вероятно ще ви информират за състоянието на Харди, но лекарската етика не ми позволява да споделям с вас диагнозата на моите пациенти. Вие си вършите вашата работа, аз — моята.

Макар и млад, докторът вече бе усвоил типичния лекарски маниер: надменно повдигнати вежди, леко пренебрежителен тон. Лекарят сякаш драсна клечка и възпламени гнева, натрупан у Карл. Така му прекипя, че му идеше да забие един прав в лицето на лекаря, но се овладя и предпочете да го сграбчи за яката и да го притегли към себе си.

— Да си вършим работата, казваш... — процеди през зъби Карл.
— Я си скрий самодоволната мутра, докторче, и престани да ми се надуваш. Добре ли ме чу? — Той стисна яката и лекарят започна да се задъхва. — Кой хуква да търси дъщеря ти, когато се обадиш, че не се е прибрала в десет вечерта? Полицията! До кого опираш, когато изнасят жена ти или откраднат бежовото ти беемве? До полицията! Каквото и да ти се случи, тичаш при нас, нали, нещастна мижитурко? Питам те още веднъж: Харди ще проходи ли?

Лекарят си пое дълбоко въздух, когато Карл го пусна.

— Карам мерцедес и не съм женен — обясни с усмивка той.

Явно се опитваше да влезе в тона на Карл — трик, вероятно усвоен на курс по психология, сместен между лекциите по анатомия. Понякога хуморът помага да се разрежи напрежението, но в случая подходът на лекаря изобщо не даде резултат.

— Отиди в кабинета на министъра на здравеопазването да видиш какво е високомерие, боклук такъв — процеди Карл и блъсна назад лекаря. — Имаш още много да учиш.

В кабинета му в Управлението го очакваха началникът на Отдела и дребничкият Ларс Бьорн. Дали лекарят не се бе оплакал от полицейско насилие? Карл огледа изпитателно двамата шефове. Не, по-скоро беше друго. Вероятно поредната плиткоумна идея бе превзела затъпелите им канцеларски мозъци. Не му убягна какъв поглед си размениха. Намирисваше му на поредния разговор колко наложително е да поговори с психолог, за да превъзмогне посттравматичния стрес. Дали пак ще настояват да се подложи на терапия, водена от човек с проницателен поглед, който ще се мъчи да си проправи път из глъбинните лабиринти на Карловото съзнание, за да открие какво е останало неизказано? Този път няма да стане! От преживяното Карл разбра едно: проблемите му не могат да се преодолеят с разговори. Озлоблението му срещу началството се бе трупало с години, но след случилото се на остров Амар чашата беше преляла.

Да си гледат работата!

— Заповядай, Карл — началникът му посочи свободен стол. — С Ларс обсъдихме положението ти и стигнахме до извода, че стоим на кръстопът.

„Май отива към уволнение“, помисли си Карл и започна да барабани с нокти по ръба на бюрото. Устреми поглед над главата на

шефа. Дали ще го освободят? Лошо му се пише, ако го направят. Над увеселителния парк „Тиволи“ се бяха скупчили гъсти, тъмни облаци. Ако ще го уволняват, поне да си тръгне, преди да завали! Карл не възнамеряваше да търси съдействие от омбудсмана, а направо да се обърне към профсъюза. Да изриташ колега само седмица, след като се е върнал на работа от тежко боледуване, и два месеца, след като е бил прострелян и е изгубил двамата от най-близките си колеги, е повече от скандално. Най-старият полицейски синдикат в света непременно ще защити името и престижа си и ще вземе отношение по случая.

— Разбирам, че новината ти идва малко неочаквано, Карл, но заедно решихме да ти предложим промяна, за да се възползваме максимално от отличните ти детективски умения. Накратко, искаме да ти поверим ръководството на новооткрито звено, наречено Специален отдел „Q“. Основният му приоритет ще бъдат неразкрити престъпления, предизвикали широк обществен отзвук. Да ги наречем случаи, заслужаващи особено внимание.

„Ама че глупости!“ — помисли си Карл и се облегна.

— По първоначален план ще работиш сам, но кой умее да се справя с предизвикателства по-успешно от теб?

— Всеки — промърмори Карл и заби поглед в стената.

— Имай търпение да ни изслушаш, Карл. Изживяваш тежък период и в момента тази длъжност е най-подходящата за теб — подчерта заместник-шефът.

„Ти пък откъде знаеш кое е най-подходящо за мен, нещастнико!“

— Ще имаш пълна самостоятелност. Подборът на разследваните случаи ще се осъществява след консултация с полицейските началници в окръзите, а ти сам ще решаващ в каква последователност и с какво темпо да работиш по тях. Ще имаш бюджет за командировки и ще ни докладваш само веднъж месечно — добави Маркус Якобсен.

— Полицейски началници ли спомена? — смръщи вежди Карл.

— Да, новата ти длъжност ще изисква да работиш на национално ниво. Затова ще имаш нов кабинет. В момента го обзавеждаме.

„Умен ход. Ще се отърват от постоянните ми натяквания.“

— И къде се намира този кабинет, ако смея да попитам?

Началникът се усмихна малко сконфузено.

— В момента се намира в подземие, но само временно. Зависи как ще потръгнат нещата. Ако разкриваемостта е задоволителна,

отделът може да се разрасне.

Карл отново вдигна очи към облаците. В подземиято, значи. Явно искаха да го сломят, да го отлъчат, да го изолират, да го потиснат. Какво значение имаше тогава дали ще е под, или над земята? И без това беше решил да прави каквото си иска. Най-добре нищо.

— Впрочем как е Харди? — попита началникът след известно мълчание.

Карл го погледна. Маркус Якобсен за пръв път проявяваше интерес към състоянието на Харди.

2002 година

Вечер Мереди Лунгор разполагаше свободно с времето си. С всеки изминат километър се отърсваше от онази част от личността си, която не подхождаше на живота зад тисовете в селцето Маулебю. Щом зави към задрямалите поля на община Стеунс и мина по моста над река Трюгевелде, Мереди се почувства преобразена.

Както обикновено, Уфе седеше пред чаша студен чай на ниската масичка. Телевизорът работеше с максимален звук. След като паркира колата в гаража и тръгна към задната врата, тя го видя през прозореца. Все същият Уфе — мълчалив и застинал.

Мереди влезе в килерчето, изхлузи обувките си на висок ток, сложи папката върху печката, окачи палтото си в антрето и прибра документите в кабинета си. После съблече деловия си костюм и го просна върху стола до пералнята. Наметна домашния си халат и обу пантофите си. Така! Мереди не беше от хората, които след работа бързат да минат през банята, за да се отърсят от напрежението. Бръкна в найлоновия плик и напипа бонбоните на дъното. Чак след като лапна един и усети как нивото на кръвната ѝ захар се покачва, Мереди погледна към дневната и извика:

— Здравсти, Уфе! Прибрах се!

Този ритуал се повтаряше неизменно всяка вечер. Мереди знаеше, че той е видял фаровете на колата ѝ още докато е прехвърляла хълма, но двамата бяха свикнали да си дават известно време, преди да се настроят за обичайното общуване. Седна пред него и се опита да привлече вниманието му:

— Ей, приятел, пак ли гледаш „Телевизионен вестник“ с любимата ти Трине Сик?

Той се усмихна толкова широко, че цялото му лице се сгърчи, но не отлепи очи от екрана.

— Много си се запалил по нея, а? — Мереди хвана ръката му — топла и влажна, както винаги. — Знам обаче, че повече си падаш по

Лоте Мейлхеде! Да не мислиш, че ще ме заблудиш?

Устните му се разтеглиха в широка усмивка. Мерере успя да установи контакт с него. Той, разбира се, си оставаше все същият Уфе, който знае точно какво иска от живота. Мерере седна до него да изгледа последните два репортажа; единият — за опита на Агенцията по безопасност на храните да въведе забрана срещу трансмастните киселини, другият — за безуспешната рекламна кампания на Датския съюз на птицевъдите, проведена с финансовата подкрепа на държавата. Мерере познаваше отлично фактологията по случаите. Бяха й коствали две безсънни нощи, прекарани в работа. Тя разроши галъвно косата му:

— Хайде, мързеланко, ела да хапнем нещо.

Взе една от декоративните възглавници и го тупна с нея по тила. Уфе избухна в радостни възклицания и започна да размахва ръце и крака. Мерере подскочи няколко пъти върху дивана като дива коза и хукна по стълбите към горния етаж. Това винаги даваше резултат. Надавайки весели възгласи, кипящ от енергия, Уфе се втурна след нея. Като два вагона, скачени със стоманена пружина, Мерере и Уфе затрополиха из стаята на втория етаж, спуснаха се надолу по стълбите, хукнаха в двора, профучаха покрай гаража и пак влетяха в кухнята. След малко щяха да седнат да вечерят пред телевизора: домашната помощница беше приготвила храна. Вчера гледаха мистър Бийн, онзи ден — Чарли Чаплин. Днес отново щяха да си пуснат мистър Бийн. Попълваха видеоколекцията си според вкуса на Уфе. Обикновено половин час след началото на филма той заспиваше. Мерере го завиваше с одеяло и го оставяше да спи на дивана, а той се събуждаше по някое време през нощта и се качваше в спалнята й, лягаше до нея на двойното легло, хващаше ръката й и след кратко сумтене отново се унасяше в сън. Тогава — след като се увереше, че е дълбоко заспал — Мерере ставаше, запалваше лампата и започваше да се подготвя за следващия работен ден.

Ето така минаваха всичките й вечери и нощи. Защото Уфе — нейният очарователен, мълчалив и невинен като дете брат — обичаше рутината.

6

2007 година

Наистина — на вратата стоеше месингова табелка с надпис „Специален отдел Q“. Самата врата обаче, откачена от пантите, бе подпряна о тръбите на централното отопление, минаващи по цялата дължина на коридора. В помещението, явно предвидено за негов кабинет, се мъдреха десет наполовина празни кофи с боя. Ацетонови пари насищаха въздуха. От тавана висяха четири луминесцентни лампи — от онзи тип, дето предизвикват зверско главоболие. Но стените бяха хубави — с изключение на цвета, който неизбежно пораждаше асоциация с интериора на източноевропейска болница.

— Да живее Маркус Якобсен — промърмори Карл, докато се запознаваше с обстановката.

През последните стотина метра по подземния коридор не срещна жива душа. В дъното, където се намираше отреденият му кабинет, нямаше нито хора, нито дневна светлина, нито въздух. Приликата с архипелаг „Гулаг“ беше повече от очевидна. Гъзът на географията — това представляваше новото работно място на Карл.

Огледа двата чисто нови компютъра и кълбото кабели, подаващи се от тях. За да разделят потока от информация, шефовете явно бяха поръчали единият компютър да се свърже с вътрешната мрежа, а другият — с интернет. Карл вдигна капака на втория компютър. На него ще може да сърфира с часове. Не го задължаваха да внимава кои сайтове посещава, за да не повреди централния сървър. Чудесно! Огледа се за нещо, което да използва като пепелник, и извади цигара. „Тютюнопушенето вреди на вас и на хората около вас“, предупреждаваше надписът на кутията. Карл се огледа. Малкото острици, живеещи тук, едва ли ще се задушат от дима. Запали цигарата и дръпна жадно. Никак не е зле да си началник!

— Ще ти изпратим делата в кабинета — обеща Маркус Якобсен, но в момента върху масата се мъдреше един-единствен лист А5.

Рафтовете зееха празни. Явно искаха да му дадат малко време да се нанесе в новия си кабинет, да го обзаведе по свой вкус. Карл обаче нямаше намерение да пипне нищо, преди да му дойде вдъхновението. Избута стола към бюрото и отпусна крака върху него. В тази поза прекара по-голямата част от отпуска си по болест. През първите няколко седмици само се взираше в нищото, пушеше и се мъчеше да избие от главата си спомена за тежкото, отпуснато върху него тяло на Харди и за предсмъртните хрипове от гърдите на Анкер. После започна да сърфира из мрежата: без цел, без да знае какво търси, с напълно притъпени сетива. Сега възнамеряваше да прави същото. Погледна си часовника. Предстоеше му да убие пет часа, преди работното му време да свърши, и да се прибере вкъщи. Карл живееше в градчето Алерьо — по избор на съпругата му. Живяха там заедно няколко години. После тя го напусна и се премести в къща в копенхагенския квартал „Ислеу“. Преди да решат къде да живеят, тя прегледа картата на остров Зеландия и бързо изчисли, че за да се установиш там, трябва или да разполагаш с много пари, или да избереш Алерьо: китно градче с удобни транспортни връзки, заобиколено от нивя и гори, с приятни магазинчета, кино, театър, действащи граждански организации. Освен това там се намираще и жилищният комплекс „Рьонехолт парк“. Съпругата му изпадна във възторг. На много изгодна цена ще си купят просторно жилище в панелен блок, ще имат достъп до тенис кортове, плувни басейни и общи помещения. Ще живеят близо до ечемични ниви и мъх, ще имат куп приятни съседи, размечта се тя тогава. Някъде била чела, че хората в „Рьонехолт парк“ били много дружелюбни. По онова време Карл изобщо не се впечатли от дърдоренето ѝ, но впоследствие си даде сметка, че без приятелствата, които завърза в квартала, би бил изгубен и в духовно, и в материално отношение. Жена му го напусна и, без да иска развод, се пренесе в къща с градина и започна да върти любов с по-млади мъже, за които обичаше да му разказва по телефона. По време на най-върлата си пубертетска фаза синът ѝ отказа да живее при нея и се върна при Карл. А стрелбата на остров Амар отне на Карл и последното, което го крепеше: двамата му най-скъпи колеги. Единствени Харди и Анкер не се интересуваха с коя част от тялото си е станал сутринта от леглото. Без приятелите си от „Рьонехолт“ Карл съвсем щеше да загази.

Когато опря велосипеда си о бараката пред кухнята, установи, че другите двама обитатели на къщата са се прибрали. Верен на традицията, Мортен Холен, наемателят на сутерена, беше усилил „Риголето“ до дупка, а от прозореца на втория етаж, където се намираще стаята на доведения син на Карл, бумтеше хардрок. Карл се затрудняваше да си представи по-ужасна музикална комбинация.

Влизайки в този своеобразен ад, той тропна няколко пъти с крак по пода и операта отдолу веднага заглъхна. По-трудно се очертаваше да се справи с хардрока. Карл взе стълбите към горния етаж на три скока и отвори вратата, без да чука.

— Каква е тази дандания, Йеспер?! Чува се през две къщи от нас! После ти ще плащаш глоби! — кресна Карл с цяло гърло.

Младежът не чуваше заплахата за пръв път и приведеният му над клавиатурата гръб изобщо не помръдна.

— Ей, момченце! — изрева Карл в ухото му. — Намали проклетата музика или ще ти резна интернета!

Това даде резултат. В кухнята Мортен вече беше наредил чинии върху масата. Един съсед го бе нарекъл „заместника на домакинята в 73-ти апартамент“. Определението беше неточно. Всъщност Мортен не бе заместник, а най-кадърната и работлива домакиня, която Карл познаваше. Пазаруваше, переше, готвеше и чистеше, а от чувствените му устни се лееха оперни арии. Освен това си плащаше редовно наема.

— Днес ходи ли в университета, Мортен? — попита Карл, макар да се досещаше за отговора.

Наемателят му беше навършил трийсет и три години, а през последните тринайсет се занимаваше най-усърдно с всевъзможни научни въпроси, стига да нямат нищо общо с трите специалности, записани последователно в университета. Затова Мортен притежаваше завидни познания в разнообразни области, освен в онези, които държавата го подпомагаше да изучава и с които един ден щеше да си вади хляба. Той обърна към Карл внушителния си затлъстял гръб и се съсредоточи върху къкрещата гозба на котлона.

— Реших да уча държавно управление.

Мортен и преди беше споменавал за интереса си към тази научна дисциплина, но Карл знаеше, че е въпрос на време младият мъж да се откаже от настоящото си следване и да запише нова специалност.

— За бога, Мортен, няма ли първо да завършиш започнатото? — все пак попита Карл.

Мортен добави щипка сол в тенджерата и разбърка гозбата.

— Повечето ми състуденти от курса по политология подкрепят управляващите партии. Това никак не ми допада.

— Откъде знаеш? Та ти не стъпваш на лекции!

— Вчера ходих. Разказах на състудентите ми виц за Карина Йенсен.

— Не е трудно да се посмееш на гърба на политик, преминал от крайнолява в либерална партия.

— Карина Йенсен е живото доказателство, че зад високо чело може да се крие гладък мозък — това е вицът. Никой не се засмя.

Мортен определено не се вписваше в категорията „средностатистически млад мъж“. Социалните контакти на този грамаден на ръст, вечен студент и девственик-андрогин се изчерпваха със съвети към непознати клиенти в супермаркета, където пазаруваше, как да приготвят закупените продукти. Мортен обичаше да обсъжда например дали спанакът е по-вкусен със или без сметанов сос.

— Нищо не означава, че не са се смели на вица — отбеляза Карл. — И на мен не ми е смешно, но не подкрепям управляващите партии. Когато и да питаш, ще ти каже същото.

Карл поклати глава. Нямаше никакви изгледи да го вразуми, но, от друга страна, докато наемателят му печелеше добре от работата си във видеотеката и си плащаше наема, можеше да следва каквото си поиска.

— Държавно управление, казваш... Звучи ми ужасно скучно.

Мортен сви рамене и добави няколко нарязани моркова към ястието. Помълча малко — доста необичайно. Карл вече се досещаше какво предстои.

— Вига се обади — събщи Мортен с леко угрижен глас и се отдръпна.

В такива случаи обикновено придружаваше съобщението с репликата „Don't shoot me, I'm only the piano player.“^[1] За изненада на Карл този път той пропусна да го каже.

Карл мълчеше. Ако Вига толкова държи да говори с него, нека звънне пак.

— Май в къщата ѝ е студено — подхвърли по-смело Мортен, докато разбъркваше ястието.

Карл се обърна към него. От тенджерата се разнасяше съблазнителен аромат, който изостри апетита му.

— Студено ѝ било, казваш... Ами да натъпче двама-трима от любовниците си в камината.

— За какво си говорите? — попита Йеспер от вратата.

Стените в коридора вибрираха от оглушителната музика. Цяло чудо, че изобщо го чува какво каза.

След като в продължение на три дни се бе взирал ту в Гугъл, ту в стената в подземие то и беше изучил до последната подробност разстоянието до импровизираната тоалетна, Карл се чувстваше отпочинал като никога. Затова измина четиристотин петдесет и двете крачки до Отдел „Убийства“ на третия етаж, където се помещаваха кабинетите на бившите му колеги. Възнамеряваше да поиска от началника ремонтните работи в подземие то най-после да приключат, вратата да се закачва, та поне да може да я блъска, когато му скимне. Канеше се дискретно да напомни, че още не е получил обещаната документация за случаите, които ще разследва. Не му трябваша спешно, но нямаше желание да изгуби работата си, преди да я е започнал.

Очакваше бившите му колеги да го посрещнат с любопитни погледи. Защо? Нима нервите му вече не издържаха? Ала вместо любопитните, подигравателни погледи, които бе очаквал, появата му предизвика друго. Всички вкупом се шумугнаха в кабинетите си и едновременно хлопнаха вратите под носа му. Дали престоят в мрачното мазе вече бе успял да придаде на кожата му пясъчен оттенък?

— Какво става тук? — попита той някакъв непознат, който събираше вещи в кашони.

— Петер Вестервиг — представи се той и му протегна ръка. — Идвам от Централния район. Ще работя в екипа на Виго.

— В екипа на Виго ли? Виго Бринк? — изненада се Карл.

Виго — началник на оперативна група? Навярно са го повишили тези дни. Карл стисна безмълвно ръката му и се огледа. Забеляза още две непознати лица.

— И те ли са от екипа на Виго?

— Без онзи до прозореца.

— Купили са нови мебели, доколкото виждам.

— Току-що ги донесоха. Ти трябва да си Карл Мьорк?

— Някога бях — отвърна той и направи последните няколко крачки към кабинета на Маркус Якобсен.

Вратата стоеше отворена, но дори да беше затворена, не би спряла Карл да нахлуе вътре.

— Разширяваш Отдела, така ли, Маркус? — попита той без предисловие и прекъсна текущата среща.

Началникът погледна примирено заместника си и една от секретарките.

— Е, Карл Мьорк излезе от пещерата. Ще продължим след половин час — обяви той и събра книжата пред себе си на купчина.

Карл се усмихна кисело на заместника, докато онзи излизаше. В отговор получи подобна, също толкова недоброжелателна гримаса. Ларс Бьорн открай време умееше да поддържа хладината помежду им.

— Как върви, Карл? Започна ли да подреждаш делата по важност?

— Може да се каже. Поне онези, които получих досега. — Той посочи към коридора: — Какво става там?

— Уместен въпрос. — Началникът вдигна вежди и оправи „Наклонената кула в Пиза“, както подчинените му наричаха редовната купчина новопостъпили случаи върху бюрото му. — Заради увеличилото се работно натоварване сформирахме още две разследващи групи.

— На мястото на моята ли?

— Не, допълнително.

— Три групи, значи — намръщи се Карл. — И откъде, по дяволите, намерихте пари?

— Отпуснаха ни средства. Нали проведоха нови реформи.

— Какви реформи? Нищо не съм чул.

— По конкретен повод ли идваш, Карл?

— Да, но като се замисля, може да почака. Първо искам да проверя нещо. Ще се отбия по-късно.

За никого не беше тайна, че в Консервативната партия членуват много лобисти от промишлеността. С дружни усилия те вземаха

решения в полза на различни организации на индустриалци. Ала тази партия — най-щедро финансираната в страната — приютяваше в редиците си и полицаи, и военни — един бог знае защо. Карл знаеше, че двама от представителите на тези силови структури са избрани в „Кристиансборг“. Единият — подмолен тип, който преминаваше със светкавично темпо през цялата полицейска йерархия, за да излезе възможно по-скоро оттам, другият — почтен възрастен заместник-комисар, когото Карл познаваше от службата си в град Рандерс. Този човек не изповядваше консервативни нагласи, но беше избран от родната си област, пък и заплатата в Парламента го устройваше. Затова Курт Хенсен от Рандерс стана депутат от Консервативната партия и член на Комисията по юридически въпроси, а за Карл Мьорк той се превърна в най-сигурния му източник на информация от политическите среди. Курт не му издаваше всичко, но ако чуеше нещо интересно, Карл лесно го подтикваше да говори. Този път Карл разполагаше с твърде оскъдна информация и се нуждаеше бързо да се посъветва с него.

— Здравей, комисар Хенсен — поздравя го той.

— Здравей, Карл — отвърна му депутатът с гърлен, добродушен смях. — Отдавна не сме се чували. Радвам се, че ми се обаждаш. Били те ранили, разбрах.

— Дребна работа. Вече съм добре.

— Ти — да, но научих какво е сполетяло двамата ти колеги. Заловиха ли виновниците?

— Още не, но се работи по въпроса.

— Дано. В момента подготвяме законопроект, който да увеличи с петдесет процента наказанието, предвидено за нападение срещу полицаи по време на служба. Непременно ще даде резултат. Длъжни сме да ви подкрепяме.

— Радвам се, Курт. Доколкото разбрах, дори сте налели допълнително субсидии в Управлението.

— Не знам за такова нещо.

— Значи парите не са били предназначени за Отдел „Убийства“, а за друго звено в Управлението? За кое, ако не е тайна?

— Кога отпускането на средства е било тайна? — попита Курт и се разсмя от сърце, както се смеят само хората, обезпечени с тлъста пенсия.

— Кое звено финансирате? На Главна дирекция „Полиция“ ли е подчинено?

— Да. Става въпрос за отдел, подведомствен на Националния център за разследвания, но понеже не искаме да поверяваме неразкрити случаи на полицаите, които вече са ги разследвали, решихме да създадем самостоятелно звено под шапката на Отдел „Убийства“, та то да се занимава със случаи, заслужаващи особено внимание. Вероятно не ти казвам нищо ново.

— За Специален отдел „Q“ ли говориш?

— Така ли го наричате? Оригинално хрумване.

— На колко възлиза отпуснатата сума?

— Не ме питай за точни числа, но някъде между шест и осем милиона годишно през следващите десет години.

Карл огледа кабинета си, окъпан в светлозелена светлина. Изясни си защо Маркус Якобсен и Ларс Бьорн побързаха да го заточат в ничия земя. „Между шест и осем милиона“, бе казал Курт Хенсен. Право в касата на Отдел „Убийства“.

Ще им излязат през носа!

Маркус Якобсен го изгледа продължително и си свали очилата. По лицето му се изписа същото изражение като при оглед на местопрестъпление с неясни следи.

— Искаш личен автомобил ли? Да ти напомням ли, че служителите в копенхагенската полиция нямат право на персонално возило? Когато ти потрябва, ще се обърнеш към служебния автопарк и ще ти отпуснат за деня, както правят всички колеги, Карл.

— Аз не съм редови полицаи. Само формално съм подчинен на Отдела.

— Едва ли е необходимо да ти обяснявам какъв метеж ще се разрази, ако колегите разберат, че се ползваш със специални привилегии. Правилно ли разбрах: искаш шестима служители? Да не си полудял?

— Просто се опитвам да разработя Специален отдел „Q“, за да върша ефективно задълженията, произтичащи от длъжностната ми характеристика. Нали това се очаква от мен? Щом работата ми обхваща неразкрити престъпления из цяла Дания, нужно е да ми

предоставите необходимите сътрудници. Отказваш да ми отпуснеш шест места, така ли?

— Да.

— А четири? Три?

Началникът поклати глава.

— Следователно цялата тежест пада върху мен.

Якобсен кимна.

— В такъв случай персонален служебен автомобил е крайно наложителен. Как ще пътувам до Олборг или Нестве, например? Очертава се да работя под силен времеви натиск. Дори нямам представа колко случая ще се стоварят върху бюрото ми...

Карл седна срещу началника и си наля кафе в чашата, останала след заместник-шефа на Отдела.

— Дори да не ми зачислиш помощен персонал, непременно ще ми трябва сътрудник с шофьорска книжка, който да поема задачи от общ характер. Например, да праща факсове, такива неща. Да чисти. Ще бъда затрупан с работа, Маркус, а от мен ще се очакват бързи резултати. Депутатите ще искат да знаят защо са гласували такъв голям бюджет за новия отдел. Все пак става дума за осем милиона, доколкото разбрах. Повече от внушителна сума.

---

[1] Don't shoot me, I'm only the piano player, (англ.) — Не ме застрелвай, аз съм само пианистът. — Бел.прев. ↑

2002 година

За заместник-шефката на парламентарната група на Демократическата партия нямаше невъзможни неща. За времето между седем сутринта и пет следобед ѝ предстояха четиринайсет срещи с представители на различни организации. В качеството си на председател на Комисията по здравеопазване във Фолкетинга Мереди Люнгор очакваше да се запознае с поне четирийсет души. Повечето от тези хора идваха с очакването тя да знае кои са и с какво се занимават, какви са визиите им за бъдещето и каква е научната основа на откритията им. Ако не беше освободила Мариане, сега щеше да ѝ е по-лесно. Новата секретарка, Съос Нуруп не притежаваше енергичността на Мариане. Затова пък беше дискретна. През месеца, изминал от назначаването ѝ, Съос нито веднъж не зададе на Мереди въпрос от личен характер. Държеше се като робот, но с недостатъчна вградена памет.

Представителите на организацията, които сега седяха срещу Мереди, бяха направили сериозна обиколка. Първо се бяха срещнали с депутати от управляващите партии, после с депутати от най-голямата опозиционна партия и накрая бе дошъл нейният ред. Събеседниците ѝ изглеждаха отчаяни, и с пълно право, защото в момента всички от правителството се вълнуваха единствено от скандала около злоупотребите на кмета в град Фарум и неочакваните обвинения, които той бе отправил към шепа министри.

Делегатите се опитаха възможно най-подробно да разяснят на Мереди как наночастиците възпрепятстват бързото възстановяване на болните, как магнитите контролират преноса на частици към клетките, как функционира имунната система на организма, как лимфоцитите разпознават различните антигени, какво показват последните клинични проучвания на плацентата. Особено внимание отделиха на последния въпрос.

— Наясно сме, че ще се разрази сериозна дискусия относно моралната страна на въпроса — призна говорителят на делегацията. — Представителите на управляващите партии защитават интересите на групи от населението, които не подкрепят идеята за поголовно събиране и съхраняване на плацентите, и също ще се противопоставят, но се чувстваме длъжни да поискаме от вас да внесете въпроса за обсъждане.

Говорителят, елегантен, около четирийсетгодишен мъж, основател на известната фармацевтична компания „Бейсик Джийн“, която се занимаваше предимно с клинични проучвания за други големи производители на лекарства, отдавна бе натрупал значителен капитал от дейността си. Хрумнеше ли му нова идея, веднага цъфваше в кабинета на Мереди. От присъстващите делегати тя познаваше само него. Забеляза обаче, че младият мъж, застанал зад говорителя, непрекъснато я гледа. На няколко пъти той си позволи да вмъкне по някое изречение. Явно беше дошъл по-скоро като наблюдател.

— Това е Даниел Хеле, най-кадърният ни сътрудник в лабораторните изследвания — представи го говорителят в края на срещата, когато Мереди се ръкува с всички делегати. — Името звучи английско, но Даниел си е чист датчанин.

Ръката на непознатия пареше като огън.

— Даниел Хеле, нали така? — попита тя.

Той се усмихна. Мереди се смути и нервно погледна към бюрото на секретарката си — една от неутралните точки в кабинета. Ама че неловко! В такива случаи Мариане неизменно криеше усмивката си зад лист. Ала Съос не реагира.

— Значи, работите в лаборатория? — попита Мереди.

Тук говорителят отново се намеси. Искаше да се възползва максимално от оставащите няколко ценни секунди, защото пред кабинета вече чакаха следващите представители. Кой знае кога пак щеше да му се удаде възможност да говори с нея! Всичко бе въпрос на пари и вложения.

— Даниел притежава най-красивата и малка лаборатория в цяла Скандинавия. Е, всъщност вече не е толкова малка, след като довърши новите сгради — обърна се той към мъжа, а онзи само поклати глава с усмивка. Привлекателна усмивка. — Бихме искали да ви оставим този доклад, госпожо Люнгор. Ако имате време, прегледайте го. В името на

благоденствието на идните поколения е много важно още отсега да осъзнаем колко наложително е да вземем мерки.

Мереде не очакваше да види Даниел Хеле в столовата на Фолкетинга. Очевидно я чакаше. През седмицата тя вечеряше в кабинета си, но в петък се събираше със свои колежки от Комисията по здравеопазването, депутатки от Социалистическата и от Радикалната центристка партия. Мереде ги харесваше, защото точно като нея не си поплюваха и знаеха как да вбесят депутатите от партия „Дания“. Дори само фактът, че трите жени обсъждаха вижданията си, без да се крият и без да се страхуват, че ще ги обвинят в заговор, беше трън в очите на мнозина.

Той седеше сам, полускрит зад една колона, с чаша кафе пред себе си. Погледите им жадно се преплетоха още щом Мереде отвори стъклената врата. По време на целия разговор с двете си колежки тя мислеше само за Даниел. Когато двете жени си тръгнаха, той се приближи до нея. Мереде забеляза как хората в столовата започнаха да шушукат. Погледът му направо я хипнотизира.

8

2007 година

Карл се чувстваше доволен. Цяла сутрин майсторите работиха усърдно в подземие, докато той стоя в коридора, прави си кафе върху една от масите на колелца и изпуши толкова цигари, че им изгуби бройката.

Работниците застлаха пода в така наречения кабинет на Специален отдел „Q“ с килим, натъпкаха кофите и всичко останало в огромни найлонови чували и ги изнесоха, закачиха вратата на пантите ѝ и донесоха телевизор с плосък екран, бяла дъска и табло за обяви, а Карл подреди по рафтовете старата си юридическа литература, към която не един колега проявяваше апетит. В джоба му подрънкваше ключът за тъмносиньо пежо 607, бивша собственост на Полицейската разузнавателна служба. Шефовете на Службата прецениха, че не е редно в кортежа на кралицата да има автомобил с надраскано лаково покритие. Всъщност пежото беше изминало едва четирийсет и пет хиляди километра и отсега нататък принадлежеше изцяло на Специален отдел „Q“. Карл вече си представяше как возилото ще краси паркинга пред дома му — на някакви си двайсетина метра от спалнята му.

След няколко дни щеше да се сдобие с помощник. Карл накара работниците да разчистят малката стая срещу кабинета му. Вътре държаха бракувани визьори и щитове, останали след размириците около Младежкия дом. Изнесоха ги и обзаведоха стаята с маса, стол, шкаф за почистващи препарати и с луминесцентните лампи, които Карл бе изхвърлил от кабинета си. Маркус Якобсен уважи желанието му и му назначи сътрудник, но при условие човекът да се грижи за почистването на цялото подземие. Карл, разбира се, щеше да промени това условие при първа възможност — Якобсен не се съмняваше в това. Всичко се свеждаше до борба за надмощие. Все пак Карл се бе заврял на тъмно в подземие, докато другите гледаха към „Тиволи“. Ти на мене, аз на тебе. Така се създава равновесие.

В тринайсет часа на същия ден най-последно две секретарки от администрацията му донесоха делата. Обясниха му, че това са само заключенията от проведените следствия и при желание да се запознае по-подробно с цялата фактология по случаите, трябва да им заяви каква част от документацията го интересува. Карл се зарадва, че ще има възможност да поддържа контакт с колегите от бившия си отдел. Конкретно Лис — нежна, русокоса жена с остри и малко криви зъби — събуждаше у него желание за нещо повече от чисто професионално общуване.

Карл ги помоли да разпределят купчината книжа върху двете страни на бюрото.

— В очите ти май проблясва кокетно пламъче, а, Лис? Винаги ли изглеждаш толкова великолепно? — закачливо попита Карл.

Тъмнокосата колежка на Лис я прониза с красноречив поглед, който би накарал дори Айнщайн да се почувства глупаво. Явно отдавна не бе ставала обект на мъжко внимание.

— Скъпи Карл — отвърна Лис в типичния си стил, — сърцето ми е отдадено изцяло на съпруга и на децата ми. Кога ще го разбереш?

— Когато слънцето изгасне и вечен мрак погълне мен и целия свят — отвърна той. И далеч не преувеличаваше.

Двете жени тръгнаха към стълбите. Тъмнокосата се наведе към Лис и започна да й шепне нещо с раздражение.

Карл не бързаше да отваря делата. Първо се зае да преброи папките — все пак и това си е работа. Повече от четирийсет. Не разтвори нито една. „Имам достатъчно време — помисли си. — До пенсионирането ми остават около двайсет години.“ Нареди няколко пасианса „Паяк“. След като последният излезе сполучлив, Карл се поколеба дали да не хвърли едно око на купчината от дясната си страна. След двайсетия пасианс мобилният му телефон звънна. На екрана се изписа непознат номер: 3545 и така нататък. Обаждана се, значи, от Копенхаген.

— Да, моля — вдигна той, очаквайки да чуе въодушевения глас на Вига.

Тя винаги намираше добри хора, готови да й услужат с телефона си.

— Кога най-последно ще си купиш джиесем, мамо? — протестираше редовно Йеспер. — Много се дразня, че когато искам да

говоря с теб, трябва да звъня у съседите!

— Добър ден — гласът определено не принадлежеше на Вига. — Обажда се Бирте Мартинсен. Работя като психолог в Клиниката за лечение на гръбначни увреждания. Днес Харди Хенингсен се опита да аспирира чаша вода в дробовете си. В момента е стабилизирал, но е много потиснат. Пита за вас. Ще можете ли да дойдете? Присъствието ви ще му подейства благотворно.

В клиниката му позволиха да разговаря с Харди насаме, макар че психоложката явно искаше да остане.

— Умори ли се от цялата тази история, стари приятелю? — попита Карл и хвана ръката на Харди.

В нея дремеше малко живот — Карл го беше забелязал още миналия път. Два от пръстите на Харди се размърдаха леко, все едно подканваха Карл да се приближи.

— Да, Харди? — той наведе глава към приятеля си.

— Убий ме, Карл — прошепна обездвиженият.

Карл се изправи и го погледна право в очите. Харди имаше най-сините очи на света. Сега преливаха от мъка, отчаяние и надежда Карл да удовлетвори молбата му.

— По дяволите, Харди, знаеш, че не мога да го направя — прошепна Карл. — Ще се възстановиш, ще видиш. Отново ще можеш да ходиш. Имаш син, който има нужда от баща, Харди.

— Той е двайсетгодишен. Ще се оправи и без мен.

Харди разсъждаваше трезво, както винаги. Наистина искаше да умре.

— Не мога, приятелю. Трябва да се държиш. Ще оздравееш.

— Парализиран съм за цял живот. Днес ми съобщиха окончателната диагноза. Нямам никакви шансове да се възстановя, дяволите да го вземат.

След посещението психоложката повика Карл в кабинета си, за да поговорят.

— Харди, предполагам, ви е помолил да му помогнете да се самоубие — подхвана тя с явното желание да го предразположи към откровеност.

По уверения ѝ поглед обаче личеше, че е убедена в правотата си и не се нуждае от неговия отговор. Опитът неведнъж я бе сблъсквал с подобни случаи.

- Не — категорично поклати глава Карл. — Нищо подобно.
- Нима? Бях почти сто процента сигурна.
- Не, Харди ме повика да говорим за друго.
- Ще споделите ли с мен за какво?
- Бих могъл — той издаде устни напред и се загледа към улицата отвън. Не се виждаше жива душа. Странна работа.
- Но не желаете?
- Ако ви кажа, ще се изчервите. Не е прилично да цитирам такива изрази в присъствието на дама.
- Опитайте.
- Не, не е редно.

2002 година

Много пъти Мереде бе слушала познати да ѝ разказват за малкото кафене със странните препарирани животни, облечени като хора, на улица „Нансен“, но никога досега не бе ходила там. В „Банкерот“ той я посрещна с нежен поглед и чаша леденостудено бяло вино. Вечерта се очертаваше приятна. Разказа му, че през следващия уикенд ще пътува с брат си за Берлин. Имаха традиция всяка година да си организират кратка екскурзия в чужбина. Този път си бяха запазили хотел близо до Зоологическата градина. Докато разказваше, телефонът ѝ звънна. Домашната помощница ѝ съобщи, че Уфе не се чувства добре. Мереде затвори очи за няколко секунди, за да преглътне горчивия хап. Не е честно! Позволяваше си да излиза на срещи толкова рядко. А ето — Уфе бе развалил хубавата ѝ вечер.

Въпреки хлъзгавата пътна настилка се прибра за по-малко от час. Помощницата обясни, че Уфе получил конвулсии и цяла вечер плакал — както всеки път, когато Мереде се прибереше по-късно от обикновено. Понеже Уфе не си служеше с думи, човек трудно разбираше какво изпитва и понякога дори оставаше с впечатлението, че момчето не осъзнава случващото се около него. Ала макар и привидно неадекватен, всъщност той си даваше ясна сметка за събитията.

Този път неконтролируемото му поведение бе шокирало силно помощницата и Мереде изпита съмнение дали ще може да разчита на нея за в бъдеще.

Успя да поуспокои брат си чак когато го заведе в спалнята и му сложи любимата му бейзболна шапка. Уфе престана да плаче, но в очите му продължаваше да се чете безпокойство. Мереде се опита да го разсее, като му заразказва за многото гости в кафенето и за причудливите животни. Докато споделяше с него впечатленията си, Мереде виждаше как думите ѝ го успокояват. Уфе разсъждаваше с ума на единайсет-дванайсет годишно момче. Когато плачеше, в главата му

се смесваха минало и настояще. Все едно в съзнанието му внезапно нахлуваха смътни спомени за живота му преди злополуката, когато беше съвсем нормално момче. Не — „нормално“ е дори обидна дума. Тогава той беше единствен по рода си, изпълнен с оригинални идеи. Очакваше го блестящо бъдеще. Ала сполетялото го нещастие му го бе отнело.

През следващите няколко дни Мереде беше затрупана с работа. И макар мислите ѝ често да отлитаха в други посоки, задълженията ѝ си бяха единствено нейни. В шест сутринта пристигаше на работа, а след края на тежкия ден веднага потегляше по магистралата, за да се прибере в шест надвечер. Времето едва ѝ стигаше да свърши всичко.

Затова големият букет, изненадващо цъфнал на бюрото ѝ, никак не подобри концентрацията ѝ.

Секретарката ѝ не скри раздражението си. Преди бе работила в Съюза на юристите и икономистите в Дания. Там явно умееха да разделят работата от удоволствията. На мястото на Съос Мариане щеше да полудее от възторг и цял ден да бърби за цветята, все едно са кралски скъпоценности.

Ала новата секретарка не остана никак очарована от романтичния жест към Мереде. Вероятно това беше дори за предпочитане.

Три дни по-късно Мереде получи телеграма за Свети Валентин — първата в живота ѝ. Макар и две седмици след 14 февруари, валентинката не ѝ се стори закъсняла. Върху корицата бяха нарисувани устни с посланието „С любов! Целувки за Мереде“. Секретарката я донесе с недоволна физиономия. Вътре пишеше „Трябва да говоря с теб!“.

Мереде постоя, загледана в устните, и поклати глава. После мислите ѝ се върнаха към вечерта в „Банкерот“. Макар компанията му да ѝ беше приятна, в момента в живота ѝ нямаше място за мъж. Реши да приключи флирта, преди да е прераснал в нещо по-сериозно.

Обмисли внимателно какво да му каже, набра номера му и изчака да се включи гласовата поща.

— Здравсти. Обажда се Мереде — меко подхвана тя. — Много ми беше трудно да взема това решение, но връзката ни няма бъдеще. В момента съм се отдала изцяло на брат ми и на професията ми. Вероятно нещата никога няма да се променят. Съжалявам. Прости ми!

После отвори органайзера и задраска телефонния му номер в указателя.

В същия миг секретарката ѝ влезе в кабинета и рязко спря пред бюрото ѝ. Мерееде вдигна очи към нея. Съос ѝ се усмихваше както никога преди това.

Застанал на стълбите в двора на Фолкетинга, без върхна дреха, той чакаше. Навън беше ужасно студено и лицето му изглеждаше силно зачервено. Въпреки парниковия ефект времето през февруари не позволяваше да стоиш дълго навън. Той я погледна умолително, без да забелязва папарака, който дебнеше от вратата на Двореца.

Мерееде се опита да го дръпне обратно към входа на Парламента, но той беше прекалено едър и отчаян.

— Мерееде — подхвана тихо и сложих ръце върху раменете ѝ. — Не го прави. Не ми причинявай това.

— Съжалявам — отвърна тя и поклати глава.

Погледът му се промени. Неочаквано тя зърна отново онази дълбока тайнственост, която леко я смуцаваше.

Зад него фотографът вдигна фотоапарата си. Проклятие! Какъв по-лош момент да я снимат от сега!

— За жалост не зависи от мен — извика тя и хукна към колата си. — Сбогом!

Когато тя се разплака, Уфе я зяпна с изненада, но не се разстрои. Продължи да яде и след всяка хапка по устните му се изписваше усмивка. Очите му се взираха неவிждащо в нея. Беше се отнесъл незнайно къде.

— Мамка му! — изхлипа тя, удари с юмрук по масата и погледна Уфе.

Беше натрупала много огорчение и озлобление срещу него и, уви, изблиците ѝ зачестяваха.

На сутринта се събуди с ясен спомен за съня си. Толкова жив, скъп и кошмарен.

През онзи ден утрото беше прекрасно. Имаше малко скреж и сняг — колкото да повишат празничното настроение. Всички кипяха от

живот. Тогава Мереди беше на шестнайсет, а Уфе — на тринайсет. Родителите им се усмихваха щастливо един на друг. От мига, когато разтовариха багажа от колата, до тръгването си прекараха чудесно. Коледа — дума, изпълнена с радост и уют. С обещания. Уфе мечтаеше да му купят CD-плейър — последния път в живота му, когато изрази желание. И потеглиха в отлично настроение. Двамата с Уфе се смееха. Там, където отиваха, ги очакваха с нетърпение.

Двамата се блъскаха на задната седалка. Макар и с двайсет килограма по-лек от нея, Уфе риташе като нетърпеливо пале. Мереди не му оставаше длъжна. По едно време свали перуанската си шапка и започна да го удря с нея по главата. Разрази се истинска битка.

Докато пресичаха гората, Уфе отново посегна към Мереди, а тя го сграбчи и насила го застави да си седне на мястото. Той започна да риташе, да вика и да пищи през смях, Мереди продължи да го натиска. В този миг баща им се обърна и протегна ръка назад, за да привлече вниманието им. Тъкмо изпреварваха червен форд „Сиера“, посивял на места от солени пръски. Отпред се возеха мъж и жена на около четирийсет години, а отзад — момче и момиче. Мереди и Уфе им се усмигнаха. Момчето, с къса коса, изглеждаше няколко години по-малък от Мереди. Улови веселия ѝ поглед, когато тя отблъсна ръката на баща си. Мереди пак му се усмигна. Изведнъж установи, че баща ѝ е изгубил контрол над автомобила, а лицето на момчето в другата кола се промени под пулсиращата светлина, процеждаща се през иглолистните дървета. За секунда ужасените му сини очи се приковаха в нейните, после всичко изчезна.

Силният удар на метал в метал почти съвпадна със звъntenето на счупените прозорци. Децата на задната седалка в другата кола се претърколиха в единия край, Уфе падна върху Мереди, стъклото зад гърба им се строши, върху предното стъкло се посипаха отломки. Мереди не разбра дали тяхната кола, или другата се удари в дърво. Предпазният колан се усуква около врата на Уфе и той започна да се задушаваше. От едната кола се разнесе оглушителен грохот. Кръвта върху тапицерията и предното стъкло се смеси с пръст и сняг. В бедрото на Мереди се заби клон. Колата се удари в повалено дърво и след кратък полет се приземи върху шосето. Шумът от удара се сля с пронизителния звук от форда, който събори друго дърво. После колата на Мереди и Уфе се преобърна върху страната, където седеше Уфе.

Едната му ръка стърчеше нагоре, а седалката на майка му затискаше краката му. Мереди не виждаше родителите си. Виждаше единствено Уфе.

Когато се събуди, сърцето ѝ блъскаше болезнено в гърдите. Цялата плуваше в студена пот.

— Престани, Мереди! — каза си тя на глас и си пое дълбоко въздух.

Сложи ръка върху сърцето си и се опита да прогони страшните видения. Само насън подробностите ѝ се явяваха толкова ясно. По време на катастрофата Мереди не възприемаше случващото се като последователност от детайли, а като цялостно впечатление: светлина, крясъци, кръв, мрак и пак светлина.

Още веднъж вдиша дълбоко и погледна настрани. До нея Уфе спеше. От гърдите му се чуваше свистене. По лицето бе изписано спокойствие, а навън дъждът барабанеше приспивно по водосточната тръба.

Тя го погали внимателно по главата. Тъгълчетата на устните ѝ потрепериха. Усети как сълзите напират. Слава богу, че отдавна не беше сънувала този кошмар.

10

2007 година

— Добър ден. Казвам се Асад — мъжът протегна към Карл косматата си, видимо отрудена ръка.

Карл се чувстваше замаян и не беше сигурен нито къде се намира, нито с кого разговаря. Сутринта бе протекла без никакви значими събития и Карл беше задрямал с крака върху бюрото, книжка със sudoku върху корема и брадичка, отпусната върху гърдите. Ръбовете на панталона му, обикновено изрядно изгладени, се бяха смачкали на хармоника. Карл свали поизтръпналите си крака и се вторачи в ниския, смугъл мъж отпред. Определено беше по-възрастен от него. И определено не бе израснал в земеделската страна, където бе роден той.

— Здравей, Асад — сънливо отвърна Карл. Асад или не, какво го засягаше как се казва този човек?

— Ти трябва да си Карл Мьорк, както пише на вратата. Назначиха ме да ти помагам. Правилно ли съм разбрал?

Карл присви очи в опит да асимилира думите на Асад. Да му помага?

— Да, точно така — потвърди най-сетне той.

По собствена вина бе попаднал в капана на неразумните си претенции към шефовете. Чак сега му просветна колко работа ще му отвори присъствието на дребния мъж в отсрещната стая. Ще трябва да възлага поръчения на новия служител, а това автоматично означаваше, че Карл няма да може да бездейства. Не, определено бе постъпил първосигнално, като поиска помощник. Не можеше да продължава да мързелува, докато новият служител стои и го гледа с очакване. Беше си го представял много по-лесно: помощникът му ще си работи, докато той върти палци. Работа в подземие — колкото щещ, мислеше си той само допреди няколко часа: да измие пода, да направи кафе, да подрежда документацията в папки... Ала Асад приключи бързо със задачите. Успя дори да подреди по азбучен ред цялата специализирана

литература и да номерира всички папки. За два часа и половина новият служител свърши възложената му работа и отново се обърна към началника си за указания какво да прави. Карл се колебаеше дали да не го пусне да си върви.

— Имаш ли шофьорска книжка? — попита той с надеждата Маркус Якобсен да е забравил това изискване и цялото назначение на Асад да пропадне.

— Мога да карам такси, лек автомобил, камион, танк Т-55, танк Т-62, бронетранспортър, мотоциклет с и без кош.

Разбрал, че няма място за повече надежди, Карл предложи на Асад да почете някоя книга от специализираната литература в кабинета. Посегна и взе най-близката: „Криминално-експертен наръчник на инспектор А. Хеслунд“. Защо не?

— Докато четеш, обръщай внимание на постройката на изреченията, Асад. Можеш да научиш много. Четеш ли на датски^[1]?

— Да. Следя всички вестници, чел съм Конституцията и така нататък.

— И така нататък? — повтори Карл. О, не, няма да му е лесно. — А sudoku решаваш ли? — попита той и му подаде книжката.

Следобед Карл получи болки в гърба от седене. Асад свари толкова силно кафе, че Карл мигом се разбуди. Кофеинът прогони сънливостта и той с раздражение усети как кръвта рухна буйно по вените му. Какво да прави, освен да започне да преглежда папките? Част от случаите знаеше почти наизуст, но много от делата идваха от полицейски управления в други окръзи и описваха престъпления, извършени преди Карл да постъпи в системата. Всички тези случаи изискваха ангажирането на огромен човешки ресурс и медиите ги бяха отразили широко — особено в случаите, в които бяха замесени публични личности. В крайна сметка следствието обаче бе стигало до задънена улица. Карл ги подреди най-общо в три категории. В първата — и най-голяма — влизаха убийства, за които полицията можеше да посочи мотив, но не и извършител. Втората категория включваше отново убийства, но от по-сложен вид. Подбудите често оставаха неразгадани, а жертвите бяха няколко. При тези случаи често имаше осъдени за съучастничество, но мозъкът на покушението бе успял да се измъкне. Понякога актът на убийството се свързваше с дребна случайност, а причината се свеждаше до влияние на силен афект.

Развръзката често идваше в резултат на непредвидено съвпадение: свидетел, минавал оттам; превозно средство, използвано от извършителя и при други престъпления; показания на очевидци във връзката с друг случай и така нататък. Най-общо, втората категория приютяваше престъпления, за чието разкриване беше нужна голяма доза късмет.

Третата категория представляваше сбор от непредумишлени убийства или предполагаеми непредумишлени убийства: отвличания, изнасилвания, палежи и грабежи с фатален изход за жертвата. В тези престъпления често се намесваха икономически апетити и политически интереси. Полицията често се оказваше безсилна да ги разкрие. Случаите от третата категория предизвикваха обществено възмущение и разклащаха доверието в правораздавателната система: дете, изчезнало от детската си количка; възрастен мъж, открит удушен в стаята си в дом за стари хора; труп на собственик на фабрика, намерен в гробище в Каруп; дипломатка, открита убита в Зоологическата градина. Колкото и да не му се искаше, Карл се видя принуден да признае пред себе си, че пламенната предизборна полемика на Пив Вестергор не цели единствено да привлече по-голям електорат. Образцов полицай не би могъл да остане равнодушен към тези кървави и особено жестоки престъпления.

Струпа случаите в три купчини върху бюрото пред себе си и си погледна часовника. Ще поседи половин час със скръстени ръце и затворени очи и ще си ходи.

— Какви случаи са ти възложили? — любопитства Асад.

Карл го погледна през полузатворените си очи. Клепачите му отказваха да се повдигнат. Набитият мъж стоеше наведен над бюрото с книгата в ръка. Пръстът му, който отбелязваше докъде е стигнал, показваше, че Асад е напреднал доста с четенето. А вероятно само разглеждаше картинките — вътре ги имаше в изобилие.

— Тъкмо се бях замислил за нещо, но ти ме прекъсна — Карл едва потисна прозявката си. — Но станалото — станало. Ще работим по случаи, които колегите ми от страната са изоставили поради липса на улики.

— Интересно — отбеляза Асад с вдигнати вежди и взе най-горната папка. — Значи не са успели да открият кой е извършил престъпленията, така ли?

Карл протегна врат да погледне часовника. Още нямаше три. Взе папката и я отвори.

— Този случай не ми е познат. По време на изкопните работи за строежа на моста над Големия Белт^[2] до остров Спрройо работниците се натъкнали на труп. Полицията в Слеелсе поела случая, но не стигнали доникъде.

— И сега случаят идва първо при теб?

— Питаш ме дали това е първият случай, който ще започна да разследвам ли? — не разбра Карл.

— Така ли е?

Карл се намръщи. Бяха му се струпали прекалено много въпроси наведнъж.

— Първо ще прегледам всички случаи, после ще реша откъде да започна.

— Секретно ли е? — Асад върна внимателно папката върху купчината.

— За папките ли питаш? Възможно е да съдържат информация, непредназначена за хора извън полицията.

Асад придоби вид на момче, на което са отказали да купят сладолед, но е наясно, че прояви ли достатъчно упоритост и търпение, ще сломи съпротивата.

— Има ли друго? — не издържа накрая Карл.

— Ако обещаеш да мълча като гроб и никога да не обсъждам с никого какво съм прочел, ще ми позволиш ли да разгледам няколко папки?

— Твоите задължения са други, Асад.

— Какви? Прочетох четирийсет и пет страници от тази книга и имам нужда да се поразсея.

— Добре.

Карл се огледа с надежда да открие предизвикателства, ако не за мозъка на Асад, то поне за яките му ръце. Не се сети какво да му възложи.

— Закълни се във всичко свято, че ще обсъждаш информацията в папките единствено и само с мен. Така... Ето, заповядай. — Карл плъзна леко най-крайната купчина към Асад. — В никакъв случай не бива да разместваш делата в купчините. Подредил съм ги по определени критерии. Отне ми доста време. И не забравяй: нито дума

на никого какво си прочел. Нали, Асад? — Карл се обърна към компютъра си. — И още нещо. По случаите ще работя аз. Сам виждаш колко са много. Ще имам натоварен график, затова не очаквай да обсъждам с теб подробности по делата. Служебните ти задължения включват почистване, правене на кафе, шофиране. Когато не съм ти възложил нищо конкретно, можеш да четеш. Но не си мисли, че ще ти позволя да се месиш в разследването, ясно?

— Да. — Асад постоя, загледан в средната купчина. — Разбирам: това са особени случаи, които не бива да се смесват с други. Ще взема трите най-горни папки. Другите няма да ги разбърквам. Няма да вадя книгата от папките. Ако ти потрябват, само ме извикай и ще ти ги донеса веднага.

Карл го изпрати с поглед. С папки под мишница и криминалния наръчник в ръка, Асад се запъти към стаята си. Доста обезпокоителен факт.

След не повече от час помощникът отново цъфна в кабинета му. През времето, когато остана сам, Карл мислеше за Харди. Горкичкият, как само го умоляваше да го убие! Как да направи подобно нещо? Такива мисли впрочем не водеха до нищо конструктивно.

Асад сложи пред него една от папките.

— Този случай си го спомням. Тогава ходех на курс по датски. Четохме статията във вестника. Стори ми се много интересен случай. Сега мисля същото.

Карл хвърли поглед на документите.

— През 2002-ра ли дойде в Дания?

— Не, през 1998. Но започнах да уча езика четири години по-късно. Ти участва ли в разследването?

— Не. Преди реформите подобни случаи се поемаха от Корпуса за бързо реагиране.

— И Корпусът е поел разследването, защото всичко е станало във водата?

— Не, всъщност... — Карл погледна любопитно вдигнатите вежди на Асад. — Да, точно така — поправи се той.

Защо да обременява съзнанието на Асад с обяснения за полицейските процедури?

— Ех, тази Мереди Люнгор! Голяма красавица беше! — усмихна се накриво Асад.

— Красавица? — Карл си спомни привлекателната, кипяща от енергия жена. — Определено.

---

[1] По името личи, че помощникът е арабин. — Бел.прев. ↑

[2] Големият Белт — проток между остров Фюн и остров Зеландия. — Бел.прев. ↑

2002 година

Той я затрупа с бележки и писма. Секретарката се опитваше да прикрие досадата си и се правеше на дружелюбна. Често спираше и наблюдаваше скришом Мереди. На няколко пъти ѝ предложи да поиграят скуош, но депутатката ѝ отказа. Не искаше да се сприятелява с подчинените си.

И секретарката се върна към обичайното си дистанцирано и умерено поведение.

В петък Мереди взе последните две писма от бюрото си, за да ги прегледа вкъщи. Препрочете ги няколко пъти и ги хвърли. Завърза чувала и го изнесе в кофата за смет. Имаше чувството, че постъпва подло и долно.

Домашната помощница бе приготвила огретен. Докато двамата с Уфе се налудуват, яденето изстина. До огнеупорната подложка Мереди намери листче и плик.

„О, не, сигурно ни напуска“ — помисли си тя и грабна листчето.

— Някакъв мъж донесе този плик. Сигурно нещо от Министерството.

Мереди разкъса плика.

„Приятно прекарване в Берлин“ — гласеше единственото изречение.

До нея Уфе се усмихваше пред празната си чиния, а ноздрите му потрепваха доволно, улавяйки апетитното ухание. Мереди стисна устни и сипа порция в чинията му, опитвайки се да преглътне напирещите сълзи.

Източният вятър се усили, надигнаха се вълни с високи бели гребени. През борда на ферибота захвърчаха пръски пяна. Уфе обожаваше да стои на палубата, да се взира в пенестата диря на килватера и в чайките в небето. А Мереди обожаваше да го вижда

щастлив. Тя също се радваше, задето заминаха. Берлин е прекрасен град.

Недалеч от тях възрастна двойка ги наблюдаваше, а по-нататък, до комина, седеше семейство с деца. На маса пред тях имаше термос и домашно приготвени сандвичи. Мерееде се усмихна на хлапетата. Бащата си погледна часовника и каза нещо на съпругата си. После започнаха да си събират багажа.

Тя си спомни колко често ходеха с родителите ѝ на излети. Оттогава бе изминало толкова много време. Обърна се. Повечето хора се насочваха към автомобилната палуба. Наближаваха пристанището Путгарден. Оставаха десетина минути, ала не всички пасажери бързаха. До панорамните прозорци над щевена, Мерееде забеляза двама мъже, увити в шалове. Гледаха спокойно ширналото се море. Единият имаше болен, отмалял вид. Съдейки по разстоянието помежду им, едва ли бяха заедно. Под въздействието на внезапен импулс Мерееде извади писмото и отново прочете четирите думи. После го прибра в плика, вдигна ръка във въздуха и го пусна. Вятърът го пое, запокити го нагоре, после го пусна в един отвор на корабната стена точно под палубата за разходки. Мерееде се чудеше дали да слезе да го вземе. Изведнъж обаче писмото отново се появи и падна във водата. Подскочи няколко пъти и се изгуби сред пяната. Уфе се засмя. Беше проследил полета на плика. Въодушевен от видяното, свали бейзболната си шапка и я хвърли след писмото.

— Недей! — успя само да извика Мерееде, ала шапката вече летеше във въздуха.

Потъна сред вълните. Уфе обожаваше тази шапка. Мерееде му я бе подарила за Коледа. Щом я видя да се изгубва във водата, той мигом съжали за постъпката си и по лицето му се изписа намерение да скочи и да извади скъпоценната си вещ.

— Не, Уфе! — извика Мерееде. — Не може! Вече я няма!

Ала междувременно той застана с единия крак върху металната бариера на релинга и крещеше над дървения парапет, наклонил застрашително тялото си напред.

— Недей, Уфе! Слизай оттам! — кресна тя, но той беше много по-силен от нея, пък и се бе отнесъл надалеч.

Интересуваше го само безценната бейзболна шапка, коледният му подарък. В неговия обикновен, скучен живот тази шапка имаше

стойността на светинята за вярващия. Мерееде замахна и му удари шамар. За пръв път си позволяваше такава грубост. Ужасена от постъпката си, отдръпна мигом ръка. Уфе изпадна в недоумение. Забрави за шапката и посегна към парещата си буза. Състоянието му граничеше с шок. Отдавна не бе изпитвал толкова непоносима болка. Неочаквано и той замахна и я удари, макар никога да не ѝ бе посягал.

2007 година

И тази нощ Маркус Якобсен не успя да заспи. Свидетелката по убийството на велосипедиста в парка „Велбю“ се бе нагълтала със сънотворни таблетки и я бяха приели в болница. Якобсен недоумяваше кое я е подтикнало към толкова крайни действия. Все пак тази жена имаше деца и майка, които я обичаха. Какви заплахи ѝ бе отправил убиецът, та да я накара да посегне на живота си? Направиха я защитен свидетел и ѝ назначиха денонощна охрана. Впрочем как изобщо се бе сдобила с толкова хапчета?

— Трябва да поспиш — посъветва го заместникът му, когато Маркус се върна от редовната седмична оперативка с главния инспектор.

— Да, ще се прибера за два часа. Налага се с Бак веднага да отидете в болницата и да се опитате да изкопчите нещо от свидетелката. Вземете и децата, и майка ѝ. Необходимо е да я върнем към реалността.

— Или да я откъснем от нея — промърмори Ларс Бьорн.

Якобсен се бе погрижил всички повиквания да минават през секретарката му. „Свържи ме само ако се обаждат кралицата и принц Хенрик“ — поръча той. Затова си помисли, че го търси жена му. Ларс Бьорн вдигна.

— Директорката на полицията — прошепна той, като закри мембраната на слушалката с ръка.

После му подаде слушалката и излезе на пръсти от кабинета.

— Ало, Маркус — прозвуча неподражаемият глас на директорката. — Обаждам се да ти съобщя, че след усилено сътрудничество между Министерството на правосъдието и парламентарните комисии парите за новия Специален отдел са отпуснати.

— Чудесна новина — Маркус тутакси започна да пресмята как ще разпредели бюджета.

— Процедурата ти е известна: днес Пив Вестергор и членовете на Комисията по юридическите въпроси от партия „Дания“ проведеха среща с министъра на правосъдието и машината се задейства. Началството пита как се справяте с новия отдел.

— Отлично — увери я Якобсен и смръщи вежди при спомена за измореното лице на Карл.

— Ще предам. С кой случай започнахте?

Този въпрос определено не го предразполагаше към енергични действия.

Карл Мьорк се готвеше да се прибира вкъщи. Часовникът на стената показваше едва 16:36, ала стрелките на вътрешния му часовник бяха доста избързали. Затова той остана ужасно разочарован, когато Маркус Якобсен осуети плановете му. Началникът се обади да го предупреди, че ще го посети.

— Интересувам се върху какво работиш.

Карл огледа отчаяно празното табло за съобщения и купчината мръсни чаши върху малката конферентна маса.

— Мога да те приема чак след двацет минути, Маркус. В момента съм много зает.

Карл затвори слушалката и изду бузите си с въздух. Стана от стола и издиша бавно. Пресече коридора и влезе в стаята на Асад. Новият му служител вече бе успял да си подреди работното място. Върху малкото бюро стояха две рамкирани снимки на многолюдни компании, а плакатът с арабски надпис, закачен на стената, изобразяваше екзотична сграда — Карл я бе виждал, но не се сещаше коя е. От гвоздеа до вратата висеше кафява престилка — от онези, дето изчезнаха от асортимента в магазините заедно с плетените чорапи без стъпало, по-известни като гети. До стената Асад бе складираше старателно всичко, нужно му да си върши работата: кофа, парцал, прахосмукачка и цял арсенал от почистващи препарати. Върху рафтовете се виждаха гумени ръкавици, малък транзистор с касетофон, от който се чуваше приглушена музика, отвеждаща мислите към тунизийски базар, тетрадка, хартия, молив, Корана и няколко арабски списания. Пред секцията с рафтове бе постлано малко шарено килимче

— голямо, колкото да побере коленичилият Асад. Изобщо, обстановката изглеждаше много живописно.

— Асад — подхвана Карл, — положението се нажежи. Шефът на Отдела ще дойде след двадесетина минути и ще трябва да поразтребим. Освен това искам да измиеш пода в другия край на коридора. Днес ще ти се струпат малко повече задължения. Дано нямаш нищо против.

— Впечатлен съм, Карл — призна Маркус Якобсен, докато изморено разглеждаше таблото със съобщения. — Създал си отлична система. Възстановяваш ли се?

— Ами... опитвам се. Но имай предвид, че ми е нужно още време, докато си възвърна някогашната форма.

— Искаш ли пак да поговориш със служебния психолог? Не бива да подценяваш евентуалните бъдещи травми след онова, което преживя.

— Не е необходимо.

— Радвам се, Карл, но пак си помисли. — Маркус Якобсен се обърна към стената. — Виждам, че си закачил и телевизора.

Даваха новини.

— Е, как иначе? Нали трябва да съм в час със световните събития?

Карл се усмихна на Асад, който се бе справил с досадната апаратура за пет минути. Не спираше да се изненадва от способностите на новия си служител.

— Току-що съобщиха, че свидетелката на убийството на велосипедиста е направила опит за самоубийство — продължи Карл.

— Какво?! Гадините с гадини, кога успяха да се докопат и до тази информация? — възкликна началникът, а по лицето му се изписа пълно изтощение.

Карл сви рамене. След десет години начело на Отдел „Убийства“ би следвало Якобсен да се е научил на какво са способни журналистите.

— Разпределих делата в три категории — докладва Карл и посочи купчините. — Повечето случаи са много обемни и заплетени. Нужни ми бяха дни да се запозная с цялата налична информация. Работата по тях ще ми отнеме много време, Маркус.

Началникът отвърна поглед от екрана:

— Ще разполагаш с толкова време, колкото ти е необходимо, Карл. Важното е да има резултати. Ако ти дотрябва помощ, обаждай се — Маркус се опита да се усмихне. — С кой случай смяташ да започнеш?

— Вече съм започнал работа по няколко, но възнамерявам да се съсредоточа върху Мереди Люнгор.

— Много странна история — оживи се изведнъж началникът. — Изчезнала от борда на ферибота по линията Рьобю — Путгарден. Няма свидетели.

— В този случай са се натрупали цял куп необясними факти — кимна Карл, докато се опитваше да се сети поне за един.

— Доколкото си спомням, отначало разследваха брат й по подозрение, че я е бутнал зад борда, но после снеха обвиненията. Ще провериш ли тази следа?

— Сигурно. Не знам къде се намира в момента; първо ще се наложи да го издиря. Но докато четох документацията, още няколко неща ми направиха силно впечатление.

— В делото не е ли приложен документ за въдворяването му в специализирано заведение в регион Северна Зеландия?

— А, вярно... Има вероятност обаче вече да не живее там. — Карл се помъчи да си придаде съсредоточен вид.

„Връщай се в кабинета си, шефе“ — подканваше той мислено Якобсен. Как да отговори адекватно на толкова много въпроси, при положение че бе прехвърлил доклада за някакви си пет минути?

— В момента се намира в здравното заведение „Елю“ в град Фредериксунд — чу се от коридора.

Асад стоеше облеган на метлата си. С блестящите си бели зъби, зелените гумени ръкавици и престилка до глезените приличаше на същество от друга планета. Маркус Якобсен изгледа объркан екзотичното същество.

— Хафез ал-Асад — представи се мъжът и му подаде ръка, напъхана в ръкавица.

— Маркус Якобсен — началникът раздруса десницата му и се обърна въпросително към Карл.

— Асад е новият ми помощник в Специален отдел „Q“. Сигурно съм му споменал нещо по случая. — Карл стрелна Асад с

предупредителен поглед, но мъжът изобщо не се впечатли.

— Аха — кимна Якобсен.

— Моят началник, заместник-комисар Мьорк, работи неуморно. От време на време се опитвам да му помогна, доколкото ми позволяват възможностите — усмихна се широко Асад. — Не разбирам как за толкова време не са открили тялото на Мереди Люнгор. В моята родина Сирия морето гъмжи от акули, които ядат трупове. Но щом покрай бреговете на Дания няма акули, телата на удавниците следва да изплуват рано или късно. Когато започнат да гният, вътрешностите се изпълват с газове и се издигат над водата като балони.

— Така е — опита да се усмихне началникът. — Но водните басейни около Дания са дълбоки и големи. Често се случва да не открием телата на пасажери, паднали зад борда на пътнически кораби.

— Асад — Карл си погледна часовника, — свободен си да си вървиш вкъщи. Ще се видим в понеделник.

Асад кимна и отнесе кофата. После от другия край на коридора се чу дрънчене и след няколко минути той се показа на вратата да се сбогува.

— Голям образ е този Хафез ал-Асад — отбеляза Маркус Якобсен, когато стъпките по стълбите заглъхнаха.

2007 година

След уикенда Карл намери бележка върху компютъра си:

„Осведомих Бак, че си започнал да разглеждаш случая «Мереде Люнгор». Бак е участвал в заключителната фаза от разследването и положително разполага с ценна информация. В момента обаче убийството на велосипедиста виси на неговата глава и е много зает. Но при първа възможност ще отдели време да си поговори с теб. Подпис: Ларс Бьорн.“

— При първа възможност — изсумтя презрително Карл. Какво си въобразява Бак? Този самодоволен, самоуверен, самовлюбен глупак! Бюрократ и отличник в едно. Сигурно кара и съпругата си да попълни въпросник в три екземпляра, преди да удовлетвори желанието ѝ за ласки южно от кръста.

Въпреки вродената си старателност обаче, Бак не беше успял да разнищи случая. Интересно. Карл се почувства почти мотивиран да разплете тази история. Взе папката от бюрото и помоли Асад да му направи чаша кафе.

— Но не толкова силно като вчерашното — предупреди той и се опита да си спомни колко крачки има до тоалетната.

Делото „Люнгор“ се оказа най-сложният и всестранно проучен случай в практиката на Карл. В папката бяха събрани копия от епикризи на Уфе, брата на Мереде Люнгор, протоколи за разпити, изрезки от вестници и от булевардни издания, няколко видеозаписа с интервюта с Мереде Люнгор, подробни показания на колеги и пасажери на ферибота, които са видели Мереде и Уфе на палубата за разходки; снимки на същата тази палуба, на релинга и на разстоянието до водата. Експертите бяха снели дактилоскопски следи от мястото,

откъдето бе изчезнала. Към документите в папката бяха приложени и адресите на безброй пасажери, правили снимки на борда на ферибота, дори копие от корабния дневник, където беше описана реакцията на капитана, след като разбрал за изчезването на Мереди. Ала всички тези сведения не тласнаха в никаква посока мисълта на Карл. „Трябва да прегледам записите“ — помисли си по едно време той и погледна отчаяно DVD плейъра си.

— Имам задача за теб, Асад — обяви Карл, когато Асад се върна с димяща чаша кафе. — Качи се на третия етаж, където се помещава Отдел „Убийства“, мини през зелените врати и тръгни по червения коридор, докато стигнеш нещо като джоб. После...

Асад му подаде чашата с кафе, чийто наситен аромат отдалече предвещаваеше стомашни проблеми.

— Джоб? — повтори въпросително той със смръщени вежди.

— Ами как да го нарека... Мястото, където червеният коридор се разширява леко. И така... там ще намериш една руса жена на име Лис. Много е разбрана. Предай ѝ, че на Карл Мьорк му трябва видеокасетофон. С нея сме добри приятели, веднага ще ти даде. — Карл смигна на Асад. Асад направи същото. — Но ако завариш тъмнокосата, не я питай нищо и се върни.

Помощникът кимна.

— И не забравяй да вземеш скарт кабел! — извика Карл, докато бавните стъпки на Асад отекваха по коридора.

— Заварих тъмнокосата — докладва Асад след четвърт час. — Даде ми два видеокасетофона и ми каза да ги задържа — усмихна се широко той. — И тя е много симпатична.

Карл поклати глава. Явно бяха сменили колежката на Лис.

В първия видеозапис, заснет от „Телевизионен вестник“ на 20 декември 2001 година, Мереди Люнгор коментираше неформална конференция по въпросите на здравеопазването и климата в Лондон. В интервюто репортерът се интересуваше главно от срещата ѝ със сенатор Брус Дженсън, по време на която двамата бяха обсъдили американската позиция относно работата на Световната търговска организация и Протокола от Киото. Люнгор споделяше, че разговорът със сенатора я е настроил изключително оптимистично за бъдещето на съвместните проекти. „Нима е толкова наивна?“ — учуди се Карл, но после го отдаде на младостта ѝ. Иначе Мереди Люнгор изглеждаше

здравомислеща, разумна, делова и видимо превъзхождаше новоизбрания министър на вътрешните работи и на здравеопазването — до нея той приличаше на пародиен образ на гимназиален учител от шейсетте.

— Истинска красавица! — възхити се от вратата Асад.

В друг видеозапис — от 21 февруари 2002 — Мереди Лунгор, в качеството си на председател на Парламентарната комисия по въпросите на околната среда, коментираше жалбата на Бярке Йорнфелт, егоист и еко скептик, до Комисията, занимаваща се с измами в областта на науката. „Що за име са дали на тази комисия! — изуми се Карл. — Как е възможно датско название да звучи толкова кафкиански!“ На този запис обаче Мереди изглеждаше коренно различно: повече жена, отколкото политик.

— Тук е много хубава — отбеляза Асад.

Карл го погледна. Явно в разбиранията на дребничкия му помощник външният вид на жената играеше главна роля. Но Карл не можеше да не се съгласи с него. По време на интервюто около Мереди витаеше особена аура. Като повечето жени, и тя притежаваше дарбата да залива околните с очарование, когато се чувства щастлива. Промяната в излъчването на Мереди обнадееди Карл, но и го обърка.

— Да не е била бременна? — предположи Асад.

Съдейки по броя на родата му от снимките, явно често се бе сблъсквал с това женско състояние.

Карл запали цигара и прехвърли още веднъж материалите по случая. По обясними причини в папката не беше приложен доклад от извършена аутопсия и голяма част от възникващите въпроси щяха да останат без отговор — поне докато не открият тялото. От статиите в жълтите издания ставаше ясно, че Мереди не е била засичана в мъжка компания. Това, разбира се, изобщо не изключваше вероятността да е забременяла. Впрочем вестниците не посочваха да са я засичали и с жена.

— Сигурно просто е била влюбена — заключи Асад, избута настрани пепелника и почти долепи лице до екрана. — Обърни внимание колко розови са бузите ѝ!

Карл поклати глава.

— Тогаво температурата едва ли е надвишавала два градуса. Политиците често се съгласяват да ги интервюират навън, на студа, за

да изглеждат по-здрави и свежи.

Ала Асад действително имаше право. Нещо се бе случило в живота на Мереди Люнгор — разликата с предното интервю го доказваше. Едва ли въпросите, зададени ѝ за Бярке Йорнфелт — продажен лобист, способен да омаловажи дори очевидни факти, свързани с природни катастрофи, — биха предизвикали деликатната руменина по бузите ѝ.

За миг Карл се вторачи във въздуха. Във всяко разследване идва мигът, когато детективът се ядосва защо не е познавал жертвата приживе. Сега този миг настъпи доста по-рано от обикновено.

— Асад, обади се в онова здравно заведение, „Елю“, където са въдворили брата на Мереди Люнгор, и запази час при директора от името на заместник-криминален комисар Мьорк.

— Кой е заместник-криминален комисар Мьорк?

Карл потупа слепоочието си. Асад наистина ли беше толкова глупав?

— Кой е според теб?

— Мислех си, че длъжността ти е заместник-полицейски комисар. След последната реформа не се ли казва така?

Карл си пое дълбоко въздух. Шибана реформа!

Директорът на „Елю“ се обади десет минути по-късно и дори не скри учудването си защо го търсят от полицията. Явно Асад си бе позволил известна волност при изпълнение на поставената му задача, но какво да очакваш от помощник с докторска степен по гумени ръкавици и с пластмасови кофи?!

Преди да се научи да върви, всеки човек е пълзял.

Карл погледна помощника си и му кимна окуражително, когато Асад вдигна очи от судокуто.

За половин минута Карл запозна директора с обстоятелствата по случая и получи кратък и недвусмислен отговор. Уфе Люнгор не говори, затова няма как комисарят да го разпита. Същевременно, макар пациентът да мълчи непрекъснато и да не проявява признаци на адекватност, официално той не е поставен под запрещение. И понеже Уфе Люнгор не е давал съгласието си членове на медицинския персонал в „Елю“ да говорят от негово име, никой няма право да прави

изказвания вместо него. Карл хлътна в омагьосания кръг на психиатричните институции.

— Познавам процедурите — увери той директора. — Ни най-малко не възнамерявам да ви подтиквам към нарушение на лекарската тайна. Но понеже разследвам изчезването на сестра му, смятам, че Уфе ще пожелае да говори с мен.

— Вече ви обясних: Уфе не говори.

— Голяма част от разпитваните мълчат, но ние от Специален отдел „Q“ умеем да улавяме излъчваните невербални сигнали.

— Специален отдел „Q“ ли?

— Така се нарича новосъздаденият елитен отдел в Полицейското управление. Кога е удобно да дойда?

В слушалката се чу въздишка. Мъжът отсреща не беше глупав и знаеше кога си има работа с упорит противник.

— Ще видя какво мога да направя. Ще ви се обадя по-късно.

— Асад, какво каза на човека, когато се свърза с него? — попита Карл, след като затвори.

— На онзи ли? Искам да говоря само с шефа, отсякох, а не с някакъв си директор.

— В случая директор и шеф е едно и също, Асад.

Карл си пое дълбоко въздух, стана и отиде до помощника си.

— Не си ли чувал думата „директор“, Асад? Директор е нещо като началник.

Двамата си кимнаха — знак, че са се разбрали.

— Утре ще дойдеш да ме вземеш от Алерьо, където живея. Ще се наложи да пътуваме извън града. Ясно?

Асад кимна.

— Какво ще правиш с това? — попита Карл и посочи килимчето.

— Ще го навия на руло.

— Аха. А откъде знаеш дали е обърнато към Мека^[1]?

Асад посочи слепоочието си, все едно в главата му е имплантиран GPS-навигатор.

— А пък ако се колебая, използвам това — той повдигна едно списание върху рафта и извади компас.

— Виж ти! — удиви се Карл, загледан в масивните метални тръби под тавана. — Но тук, в подземие, компасът е неизползваем.

Асад отново посочи красноречиво главата си.

— Ясно, умееш да се ориентираш по интуиция. Това означава ли, че е допустимо да объркаш посоката?

— Аллах е велик. Има огромни рамене.

Карл издаде напред долната си устна. Ама, разбира се, как не се бе сетил по-рано?

В кабинета на Бак в Карл се впериха четири чифта очи над черно-сини рамки. Не съществуваеше никакво съмнение, че екипът се намира под огромно напрежение. На стената висеше голяма карта на парка „Велбю“, върху която с цветни топлийки разследващите бяха обозначили къде е местопрестъплението, къде е намерено оръжието, с което е извършено убийството — стар бръснач; къде свидетелката е видяла убития и предполагаемия извършител заедно. И накрая — маршрута на свидетелката през парка. Всичко беше старателно измерено и обсъдено, но разследващите се затрудняваха да сглобят фактите.

— Налага се разговорът ни да почака, Карл — Бак подръпна ръкава на черното си кожено яке — наследство от бившия началник на Отдел „Убийства“.

За него якето притежаваше особена сантиментална стойност и представляваше нагледно доказателство за високия му професионализъм. Затова никога не го смъкваше от гърба си. Радиаторите бяха нажежили помещението до четирийсет градуса, но дори това не можеше да го принуди да се раздели със скъпоценната върхна дреха. Пък и нали скоро щеше да излезе навън...

Карл огледа снимките, закачени на таблото зад тях. Гледката беше повече от потресаваща. След като е умъртвил жертвата си, убиецът бе поругал трупа. В гърдите на мъртвеца зееха дълбоки рани, а половината от едното му ухо беше отрязана. Върху бялата риза червенееше кръст, начертан с кръвта на жертвата. „Навярно половината от ухото е послужила като писалка“ — предположи Карл. Убиецът бе стъпкал замръзналата трева около тялото, а спиците на предното колело на велосипеда бяха смазани. От чантата на жертвата се виждаха изпадали учебници по търговия.

— Разговорът ни трябва да почака, казваш... Добре. Но може ли за малко да напънеш мудния си мозък и да ми кажеш как главната

свидетелка по случая е описала човека, когото е видяла да разговаря с жертвата? — попита Карл.

Четиримата мъже го изгледаха, сякаш е извършил кощунство. Бак прикова в Карл мъртвия си поглед:

— Ти не работиш по случая, Карл. Ще говорим по-късно. Ако искаш вярвай, но в момента главите ни пушат.

— Вярвам, вярвам. Лицата ви горят. Сигурно сте изпратили някого да обискира жилището на свидетелката, след като я приеха в болница.

Мъжете се спогледаха колкото с раздразнение, толкова и въпросително. Е, явно не бяха изпратили никого за оглед. Супер.

Маркус Якобсен тъкмо бе влязъл в кабинета си, когато Карл се появи. Както обикновено, началникът на Отдела изглеждаше добре: старателно сресана на път коса, буден и прозорлив поглед.

— Маркус, претърсихте ли жилището на свидетелката след опита ѝ за самоубийство? — попита Карл и посочи папката върху бюрото на Якобсен.

— Защо да го претърсваме?

— А открихте ли отрязаната половина от ухото на жертвата?

— Още не. Да не намекваш, че може да я открием в жилището на свидетелката?

— На твое място щях да проверя, шефе.

— Ако действително убиецът го е изпратил на нея, тя непременно го е изхвърлила.

— Ами претърсете кофите за смет в двора. И тоалетната.

— В случай че го е изхвърлила там, водата от казанчето отдавна го е отнесла по канализационните тръби, Карл.

— Чувал ли си историята за лайното, дете непрекъснато изплувало, независимо колко пъти пускаш водата?

— Добре, де, Карл. Ще проверим.

— Гордостта на Отдела, отличникът Бак, отказва да разговаря с мен.

— Значи, ще трябва да почакаш, Карл. Пък и не забелязвам да си напреднал особено с твоето разследване.

— Бак бави допълнително работата ми, като отлага разговора ни.

— Тогава се захвани да преглеждаш друг случай — Якобсен започна да барабани с химикалката си по ръба на бюрото. — Надявам

се, не коментираш обстоятелства от разследването пред онази странна птица в кабинета ти?

— В момента завеждам отдел с многоброен персонал и няма голяма вероятност Асад да разбере какво става.

Началникът хвърли химикалката върху купчина книжа.

— Нужно ли е да ти напомням, че нямаш право да огласяваш служебна информация?

Карл поклати глава. Възнамеряваше сам да прецени какво да говори и пред кого.

— Впрочем как се спряхте точно на Асад? Чрез Агенцията по труда ли го открихте?

— Нямам представа. Питай Ларс Бьорн или направо Асад.

Карл вдигна показалец.

— Трябва ми чертеж на подземие то — в точен мащаб и с посоките на света.

По лицето на Маркус Якобсен отново се изписа умора. Малцина се осмеляваха да го занимават с подобни странни искания.

— В такъв случай просто разпечатай картата на подземие то от вътрешната мрежа, Карл. Не е толкова сложно!

— Ето тук е тази стена, а там се намира килимчето ти — обясни Карл върху чертежа на помещението. — А тази стрелка сочи север. Вече нищо не ти пречи да разположиш килимчето си точно както трябва.

Очите на Асад се изпълниха с уважение. От двамата щеше да излезе страхотен тандем.

— По телефона те търсиха двама души — съобщи помощникът. — Предадох им, че ще им се обадиш, когато се върнеш.

— Кои са?

— Директорът от Фредериксунд и жена с глас на металорежеща машина.

— Съпругата ми — въздъхна Карл. Вига вече се бе сдобила с новия му служебен номер. Край на спокойствието.

— Съпруга ли? Ти женен ли си?

— О, Асад, трудно е за обяснение... Като се поопознаем, ще ти разкажа.

Помощникът кимна със стиснати устни. По лицето му се изписа съчувствие.

— Как се сдоби с това работно място, Асад?

— Познавам Ларс Бьорн.

— Познаваш ли го?

— Да — усмихна се Асад. — В продължение на цял месец всеки ден ходех в кабинета му да го моля за работа.

— Досаждал си, за да те назначи при нас? И защо?

— Защото обожавам полицията.

Карл се обади на Вига чак когато се прибра вкъщи. Докато набираще номера ѝ, в дневната нахлуваше апетитна миризма: припявайки прочувствени арии, Мортен Холен забъркваше поредното си кулинарно творение от най-обикновено прошуто, купено от кварталния супер.

Вига беше приятен събеседник, стига да имаш възможността сам да определяш дозата, в която да я приемаш. Докато живееха заедно, Карл често се виждаше в чудо, но след развода правилата на играта се промениха.

— За бога, Вига, защо си ми звънила в Управлението? Знаеш колко напрегнато е в момента.

— Карл, сладурче, Мортен не ти ли предаде, че постоянно зъзна?

— Никак не се учудвам. Все пак живееш в стара къща, Вига. Построили са я от пълни боклуци; прогнили дъски и сандъци, които още през 1945-а са били неизползваеми. Премести се в друго жилище.

— Няма да се пренеса при теб, Карл.

— Надявам се от цялата си душа — той си пое дълбоко въздух. — Като знам какво текучество на мъже има в дома ти, трудно ще намерим място за всички в сауната до стаята на Мортен. Не само аз имам жилище с отопление. Намери си квартира!

— Сещам се как най-бързо и правилно да решим проблема.

Думите ѝ предвещаваха сериозно олекване на портфейла му.

— Най-бързото и правилно решение се нарича „развод“, Вига.

Рано или късно щеше да се стигне дотам. И тогава по право щеше да ѝ се полага половината от стойността на къщата. Уви, през последните години цените на недвижимите имоти бяха отбелязали скок. Карл трябваше да поиска развод, когато къщата струваше

наполовина по-малко от сега. Ала вече беше твърде късно, а и Карл не изпитваше никакво желание да се мести.

Погледна нагоре: таванът отново се тресеше от музиката в стаята на Йеспер. „Дори да изтегля заем след развода, разходите ми едва ли ще скочат драстично — помисли си Карл. — Тогава обаче Вига ще трябва да поеме изцяло грижите за сина си.“ В момента нито едно домакинство в тази част от града не плащаше по-големи сметки за ток от него. Йеспер се беше превърнал в най-доходоносния клиент на електроразпределителното дружество „ДОНГ“.

— Развод ли? Не, няма да се развеждам, Карл. Вече съм минала по този път. Не е никак приятно.

Той тръсна глава: а как би нарекла Вига ситуацията, в която се намираха от няколко години?

— Искам да си отворя собствена галерия, Карл.

Само това липсваше! Карл мигом си представи еднометровите розови петна на Вига, сложени в бронзови рамки. Галерия? Чудесна идея, ако в къщата ѝ имаше повече място.

— Галерия, казваш? В която да си имаш голяма отоплителна печка. Да се грееш по цял ден и да се радваш на милионите, които прииждат в сметките ти.

Вече си го представяше.

— Стига с този твой сарказъм! — разсмя се тя. Този смях винаги му действаше. Колко хубаво се смееше проклетницата му с проклетница! — Това наистина е фантастично, Карл! Когато човек има собствена галерия, се откриват страхотни възможности. А Йеспер ще се гордее с известната си майка.

„Известна — да, но с бездарието си“ — поправи я той наум, а на глас попита:

— Намери ли подходящо помещение?

— И то какво! А Хугин^[2] вече е говорил със собственика.

— Кой е Хугин?

— Много талантлив художник.

— Сигурно твори по-често под чаршафите, отколкото върху платната.

— Стига де, Карл! — засмя се пак тя. — Не бъди толкова циничен.

[1] При молитва мюсюлманите се обръщат с лице към Мека. — Бел.прев. ↑

[2] Хугин — един от двата гарвана в скандинавската митология, които всяка вечер кацват на рамото на върховния бог Один и му разказват какво се е случило в човешкия и божествения свят. — Бел.прев. ↑

2002 година

Мереде чакаше в ресторанта на палубата. Преди вратата към мъжката тоалетна да се хлопне, тя предупреди Уфе да не се бави. В кафенето в другия край бяха останали само хора от персонала. Всички пасажери бяха слезли при колите. „Само дано Уфе побърза — молеше се тя. — Слава богу, аудито е в края на редицата.“

С тази мисъл приключи сравнително поносимият етап от живота ѝ. Атаката дойде отзад — толкова изненадващо, че Мереде дори не успя да извика. Въпреки това ясно усети как нечия ръка грубо притисна кърпа, напоена с упойващо вещество към носа и устата ѝ, а преди да се унесе, видя как ръката натисна черното копче за достъп до стълбището към автомобилната платформа. После в стремглав галоп подминаха металните стени по стълбището, докато в ушите ѝ нахлуваха глухи звуци. Накрая пред очите ѝ се спусна мрак.

Събуди се върху леденостуден бетонен под. Надигна глава. Кръвта пулсираше бясно в слепоочията ѝ. Усещаше краката си натежали. Раменете ѝ отказваха да се отлепят от пода. Напрегна сили и успя да се надигне, колкото да седне. Помъчи се да се ориентира в непрогледния мрак. Не посмя да извика. Пое си дълбоко въздух, като се стараеше да не вдига шум. После протегна ръце напред, за да провери какво има до нея. Нищо. Поседя известно време, докато събере кураж да се изправи — бавно и нащрек, готова да посегне с юмрук по посока и на най-слабия звук, който дочуе. Ще го заблъска и зарита с всичка сила. Инстинктивно усещаше, че е сама, но не беше сигурна.

След известно време мислите ѝ се избистриха. Страхът атакува тялото ѝ като смъртоносна инфекция. Кожата ѝ се сгорещи, сърцето ѝ се разблъска по-тежко и по-бързо. Невиждащите ѝ очи засноваха из мрака. Беше чела и гледала толкова страшни неща за отвлечени жени. Мереде пристъпи напред с протегнати ръце. Ами ако в пода зее дупка, пропаст, която само чака да я погълне, или ако стъпи върху остър

предмет или парче стъкло? Краката ѝ обаче продължиха безпрепятствено, без да се спънат в нищо. Изведнъж спря и замръзна на място.

„Уфе! — сети се тя и усети как долната ѝ устна затрепери. — Та нали на борда на ферибота бяхме двамата!“

След около два часа успя да си изгради представа за помещението, макар да го опозна само опипом: правоъгълно, дълго седем-осем метра и широко поне пет. Шарейки с ръце по студените стени, Мереди установи, че на височината на главата ѝ има два големи прозореца с формата на илюминатори. Събу си едната обувка и започна да удря по стъклата, като се отдръпваше, за да не я наранят евентуално падащите парчета. Но прозорците не се строшиха. После Мереди напипа очертания на нещо, наподобяващо сводеста врата. Плъзна се по цялото протежение на стената с надежда да попадне на дръжка или поне на ключ за осветление, ала не откри нищо.

Тогавя се зае да обходи цялото помещение. Тръгна по права линия към отсрещната стена, обърна се, стъпи встрани и се върна до изходната си точка. Повтори упражнението. След като приключи, установи, че в помещението е сама със сухия въздух. „Най-добре да стоя до сводестата врата — помисли си тя. — Там никой няма да ме вижда през прозорците.“ Ако някой понечи да се спусне, тя ще го хване за краката и ще го дръпне, а после ще започне да го рита по главата.

Мускулите ѝ се напрегнаха, кожата ѝ плувна във влага. Вероятно ще ѝ се удаде само един шанс.

Седя така дълго. Тялото ѝ се вцепени, сетивата ѝ се притъпиха. Стана и отиде в противоположния ъгъл да се облекчи. Наложил си да запомни къде извършва физиологичните си нужди, къде седи и къде ще спи. Из стерилното помещение се разнесе остра миризма на урина. Откакто излязоха от кафенето на палубата, Мереди не беше близнала и капка вода, а нямаше представа колко време е била в безсъзнание: няколко часа, цяло денонощие или дори повече? Не усещаше глад, а само жажда.

Изправи се, вдигна си панталона и се опита да си спомни.

С Уфе бяха останали до тоалетните последни от пасажерите. И последни — на палубата за разходки. Мереди се сети, че мъжете до панорамния прозорец си бяха отишли. Край нея мина единствено една

сервитьорка, а две деца натиснаха копчето на вратата и хукнаха към долната палуба. Не беше забелязала как някой друг се е промъкнал зад гърба ѝ. Тогава мислеше само, че Уфе не бива да се бави в тоалетната. Уфе! Какво ли е станало с него? След като я удари, той се разстрои много. Потискаше го и отлетялата му бейзболна шапка. Докато влизаше в тоалетната, по бузите му личаха червени петна. Как ли се чувства сега?

Над главата ѝ се чу щракване и тя се сепна. Опипом се добра до ъгъла при сводестата врата. Трябва да е в готовност да се отбранява. После се чу още едно щракване. Сърцето ѝ се разблъска до пръсване. Чак когато вентилаторът над нея се задейства, Мереде разбра, че няма от какво да се страхува. Щракването дойде от реле или нещо подобно. Протегна се на пръсти да вдиша от свежия, живителен въздух — единственият ѝ източник на надежда. После вентилаторът се изключи и я остави с усещането, че освен въздушната струя, лъхаща от него, няма друг контакт с външния свят. Стисна силно очи — опитваше се да мисли и да превъзмогне напиралите сълзи.

Обзе я ужасно подозрение. Навярно наистина са я изоставили тук завинаги. Заклучили са я и ще я оставят да умре. Никой не знае къде е. Дори самата тя не знае. На няколко часа път от пристанището? В Дания? В Германия? А вероятно и по-далече?

Смъртта ѝ се виждаше все по-вероятна. Представи си колко мъчително ще си отиде от този свят, обречена да умре от глад и жажда. Ще отпада бавно, докато жизнените ѝ функции замират една след друга, и накрая, омаломощена и безразлична, ще дочака вечния сън, който ще я избави от мъките.

„Няма на кого чак толкова да липсвам — помисли си тя. — Е, на Уфе сигурно.“ Бедничкият Уфе! Освен с него Мереде не се бе сближила с никого. Старателно избягваше да се сприятелява и сама се беше затворила в клетка.

Напразно се съпротивляваше на сълзите. Наистина ли съдбата ѝ е отредила такъв край? Без деца, без щастие, без да е осъществила почти нищо от онова, за което мечтаеше през годините, когато живееше само с Уфе? Дори няма да изпълни обета, даден пред покойните ѝ родители!

Обзе я горчивина, тъга, усещане за безкрайна самота. Разрида се.

Дълго седя, обсебена от ужасяващата мисъл как Уфе ще остане сам–самичък на света. За Мерееде нямаше по-голям кошмар. Тази представа измести всичко останало. Ще умре сама като животно. Никой няма да разбере как си е отишла и къде е тялото ѝ, а Уфе ще продължи да живее в неведение.

След като плака до пълно изтощение, Мерееде изведнъж си даде сметка, че навярно това не е всичко. Навярно най-лошото предстои. Ами ако похитителят възнамерява да я изтезава? Ако ѝ е подготвил участ, която ще направи смъртта дори желана? Непоносима болка, зверска жестокост... Мерееде беше чувала за десетки случаи на издевателства, изнасилвания и изтезания. Стори ѝ се възможно в момента нечий очи да я наблюдават зад инфрачервени камери. Очи на злодей. Слух на хищник.

Погледна към прозорците, като се опитваше да изглежда спокойна.

— Моля ви, не ме наранявайте — прошепна тя в мрака.

2007 година

„Пежо 607“ минава за сравнително тиха кола, но Карл чу бясно ръмжене, когато Асад паркира пред спалнята му.

— Много яко! — избоботи Йеспер, докато гледаше през прозореца.

Карл не си спомняше наскоро да е чувал доведения си син да използва толкова думи рано сутрин, но в случая Йеспер просто бе ударил в десетката.

— Имаш бележка от Вига! — извика Мортен Холен, преди Карл да затвори вратата.

Карл нямаше никакво намерение да чете разни бележки. В момента не се сещаше за по-омразно занимание от обиколки по галерии в компанията на тънкокрак цапач на име Хугин.

— Здравсти! — провикна се Асад, докато му отваряше предната врата.

На главата си носеше шапка от камилска вълна с неизвестен произход и определено не приличаше на личен шофьор в криминалната полиция, ако такава длъжност изобщо съществува.

Карл вдигна очи към ясното светлосиньо небе. Температурата на въздуха беше съвсем поносима.

— Имам представа къде приблизително се намира „Елю“ — Асад посочи джипиеса.

Карл погледна изморено екранчето. Кръстчето стоеше върху улица на безопасно разстояние от фиорда на Роскилде, та хем болните да не са застрашени от удавяне, хем директорът да се любува на повечето прелести на Северна Зеландия от кабинета си. В такива райони често строят домовете за пациенти с умствени разстройства. Въпросът е чие удобство се съблюдава.

Асад запали колата, даде на заден ход и спря чак когато багажникът навлезе в тревната площ от отсрещната страна на улицата.

Преди Карл да реагира, Асад вдигна деветдесет километра в час при позволени петдесет.

— Намали, за бога! — кресна Карл точно преди да навлязат в кръговото кръстовище.

Асад обаче само го погледна дяволито като таксиджия в Бейрут, завъртя рязко волана надясно и пежото полетя към магистралата.

— Бива си я колата! — извика той и натисна газта.

„Дали ако нахлузя шапката над въодушевеното му лице, ще се кротне малко“ — запита се Карл.

Домът „Елю“ представляваше белосана сграда. Фасадата ѝ недвусмислено показваше, че никой не влиза вътре доброволно, а влязъл веднъж, не може да излезе просто така. Вътре явно не приветстваха рисуването с пръсти и свиренето на китара. В „Елю“ богатите и известните изпращаха душевноболните си роднини.

Частна грижа — напълно в духа на правителствената политика.

Кабинетът на директора се намираше в пълен синхрон с цялостното впечатление, което оставяше сградата, а самият директор — сериозен, сух и болнав мъж — беше сякаш специално проектиран за интериора.

— Разходите по престоя на Уфе Люнгор в нашето заведение се покриват от приходите във фонда „Люнгор“ — отговори директорът на въпросите на Карл.

Карл огледа рафтовете на секцията. Върху повечето папки бе написано името на някакъв фонд.

— Разбирам. И как е създаден този фонд?

— От авоарите на родителите на Уфе и Мереди Люнгор, загинали при автомобилна катастрофа, в резултат на която Уфе е получил травмата. Към средствата на фонда, естествено, се добави и наследството от сестра му.

— Тя беше депутат. Едва ли говорим за големи суми...

— Не, но продажбата на къщата донесе два милиона, когато най-после съдът реши да обяви Мереди Люнгор за мъртва. В момента средствата във фонда възлизат на около два и половина милиона крони, но вие вероятно го знаете.

Карл подсвирна от изненада.

— Два и половина милиона, пет процента лихва. Парите са повече от достатъчно да покриват престоя на Уфе, нали?

— Е, все пак се начисляват и данъци. Но в общи линии стигат.

— Уфе не е ли споменавал нищо за изчезването на сестра си, откакто е постъпил тук? — поинтересува се Карл.

— Не. Доколкото ми е известно, спрял е да говори след пътната злополука, при която е изгубил родителите си.

— Правите ли нещо, за да му помогнете да се съвземе и да проговори?

Директорът свали очилата си и го изгледа изпод рошавите си вежди: истинско възплащание на сериозността.

— Подложихме господин Люнгор на щателни прегледи. В мозъка му се наблюдават лезии в речево-двигателния център; отчасти те се явяват причина за немотата му, но не бива да пренебрегваме и дълбоките психически травми от злополуката. Загубата на родителите му, физическите увреждания. Вероятно знаете, че Уфе е бил в много тежко състояние.

— Да, прочетох доклада — потвърди Карл. Всъщност го бе прочел Асад и устата му не спря през целия път. — Повече от пет месеца е лежал в болница с тежки кръвоизливи в черния дроб, далака и белите дробове. Получил е и сериозни зрителни увреди.

— Точно така — потвърди директорът. — В медицинския му картон е отбелязано, че Уфе Люнгор не е виждал в продължение на седмици вследствие от масирани кръвоизливи в ретината.

— А сега? Здрав ли е физически?

— Да. Според изследванията Уфе е силен млад мъж.

— В момента е на трийсет и четири години. Значи в това състояние се намира от двацет и една години.

Бледият мъж кимна.

— Вероятно вече ви е ясно защо опитът ви е обречен на неуспех.

— И не ми разрешавате да говоря с него?

— Безсмислено е.

— Уфе последен е видял Мереди Люнгор жива. Искам да ме заведете при него.

Директорът се изправи и плъзна поглед над фиорда: точно както бе предвидил Карл.

— Искането ви е неприемливо.

Типове като този заслужават да ги залееш с кофа боя.

— Съмнявате се, че ще успея да изкопча нещо от него, но грешите.

— Защо?

— Знаете ли какви хора са полицаите?

Директорът се обърна към Карл. Лицето му бе придобило пепелявосив оттенък. Бръчки прорязваха челото му. Дългият стаж зад бюрото го беше измъчил, но не бе успял да помрачи здравия му разум. Не знаеше с каква цел Карл му бе задал последния въпрос, но се досещаше, че мълчанието няма да му помогне.

— Накъде биете?

— Ние, полицаите, сме любопитни по природа. Случва се някой въпрос да ни обсеби до степен да забравим за всичко друго. Особено когато от километри личи, че има нещо гнило.

— А именно?

— Пациентите ви получават ли достатъчно грижи срещу парите си? Пет процента от двайсет и два милиона, като приспадне данъците, са, така да се каже, дреболия. Осигурявате ли на пациентите си медицинското обслужване, което им се полага? Или таксата, която искате, е завишена, като се има предвид, че получавате и държавна субсидия? Еднаква ли е таксата за всички?

Карл кимна сякаш на себе си и жадно подложи лице под светлината, идваща от фиорда.

— Когато човек не намира отговор на въпроса си, възникват нови и нови питання. Така сме устроени ние, полицаите. Все нещо гложди любопитството ни. Може да е болест, но къде да я лекуваме?!

По лицето на мъжа плъзна лека руменина.

— Посоката, която прие разговорът ни, няма да доведе до споразумение.

— Тогава позволете ми да видя Уфе Люнгор. Какво толкова ще стане? Предполагам, не го държите в клетка?

В интерес на истината снимките от папката „Мереде Люнгор“ не представяха достоверно външността на Уфе. Полицейските скици, направени по време на предварителния разпит, и няколкото снимки от пресата показваха приведен, блед млад мъж, който отговаря на профила „умствено изостанал, пасивен и със забавена умствена дейност“. Ала действителността изглеждаше другояче.

Карл завари Уфе в уютна стая със снимки по стените и изглед, който по нищо не отстъпваше на панорамата от директорския кабинет. Леглото му беше оправено, обувките — лъснати, дрехите — чисти. Изобщо, по обстановката не личеше тук да живее психичноболен. Младият мъж имаше силни ръце, дълга руса коса, широки рамене и изглеждаше доста висок. Мнозина биха го нарекли красавец. На пръв поглед Карл Мьорк не откри у Уфе Люнгор никакви признаци на умствено разстройство или друга болест.

Директорът и старшата сестра наблюдаваха зорко Карл от прага, докато той оглеждаше стаята, но полицаят не им даваше повод за критика. Беше решил да се върне пак, независимо че напоследък едва смогваше с всички задачи. Да, ще се върне — по-добре подготвен — и ще говори с Уфе. А засега ще почака. От няколко снимки му се усмихваше Мерее Люнгор. До тях бяха закачени фотографии на родителите им, също усмихнати към обектива. Рисунките по стените никак не приличаха на произведенията в тъмни краски, каквито най-често се виждат в такива заведения. Не, от рисунките на Уфе лъхаше радост. Изобщо не подсказваха за нещастieto, отнело речта му.

— Има ли и други рисунки? Например в чекмеджетата? — Карл посочи шкафа и скрина.

— Не — поклати глава старшата сестра. — Откакто постъпи тук, Уфе не е посягал към моливите. Тези рисунки са от дома на родителите му.

— С какво се занимава през деня?

— С много неща. Разхожда се с персонала, тича в парка, а най-обича да гледа телевизия.

Сестрата му се стори мила. Следващия път ще се обърне за съдействие към нея.

— И какво гледа по телевизията?

— Каквото дават.

— Реагира ли на случващото се на екрана?

— Понякога. Смее се — тя поклати весело глава и се усмихна още по-широко.

— Смее ли се?

— Да, по-спонтанно и невинно от бебе.

Карл погледна директора, застанал като леден блок, после погледна Уфе. Братът на Мерее не бе откъснал очи от него, откакто

влезе. Отначало човек би го сметнал за наблюдателен, но при по-внимателно вглеждане в поведението му би установил, че Уфе — точно според думите на старшата сестра — действа абсолютно интуитивно. Погледът му не беше съвсем мъртъв, но зрителните впечатления явно не проникваха в дълбочина. Карл искаше да го стресне малко, за да види реакцията му, ала реши да изчака. Застана до прозореца и се опита да привлече трескавия поглед на Уфе. Съзнанието му явно възприемаше обстановката, умът му обаче не я проумяваше. В очите му проблясваше някакъв разум, който в крайна сметка се затрудняваше да осмисли случващото се около него.

— Премести се на другата седалка, Асад — нареди Карл, преди да се качи в колата.

— Как така на другата седалка? Нали съм твой шофьор?

— Предпочитам да запазя колата непокътната, Асад. Има антиблокираща система на колелата и сервоуправление и ми се ще да я ползвам още дълго.

— Какво намекваш?

— Че ще те помоля да се возиш кротко, да гледаш как шофирам и да го имаш предвид следващия път, когато седнеш зад волана. АКО изобщо ти позволя.

Карл въведе следващата дестинация в GPS-устройството, без изобщо да обръща внимание на словесния поток на арабски, който рукна от устата на Асад, докато се местеше на съседната седалка.

— Някога шофирал ли си в Дания? — попита Карл, когато приближиха Стеунс.

Мълчанието даде достатъчно красноречив отговор.

Откриха къщата в Маулебю в странична улица, лъкатушеща съвсем близо до околните поляни. За разлика от съседните реставрирани господарски имения, сградата беше тухлена, внушителна и датираше от годините, когато фасадата е отразявала духа в дома. Около нея растяха тисове, но къщата се извисяваше величествено над тях. Ако са продали този имот действително за два милиона, значи някой е сключил много изгодна сделка. А друг е останал ограбен. На месингова табела пишеше „Търговци на антики. Петер и Ерлинг Мьолер-Хенсен“, но човекът, който отвори, приличаше по-скоро на

едновременно граф: с прозрачна кожа и сини очи, а от кожата му се разнасяше ухание на щедро нанесени кремове.

Мъжът се оказа много любезен и веднага се съгласи да отговори на въпросите им. Пое галантно шапката на Асад и ги покани в преддверие, обзаведено с мебели в стил ампир и декоративни фигурки.

Не, поклати глава мъжът, не познавали нито Мереди Люнгор, нито брат ѝ. Не и лично. Иначе след продажбата повечето от мебелите и вещите останали в къщата, но и без това не стрували почти нищо.

Домакинът им предложи зелен чай в чашки от възтънък порцелан и седна на края на дивана със събрани колене и наклонени крака, готов да даде своята лента към доброто на обществото.

— Да се удави така — истинска трагедия! Според мен няма поужасна смърт. Преди няколко години съпругът ми едва не се удави във водопад в Югославия. Уверявам ви, преживяването е повече от кошмарно.

Карл веднага отчете изписалото се по лицето на Асад удивление — „съпругът ми“?! — но с един поглед успя да предупреди помощника си да запази приличие. Явно Асад още не се бе ориентирал в разнообразните форми на съжителството в Дания.

— Наши сътрудници от полицията са иззели всички документи на двамата Люнгор — обясни Карл. — Но случайно да са ви попаднали други книжа — дневници, писма, факсове, гласови съобщения — които да хвърлят нова светлина върху обстоятелствата по случая?

— Полицаяте отнесоха всичко — поклати глава мъжът и посочи последователно с ръка всички части от дневната. — Останаха само мебели, а в чекмеджетата — канцеларски материали, албуми с гланцирани картинки, малко снимки, такива неща. Според мен Мереди и Уфе Люнгор с нищо не са се различавали от всички други хора.

— А съседите? Познавали ли са Мереди и Уфе?

— Със съседите не се разбираме много-много, но те живеят тук отскоро. Преди са били в чужбина. Не ми се вярва двамата Люнгор да са общували активно с други хора от селцето. Мнозина изобщо не са знаели, че Мереди има брат.

— И не сте попадали на човек от района, който да ги е познавал добре?

— Попадали сме, разбира се. Хеле Андерсен ги познава добре. Нали често е наглеждала Уфе.

— Хеле е работила като домашна помощница на Мереди Люнгор — поясни Асад. — Полицията я е разпитала, но тя не знаела почти нищо. Интересното е, че Мереди получила писмо в деня, преди да изчезне. Хеле лично го приела.

Карл повдигна вежди. Кога най-после ще седне да прочете проклетите материали?!

— Полицията открила ли е писмото, Асад?

Помощникът му поклати глава. Карл се обърна към домакина:

— Тази жена... Хеле Андерсен... тук ли живее?

— Не, в Холтуг, на другия бряг на реката... Но я очаквам след десетина минути.

— Тук ли? Как така?

— Мъжът ми е болен — той сведе поглед. — Тежко болен. И се нуждае от непрекъснати грижи.

„Късметът съпътства глупаците“, помисли си Карл и помоли домакина да ги разведе из къщата. Поеха на истинско пътешествие из стаи с изискани мебели и картини в масивни, позлатени рамки: придобивки, обичайни за хора, работили в антиквариат. Кухнята беше нова, всички стени — боядисани, подовете — изциклени. Единствените останки от времето, когато стопанка на къщата е била Мереди Люнгор, бяха навярно люспениците^[1], които пълзяха по тъмния под на банята.

— Голям сладур беше този Уфе! — възкликна Хеле Андерсен.

Четвъртитото лице с тъмни кръгове под очите и червените пухкави бузи придаваха на бившата помощница в дома на Люнгор изключително запомнящ се вид. Иначе дойде облечена в светлосиня работна престилка, навярно купена от магазин за макси мода.

— Още навремето заявих пред полицаите, че е пълен абсурд да подозират Уфе за смъртта на сестра му. „Грешите“ — предупредих ги.

— Има свидетели, които са видели как той я е ударил — възрази Карл.

— Да, понякога ставаше малко див, но не и опасен.

— Уфе е едър и силен. Защо не допускате, че я е бутнал по-грубо, отколкото е възнамерявал, и тя е паднала зад борда?

— Невъзможно — отсече Хеле и забели очи с досада, задето поставят твърденията ѝ под съмнение. — Уфе е самото възплъщение на добротата. Понякога изпадаше в пристъпи, непоносими за хората около него, но това се случваше рядко.

— Какви задължения имахте в дома им? Да пригответе храна?

— Въртях цялото домакинство и си тръгнах малко преди Мереди да се прибере.

— И с нея не сте се засичали често?

— Е, случваше се.

— А в дните преди смъртта ѝ?

— Тогава се наложи една вечер да остана при Уфе до по-късно. Той се изнерви и започна да буйства. Обадох се на Мереди и тя се прибра веднага, защото брат ѝ изпадна в ужасна криза.

— През онази вечер случи ли се нещо необичайно?

— Мереди не се прибра в шест, както обикновено, а Уфе побесняваше, когато сестра му закъснее. Невъзможно е да му обясниш, че сме се разбрали предварително.

— Но Мереди Лунгор беше депутат във Фолкетинга! Вероятно често са я задържали след работно време.

— Не. Закъсняваше рядко. Дори когато заминеше в командировка, отсъстваше максимум две нощи.

— Значи онази вечер е пътувала за някъде, така ли?

Асад неволно поклати глава. Карл започваше да се дразни. Откъде този човек знаеше толкова много?!

— Не, била е на среща — вметна помощникът.

— С кого?

— Неизвестно.

— Не го ли пише в доклада, Асад?

— Съос Нуруп, тогавашната ѝ секретарка, заменила Мариане Кок, я видяла да записва името на ресторанта в органайсера си. Неколцина клиенти си спомнят, че е била в ресторанта, но не и с кого.

Явно пропуските в докладите по случая щяха да отворят доста работа на Карл.

— А как се казва ресторантът, Асад?

— Кафе „Банкерот“ или нещо подобно.

— На любовна среща ли е била Мереде според вас? — обърна се Карл към Хеле. — Тя имаше ли приятел?

— Възможно е — отвърна уклончиво жената и в едната ѝ буза се врязва дълбока трапчинка, — но не ми е споделяла нищо.

— А когато се прибра, обясни ли къде е била? Говоря за вечерта, когато Уфе е получил криза.

— Не. Тръгнах си веднага, защото той беше изпаднал в истерия.

Чу се подрънкване на съдове и настоящият собственик на къщата влезе в гостната с церемониална стъпка, все едно таблата в изпънатите му ръце бе побрала цялата световна колекция от гастрономически тайни.

— Домашни са — отбеляза той и сервира дребни сладки с кремообразна консистенция в кокетни сребърни чинийки.

Тези сладки довяха на Карл спомени от детството. Не хубави, просто спомени. Домакинът разпредели чинийките измежду гостите. Асад не дочака повторна подкана да опита от лакомствата.

— Хеле, в доклада пише, че сте приели писмо в деня преди изчезването на Мереде. В състояние ли сте да опишете въпросното писмо?

Карл не се съмняваше, че ще открие информацията в папката по случая, но искаше да чуе подробностите още веднъж от устата на Хеле.

— Жълт плик, подобен на пергамент.

— С каква големина?

Тя показа с ръце. Ясно — А5, заключи Карл.

— Отгоре имаше ли нещо? Клеймо, име?

— Не.

— Кой го донесе? Познавате ли го?

— Никога не го бях виждала. На вратата се позвъни, отворих и някакъв мъж ми подаде писмото.

— Не ви ли се стори малко странно? Обикновено писмата пристигат по пощата...

— И тук си имаме пощаджия, нищо че не живеем в големия град — обясни тя и го смушка заговорнически. — Но този мъж дойде покъсно, когато пощаджията вече беше минал. Някъде по време на обедната новинарска емисия.

— Тоест, около дванайсет?

Тя кимна.

— Предаде ми писмото и си тръгна.

— Каза ли нещо?

— Че писмото е за Мереди Люнгор. Само толкова.

— Тогава защо не го е пуснал в пощенската кутия?

— Според мен е искал да ѝ съобщи нещо спешно или се е страхувал да не би да не я провери и то да остане в кутията.

— А как изкоментира Мереди случката?

— Не сме го обсъждали. Тръгнах си веднага.

Асад кимна, за да потвърди, че показанията на помощницата съвпадат със съдържанието на доклада. Карл за пореден път го стрелна със строгия си поглед. „Инструкциите изискват да се пита няколко пъти“, казваше изражението му. „От мен да го знаеш.“

— Не си представях, че Уфе може да стои сам вкъщи — вметна Карл.

— О, може — увери го весело тя. — Само не късно вечер.

Изведнъж Карл се почувства изморен. Прииска му се да се върне на бюрото си. Години наред полагаше усилия да изкопчи важни сведения от свидетели на престъпления и бремето върху плещите му бе нараснало неимоверно. Още няколко въпроса и ще трябва да се заеме с нов случай. Изчезването на Мереди Люнгор беше обречено от самото начало. Жената просто бе паднала зад борда. Случва се.

— Ако не ѝ бях оставила писмото онази вечер, после щеше да е твърде късно — промърмори Хеле и сякаш осъзнала какво е изрекла, плъзна поглед смутено встрани. Не към кремообразните сладки, а някъде далеч — в опит да избяга от изпитателния взор на Карл.

— Какво имате предвид?

— Ами Мереди е загинала на следващия ден, нали?

— Да.

Асад остави сладката си върху масата. Изненадващо и той бе забелязал опита ѝ да увърта.

— Очевидно имахте предвид съвсем друго. Какво точно?

— Каквото казах: ако не ѝ го бях дала тогава, нямаше да го прочете, защото изобщо не се върна.

Карл погледна собственика на къщата:

— Може ли да поговорим с Хеле Андерсен насаме?

Мъжът не остана доволен, Хеле Андерсен — също.

Приглади престилката си, но вече нямаше как да замаже гафа.

— И така, Хеле — подхвана Карл, когато търговецът на антики излезе неохотно от стаята. — Ако сте премълчали нещо по време на предишния разпит, сега е моментът да го разкажете.

— Нищо не съм премълчала.

— Имате ли деца?

Ъглите на устните ѝ увиснаха: „Какво общо имат децата ми?“

— Отворихте писмото, нали?

— Не! — тя се отдръпна като опарена.

— Нека ви припомня, че е подсъдно да се дават фалшиви показания. Ако действително лъжете, ще се наложи известно време децата ви да се справят без майка.

Наглед тромавата жена реагира изненадващо нервно. Ръцете ѝ мигом се вкопчиха в устата, краката се свиха под дивана, диафрагмата ѝ хлътна. Цялото ѝ същество се мъчеше да се измъкне от опасния хищник полицай.

— Не съм отваряла писмото! — извика тя. — Само го погледнах срещу светлината.

— И какво пишеше вътре?

Веждите ѝ почти се кръстосаха.

— „Приятно пътуване до Берлин“. Само толкова.

— По каква работа Мереди замина за Берлин?

— На екскурзия с Уфе. Веднъж годишно ходеха в чужбина.

— Защо за автора на писмото е било толкова важно да ѝ пожелае приятно пътуване?

— Нямам представа.

— Кой би могъл да знае за тази екскурзия, Хеле? Доколкото разбирам, Мереди е живеела уединено. Не е поддържала контакт с никого освен с Уфе.

— Може да е бил някой депутат — сви рамене помощницата.

— Тогава защо просто не ѝ е изпратил имейл?

— Нямам представа, нали ви казвам.

Хеле видимо се чувстваше притисната. Или лъжеше, или многото въпроси я стъписаха.

— Възможно е да е бил и някой от местната администрация — додаде тя.

На Карл му стана ясно, че тази следа няма да доведе доникъде.

— Пишеше ли нещо друго, освен пожеланията за приятно пътуване?

— Не, нищо повече. Кълна се.

— А подпис?

— Нямаше.

— Как изглеждаше куриерът?

— Беше облечен в изискан костюм — глухо отвърна тя, заровила лице в шепа.

— Само това ли ви направи впечатление?

— По-висок от мен, макар че стоеше на долното стъпало. И носеше зелен шал, увит до устата му. Тогава валеше, сигурно затова. Май се беше простудил.

— Кихаше ли?

— Не, гласът му звучеше някак носово.

— А очите? Сини, кафяви?

— Като че ли сини. Но не съм сигурна. Може да са били и сиви.

Но ако го видя, ще го позная.

— На каква възраст?

— Приблизително мой връстник.

Много конкретен отговор, няма що!

— А вие на колко години сте?

— На трийсет и пет — почти възмутено го изгледа тя и заби очи в пода.

— С какъв автомобил дойде?

— Не видях автомобил.

— Но едва ли е дошъл дотук пеша?

— И аз се зачудих.

— Не се ли огледахте?

— Не. Бързах да приготвя ядене за Уфе. Винаги обядваше, докато аз слушах новините в дванайсет.

По пътя към Управлението Карл и Асад обсъдиха писмото. Асад каза, че в докладите не бил открил нищо повече за мистериозното послание. Разследващите стигнали до задънена улица.

— Защо изпращачът е държал толкова много тя да получи съобщението възможно по-скоро? Как да тълкуваме написаното? Ако писмото беше пристигнало в малък плик с цветя, лъхаше на парфюм и носеше подписа на най-добрата ѝ приятелка, изобщо не бих се

занимавал да разчепквам това обстоятелство. Но да изпратиш анонимно писмо с такова съдържание... — Карл продължаваше да си блъска главата над загадката.

— Тази Хеле не знае нищо повече — вметна Асад, докато се движеха по булевард „Бялкеруп“, където се намираще Регионалната здравна инспекция в община Стеунс.

Карл плъзна поглед по сградите. Би било добре да е въоръжен със съдебна заповед в задния джоб, но, уви, нямаше.

— Уфе Люнгор действително е подлежал на домашни грижи — потвърди служителката. — В момента обаче се провежда административна реформа и ще ми бъде трудно да намеря съответната документация в деловодството.

Явно служителката изобщо не познаваше случая. Карл се нуждаеше от човек, който да му даде информация от първа ръка за Уфе Люнгор и сестра му. И най-дребната подробност би могла да се окаже безценна. Социален служител, посетил Уфе в дома му, все ще е забелязал нещо съществено, което да насочи Карл в правилната посока.

— Може ли да разговарям с вашия колега, посещавал редовно Уфе Люнгор в дома му?

— За жалост не. Тя се пенсионира.

— А ще ми кажете ли името ѝ?

— Съжалявам. Оторизирани сме да даваме информация по стари случаи единствено на настоящи служители от местната администрация.

— Дали някой от колегите ви има преки впечатления от Уфе Люнгор?

— Вероятно да, но не е в правомощията ми да ви съобщя името му.

— Наясно съм със задължението ви да пазите в тайна служебната информация. Уфе Люнгор не е поставен под запрещение, знам. Но няма да се примиря, че съм изминал на халос толкова път. Покажете ми поне медицинския му картон.

— Не мога. Ако желаете, ще ви заведа в кабинета на нашия юрисконсулт. Така или иначе, папките с интересуващата ви документация в момента не са при нас. Уфе Люнгор вече не фигурира в регистрите на нашата община.

— Значи всички документи са преместени във Фредериксунд?

— Нямам право да ви давам такава информация.

„Надута пуйка.“

Карл излезе от кабинета и се огледа в коридора.

— Извинете — обърна се той към една жена, която идваше срещу него и изглеждаше твърде уморена, за да си придава важност. Карл извади полицейската си значка и се представи. — Бихте ли ми помогнали в издирването на ваш служител, посещавал пациенти в Маулебю преди десет години?

— Попитайте колежката в този кабинет — тя посочи вратата, откъдето Карл току-що бе излязъл.

И така, очакваха го съдебни заповеди, бумащина, телефонни разговори, чакане и пак разговори. Не искаше дори да си го представя.

— Помогнете ми — помоли той с галантен поклон. — Няма да забравя услугата, когато дойде ред аз да ви съдействам.

Последната спирка в пътуването беше Клиниката за лечение на гръбначни увреждания в Хорнбек.

— Ще те оставя до Кьое, Асад. Оттам се качваш на влака. До Ховедбанен не се налага да сменяш транспорта.

Асад кимна, без да крие разочарованието си. Карл дори не знаеше къде живее странният му приятел. Все някога щеше да го попита.

— Утре започваме нов случай, Асад. Този е безнадежден.

След това съобщение лицето на помощника съвсем помръкна.

Бяха преместили Харди в друга стая. Видът му не вещаеше нищо добро. Зад сините му очи дебнеше мрак. Карл сложи ръка върху рамото му.

— Мислих върху онова, което ме помоли, Харди. Съжалявам, но не мога да го направя. Разбираш ли?

Харди мълчеше. Разбираше го, но и не съвсем.

— Искаш ли да ми помагаш в следствената работа, Харди? Ще ти разказвам накратко обстоятелствата по случаите и ще мислим заедно. Нужна ми е свежа кръв, приятелю. Така ми е омръзнало да се занимавам с престъпления, но ако работим заедно, поне ще се посмеем хубаво.

— Да ме разсмееш ли се опитваш, Карл? — попита Харди и отвърна лице.

Кошмарен ден!

---

[1] Безкрили насекоми, обитаващи влажни помещения. — Бел.прев. ↑

2002 година

Усещането за време изчезна в мрака, а с усещането за време — и ритъмът на тялото. Ден и нощ се сляха по-плътно от сиамски близнаци. За Мерее единствен ориентир в денонощието стана щракването от херметически затворената сводеста врата.

Първия път, когато чу преиначения глас от високоговорителя, я обзе силен шок и тя продължи да трепери дори след като си легна. Ако гласът не се бе появил, Мерее щеше да умре от глад и жажда. Чудеше се обаче дали това не беше за предпочитане. Постепенно започна да усеща как жаждата и сухотата в устата ѝ изчезват. Умората притъпи глада. Страхът отстъпи пред тъгата, а тъгата — пред спокойното съзнание, че смъртта приближава. И тя лежеше кротко в очакване тялото ѝ да се предаде, но неочаквано преправен глас ѝ съобщи, че не е сама и ѝ предстои да се осланя на чуждо благоволение.

— Мерее — прозвуча ненадейно женски глас. — Ще ти изпратим пластмасова кутия. След малко ще чуеш щракване и в горния ъгъл ще се отвори шлюз. Видяхме, че го откри.

Мерее стисна здраво очи в очакване да включат осветлението; опита се да овладее вълната от ужас, която заля цялото ѝ същество. Ала помещението остана тъмно.

— Чуваш ли ме? — попита гласът.

Тя кимна и издиша. Трепереше от студ. Липсата на храна бе изсмукала всичките ѝ запаси от мазнини и в момента беше още по-уязвима.

— Отговори!

— Да. Да, чувам те. Коя си ти? — Мерее напразно се взираше в мрака.

— Щом чуеш щракването, веднага се насочи към шлюза. Не се опитвай да се провреш през него, безсмислено е. След като вземеш първата кутия, ще ти изпратим втора. Едната е празна — ще я използваш като гърне за физиологичните си нужди. Във втората ще

намериш храна и вода. Всеки ден ще отваряме шлюза и ще подменяме кутиите. Разбра ли?

— Защо правите всичко това? — извика тя и думите ѝ отекнаха.
— Отвлечена ли съм? Откуп ли искате?

— Първата кутия пристига.

От ъгъла се чу дрънчене и слабо писукане. Мереди се отправи натат и видя как долната част на вратата се отвори и оттам изпадна твърда кутия с размерите на кошче за смет. Взе я и я сложи върху пода. Шлюзът се затвори и след десет секунди пак се отвори. Този път оттам падна малко по-висока кофа, навярно предназначена за тоалетна.

Сърцето на Мереди блъскаше бясно. Щом кофите пристигаха толкова бързо една след друга, значи, от другата страна на шлюза стоеше човек. Толкова близо до нея.

— Няма ли поне да ми кажете къде се намирам? — Мереди пропъзля до мястото, където предполагаше, че се намира високоговорителят. — От колко време ме държите тук? — Тя повиши леко глас. — Какво искате от мен?

— В кутията с храна има и тоалетна хартия. Всяка седмица ще получаваш нова ролка. Когато се миеш, използвай вода от съда в гърнето. В помещението няма сифон, така че внимавай и се мий само над гърнето.

Жилите на врата ѝ се изопнаха. Гневът се бореше със сълзите. Устните ѝ потрепераха, носът ѝ потече.

— Така ли ще... стоя тук на тъмно? — проплака тя. — Няма ли да запалите осветлението? Само за малко. Моля ви!

Пак се чу щракване и леко просвирване. После шлюзът се затвори.

Заредиха се седмици, през които тя не чуваше нищо друго освен вентилатора, който пускаше свеж въздух веднъж седмично, и ежедневното дрънчене и просвирване от шлюза. Понякога интервалите между храненията ѝ се струваха безконечно дълги, друг път имаше чувството, че току-що е яла, а пак ѝ изпращат нова порция. Храната, макар еднообразна и безвкусна, представляваше единственият светъл лъч във физическото ѝ съществуване. Даваха ѝ малко картофи, сварени зеленчуци и две-три хапки месо. Всеки ден менюто включваше едно и също. Сякаш от другата страна на непроницаемата стена, на светло, къкреше тенджерата с неизчерпаемо съдържание.

Първоначално Мереди си мислеше, че ще привикне към мрака и постепенно ще започне да вижда детайли от помещението, но сгрещи. Продължаваше да тъне в необратима тъма, все едно е ослепяла. Единствено мислите разпръскваха мрака в ежедневието ѝ. Никак не ѝ беше лесно да си представя хубави неща в такава обстановка. Много се боеше да не се размекне съвсем и да не изгуби контрол. Затова рисуваше пред вътрешното си око картини на света, светлината, живота навън. Търсеше спасение в онези кътчета от съзнанието, към които човек рядко се връща в напрегнатото си ежедневието. В мислите ѝ бавно изплуваха спомени за галювни, утешителни думи. Ала и спомени за самота, изоставеност и неуморен труд.

Постепенно Мереди хлътна в спиралата на денонощия, които се състояха от дълъг сън, ядене, медитация и тичане на място. Бягаше, докато ушите я заболяват от ударите на стъпалата ѝ по пода или докато рухне от изтощение.

През четири дни ѝ даваха чисто бельо и тя изхвърляше мръсното в гърнето. Потръпваше от погнуса само при мисълта, че чужд човек ще се докосва до бельото ѝ. Не ѝ изпращаха чисти връхни дрехи и се налагаше да пази своите. Сядаше внимателно на гърнето, лягаше предпазливо върху пода. Приглаждаше дрехите си, когато си сменяше бельото, и почистваше с вода участъците, които ѝ се струваха втвърдени от засъхнала пот. Добре че в деня, когато я отвякоха, предвидливо си бе облякла топли дрехи: шушляково яке, шал, блуза, тениска, панталон и дебели чорапи. Панталонът обаче започна да ѝ става широк, а подметките се износиха и изтъняха.

„Май трябва да бягам боса“, помисли си тя и се провикна в мрака:

— Може ли да усилите отоплението?

Вентилаторът на тавана не издаде никакъв звук.

Когато смениха кофите за сто и деветнайсети път, най-ненадейно светлина окъпа помещението. Взривната вълна от ослепително слънце блъсна Мереди и тя залитна назад със стиснати очи. Избиха ѝ сълзи. Светлината атакува ретината ѝ със силата на бомба и изпрати импулси за болка към мозъка. Мереди се свлече на колене и закри очите си с длани.

След няколко часа отдръпна леко ръце и се опита да погледне през присвити очи. Светлината все още беше непоносима. Страхът да

не е изгубила зрението си или да не го изгуби, я караше да се въздържа от прибързани действия. И докато стоеше така, женският глас от интеркома отново я хвърли в ужас. Реагира по-бурно от чувствителен измервателен инструмент при рязка промяна. След всяка дума сякаш я пронизваше ток. А думите звучаха страховито.

— Честит рожден ден, Мереди Люнгор. Днес навършваш трийсет и две години. Точно така: днес е шести юли. Тук вече си прекарала сто дваайсет и шест дни. Като подарък за теб решихме през следващата една година да не изгасяме осветлението.

— О, божичко, не! Не го правете! — простена тя. — Защо ми причинявате всичко това? — Тя се изправи, без да сваля ръце от очите си. — Ако ще ме изтезавате до смърт, започвайте отсега! — изкрещя тя в изстъпление.

— Успокой се, Мереди — нареди жената с хладен глас, по-дълбок от последния път. — Няма да те изтезваме. Искаме да ти дадем шанс да избегнеш лошото. Отговори ни на един много важен въпрос: защо се налага да преживееш това? Защо сме те затворили в тази клетка като звяр? Ти ни кажи, Мереди.

Тя отпусна глава назад. Какъв ужас! Навярно трябваше да се свие в някой ъгъл и да ги остави да си говорят, без да реагира.

— Отговори, Мереди, или положението ще се влоши.

— Не знам какво искате да ви кажа! От политическите ми опоненти ли сте? Кого изнудвате за пари? Не знам защо съм тук. Вие ми кажете!

— Не се справи успешно с това изпитание, Мереди — отсече ледено гласът зад леглото пращене. — И сега ще се наложи да си понесеш наказанието. Не е толкова тежко, ще го изтърпиш.

— О, боже, това не може да е истина! — разхълца се тя и се свлече на колене.

Звукът от вентилатора премина в съскане. Мереди веднага усети полъха на свеж въздух с миризма на ечемик, ниви и зелена трева. Нима това е наказание?

— Ще увеличим налягането на въздуха в помещението на две атмосфери. Ще видим дали ще можеш да отговориш следващата година. Не е известно колко високо налягане е способен да понесе човешкият организъм. С времето ще разберем.

— Мили боже! — прошепна Мереде, усещайки силен натиск в ушите си. — Смили се над мен! Не им позволявай да ме наранят!

2007 година

Звукът от весели гласове и дрънчене на бутилки предупреди Карл още от паркинга какво да очаква. В къщата се вихреше купон.

Неколцина негови съседни бяха образували своеобразна група от фанатизирани любители на барбекюто. Смятаха говеждото за много по-вкусно, след като се овъгли върху решетката и вече няма начин да се определи какво е месото. Събираха се през цялата година — при всяка възможност. Най-обичаха да сядат на терасата на Карл. Той ги харесваше. Забавляваха се, без да вдигат дандания, и винаги отнасяха празните бутилки.

Посрещна го Кен, редовният дежурен на барбекюто; подаде му кутийка леденостудена бира. Карл си сложи парче „въглен“ в чинията и влезе в дневната, сподирен от въпросителните им погледи. Никога не го разпитваха, ако не му се говореше: именно това качество той ценеше най-много у тях. Когато умът му беше зает с конкретен случай, човек по-лесно би си уредил среща с високопоставен местен политик, отколкото да разговаря с Карл. Всички го знаеха. Ала този път Карл не мислеше за никое от делата в службата. Терзаеше се единствено за Харди, защото се разкъсваше от колебания как да постъпи.

Налагаше се да обмисли ситуацията още веднъж. Все ще се сети как да угаси и без това крехката искра живот у Харди, без да се превърне в предмет на подозрения. Въздушно мехурче в системата, тежка ръка върху устата му... Ще стане бързо, защото Харди няма да се съпротивлява.

Въпросът беше дали Карл може да го направи. И дали иска... Проклетата дилема! Да помогне или не? Какво означава помощ? Навярно да се стегне, да влезе в кабинета на Маркус и да поиска да го върнат в разследването на престрелката в Амар. В крайна сметка му беше все едно с кого ще работи, а още по-малко му пукаше какво ще кажат колегите му. Ако залавянето на онези мерзавци донесе удовлетворение на Харди, Карл беше готов да се върне към онази

история, независимо от липсата на каквото и да било желание да го прави. Но пипне ли онези негодници, ще им види сметката. И на кого ще помогне така? Не и на себе си.

— Карл, ще ми дадеш ли стотачка? — прекъсна мислите му доведеният му син Йеспер.

Йеспер сигурно вече стоеше с един крак зад прага. Приятелите му го канеха на всички купони, защото знаеха, че присъствието му им осигурява и бира. Момчето имаше познати в района, които продаваха цели каси бира на малолетни. Е, с надценка, разбира се, но какъв е проблемът, щом Карл плаща за пиячката?

— Тази седмица вече ти давах два пъти, Йеспер — обърна му внимание Карл и извади банкнота от портфейла си. — Утре ще отидеш на училище, нали?

— Да.

— Написа ли си домашните?

— Да, да.

Значи, не. Карл се намръщи.

— Спокойно, Карл. Нямам желание да уча в Енгхолм и в десети клас. Ще се прехвърля в Алерьо.

Това не прозвуча ни най-малко утешително. Ако стане, върху плещите на Карл ще легне още едно задължение: да следи по-изкъсо дали хлапакът ходи на училище.

— И по-бодро! — поръча Йеспер и излезе.

Лесно е да се каже.

— Случаят „Люнгор“ ли те потиска тези дни? — попита Мортен, докато събираше последните бутилки от масата.

Слизаше да спи чак след като излъска кухнята до блясък. Познаваше слабостите си. През деня след запоя главата му щеше да стане по-голяма и по-чувствителна от егото на премиера. Затова предпочиташе да приключи с домакинските задължения още същата вечер.

— Не — поклати глава Карл. — Тревожа се за Харди. Изчезването на Мереди Люнгор не ме занимава толкова. Следите изстинаха, а и вече никой не се интересува от случилото се. Аз — също.

— Но успяхте ли да разнищите какво всъщност е станало с нея?
— попита провлечено Мортен.

— Сигурно се е удавила. Какво друго има за разнищване?

— Ами... Например защо се е удавила. Лично на мен ми се струва необяснимо. През въпросния ден не е имало нито буря, нито морско вълнение. Мереди Люнгор е била здрава, финансово обезпечена, с привлекателна външност и изгледи за сериозна политическа кариера. Възможно е да е водела самотен начин на живот, но рано или късно е щяла да си намери другар.

Карл поклати глава. Кого заблуждава? Случаят будеше и неговото любопитство, както всички, при които се натрупваха въпроси без отговор.

Запали цигара и взе бутилка бира. Някой от гостите я беше отворил, но не беше пил от нея. Бирата се бе стоплила и разгазирала.

— Най-вече не ми дава мира интелектът ѝ. Винаги е трудно да си представиш интелигентен човек като жертва. От моя гледна точка Мереди Люнгор не е имала причина да посяга на живота си. Няма е крайно озлобени недоброжелатели, брат ѝ я е обичал. Тогава защо е скочила зад борда? Ти би ли се удавил, ако имаше нейния живот, Мортен?

— Било е нещастен случай, Карл — отвърна Мортен със зачервени очи. — Никога ли не ти се е случвало да ти се завие свят, докато си се надвесил над парапета и гледаш вълните? А ако някой я е бутнал, трябва да е бил или брат ѝ, или политически опонент. Невъзможно е жена с такава външност и с огромни шансове да оглави Демократическата партия да не е будела завист и злоба. — Главата му клюмна и той едва успя да я надигне. — Очевидно всички са я мразели! Съпартийците ѝ са я ненавиждали, задето кариерата ѝ се е развивала по-бързо от тяхната, а депутатите от управляващите партии — задето камерите я обожават. Замисли се, Карл! Сам казваш, че Мереди Люнгор е имала ум като бръснач!

Мортен изстиска парцала и го просна върху крана за водата.

— Всички са очаквали именно Люнгор да оглави коалиционния списък на следващите избори. Тя умееше да печели гласовете на електората — Мортен се изплю в мивката. — Следващия път няма да близна от рицината на Сюсер. Откъде е купила тази гадост? Изсуши ми гърлото!

В кръглия двор на Полицейското управление Карл се натъкна на неколцина колеги, тръгнали към къщи. До стената зад колонадата Бак разговаряше сериозно с един от хората си. Двамата изгледаха Карл, все едно ги е заплюл и смъртно обидил.

— Глупаците се съветват! — не се стърпя да извика Карл, а думите му се разнесоха между колоните.

Обяснение за поведението на Бак и колегата му той получи от Бенте Хенсен, с която преди работеха в един екип. С нея се засякоха в преддверието.

— Оказа се прав, Карл. Наистина са открили другата половина от ухото в отточната тръба на тоалетната в дома на свидетелката. Моите поздравления, приятелю. Старо куче си ти!

Чудесно. Поне случаят с убития велосипедист започваше да се разплита.

— Бак и хората му току-що ходиха в болницата да разпитват пак свидетелката — продължи Бенте. — Но жената отказва да говори. Изплашена е до смърт.

— Значи трябва да говорят с друг.

— Сигурно, но с кого?

— Кога човек решава да посегне на живота си? Ако е психически нестабилен или ако смъртта му е единственият начин да предпази децата си, нали? Според мен свидетелката се бои за децата си.

— Те не знаят нищо.

— Напълно естествено. Може обаче да е намекнала нещо на майка си.

Карл огледа бронзовите лампи на тавана. Дали да не поиска да поеме случая на Бак? Направи ли го, нещо в тази солидна сграда непременно ще се разтресе.

— Не съм спрял да мисля по случая, Карл — посрещна го Асад. — Не бива обаче да се отказваме.

Вече беше сервирал димяща чаша кафе върху бюрото му, а до книгата стояха няколко сладки върху опаковъчна хартия. Асад явно се опитваше да го подкупи. Беше разтребил кабинета, а върху бюрото на Карл го очакваха документи. Навярно поредността им отговаряше на

реда, в който Карл следваше да ги прегледа. Асад сигурно беше дошъл на работа в шест.

— Какво е това? — попита Карл и посочи въпросително книжката.

— Банково извлечение от сметката на Мереди Люнгор. Вижда се къде е плащала през последните седмици преди изчезването ѝ. Няма регистрирани разходи в ресторант.

— Не тя е платила сметката в ресторанта, Асад. Често се случва красивите жени да се измъкнат тънко.

— Именно, Карл. Платил е някой политик. При всички случаи мъж.

— Добре, но няма да е лесно да го открием.

— Знам, Карл. Изминали са пет години. — Асад посочи втория лист върху бюрото. — Този списък съдържа вещите, които разследващите органи са иззели от жилището ѝ. Не видях да е вписан органайзерът, за който спомена секретарката ѝ. Може да е останал в кабинета ѝ в „Кристиансборг“. От него ще разберем с кого е вечеряла.

— Най-вероятно е носела органайзера в дамската си чанта, Асад. А чантата ѝ е изчезнала заедно с нея, нали?

— Да, Карл — кимна Асад с леко раздражение. — Предлагам да разпитаме секретарката ѝ. Това е изпечатка от показанията ѝ. Там тя не споменава Мереди да е имала среща. Най-добре да я разпитаме отново.

— Не се казва изпечатка, а разпечатка! Оттогава са минали пет години, Асад! Ако по време на първия разпит не се е сетила за нищо съществено, защо очакваш сега да си спомни?

— Добре де, добре! В показанията си секретарката посочва, че Мереди Люнгор получила телеграма за Свети Валентин, но не точно на деня. Защо не тръгнем по тази следа?

— Телеграмата отдавна я няма и не разполагаме с датата на изпращането ѝ. Няма да е лесно, особено при положение че не знаем коя фирма я е доставила.

— Telegrams Online.

Карл го изгледа удивен. Този Асад ще излезе златен!

— Откъде знаеш?

— Виж — Асад посочи показанията. — Секретарката си спомня, че върху телеграмата пишело „Любов и целувки за Мереди“ и имало отпечатък от две червени устни.

— И?

— Telegrams Online винаги изпращат телеграми с червени устни.

— Покажи ми.

Асад влезе в уебстраницата на фирмата и Карл се увери в правотата на думите му.

— И си сигурен, че само тази фирма оформя така телеграмите си?

— Абсолютно.

— Но не разполагаме с датата, Асад. Кога е изпратена — преди или след празника на влюбените? И кой е поръчал да я изпратят на Мереди Люнгор?

— Ще попитаме фирмата дали в базата данни разполагат с информация за телеграми, изпратени до кабинети в „Кристиансборг“.

— Разследващите вече не са ли изискали такава информация преди пет години?

— Не пише такова нещо. Но може ти да си прочел друго? — Асад се усмихна заядливо.

Ама че нахалник!

— Добре. Обади се във фирмата и попитай. В момента имам малко работа, затова иди в кабинета си.

Карл го тупна по рамото и го избута в коридора. После затвори вратата, запали си цигара, извади папката „Люнгор“, седна на стола и качи краката си върху бюрото.

Най-сетне се зае да прочете материалите по случая.

Преди пет години колегите му бяха действали непоследователно и разпиляно, без да си поставят ясни приоритети. Нито една от записаните хипотези не се градеше върху сериозни факти. Мотивът също оставаше забулен в тайна. Ако се е самоубила, каква е причината? Първоначално се знаело за изчезването на Мереди Люнгор от борда. После разследващите се досетили, че не е пътувала сама, и разпитали другите пасажери. Снимка, направена от възрастна двойка на палубата за разходки, потвърдила показанията на мнозина: Мереди била забелязана в компанията на млад мъж и двамата си разменили шамари. След публикуването на снимката административната служба в Стуре Хединге — главния град в община Стеунс — позвънила с информацията, че младият мъж е брат на Мереди Люнгор.

Карл си спомняше ясно как началството смъмри разследващите, задето не бяха проучили достатъчно задълбочено роднините на депутатката и не бяха съобразили веднага кой е мъжът до нея.

Така възникваше нов въпрос: ако наистина братът на Мереде Люнгор я е бутнал зад борда, защо го е направил? И къде се намира той в момента?

Според една ранна хипотеза Уфе също бил паднал във водата, но след няколко дни го бяха намерили крайно изтощен и объркан близо до равната местност около немския остров Фемарн. Разпознал го бдителен немски полицай от Олденбург. Не успели да установят как е стигнал там. Уфе мълчал. Дори да е знаел нещо, явно е предпочел да го запази за себе си.

Карл пусна няколко записа от проведените с него разпити. Уфе действително не си бе отворил устата. Полицаяте се въплъщаваха първо в ролята на добрите, а после на лошите ченгета. Нито едното, нито другото даваше резултат. Поискали експертиза от двама психиатри и от психолог от Фарум, специализиран тъкмо в областта на речевите разстройства. На помощ на разследващите органи в опитите им да изкопчат нещо от Уфе Люнгор пристигнала дори Карен Мортенсен, социален работник от Стеунс.

Но Карл продължаваше да смята, че материалите по случая са прекалено крайно несистематизирани и некомпетентно тълкувани.

И немски, и датски водолазни екипи претърсили плавателния път, а Военноморският отряд дори отложил насрочените учения в района. Съдебни лекари охладиха изплувал на повърхността труп и го подложиха на аутопсия. Властите предупредили всички рибари в района да бъдат особено бдителни и веднага да се свържат с полицията, ако забележат парчета от дрехи, чанти или нещо подобно. Не постъпил обаче нито един сигнал за вещ, собственост на Мереде Люнгор. Карл си спомняше, че тогава медиите полудяха. В продължение на близо месец депутатката не слезе от водещите заглавия. Незнайни съученици изровиха от архивите си нейни снимки от гимназиална екскурзия, на които Мереде е с плътно прилепнал бански. Таблоидите побързаха да публикуват отличните ѝ оценки от университета, а телевизионните водещи поканиха светски хроникьори да коментират личността ѝ. Нови догадки за сексуалната ориентация на Мереде изкушиха дори „сериозни“ журналисти да се впуснат в

спекулации, тиражирани отдавна от клюкарски издания. А съществуването на Уфе осигури на пресата още материал за скандални статии.

Част от колегите на Мереде се разприказваха, че са подозирали нещо такова. Тя пазела ревниво личния си живот в тайна и така подхранвала съмненията им за някакъв проблем, разтръбиха по-словоохотливите. Не непременно умствено изостанал брат, но нещо от този род.

В даден момент сензацията започна да заглъхва, ала най-неочаквано по първите вестникарски страници цъфнаха снимки от катастрофата, отнела живота на родителите на Мереде и нанесла доживотни травми на брат ѝ. Светските издания нямаха никакво намерение да пропуснат и най-дребната подробност от живота на депутатката. Приживе тя им носеше огромни тиражи, а мъртва се оказа още по-доходоносна. Водещите на сутрешните телевизионни предавания едва смогваха да скрият въодушевлението си от многото събития: в Ирак избухна война; принц Хенрик Датски, съпругът на датската кралица, се обиди, след като не той, а синът им, престолонаследникът Фредерик, пое ролята на кралицата по време на Новогодишното тържество; кмет на предградие препи с червено вино, а сега се удави депутатка... Всъщност на клюкарските вестници им беше все едно какво се случва, стига да разполагат с пикантни снимки. На страниците им лъсна двойното легло в къщата на Мереде Лунгор. Откъде се бяха сдобили с такава снимка остана мистерия, но всички издания гръмнаха със заглавия от рода „Мереде и Уфе са имали интимна връзка?“. Ширнаха се спекулации дали причината за смъртта на красивата депутатка не е именно кръвосмесителната ѝ афера със собствения ѝ брат. Защо в къщата е имало само едно легло, питаха сплетниците.

Когато пикантериите по случая се изчерпиха и журналистите не можеха да си изсмучат повече измислици от пръстите, те се впуснаха в догадки защо разследващите органи са пуснали Уфе на свобода. Използвали ли са полицаите силови методи на разпит? Нима са задържали невинен човек? Или просто братът на Мереде се е измъкнал безнаказано? Възникна въпросът дали правораздавателната система е прекалено наивна, или разследващите не са събрали достатъчно убедителни доказателства. След като писаха за въдворяването на Уфе в

дом за умствено изостанали, медиите млъкнаха по случая. През лятото на 2002 година журналистите запълваха страниците на изданията си предимно с информация за времето, за раждането на принц Феликс и за световното по футбол. Датската преса познаваше интересите на средностатистическия датски читател. Изчезването на Мереди Люнгор изгуби актуалност.

Шест месеца по-късно полицията прекрати разследването по случая. Появиха се по-спешни задачи.

Карл взе два листа и на първия написа:

ЗАПОДОЗРЕНИ:

1) Уфе

2) Неидентифициран куриер. Писмо за Берлин

3) Мъжът/жената от кафене „Банкерот“

4) Недоброжелателни колеги от „Кристиансборг“

5) Нападател, който е целял грабеж, а после я е убил. Колко пари е носела в чантата си?

6) Сексуален престъпник

На втория лист записа:

ДА ПРОВЕРЯ:

Служителката в социалната служба в Стеунс

Телеграмата

Секретарките в „Кристиансборг“

Свидетели на ферибота по линията Рьобю — Путгарден

Известно време Карл оглежда двата списъка и накрая добави върху втория лист: *Приемното семейство, приютило Мереди и Уфе след катастрофата/ стари приятели от университета. Била ли е склонна към депресии? Бременна? Влюбена?*

Затвори папката. По телефона му съобщиха, че Маркус Якобсен го моли да се яви в конферентната зала. Кимна на Асад, докато минаваше покрай малката му стая. Помощникът направо се бе сраснал със слушалката. Изглеждаше изцяло потънал в заниманието си. В негово лице Карл едва позна мъжа, който допреди няколко дни чистеше със зелените гумени ръкавици. Асад съвсем се бе преобразил.

В залата се бяха събрали всички, съпричастни към разследването на убийството на велосипедиста. Маркус Якобсен му посочи свободен стол до масата и Бак започна:

— Нашата свидетелка, Анелисе Квист, отдавна моли за специална защита, каквато се полага по закон на застрашени лица. По последни данни са я заплашили, че ако не си мълчи, ще одерат децата ѝ живи. Впрочем и преди това Анелисе не отговаряше напълно откровено на въпросите ни, но ни показваше желание за сътрудничество. Направи някои намеци, които да подпомогнат опитите ни да разплетем случая, но умишлено скри от нас ключови сведения. А след като са ѝ отпратили смъртни заплахи, категорично отказа да говори. Нека обобщя: убиецът е прерязал гърлото на жертвата в парка „Велбю“ в двацет и два часа. Било е тъмно, студено и пусто. Анелисе Квист е видяла извършителя да разговаря с жертвата броени минути преди убийството. Затова са налице всички основания да предполагаме, че убиецът е действал импулсивно и в състояние на афект. Ако убийството е било планирано, неочакваната поява на Анелисе е щяла да откаже убиеца от намеренията му.

— Защо свидетелката е минала пеша през парка, а не с велосипед? Откъде се е прибирала? — попита един от новите. Явно младокът още не знаеше, че когато Бак стои зад руля, въпросите се задават чак след като приключи с изложението си.

Бак стрелна новобранеца с унищожителен поглед.

— Гостувала е на приятелка и едната гума на велосипеда ѝ се спукала на отиване. Затова се прибрала пеш. Не съществуваха съмнение, че Анелисе е видяла не друг, а именно убиеца, защото при огледа на местопрестъплението са открити следи само от два чифта обувки. Положихме много усилия да проучим живота на свидетелката, да открием евентуални нейни провинения, които биха обяснили поведението ѝ по време на разпита. Установихме, че преди години е имала много приятели в рокерските среди, но извършителят определено не е сред тях. Убитият е брат на един от най-активните рокери в района, Карло Брант, ала самият той не се е забърквал в тежки криминални деяния, като изключим дребна търговия с наркотици. От Карло Брант научихме, че брат му и Анелисе Квист са имали кратка интимна връзка. Продължаваме да дълбаем по случая, но по всичко личи, че свидетелката е познавала и убиеца, и жертвата. Колкото до отказа на Анелисе да свидетелства, майка ѝ ни сподели, че преди дъщеря ѝ е ставала жертва на насилие: побой, заплахи. От физическите травми се възстановила, но не и от психическите. Според

майка й Анелисе си навличала подобни проблеми, защото често се подвизавала в нощни заведения и не внимавала с кого си ляга, но по мнението на разследващия екип социалният и сексуалният живот на Анелисе Квист по нищо не се отличава от живота на повечето млади жени на нейната възраст. Половината от ухото на жертвата действително е намерено в тоалетната на свидетелката и това доказва, че убиецът знае и коя е и къде живее, но, както уточних, още не сме успели да изкопчим от нея кой е той. Децата заминаха при роднини на юг от Копенхаген и Анелисе се поотпусна. Вече няма съмнение за състоянието й под въздействие на наркотични вещества. Допреди няколко дни смятахме, че се е опитала да се самоубие. Токсикологичната експертиза установи наличието на няколко вещества с еуфоризиращи свойства в стомаха на жертвата. Погълнала ги е под формата на таблетки.

През по-голямата част от доклада Карл седеше със затворени очи. Дори само видът на Бак, докато безстрастно излагаше случая с типичния си обстоятелствен и мудар маниер, го вбесяваше. Карл не издържаше да го слуша. Пък и защо да го прави? Убийството на велосипедиста не го засягаше пряко. Вече работеше за друг отдел. Началникът на Отдел „Убийства“ го бе повикал, за да го похвали, задето е подпомогнал разследването на чужд случай. И толкова. Карл реши да спести на присъстващите вижданията си по въпроса.

— В банята на Анелисе Квист обаче не открихме флаконче за таблетки. Явно някой, най-вероятно убиецът, ги е донесъл в насипно състояние и със сила я е принудил да ги погълне — уточни Бак.

Е, не! Сериозно ли беше способен да стигне до такива проницателни заключения?!

— С други думи, свидетелката е пострадала при неуспешен опит за убийство, а заплахата да посегнат на децата й я е принудила да си мълчи — продължи Бак.

Маркус Якобсен реши да се намеси, защото виждаше колко много въпроси възникнаха у новите колеги. Предпочиташе да ги изпревари:

— Анелисе Квист, децата и майка й ще получат защитата, предвидена от закона в такива случаи. Първо ще ги преместим на сигурно място и ще им назначим денонощна охрана. Надявам се мярката да накара свидетелката да проговори. Същевременно е

наложително да се консултираме с колегите от „Наркотици“. Доколкото разбрах, в кръвта на жертвата са открити следи от синтетичен тетрахидроканабинол, активна съставка на маринола — канабис под формата на таблетки. Това психотропно вещество не се среща често в наркосредите, затова предстои да разберем откъде се набавя. Анализът на кръвта е показал и наличието на метамфетамини и метилфенидат^[1]. Изобщо, убиецът е забъркал доста нетипичен коктейл.

Карл поклати глава. Извършителят определено притежаваше всестранны заложби. Първо в парка прерязва гърлото на едната си жертва, после натъпква смъртоносен микс в устата на втората. Защо колегите му просто не изчакат, докато свидетелката сама реши да изплюе камъчето? Карл отвори очи и погледна началника право в очите.

— Защо клатиш глава така скептично, Карл? По-добро предложение ли имаш? Сподели го с нас. Може находчивостта ти да ни помогне и този път.

Маркус Якобсен се усмихна. Единствен той в цялата зала изглеждаше положително настроен.

— Доколкото знам, ако човек приеме тетрахидроканабинол в комбинация с други психотропни вещества, веднага повръща. Който е насиллил Анелисе да погълне хапчетата, си разбира от работата. Впрочем защо просто не изчакате тя да ви разкаже всичко? Два дни повече или по-малко едва ли са от значение. Имаме и други случаи. — Огледа колегите си. — Е, поне аз.

Както винаги, в деловодството кипеше трескава работа. Лис, седнала със слушалки на главата зад компютъра, удряше клавишите по-настървено от барабанист на рок банда. Карл се огледа за новата тъмнокоса секретарка, но не забеляза жена, която да отговаря на описанието на Асад, освен познатата му колежка на Лис. Единствено тя, известна под псевдонима Илза, вълчицата от СС^[2], по документи за самоличност госпожа Съоренсен, притежаваше тъмен цвят на косата. Карл присви очи. Явно Асад виждаше в тази намусена физиономия нещо привлекателно, ала то убягваше на всички останали.

— Лис, трябва ми копирна машина — каза Карл, когато тя вдигна очи от клавиатурата с широка усмивка. — Ще се погрижиш ли да ми

донесат една следобед? Доколкото знам, долу, в Националния разследващ център, имат излишен ксерокс. Дори не е разопакован.

— Ще видя какво мога да направя, Карл — обеща тя.

И така, този въпрос се уреди.

— Добър ден. Имам уговорка с Маркус Якобсен — обади се чувствен глас до него.

Карл извърна глава и се озова лице в лице с непозната жена с кафяви очи. Най-безумно красивите кафяви очи, които бе виждал през живота си. Сви го под лъжичката. Жената се обърна към секретарките.

— Вие ли сте Мона Ибсен? — попита госпожа Съоренсен.

— Да.

— Господин Якобсен ви очаква.

Двете жени се спогледаха усмихнато, Мона Ибсен се отдръпна леко и тръгна след госпожа Съоренсен. Карл стисна устни и се загледа след нея. Носеше къса кожена наметка, която оставяше открита долната част на дупето ѝ. Мона Ибсен имаше привлекателни форми, без да е съвсем млада. Защо, по дяволите, Карл не се постара да запомни физиономията ѝ, вместо да се заплесва само по очите?

— Коя е тази жена? Вещо лице по убийството на велосипедиста ли? — подхвърли той небрежно към Лис.

— Не. Новата ни кризисна психоложка. Занапред ще работи в тясно сътрудничество с всички отдели в Управлението.

— Така ли? — Карл си даде сметка колко глуповато прозвуча въпросът му.

Игнорирайки бодешите под лъжичката, той тръгна към кабинета на Якобсен и отвори вратата, без да чука. Ако ще го мъмрят, нека поне да има сериозна причина.

— Извинявай, Маркус. Не знаех, че имаш посетителка.

От вратата я виждаше в профил. Кожата ѝ изглеждаше мека, а в края на устните ѝ се бяха образували бръчици, които изразяваха по-скоро усмивка, отколкото отегчение.

— Ако не е удобно, ще дойда по-късно. Извинете, че ви прекъснах.

Тя се обърна към него, явно изненадана от раболепието му. Сочна горна устна с форма като лъка на Купидон. Очевидно бе прехвърлила петдесетте. Усмихна му се дискретно. Коленете му мигом омекнаха.

— Какво искаш, Карл? — попита Маркус.

— Да те посъветвам да попитате Анелисе Квист дали е свързана по някакъв начин с убиеца.

— Направихме го, Карл. Отрича.

— Тогава перифразирайте въпроса. Не я питайте кой е убиецът, а с какво се занимава.

— Питаме я. Мълчи като риба. Подозираш, че са в трудовоправни отношения ли?

— Възможно е. При всички случаи убиецът държи свидетелката в някаква зависимост. Най-вероятно посредством служебното ѝ положение.

Якобсен кимна: ще го направят, след като отведат Анелисе Квист и семейството ѝ на безопасно място. Е, Карл поне видя Мона Ибсен. За пръв път се запознаваше с толкова секси психоложка.

— Това е всичко — кимна той, усмихна се широко, спокойно и чаровно, както никога преди това, но, уви, Мона не реагира.

Нещо го прободде и той се хвана за гърдите. Ама че гадно усещане! Все едно въздухът не му стигаше.

— Добре ли си, Карл? — попита началникът.

— О, нищо ми няма. Още не съм се възстановил напълно. Добре съм.

Излъга. Болката в гърдите не беше отшумяла.

— Мона, да ти представя Карл Мьорк. Преди няколко месеца пострада при ожесточена престрелка с престъпна банда. Тогава изгубихме друг колега.

Мона му кимна, докато той се напрягаше да разчете езика на тялото ѝ. Присви очи: чисто професионален интерес, но и това беше нещо.

— Мона е новата ни психоложка, Карл. С времето ще се опознаете. Ще се радваме, ако един от най-способните ни детективи отново започне работа на пълни обороти.

Карл пристъпи напред и ѝ протегна ръка. Да се опознаят... Беше готов да се закълне, че ще направи всичко по силите си да се опознаят!

Бодежите още не бяха отминали, когато срещна Асад на път към кабинета си.

— Имаме напредък, Карл.

Карл се опита да се отърси от образа на Мона Ибсен. Никак не му беше лесно.

— В смисъл?

— Звънях поне десет пъти в централата на Telegrams Online и успях да се свържа чак преди четвърт час — обясни Асад, докато Карл се окопитваше от неочакваната среща. — Не е изключено да намерят кой е изпратил телеграмата на Мереди Люнгор. Заеха се да проверят в информационната система.

---

[1] Метилфенидат — лекарствен препарат от групата на психостимулантите. — Бел.прев. ↑

[2] Героиня от едноименен филм за нацисти; отрицателен персонаж. — Бел.прев. ↑

2003 година

Мереде привикна към повишеното налягане сравнително бързо. Няколко дни усещаше бучене в ушите, после всичко изчезна. Всъщност промяната във въздуха далеч не беше най-лошото.

По-нетърпима ѝ се струваше светлината.

Луминесцентните лампи правеха положението ѝ стократно по-непоносимо от постоянния мрак. Светлината разбулваше колко жалко е съществуването ѝ в момента. Светла стая, сиви стени, ъгли. Сиви кофи, безцветна храна. Светлината предизвикваше погнусата ѝ и я караше да потръпва от студ. Принуждаваше я да проумее, че няма как да пробие тази бронирана килия. Процепът във вратата не бе потенциален изход за бягство. Този бетонен ад щеше да се превърне в неин ковчег и гроб. Вече не можеше просто да затвори очи и да се отнесе в сънища, когато поиска. Светлината се натрапваше дори през склопените ѝ клепащи. Едва когато умората я оборваше, тя заспиваше и се спасяваше от светлината.

И контурите на времето се размиваха в безконечност.

Създаде си навика всеки път, когато приключи с храната и започне да облизва пръстите си, вторачена във въздуха, да се опита да запечата деня в паметта си. Например:

— Днес е 27 юли 2002 година. Аз съм на трийсет и две години и двайсет и един дни. Тук съм от сто четирийсет и седем дни. Казвам се Мереде Люнгор и съм добре. Брат ми се казва Уфе, роден е на 10 май 1973 — на глас разказваше тя.

Понякога споменаваха и родителите си, друг път — приятели, познати. Всеки ден повтаряше този ритуал. Не забравяше да мисли и за чистия въздух, за миризмата на хората, да си представя как лае куче. Стараеше се да поддържа живи зрителни и слухови представи, които да я разсейват и да я измъкват за малко от клопката на потискащото студено помещение.

Рано или късно щеше да изгуби разсъдъка си, знаеше го. Лудостта щеше да я избави от тежките размисли, които се въртят в затворен кръг. Затова Мереде се бореше с всички сили. Не беше готова да се предаде на умопомрачението.

Точно по тази причина се стараеше да избягва двата илюминатора, които бе открила пипнешком още докато в килията ѝ цареше мрак. Намираха се на височината на главата ѝ и през огледалните им стъкла не се виждаше нищо. След като очите ѝ привикнаха към ярката светлина, тя стана и предпазливо се приближи до прозорците. Опасяваше се, че ще се стресне от вида си. Погледът ѝ плахо се плъзна нагоре и тя се озова лице в лице със самата себе си. От гледката сърцето ѝ се сви. Полазиха я ледени тръпки. За миг се принуди да затвори очи, за да не полудее от отражението си. Не се шокира, защото е погрозняла. Не. Е, косата ѝ се бе сплъстила и омазнила, а кожата ѝ беше преbledняла, но не това я стресна толкова. Разтърси я излъчването на жената срещу нея: отчаяна, обречена на смърт. Сам-самичка на света.

— Ти си Мереде — произнесе тя на глас, докато се гледаше в стъклото. — Това съм аз.

Искаше ѝ се да не е истина. Хем изпитваше отчуждение от тялото си, хем осъзнаваше, че е тя. Разминаването между себеусещане и действителност я напрягаше до полуда.

Отдръпна се от илюминаторите и приклепна. Опита се да попее, но гласът ѝ звучеше като чужд. Сви се в ембрионална поза и се помоли на Бог. Реди молитви, докато душата ѝ се въздигна от умопомрачителния транс и изпадна в друг унес. Мереде се потопи в сънища и спомени и си обеща никога, никога повече да не застава пред проклетите огледала.

С времето се научи да се вслушва в сигналите на тялото си. Стомахът ѝ подсказваше кога храната закъснява. Организмът ѝ реагираше при лека промяна в налягането. Вече умееше да прави разлика кога е спала добре и кога — не.

Интервалите между спусканията на кофите бяха почти еднакви. Опита се да брой секундите от мига, когато стомахът ѝ започва да къркори, до идването на храната. Закъсненията не надвишаваха половин час. Докато продължаваха да ѝ изпращат кофи, съумяваше да се ориентира поне приблизително за времето. Тази възможност да

запази поне отчасти усещането за изминалите дни, седмици и месеци беше едновременно и утеха, и проклятие. Утеха, защото позволяваше на Мереди поне донякъде да остане свързана с навиците и житейския ритъм на заобикалящия я свят. А проклятие именно защото не можеше съвсем да се откъсне от света навън. Там сезоните се меняха, а тук цареше или пълен мрак, или ослепителна светлина. Мереди си представяше как летният дъжд я окъпва и отмива от нея унието и неприятната миризма. Мислено се взираше в огньовете на Санкт Ханс^[1] и в лампичките на коледната елха. Всеки ден Мереди си повтаряше коя дата е и ако се случеше празник, си припомняше свързаните с него обичаи и традиции.

Седнала сам-самичка върху голия под в клетката си, тя се мъчеше да насочи мислите си към живота отвън. Не ѝ беше лесно. Представите често ѝ се изплъзваха, ала тя се вкопчваше здраво в тях. Придаваше значение на всеки ден.

На двайсет и деветия рожден ден на Уфе тя се облегна на студената стена и си представи как го милва по косата, докато му пожелава да е жив и здрав. Реши мислено да му приготви торта и да му я изпрати. Първо трябва да купи продукти. Ще си облече дъждобран, за да се предпази от бурите, вилнеещи през октомври и ноември. И ще напазува, където пожелае. В специализирания кулинарен отдел на супермаркета. Ще купи каквото ѝ се прииска. В този ден няма да жали пари и сили, защото Уфе заслужава само най-доброто.

И Мереди продължаваше да брои дните, докато се питаше с каква цел са я отвлекли и кои са похитителите ѝ. Понякога ѝ се струваше, че зад стъклата пробягва сянка, и тя настръхваше, готова да брани живота си. Внимаваше много. Прикриваше тялото си, докато се миеше. Заставаше с гръб към прозорците, когато се събличаше гола. Държеше гърнето под прозорците, за да не я виждат евентуалните ѝ наблюдатели.

Защото не се съмняваше, че я наблюдават. Иначе не би имало смисъл да я държат тук. На няколко пъти Мереди се бе опитвала да се обърне към тях, но се отказа: никой не ѝ отговори.

Помоли за дамски превръзки. Не ѝ дадоха. При по-обилна менструация тоалетната хартия не стигаше.

Поиска и четка за зъби. Напразно. Невъзможността да поддържа устната си хигиена сериозно я притесняваше и тя започна да масажира

венците си с пръсти и да почиства междузъбните си пространства, като издухва въздуха, но не беше достатъчно. От време на време дъхаше в шепата си и усещаше миризма на гнило.

Един ден извади от качулката на якето си найлонова пластинка, достатъчно твърда да изиграе ролята на клечка за зъби, макар и прекалено дебела. Мереди отчекна по-малко парченце от пластинката и се зае да го пили с предните си зъби. „Внимавай пластмасата да не попадне между зъбите ти. Никога няма да успееш да я извадиш“ — предупреждаваше се тя наум.

След като за пръв път от година почисти междузъбните пространства в устата си, изпита огромно облекчение. Клечицата се превърна в най-ценната ѝ вещ. Пазеше я като зеницата на окото си.

Гласът се обади по време, когато Мереди ни най-малко не го очакваше. Мислеше, че е прекалено рано. Посрещна трийсет и третия си рожден ден с усещането, че още е нощ. Взираше се в огледалата часове наред, опитвайки се да отгатне какво предстои. Беше прехвърляла до безкрай въпроси и отговори. Имена, действия, причини... Но не ѝ хрумна нищо. Навярно я бяха отвлекли за пари. Или някой психопат от интернет беше решил да си направи експеримент с нея, за да разбере колко могат да понесат човешкият организъм и човешката психика.

Ала Мереди не възнамеряваше да позволи на подобен извратен експеримент да я съкруши. В никакъв случай.

Когато гласът прокълтя от уредбата, тя се оказа неподготвена. Стомахът ѝ още не ѝ бе подсказал, че е време за ядене. Изпадна в ужас, ала не заради шока от внезапно нарушената тишина, а по-скоро заради изведнъж освободилото се напрежение.

— Честито, Мереди! — обади се женският глас. — Честит трийсет и трети рожден ден. Виждаме, че се чувстваш добре. През изминалата година се държи прилично. Слънцето свети.

Слънцето! О, защо го споменават!

— Мисли ли над въпроса, който ти зададохме? Защо те държим затворена като звяр? Защо се налага да изтърпиш това предизвикателство? Сети ли се за обяснението, или пак ще трябва да те накажем? От теб зависи. Подарък за рождения ден или санкция?

— Поне ми дайте насока — помоли тя.

— Не си разбрала правилата на играта, Мереди. Нужно е сама да стигнеш до отговора. Ще ти изпратим кофите, а през това време продължавай да мислиш защо си тук. Днес сме ти подготвили и малък подарък. Дано ти бъде от полза. Времето тече, Мереди.

За пръв път си даде сметка, че гласът не принадлежи на млада жена, а по-скоро на възрастна. Произношението свидетелстваше за добро образование.

— За каква игра изобщо може да става дума? — възпротиви се тя. — Отвлякохте ме и ме държите тук като заложница. Какво искате от мен? Пари? Няма как да изтегля пари от фонда, докато седя затворена тук. Не разбирате ли?

— Виж какво, моето момиче, ако искахме пари, щяхме да постъпим по друг начин, нали?

Чу се познатото просвирване и шлюзът се отвори. Появи се първата кофа. Мереди я взе, докато напрягаше ума си да измисли как да спечели още време.

— През целия си живот не съм сторила никому нищо лошо. Не заслужавам да постъпвате така, разбирате ли?

Шлюзът изплю и втората кофа.

— Започваш да се приближаваш към истината, глупаво момиче. Напълно заслужаваш това, което ти се случва.

Мереди понечи да възрази, но жената я спря:

— Не говори повече, защото само утежняваш положението си. По-добре погледни какво има в кофата. Може пък подаръкът да не ти хареса...

Мереди вдигна предпазливо капака, все едно очакваше оттам да изскочи кобра с разперена качулка и зъби, от които капе отрова. Ала в кофата имаше нещо още по-лошо.

Джобен фенер.

— Лека нощ, Мереди. Приятни сънища. Ще увеличим налягането в помещението с още една атмосфера. Дано да активизира паметта ти.

От шлюза се разнесе леко шумолене и аромат на света отвън. Парфюм и спомени за слънцето.

После мракът отново превзе клетката.

---

[1] Санкт Ханс се чества на 24 юни, по нашему Еньовден. — Бел.прев. ↑

2007 година

Карл и Асад получиха от Националния разследващ център правоприменник на Корпуса за бързо реагиране, чисто нова копирна машина, но им позволиха да я ползват само временно. Явно изобщо не познаваха Карл. Той нямаше навика да връща каквото е взел.

— Асад, задачата ти за днес е да направиш копия на всички документи по случая. Пък ако ще да ти отнеме цял ден. Като приключиш, отиди в Клиниката за лечение на гръбначни увреждания в Хорнбек и се погрижи да разкажеш на бившия ми партньор Харди Хенингсен обстоятелствата, свързани със случая. Навярно ще се престори, че не те забелязва, но ти не се обезкуражавай. Харди помни като слон и чува като прилеп. Просто бъди настоятелен.

Асад огледа ужасен символите и клавишите върху машината чудовище в коридора.

— Как се работи с това чудо? — смая се той.

— Друг път не си ли правил копия?

— Не и на машина с толкова рисунки.

Ама че работа! И същият този човек монтира телевизора за десет минути?!

— Не се излагай, Асад! Слагаш оригинала тук и натискаш копчето. Това е.

Гласовата поща на Бак извести познатата боза: заместник-криминален комисар Бак не може да отговори, защото е на акция.

Лис, симпатичната секретарка с кривите зъбки, уточни, че Бак и партньорът му са заминали за „Велбю“ да извършат арест.

— Обади ми се, когато идиотът се появи, Лис — помоли Карл.

Час и половина по-късно получи съобщение, че Бак и партньорът му провеждат разпит на заподозрян. Карл влетя в залата, без дори да почука. Мъжът с белезници изглеждаше съвсем обикновено: млад, видимо изморен и настинал.

— Избършете носа на човека — подкани ги Карл и посочи гъстия секрет, увиснал от ноздрите на арестувания.

На негово място Карл за нищо на света не би си отворил устата.

— Ти датски не разбираш ли, Карл? — Лицето на Бак пламна, макар по принцип да умееше да се владее. — Ще се наложи да изчакаш и да се научиш, че по време на разпит е забранено да смущаваш колегите си.

— Отдели ми само пет минути и ще те оставя на мира. Обещавам.

После Бак отдели не пет минути, а час и половина да обясни на Карл, че той, Бак, се е включил в разследването на случая „Люнгор“ на доста късен етап и не е знаел почти нищо по въпроса. Е, негов проблем. Защо не го беше казал от самото начало, ами се бе впуснал в такива обстоятелствени обяснения?!

Карл поне се сдоби с телефона на Карен Мортенсен, пенсионираната социална служителка от Стеунс, която се занимавала със случая на Уфе Люнгор, и с номера на Клес Дамсгор, главен полицейски инспектор в Корпуса за бързо реагиране по времето, когато са разследвали изчезването на Мереди Люнгор. Бак уточни, че в момента Дамсгор работел в полицейски окръг Средна и Западна Зеландия. Защо направо не каза град Роскилде?

Впрочем другият главен инспектор в тогавашната следствена група вече не бил между живите. Починал едва две години след пенсионирането си. Твърде ранната му смърт, уви, не беше рядкост за неговата професионална група. Средната продължителност на живота на полицаите в Дания вероятно бе достойна да влезе в книгата за рекордите на Гинес.

Главен полицейски инспектор Клес Дамсгор се оказа от съвсем друго тесто в сравнение с Бак: приветлив, услужлив, с отношение към събеседника. Да, разбира се, чувал бил за новосъздадения Специален отдел към Копенхагенското полицейско управление и за Карл Мьорк. Та нали той разплел случая с удавеното момиче в район „Фемьорн“ и онова ужасно убийство в Северозападния квартал, при което възрастна жена била изхвърлена през прозореца? Да, Дамсгор бе осведомен доста подробно за славата на Карл и явно умееше да цени положителните отзиви за работата на колегите си. Покани го в Роскилде и изрази готовност да му предостави всички налични

материали по случая „Люнгор“ — тази ужасна трагедия, както се изрази той. „Голям пич“ — помисли си Карл, но неочаквано Дамстор уточни, че Карл ще трябва да почака три седмици, понеже заедно със съпругата, дъщерята и зет си заминавал на почивка на Сейшелите. „Бързаме, преди водата от ледниците да залее островите“ — пошегува се той и избухна в заразителен смях.

— Как върви? — поинтересува се Карл, докато се опитваше да обозре купчините листове от долната част на стената чак до стълбището. Наистина ли по случая има толкова много документация?

— Извинявай, че се бавя, Карл, но списанията ми отнемат страшно много време.

— Да не би да копираш целите списания?

Асад наклони глава. Приличаше на пале, което обмисля дали да не си плюе на петите. Господи, къде му беше умът на този човек!

— Нужно е да преснемеш само страниците с пряко отношение към случая, Асад. На Харди му е все едно че принц еди-кой си застрелял фазан по време на лов при Смьорумбауелсе.

— Кой принц?

— Няма никакво значение, нали това ти обяснявам? Отделяй само важните документи, другото не ни интересува. Ще свършиш добра работа.

Остави Асад при бръмчащата машина и се обади на пенсионираната социална служителка в Стеунс, която се бе занимавала със случая на Уфе Люнгор. Надяваше се тя да му помогне с впечатленията, натрупани по време на работата с него.

Карен Мортенсен звучеше мило и у Карл мигом се породиха представата за жена, седнала в люлеещ се стол да плете калъф за чайник. Гласът ѝ предизвикваше асоциация за часовник с махало. Карл имаше чувството, че се е обадил на родителите си в Брьондерслеу.

Ала Карен Мортенсен бързо го отрече. Под дружелюбната фасада явно дебнеше закоравялата душа на чиновник. Вълк в овча кожа.

— Нямам право да ви предоставям каквито и да било сведения за Уфе Люнгор. Ако нещо ви интересува, свържете се със здравната инспекция в Стуре Хединге.

— Вече бях там. Изслушайте ме, Карен. Просто се опитвам да си изясня какво се е случило с Мереди Люнгор, сестрата на Уфе.

— Съдът оправда Уфе по всички обвинения — изстреля тя.

— Знам и се радвам, но подозирам, че той знае нещо, което би дало тласък на разследването за участието на сестра му.

— Мереди е мъртва. Какъв е смисълът да се ровите повече в тази история? Уфе отказва да говори. Няма с какво да ви помогне.

— Ако помоля да се срещнем очи в очи, бихте ли ми отговорили на няколко въпроса?

— Не и ако са свързани с Уфе.

— Не разбирам. Всички познати на Мереди Люнгор споделят каква дълбока благодарност и възхищение е изпитвала към вас. Без Карен щяхме да бъдем изгубени, твърдяла тя. — Чиновничката понечи да го прекъсне, но Карл не ѝ позволи: — Защо не направите поне малък опит да защитите репутацията на Мереди сега, когато тя не може да се защити сама? По всеобщо мнение тя се е самоубила. Ами ако не е?

В другия край на линията се чуваше глухо да работи радио. Явно Карен Мортенсен още предъвкваше думите на Карл. Не ѝ беше лесно да пренебрегне комплиментите.

— Доколкото знам, Мереди Люнгор криеше ревностно съществуването на брат си — подхвана тя след десетина секунди. — Само ние от социалната служба знаехме за него — прозвуча леко колебливо тя, ала ледът очевидно се беше пропукал — за радост на Карл.

— Така е. Причината да го крие са били техни роднини от Ютландия. Мереди се е чувствала длъжна да се съобразява с мнението им.

Карл се замисли как ще се измъкне, ако Карен Мортенсен реши да го разпита по-подробно за тези роднини. Но тя явно се хвана на въдицата.

— Вие лично ли посещавате дома им? — попита той.

— Не, друг колега. Аз обаче имах за задача да следя състоянието на Уфе.

— Според вас то влошаваше ли се с времето?

Тя се поколеба, ала после пак се отпусна. „Трябва да бъде по-настоятелен“ — прецени Карл.

— Питам ви, защото ми се струва, че към днешна дата Уфе е станал по-възприемчив, но може и да греша — продължи той.

— Виждали ли сте го? — изненада се тя.

— О, разбира се. Изключително чаровен млад мъж с ослепителна усмивка. Направо не успях да повярвам, че има умствени проблеми.

— Не сте единственият, който се изненадва. Черепно-мозъчните травми не личат от пръв поглед. Мереди има огромна заслуга, защото не му позволи да се затвори съвсем.

— Имало ли е такава опасност?

— Категорично да. Вие сте абсолютно прав: Уфе има много изразително и будно лице. Колкото до състоянието му, не намирам да се е влошило с годините.

— А не ви ли се струва странно? Разбрах, че когато се случвало Мереди да закъснее вечер, Уфе започвал да плаче.

— Ако питате мен, не вярвам да е видял как тя пада във водата. Иначе щеше да изпадне в истерия и най-вероятно да скочи след нея. А що се касае до реакцията му след изчезването ѝ... Няколко дни Уфе е бродил из Фемарн и е имал достатъчно време да плаче, да тъгува и да изживее объркването си. Когато го намерили, бил отслабнал с три-четири килограма, изтощен, дехидратиран и в него вече са говорели единствено базисните потребности.

— А възможно ли е да е бутнал сестра си зад борда и после да е осъзнал постъпката си?

— Знаете ли, господин Мьорк? Очаквах да се стигне до този въпрос — показва зъбите си вълкът. Карл трябваше да внимава повече.

— Вместо да ви тръшна слушалката обаче, каквото е желанието ми в момента, ще ви разкажа кратка история, пък дано тя ви даде малко храна за размисъл.

Карл стисна конвулсивно слушалката.

— Знаете ли, че Уфе е станал свидетел на кончината на родителите си? — попита тя.

— Да.

— По мое мнение след това нещастие Уфе е изгубил почва под краката си. Нищо не е било в състояние да замени връзката с майка му и баща му. Мереди се опитваше да компенсира липсата им, но уви. Тя беше по-голямата му сестра, другар в детските игри. Уфе е плакал не

защото тя му е давала усещане за сигурност, а от разочарование, за което другарчето му го няма. Дълбоко в порасналия Уфе дреме момчето, което чака мама и татко да се приберат. Колкото до Мереди, загубата на приятел се преодолява по-лесно. А сега идва ред и на историята.

— Целият съм слух.

— Един ден се отбих у тях без предупреждение. Обикновено се обаждам предварително, но тогава случайно се намирах наблизо и си казах, какво пък, ще намина да ги видя. Влязох в градината и видях, че колата на Мереди я няма. Впрочем тя си дойде след няколко минути. Беше отишла да напазарува от бакалията на кръстовището. Тогава още не я бяха затворили.

— Бакалията ли?

— Да. Докато стоях в градината, чух бърбене откъм верандата. Като бръщолевене на дете. Приблжих се и какво да видя: Уфе, седнал пред купчина дребни камъчета, си говореше сам. Изобщо не успях да разбера какво точно си мърмореше под нос. Но се досетих какво прави.

— Той видя ли ви?

— Да, почти веднага, ала не успя да прикрие творението си.

— А именно?

— Беше направил бразда между камъчетата на верандата, от двете страни беше забил клонки, а между тях плъзгаше дървено кубче.

— И?

— Не се ли досещате какво представлява това?

— Опитвам се...

— Чакълът е път, клонките — дървета. Кубчето е колата на родителите му. Уфе беше направил възстановка на катастрофата.

Какво?!

— И не е искал вие да разберете?

— Събори целия макет с едно движение на ръката си. Паническият му жест ме убеди окончателно в правотата на предположението ми.

— А какво именно предполагате?

— Че Уфе си спомня.

Настъпи кратко мълчание. Радиото зад Карен Мортенсен изведнъж проехтя, все едно някой го бе усилил докрай.

— Споделихте ли наблюденията си с Мереди Люнгор, след като се прибра? — поинтересува се Карл.

— Да, но тя каза, че отдавам прекалено голямо значение на детинските му занимания. Според нея Уфе просто се забавлявал да нарежда разни предмети, случайно оставени пред него. Съборил „творението“ си, защото се стреснал от идването ми.

— А вие обяснихте ли на какво се гради впечатлението ви? Все пак именно изражението на Уфе ви е подсказало, че се е почувствал разкрит.

— Да, обясних ѝ, но тя настоя на своето: брат ѝ се стреснал от идването ми, нищо повече.

— И вие не сте съгласна с това тълкуване?

— Донякъде съм съгласна, но то не е изчерпателно.

— Значи смятате, че умствените способности на Уфе надминават очакванията на околните?

— Да, предполагам. Със сигурност обаче мога да твърдя, че той си спомня катастрофата. Вероятно единствено това се е запечатало ясно в съзнанието му. Възможно е например изобщо да не си спомня кога е изчезнала сестра му и дори да е забравил за нея.

— Лекарите не провериха ли какво си спомня, след като го разпитваха във връзка с изчезването на Мереди?

— Уфе е труден пациент. Докато лежеше в предварителния арест, аз също се включих да помагам на разследващите в разпитите. Искях да събудя спомените му от пътуването с ферибота, затова с мои колеги психолози наредихме по стената снимките от палубата, а върху масата пред Уфе поставихме човешки фигурки, макет на ферибота и леген с вода. После го оставихме сам и го наблюдавахме зад непрозрачно стъкло. Уфе изобщо не посегна към предметите.

— Забравил е за пътуването, макар че се е състояло само преди броени дни?

— Няма как да знаем със сигурност.

— Целта ми е да намеря правилния подход към Уфе. И най-дребната подробност, която сподели с нас, може да се окаже ключ към случилото се на ферибота.

— Разбирам ви.

— Разказахте ли на полицията за случая с дървеното кубче?

— Да, на ваш колега от Корпуса за бързо реагиране. Май се казваше Бьоре Бак.

„Нима малкото име на Бак е Бьоре? Това обяснява някои неща.“

— Познавам го отлично. Не си спомням да съм чел подобна информация в доклада му. Хрумва ли ви защо би пропуснал тази случка?

— Не. Всъщност не сме се задълбочавали в тълкуването на епизода с кубчето. Възможно е информацията да фигурира в доклада на екипа от психиатри, но не съм го чела.

— Навярно докладът е заведен в картотеката на „Елю“, където в момента е въдворен Уфе.

— Възможно е, но според мен този доклад няма да ви помогне особено в опита да разгадате Уфе. Повечето колеги се обединихме около мнението, че случката с дървеното кубче е плод на случаен проблясък в съзнанието му. Иначе Уфе страда от сериозни смущения в паметта и колкото и да го притискаме, няма да научим нищо повече за изчезването на сестра му.

— А после са го пуснали от предварителния арест.

— Точно така.

20

2007 година

— И сега какво ще правим, Маркус? — заместникът го изгледа с вид на човек, току-що разбрал за пожар в къщата си.

— Сигурен ли си, че журналистите няма да склонят да разговарят с мен или с шефа на пресцентъра? — попита с надежда Якобсен.

— Изрично поискаха да вземат интервю лично от Карл. Пив Вестергор ги насочила към него.

— Защо не го изкара болен, зает или каквото и да било друго? Трябваше да измислиш нещо. Знаеш ги журналистите... яко ще го подхлъзнат.

— И още как!

— Нужно е да го накараме да откаже, Ларс.

— Ти ще се справиш по-успешно с тази задача.

След десет минути Карл се появи на вратата на кабинета му със сърдит вид.

— Някакъв напредък? — попита началникът.

— Бак няма никаква представа от случая „Люнгор“; това само за твое сведение — отбеляза Карл.

— Аха. Интересно... А ти? Докъде стигна?

Карл влезе в кабинета и рухна върху свободния стол.

— Не очаквай чудеса.

— С други думи, по случая няма никакво развитие.

— Още не.

— Значи, мога да предам на журналистите, че е прекалено рано за изявления?

— Нямам никакви намерения да се разправям с журналисти.

Маркус усети как облекчението, плъзнало по цялото му тяло, разтегли устните му в прекалено широка усмивка.

— Напълно те разбирам, Карл. Разследването, по което работиш в момента, изисква пълната ти отдаденост. Ако ти бяхме възложили да

разследваш престъпление, случило се наскоро, щеше да се налага да разговаряш с медиите, за да осведомяваш обществеността за новостите, но дела от мащаба на „Люнгор“ изискват спокойствие. Ще предам на журналистите, че не желая да давам изявления.

— Ще ми изпратиш ли документите за назначението на Асад?

Само това остана! Да се превърне в секретарка на подчинените си!

— Разбира се, Карл — отговори на глас той. — Ще помоля Ларс да се погрижи. Доволен ли си от помощника си?

— Рано е да се каже. Но засега да.

— Не го посвещаваши в сведения, представляващи следствена тайна, надявам се.

— Надявай се — по лицето на Карл се изписа лукава усмивка.

— Да разбирам ли, че го приобщаваши към разследването?

— Да не забравя, в момента Асад е в болницата при Харди и му чете документи по случая. Нали нямаш нищо против? Знаеш колко прозорлив е Харди. Неведнъж ни е скривал топката с идеите си. Пък и ще се поразсее малко.

— Не, нямам нищо против.

„Дали?“ — усъмни се Карл, а началникът продължи:

— Как е Харди?

Карл сви рамене: все така потиснат. Кимнаха си. Съвещанието приключи.

— А, и още нещо — Карл спря на вратата. — Когато даваши интервю за медиите днес, не споменавай, че в новия отдел работи човек и половина. Асад ще се засегне, ако го прочете. Той и онези, дето са отпуснали парите.

Маркус въздъхна. Карл имаше право. В каква каша само се набъркаха!

— И, Маркус...

Якобсен огледа хитрата физиономия на Карл с вдигнати вежди. Сега пък какво?

— Когато видиши новата кризисна психоложка, кажи й, че Карл Мьорк се нуждае от помощта й.

Маркус погледна „проблемното дете“ на Управлението. Карл определено нямаше вид на човек пред нервен срив. Усмивката му никак не се връзваше със сериозния тон на разговора.

— Мъчат ме кошмарни спомени за смъртта на Анкер. Вероятно защото виждам Харди почти всеки ден. Надявам се Мона Ибсен да ме посъветва как да се справя с тях.

21

2007 година

На следващия ден мълвата за телевизионната изява на Маркус Якобсен застигна и Карл. В трамвая колегите, с които пътуваше — надувки от третия етаж в Управлението, — му оказаха благоволение да му подхвърлят едно друго. Всъщност с изключение на Карл всички бяха гледали интервюто.

— Честито! — извика една секретарка през площада пред Управлението, докато другите се отдалечиха.

Честито? За какво?!

Карл провря глава в кибритената кутийка на Асад. Помощникът го посрещна с усмивка от ухо до ухо. Значи и той вече бе научил новината.

— Радваш ли се? — попита Асад и кимна в отговор на своя въпрос.

— За какво?

— Не знаеш ли?! Маркус Якобсен се е скъсал да хвали нашия отдел и по-специално теб. Засипал ни с комплименти. Жена ми каза, че трябва страшно да се гордеем. — Асад му смигна: ужасно дразнещ навик! — И те повишават в длъжност полицейски комисар.

— Какво?

— Попитай госпожа Сьоренсен, ако не ми вярваш. И без това имаш да разпишеш някои документи.

Явно Карл щеше да си спести усилията да се разкарва до деловодството, защото токчетата на фурията вече отекваха по коридора.

— Поздравления! — процеди тя през зъби, докато се усмихваше сладко на Асад. — Попълни тези бланки. Курсът започва в понеделник.

— Прекрасна жена! — възхити се Асад, докато гледаше как секретарката с неизменната си целеустременост се насочва към дъното на коридора. — За какъв курс става дума, Карл?

— Без да търкаш ученическата скамейка, няма как да станеш комисар, Асад.

— Заминаваш ли? — Асад издаде напред долната си устна.

— Никъде няма да ходя — поклати глава Карл.

— Не разбирам...

— Имай търпение. Разкажи ми сега какво стана в болницата.

— Много се разстроих — призна Асад и очите му станаха кръгли. — Такъв голям мъж, а пък не мърда. Само главата му се вижда над чаршафа.

— Говори ли с него?

— Да — кимна помощникът. — Но не беше лесно. Първо той ме помоли да си вървя. После влезе медицинска сестра, която искаше да ме изгони веднага. Не ѝ се разсърдих. Изглеждаше симпатична посвоему — усмихна се той. — Май и тя забеляза, че я харесах, защото все пак ме остави в стаята и излезе.

Карл го гледаше с безизраzen поглед. В такива моменти му се искаше да избяга към Тимбукту.

— Не те питам за медицинския персонал, а за Харди, Асад! Какво ти каза Харди? Прочете ли му информацията от копията?

— Да. Четох на глас в продължение на два часа и половина. После той заспа.

— И?

— И спа.

Мозъкът на Карл изпрати команда до ръцете му да не мърдат, защото законът все още не позволява да хванеш някого за гушата, задето ти лази по нервите.

— Скоро пак ще ида да видя Харди — усмихна се Асад. — На тръгване сестрата ми се усмихна много чаровно.

Карл отново преглътна.

— Щом се разбираш толкова добре с жените, ще те помоля да се качиш да умилостивиш секретарките с някой и друг комплимент.

По лицето на Асад се изписа въодушевление. Очевидно предпочиташе компанията на дамите, вместо да кисне в подземиято със зелени гумени ръкавици.

Известно време Карл се взира в нищото. Телефонният разговор с Карен Мортенсен, пенсионираната социална служителка от Стеунс, не му даваше мира. Дали наистина има начин да предразположат Уфе към

откровения? Да разчупят черупката му? Дали ако натиснат правилното копче, ще събудят у него спомени за изчезването на Мереди Люнгор? Ами ако автомобилната катастрофа, отнела живота на родителите му, се окаже ключът към спомените на Уфе? Непременно трябваше да се опита и тази възможност.

— Чакай, Асад! — Карл го спря на вратата. — Искам да събереш и сведения за пътната злополука, при която са загинали майката и бащата на Мереди и Уфе Люнгор. Нужно ми е всичко, каквото намериш. Без изключение. Снимки, докладът на пътната полиция, вестникарски изрезки... Помоли секретарките да ти съдействат. Материалите ми трябва спешно.

— Спешно?

— Бързо, Асад. Възнамерявам да си поговоря за инцидента с мъж на име Уфе.

— Да си поговориш? — промърмори Асад и излезе замислен.

За предобедната почивка имаше уговорка, която предпочиташе да отмени. Предната вечер Вига не го бе оставила на мира, докато не се съгласи да мине да види прехвалената ѝ галерия. Намираще се на улица „Нансен“. Мястото не беше никак лошо, но затова пък струваше майка си и баща си. И, естествено, Карл не изпитваше никакво въодушевление, като си представеше как портфейлът му олеква, докато някакъв цапач на име Хугин излага творбите си до пещерните рисунки на Вига.

На излизане от Управлението Карл срещна Маркус Якобсен. Началникът вървеше бързо към него с поглед, вперен в мозайката на пода, чиято шарка напомняше свастики. Маркус знаеше, че Карл го е видял. В цялото Управление нямаше по-наблюдателен човек от Якобсен. Той не демонстрираше бдителността си, но тя си беше факт. Неслучайно заемаше най-високия пост.

— Чувам, че си ме засипал с похвали, Маркус. Та какво каза на пресата — колко случая сме били проверили в новия отдел? А единият дори се намирал в решителната фаза! Нямаш представа колко ме зарадва тази новина!

Началникът го погледна в очите. Явно целеше да му вдъхне респект. Да, Маркус Якобсен и сам осъзнаваше, че беше попресолил манджата. Знаеше и защо го бе направил и се опита да вразуми Карл само с поглед. Якобсен поставяше системата на първо място. Парите

представляваха само средство, а целта определяше еднолично началникът на Отдел „Убийства“.

— Е, ще бягам. Нали вестниците ще излязат със заглавия колко ефективно работя. Трябва да оправдая славата си.

На вратата Карл се обърна:

— Маркус, с колко ми се вдига заплатата? — извика, докато началникът се отдалечаваше зад бронзовите столове до стената. — А говори ли с психоложката?

Карл излезе на слънце и примижа срещу светлината. Никой няма право да решава колко дрънкулки ще висят на парадната му униформа. Доколкото познаваше Вига, тя вече знаеше, че са го повишили, и бе измислила как да се възползва от увеличението на заплатата му. И защо при това положение да ходи на някакъв шибан курс?

Помещението, избрано за галерия — някогашен магазин за дрехи — бе приютявало издателство, печатница, фирма за внос на художествени творби и магазин за аудиодискове. В момента от обзавеждането бе останал само таванът от матово стъкло. Макар и едва трийсет и пет квадратни метра, помещението несъмнено притежаваше обаяние. Голям прозорец към безистена към Съерне, изглед към пицария и към озеленен заден двор, пък и се намираше в съседство с „Банкерот“ — заведението, където Мереди Люнгор бе вечеряла броени дни преди смъртта си. „Нансен“ определено не беше невзрачна улица, както си мислеше Карл. Предлагаше разнообразие от кафенета и места за забавление. Почти парижка идилия.

Карл се обърна и видя Вига и приятеля ѝ през прозореца. Тя превземаше улицата победоносно и зрелищно като матадор, пристъпващ на арената. Носеше артистични одежди във всички цветове на палитрата. Вига знаеше как да изглежда свежо и празнично. Уви, същото не можеше да се каже за привидението до нея. Болнавият мъж облечен в черно, с тебеширенобяла кожа и тъмни сенки под очите, приличаше на персонаж от филм за граф Дракула.

— Сладурчееее! — извика Вига, след като пресече улицата.

Наемът на галерията определено щеше да се отрази сериозно на джоба му.

След като безплатният призрак измери прелестното помещение, Вига се опита да умилюва Карл: щял да плаща само две трети от наема, а остатъка щяла да го поеме тя.

— Няма как — разпери ръце художничката. — Налага се да налеем средства в галерията, Карл.

„Ти да налееш, аз да се бръкна“ — помисли си той и изчисли, че всеки месец ще се разделя с две хиляди и шестстотин крони. Май все пак няма как да избегне посещението на шибания курс.

Седнаха в „Банкерот“, за да прегледат договора. Карл се огледа. В това заведение е била и Мереди Люнгор. И само четиринайсет дни по-късно е изчезнала от лицето на земята.

— Кой е собственикът на заведението? — попита той една от барманките.

— Жан-Ив. Седи ей там — посочи момичето.

Мъжът изглеждаше солидно, без следа от типичната френска крехкост и изтънченост. Карл се приближи.

— Бихте ли ми казали откога притежавате този прекрасен ресторант? — попита той и му показва полицейската си значка.

Съдейки по приветливата усмивка на французина, беше напълно излишно, но от време на време се случваше Карл да проветрява значката си.

— Купих заведението през 2002 година.

— Кога по-точно?

— Защо се интересувате?

— Във връзка с изчезването на депутатката Мереди Люнгор. Сигурно си спомняте...

Мъжът кимна.

— Госпожица Люнгор е вечеряла тук няколко дни, преди да потъне в неизвестност. Вие ли бяхте собственик на ресторанта тогава?

— Не — поклати глава французинът. — Купих заведението от приятел през март 2002-ра, но доколкото ми е известно, разпитвали са го с кого е вечеряла депутатката. Приятелят ми не успял да помогне. Впрочем никой от гостите през онази вечер не бил запомнил въпросната личност — той се усмихна. — Ако по това време бях управител тук, щях непременно да запомня лицето.

Карл се усмихна на свой ред. Беше склонен да вярва на французина. Мъжът изглеждаше с буден ум.

— Закъснели сте с месец. Случва се — Карл му протегна ръка за сбогом.

Междувременно Вига бе подписала всички книжа. „Винаги е била щедра на автографи“ — помисли си Карл.

— Дай да прегледам договора — издърпа го той от ръцете на Хугин и демонстративно го сложи пред себе си — стандартен, с множество клаузи, изписани с дребни буквички.

Очите му зашариха по страниците, без да ги четат, а мислите му отлетяха в друга посока. Човек никога не знае какво го чака. Тук, в това заведение, Мереди Люнгор е дошла да се забавлява с приятна компания. Поглеждайки през прозореца в онази студена февруарска вечер на 2002 година, дали е очаквала друго от живота, или още тогава е предусещала, че само след две седмици ще потъне в мразовитите води на Балтийско море?

Карл се върна в Управлението. Асад още работеше активно със секретарките. И по-добре! Срещата с Вига и бродещото привидение го бе хвърлила в душевен смут, който изцеди силите му. Единствено кратка почивка с крака върху бюрото и мисли, зареяни в мечтани светове, можеше да му възвърне жизнеността.

Само след десетина минути някакъв импулс прекъсна медитативното му състояние. Всички детективи го познават отлично, а жените го наричат „интуиция“. Опитът не позволяваше на подсъзнанието му да се успокои и го обзе предчувствие, че редица конкретни действия неминуемо ще доведат до определен резултат.

Отвори очи и погледна листчетата, залепени върху бялата дъска в кабинета му.

Стана и зачеркна „социалната служителка от Стеунс“. Така под графата „провери“ останаха само „телеграмата“, „секретарките във Фолкетинга“, „свидетели от ферибота по линията Рьобю — Путгарден“.

Карл не се съмняваше, че тогавашната секретарка на Мереди Люнгор е прочела телеграмата. Най-вероятно именно тя е приела любовното послание, защото преди пет години Люнгор се нареждаше сред най-заетите депутати във Фолкетинга. На практика телеграмата положително е минала през ръцете на секретарката. Карл не споделяше предразсъдъците, че административният персонал обича да си пъха носа в работите на началството, но все пак...

Именно това „все пак“ не му даваше покой.

— Получихме отговор от сайта за телеграмите, Карл — съобщи Асад от вратата.

Карл вдигна поглед.

— Не могат да ни предоставят съдържанието на телеграмата, но в информационната система откриха кой я е изпратил. Много забавно име... — Асад погледна листчето в ръката си: — Таге Багесен. Дадох ми телефонния номер, от който е поръчал телеграмата. Кабинетът на този човек се намирал във Фолкетинга. Това е всичко — той подаде листчето на Карл и обясни: — Момичетата ме чакат горе. Разискваме катастрофата.

Карл кимна. Набра номера от листчето. Обади се секретарка от администрацията на Радикалната центристка партия. Звучеше любезно, но съобщи, че през уикенда Тате Багесен е заминал за Фарьорските острови. Господинът желае ли да остави съобщение?

— Не — отвърна Карл. — Ще се обадя пак в понеделник.

— Само да ви предупредя, че в началото на седмицата графикът на господин Багесен е доста натоварен.

Карл помоли диспечерката от централата да го свърже с администрацията на Демократическата партия. Този път вдигна изморена секретарка и каза, че не може да му даде отговор веднага.

— А случайно да знаете дали малко преди изчезването си Мереди Люнгор е имала секретарка на име Съос Нуруп?

Жената потвърди. Всъщност Съос Нуруп работила в администрацията съвсем кратко и повечето дори не си я спомняли, но се чу как една от колежките в помещението вметна, че след като назначили заместник на Мереди Люнгор, Съос напуснала и се върнала при предишния си работодател: Съюза на юристите и икономистите в Дания.

— Беше голяма досадница — обади се глас зад секретарката и явно събуди позадрямалите спомени за Нуруп.

„Така е — помисли си със задоволство Карл. — Хората помнят най-дълго гадините. Като мен.“

Обади се в централата на Съюза и оттам отрекоха Съос Нуруп да се е връщала някога при тях. Нямаха представа къде се подвизава в момента. Карл остави слушалката и поклати глава. Всяка следа, по която тръгнеше, се изгубваше в нищото. Пък и Карл не изпитваше особено въодушевление пред перспективата да преобърне света в

издирването на секретарка, която евентуално ще си спомни какво е съдържала телеграма, която евентуално ще го отведе до личност, която евентуално е вечеряла с Мереде Люнгор преди изчезването ѝ и евентуално ще се окаже способна да разкаже в какво душевно състояние се е намирала тогава депутатката. Не, Карл предпочиташе да се качи горе и да провери докъде са стигнали Асад и секретарките в проучването на подробности около катастрофата. Откри ги в малка стая, зад маса, отрупана с факсове, ксерокопия и бележки. Обстановката напомняше предизборен щаб в разгара на президентска кампания. Трите секретарки обсъждаха нещо оживено, а Асад им наливаше чай и кимаше усърдно всеки път щом разговорът отбележеше напредък. Впечатляващ принос.

Почука внимателно по рамката на вратата:

— Явно сте изровили доста документация, а?

Посочи купчината листове, но никой не му обърна внимание. Все едно си бе сложил шапка-невидимка. Само госпожа Съоренсен благоволи да го погледне снизходително, ала това не му достави никаква радост.

Карл се оттегли обратно в коридора и за пръв път от ученическите си години изпита ревност.

— Карл Мьорк? — попита някой зад него.

Гласът го изтръгна от стегнатата хватка на поражението и го амбицира да продължи победоносния си поход.

— Маркус Якобсен ми предаде, че сте искали да говорите с мен. Какво да се уговорим?

Карл се обърна и се вгледа право в очите на Мона Ибсен. „Ще се уговорим, и още как!“

2003-2005 година

След като на трийсет и третия ѝ рожден ден изгасиха осветлението и увеличиха атмосферното налягане, Мереди спа непробудно в продължение на цяло денонощие.

Съзнанието, че друг дирижира условията на съществуването ѝ и най-вероятно я тласка към пропастта, я бе съсипало до краен предел. Чак на следващия ден, когато от шлюза се чу подрънкването на кофата с храна, Мереди отвори очи и се опита да се ориентира в обстановката.

Вдигна поглед към илюминаторите, откъдето се мержелееше съвсем слаба светлина. Значи в съседното помещение бяха включили лампа. Мъждукащият пламък, като от кибритена клечка, все пак разпръскваше мрака в килията ѝ. Мереди застана на колене и се опита да локализира източника, ала през стъклото светлото петно изглеждаше размито. В клетката ѝ поне влизаше някаква светлина. След като очите ѝ попривикнат, ще започне да различава детайли от помещението.

За миг се зарадва, но отрезвяването настъпи бързо. От хората, които направляваха ежедневието ѝ тук, зависеше да изгасят по всяко време тази оскъдна светлина. Мереди нямаше думата.

Подпря се на пода да се изправи и ръката ѝ докосна метален цилиндър: джобния фенер. Стисна го, докато се опитваше да си обясни постъпката им. Защо ѝ го бяха дали? Вероятно защото ще изгасят светлината и в клетката ѝ ще настъпи непрогледна тъма. Не се сецаше за друга причина. Обмисляше дали да не го запали. Отдавна не ѝ се бе случвало да контролира каквото и да било — възможността сама да определи дали да включи фенера, или не, я изкушаваше. Въпреки това се въздържа да натисне копчето.

„Имаш очи. Използвай ги, Мереди!“ — подкани се тя и остави фенера до гърнето под прозорците. Ако запали фенера, мракът ще ѝ се струва по-гъст, след като го изгаси. Също като да утоляваш жаждата си със солена вода. Въпреки очакванията ѝ слабата светлинка не изчезна.

Започна да различава очертанията на помещението и отслабващите си крака. В тъмнината, напомняща зимен сумрак, Мереди прекара петнайсет месеца. После всичко внезапно се промени.

Не щеш ли, един ден зад огледалните стъкла се появиха сенки. По това време Мереди бе потънала в мисли за прочетени книги. Често търсеше спасение в книгите, за да не мисли как би изглеждал животът ѝ, ако бе вземала по-различни решения. Книгите я потапяха в съвсем различен свят. Дори само споменът за допира на сухата, грапава хартия до пръстите ѝ запалваше у нея огнен копнеж по аромата на изсушена целулоза и печатарско мастило. За пореден път Мереди се пренесе във въображаемата си библиотека и отвори единствената книга, в която можеше да се вживее, без да промени дори дума. Не книгата, която искаше да запомни, нито онази, която я бе впечатлила най-силно, а книгата, единствената книга, останала запечатана в изтерзаното ѝ съзнание заради четири скъпи спомена за освобождаващ смях.

Майка им я четеше на глас. После Мереди я четеше на Уфе. А сега, сам-самичка в мрака, Мереди се мъчеше да си я припомни. Малкият, философски настроен Мечо Пух се превърна в нейното спасение. Вдъхваше ѝ сили да се бори срещу умопомрачението. Мечо Пух и всички герои от Голямата гора. Потънала в далечната медена страна, Мереди се сепна, когато изведнъж забеляза как пред смътната светлина плъзна тъмно петно. Облеци очи и си пое дълбоко въздух. Не, определено не си внушаваше. За пръв път от дълго време ръцете ѝ се изпотиха. В училищния двор, в тесни, забутани улички в непознати градове, през първите дни във Фолкетинга... На всички тези места Мереди бе усещала как кожата ѝ плувва във влага заради присъствието на друг човек, който вероятно я наблюдава скришом и би могъл да я нарани. „Тази сянка иска да ми направи нещо“, помисли си веднага тя и обгърна тялото си с ръце, докато наблюдаваше как тъмното петно се разраства върху единия прозорец. Приличаше на човек, седнал върху висок стол.

„Дали ме виждат?“ — запита се тя и огледа стената зад гърба си. Белосаната плоскост изпъкваше ясно в мрака — дори за хора, свикнали да стоят на светло. Значи я виждаха. Пуснаха ѝ кофата с храна само преди два часа. Организмът ѝ се научи да ѝ дава точни сигнали за времето. Ежедневието ѝ течеше по строго установен режим.

До следващата пратка от шлюза оставаше доста. Тогава защо се появи тази сянка? Какво искаше от нея?

Мереде се изправи бавно и се приближи до стъклото, но сянката от другата страна не помръдна. Долепи длан до стъклото пред сянката и зачака, оглеждайки размитото си отражение. Даде си сметка, че е изгубила способността си да разсъждава спокойно и трезво. „Сянка ли е това, или не? Защо стои зад прозорците?“ — дразнеше се Мереде. Досега не се бе случвало.

— Вървете по дяволите! — изкрещя тя.

Ехото разтърси тялото ѝ по-силно от ток. И най-после се случи. Сянката зад стъклото се размърда леко встрани и пак се върна в първоначалното си положение. С отдалечаването от стъклото ставаше все по-размита.

— Знам, че сте там! — кресна тя.

Влажната ѝ кожа изстина със светкавична бързина. Устните и кожата на лицето ѝ потрепериха.

— Разкарайте се! — процеди тя към прозореца.

Сянката обаче остана на мястото си.

Седна пак върху пода и зарови лице в скута си. Платът миришеше силно на гнило. От три години носеше една и съща блуза.

Сивкавият полумрак продължи да владее стаята. Предпочиташе го пред пълната тъмнина или ослепителната светлина. Полумракът ѝ даваше право на избор: или да забелязва само светлината, или само тъмнината. Вече не затваряше очи, когато искаше да се съсредоточи, а оставяше мозъка си сам да прецени как да си отпочива.

В сивата светлина откриваше всички нюанси на света отвън. Нали дните често биваха зимно слънчеви, февруарско тъмни, октомврийско сиви, облачни, ясни... Въплъщаваха какви ли не цветове от палитрата. Тук, в клетката, нейният свят се състоеше само от черно и бяло и Мереде ги смесваше според настроението си. Докато в клетката ѝ пръска сива светлина, Мереде не е изгубена. А Уфе, Мечо Пух, Дон Кихот, дамата с камелиите и госпожица Смила^[1] нахлуваха в съзнанието ѝ и блокираха и изтичането на времето, и сенките зад огледалните стъкла. В тяхната компания ѝ ставаше по-лесно да очаква следващия ход на похитителите си. Защото Мереде не се съмняваше, че ще има такъв ход.

Сянката зад стъклото се превърна в ежедневно явление. След всяко ядене петното се появяваше. Не минаваше ден без сянката. През първите няколко седмици тя изглеждаше малка и неясна, после придоби по-ясни очертания и се уголеми. Приближаваше се. Мерее не се заблуждаваше: хората зад стъклото виждаха всичко в клетката. Някой ден ще насочат прожектори срещу нея и ще поискат да направи нещо. Кой знае какво целят тези изроди! Вече дори не я интересуваше.

Малко преди трийсет и петия ѝ рожден ден зад стъклото се появи втора сянка: по-голяма и не толкова ясна като първата, но по-висока. „Още един човек“ — помисли си Мерее и усети как я връхлита страх заради внезапното числено превъзходство от татък. Отне ѝ няколко дни, докато свикне с новата ситуация. После обаче реши да предизвика стражите си. Веднъж, с приближаването на времето сенките да се появят, Мерее се спотаи под прозорците. Там не можеха да я видят. Те идваха да я гледат, но този път нямаше да се получи. Питаше се колко време ще я чакат да изпъзни от укритието си. Дано да ги подразни.

Най-сетне ѝ се наложи да напусне скривалището си и тя погледна към стъклата. Оттам се процеждаше слаба светлина, ала сенките бяха изчезнали. Още три дни Мерее се държа по същия начин. „Ако искат да ме видят, да ми го кажат“. На четвъртия ден, готова за поредния акт на неподчинение, се сви под прозорците. Припомняше си любимите си книги и стискаше конвулсивно фенера. Изпробва го предната вечер. От светлината ѝ се зави свят. Заболя я глава. Остана смаяна пред силата на светлината. Когато дойде време сенките да се появят, Мерее подаде леко глава, за да провери дали нещо се различава зад прозорците. Зърна ги близо една до друга — облаци с очертания на гъба. Веднага я видяха, защото леко се отдръпнаха и пак се наведоха напред. В този миг тя скочи, включи фенера и го тикна до стъклото пред тях.

Отраженията от лъча заподскачаха по цялата стена, но част от светлината проникна през огледалното стъкло и се полепи издъйнически по силуетите зад него. Зениците, вперени право в Мерее, се свиха, после се разшириха. Беше се подготвила за евентуално разочарование при провал на начинанието си, но не си бе представяла колко остро ще се врежат двата мътни образа в съзнанието ѝ.

---

[1] Госпожица Смила — героиня от романа „Госпожица Смила и нейното усещане за сняг“ на датския писател Петер Хьо, преведен и на български. — Бел.прев. ↑

2007 година

Карл си уговори две срещи във Фолкетинга. Посрещна го висока жена със слаби крайници. Държеше се, все едно е отраснала в сградата, и го поведе уверено през лабиринта от коридори към кабинета на заместник-председателя на Демократическата партия. На подобна сигурност би завидял и охлюв в черупката си.

Бирер Ларсен, мъж с дългогодишна политическа кариера, бе поел поста на Мереди Люнгор три дни след изчезването ѝ и с времето се беше превърнал в буфера, който се опитва да преодолее разцеплението между двете враждуващи фракции в партията. В този смисъл Мереди Люнгор бе оставила дълбока празнина след себе си. Ларсен обясни на Карл, че партията се тресе от раздори: наскоро оттеглилият се лидер на демократите почти наляпо посочил наследничката си на поста — жена с широка усмивка, но на практика въздух под налягане. Преди да поеме лидерския пост, я назначили за говорител в партията. Единствено тя останала доволна от избора. След не повече от две секунди Карл разбра, че Бирер Ларсен предпочита поскромна кариера в дребно предприятие в провинцията, вместо да работи за сегашната самодоволна кандидатка за премиерския пост. Уви, времето, когато решението му нямаше да зависи от него, явно приближаваше.

— И до ден-днешен ми е трудно да повярвам в самоубийството на Мереди Люнгор — призна той, докато наливаше на Карл кафе — толкова изстинало, че без никакъв риск можеше да се разбърка с пръст вместо с лъжичка. — В целия парламент не съм срещал позитивен човек от нея. Но, като се замисля, необосновано е да съдим за себеподобните си само по демонстрираното поведение. Кому не се е случвало да изгуби близък и после да си даде сметка за сигналите, които просто е пренебрегвал?

— Мереди имаше ли врагове сред работещите във Фолкетинга? — попита Карл.

— Че кой няма? — Бирер Ларсен се усмихна и оголи не съвсем съразмерни зъби. — С непримиримостта си към политическите интриги Мереди заплашваше бъдещето на правителството, влиянието на Пив Вестергор, похода на Радикалната центристка партия към премиерския пост. Застрашени от нея се чувстваха всички политици с амбиции към високите етажи на властта, където до няколко години Мереди непременно щеше да се изкачи.

— Знаете ли дали някой ѝ е отправял заплахи?

— О, господин Мьорк... Ние, депутатите, боравим с по-подмолни стратегии.

— А имала ли е интимна връзка, която да предизвика нечия ревност или дори омраза? Чували ли сте подобни слухове?

— Доколкото знам, Мереди почти нямаше личен живот. Беше работохолик. Макар с нея да се познаваме от студентските години, тя пазеше ревниво личното си пространство дори от мен. Сближаваше се само с хора, които сама решаваше да допусне.

— А много ли бяха кандидатите?

— Питате ме дали имаше ухажори? — Зъбите му отново лъснаха. — Сецам се за поне петдесетина души от сградата, които тутакси биха забравили съпругите си при възможност да се усамотят десетина минути в компанията на Мереди Люнгор.

— Вие попадате ли в тази категория? — усмихна се леко Карл.

— Че кой би устоял на такова изкушение? — Бирер Ларсен стана сериозен. — Каквото и да си говорим, с Мереди ни свързваше добро приятелство. Знаех какво мога да си позволя.

— Но доста хора не са знаели?

— Попитайте Мариане Кок.

— Секретарката, която е уволнила? Знаете ли причината?

— Не съвсем. Двете работиха заедно две години, но Мереди, предполагам, не е понесла склонността на Мариане да се държи прекалено свойски.

— Къде да намеря госпожа Кок?

В погледа на Бирер Ларсен проблесна игриво пламъче.

— Нали само преди десет минути я поздравихте?

— Вашата секретарка? — Карл остави чашата и посочи вратата.

— Жената, която седи отвън?

От Мариане Кок, дребна, с гъста, черна къдрава коса, лъхаше съблазнителен аромат. И Карл го усети.

— Защо напуснахте Мереди Люнгор? — попита той след дежурните встъпителни фрази.

Челото над похотливите ѝ вежди се набразди. Явно обмисляше отговора.

— И аз не разбрах защо ме освободи. Тогава ѝ се разсърдих. Но после, след като се разчу, че е имала брат в неравностойно положение, започнах да се досещам за причините.

— И?

— Преди това си мислех, че има приятел, защото всяка вечер бързаше да се прибере вкъщи и не ми казваше нищо.

— Но вие сте я разпитвали? — усмихна се Карл.

— Сега разбирам колко нетактична съм била. Тогава обаче смятах, че сме станали приятелки. Постепенно се научих да разграничавам работата от личните взаимоотношения.

Тя се усмихна и върху бузите ѝ се образуваха чаровни трапчинки. „Ако Асад я види, повече няма да погледне друга жена“, помисли си Карл.

— Мереди имаше ли ухажори в сградата?

— И то много. Постоянно ѝ оставяха любовни бележки. Но само един показва, че има сериозни намерения.

— Ще споделите ли кой е?

Тя се усмихна. Приличаше на жена, която няма да се посвени да разкрие каквото и да е, стига да ѝ изнася.

— Таге Багесен.

— Чувал съм това име.

— Би се зарадвал, ако му го съобщите. От сто години работи в Радикалната центристка партия.

— Споделяли ли сте с някого за интереса му към Мереди Люнгор?

— Да, казах на полицаите. Но те не обърнаха почти никакво внимание.

— А според вас трябвало ли е?

Тя сви рамене.

— Други ухажори?

— Бяха много, но бързо се отказваха. Мереди задоволяваше потребностите си, докато беше в командировка.

— Да разбирам ли, че е била склонна към случайни връзки?

— Боооже, така ли разгълкувахте думите ми? — тя се извърна и се опита да потисне смеха си. — Не, Мереди не си лягаше с всеки срещнат, но не бих я нарекла и монахиня. Само дете никога не споделяше с мен любовните си приключения.

— А относно сексуалните ѝ предпочитания...

— Не съм съвсем сигурна, но посрещаше със смях вестникарските клюки, че била лесбийка.

— Според вас възможно ли е Мереди Люнгор да е имала причини да загърби живота си тук и да започне наново?

— Питате дали допускам в момента да се пече на плажа в Мумбай например? — По лицето ѝ се изписа възмущение.

— Има ли вероятност да е избягала на място, където животът не изисква от нея да се бори с куп проблеми?

— Пълен абсурд. Не познавам по-съвестен и отговорен човек от Мереди. Наясно съм, че много често се случва именно такъв тип хора да се сринат като къща от карти и в един слънчев ден просто да зарежат всичко, но тя не би постъпила така. — Тя придоби замислено изражение. — Иначе би било хубаво, ако Мереди все още е жива — усмихна се Мариане Кок.

Карл кимна. След изчезването на Мереди Люнгор екип от психолози изготви подробен профил на депутатката. Всички специалисти единодушно прецениха, че жена с характера и нагласите на Мереди Люнгор не би побягнала от живота си. Дори жълтите издания отхвърляха подобна хипотеза.

— Знаете ли нещо за любовна телеграма, която Мереди е получила по случай Свети Валентин тук, в „Кристиансборг“? — поинтересува се Карл.

Въпросът видимо я раздразни. Явно Мариане Кок още не можеше да се примири, че депутатката я бе прогонила от живота си.

— И преди пет години разследващите ме питаха за тази прословута телеграма. Ще ви отговоря, както и на тях: обърнете се към Съос Нуруп, която се намърда на мястото ми.

— Още ли не сте превъзмогнали факта, че Мереди ви е освободила?

— А вие на мое място как щяхте да се почувствате? Две години работихме заедно без никакви проблеми.

— А случайно да знаете къде да намеря Съос Нуруп?

Мариане Кок само сви равнодушно рамене.

— А Таге Багесен? Къде да го открия?

Тя му начерта скица на пътя до кабинета на Багесен. Изобщо не изглеждаше лесно да се стигне дотам.

И наистина: отне му повече от половин час, докато се ориентира и намери кабинетите на депутатите от Радикалната центристка партия. Щурането из коридорите никак не му допадна. За Карл продължаваше да остава загадка как тези хора изобщо работят в подобна лицемерна среда. Служителите в Полицейското управление поне не се бореха с двуличие. Всеки знаеше кои колеги му симпатизират и кои го ненавиждат, но това не пречеше гилдията да се посвети на обща цел, докато тук, в кулоарите на властта, всички се преструваха на най-добри приятели, а на практика всеки мислеше предимно за собственото си политическо добруване. Желанието да се постигнат резултати отстъпваше пред ламтежа за пари и власт. Тук голям беше онзи, който кара другите да се чувстват нищожни. Навярно някога е било различно, но сега положението изглеждаше точно така.

И Таге Багесен не се отличаваше от повечето си колеги. Длъжността му изискваше да защитава интересите на избирателите си и да координира транспортната политика на партията, ала и той се бе погрижил предимно за себе си. Вече си бе осигурил тлъста пенсия, а текущите постъпления харчеше за скъпи дрехи и обещаващи инвестиции. По стените Карл забеляза как дипломи от голф турнири съседстват с висококачествени въздушни снимки на негови имена из цялата страна. Прииска му се да попита да не би да е възникнало някакво недоразумение: правилно ли е разбрал в коя партия членува господин Багесен? Депутатът обаче го обезкуражи с приятелско потупване по гърба и най-радушно го покани да влезе в кабинета.

— Препоръчвам ви да затворите вратата — обърна му внимание Карл и посочи коридора.

В отговор Багесен присви весело очи. Този трик вероятно работеше безотказно по време на преговори за строеж на магистрала в Холстebro, но не минаваше пред заместник-криминален комисар, който веднага надушва кога го баламосват.

— Няма нужда. Не крия нищо от съпартийците си.

— Доколкото разбрах, докато Мереди Люнгор е била жива, сте проявявали интерес към нея. Дори сте ѝ изпратили телеграма. Не каква да е, а по случай Свети Валентин.

Таге Багесен пребледня леко, ала самоуверената усмивка не слезе от лицето му.

— Телеграма ли? Не си спомням.

Карл кимна. Спомняше си, разбира се. Кого се опитваше да заблуди? Карл съзря отлична възможност да премине в настъпление.

— Помолих ви да затворите вратата, защото искам да ви попитам направо: вие ли убихте Мереди Люнгор? Били сте силно увлечен по нея. Тя ви е отблъснала и вие сте изгубили контрол. Това ли се случи?

В продължение на секунда умът на иначе много самоуверения Багесен трескаво премисляше кое е по-доброто решение: да затръшне вратата или да си докара апоплектичен удар. Цветът на лицето му почти се сля с червената му коса. Очевидно въпросът го шокира и той се почувства разобличен. От всяка пора на тялото му струеше пот. Карл не за пръв път виждаше свидетел, хванат натясно, и все пак поведението на Багесен се различаваше доста от обичайните реакции на повечето заподозрени. Това можеше да означава две неща: или Багесен е виновен и е готов да подпише пълни самопризнания, или се е почувствал притиснат в ъгъла по друга причина. При всички случаи политикът изглеждаше като поразен от гръм. Карл трябваше да внимава. Иначе имаше опасност Багесен да не обели дума. Ала едно беше сигурно и очевидно: през целия си живот, прекаран в датския хайлайф, Таге Багесен не бе преживял нищо подобно.

Карл се опита да го окуражи с усмивка. По една или друга причина комисарят омекна при вида на бурната реакция на политика. Тя показва, че някъде под гърдите и стомаха му, засищан с отбрани деликатеси по служебни приеми, тупти сърце на обикновен човек.

— Изслушайте ме, Таге. Изпращали сте бележки на Мереди. Неведнъж. Секретарката ѝ Мариане Кок е следяла с интерес опитите ви да се сблизите с Мереди.

— Тук, в „Кристиансборг“, писането на бележки не е нещо необичайно.

Багесен се опита да се облегне небрежно назад, но не прецени, че до облегалката на стола има по-голямо разстояние.

— С други думи, твърдите, че оставяните съобщения не са били от личен характер?

В този момент депутатът изправи внушителното си туловище и затвори внимателно вратата.

— Добре де. Вярно е. Изпитвах силни чувства към Мереди Люнгор — призна той и доби толкова тъжен вид, че събуди съжалението на Карл. — Преживях смъртта ѝ много тежко.

— Разбирам. Ще се опитам да не удължавам излишно разговора, щом е неприятен за вас.

В отговор Таге Багесен му се усмихна признателно. Отново успя да стъпи на твърда почва.

— Разполагаме с доказателства, че през февруари 2002-ра сте изпратили любовна телеграма на Мереди Люнгор. Днес от фирмата го потвърдиха.

По лицето на политика се изписа пълно отчаяние. Миналото явно продължаваше да го гложди. Той въздъхна:

— Беше ми показала ясно, че не се интересува от мен. Знаех го от дълго време.

— И въпреки това не престанахте да я ухажвате?

Багесен кимна мълчаливо.

— Какво пишеше в телеграмата? Този път ви моля да се придържате към истината.

Багесен отпусна глава настрани.

— Обичайното. Че искам да я видя. Не си спомням текста дословно. Съвсем откровен съм с вас.

— И сте я убили, защото не е пожелала да отговори на чувствата ви?

Очите на Багесен се присвиха и заприличаха на две черти. Той стисна здраво устни. В мига, когато видя избликващите сълзи, Карл реши да го арестува, но после Багесен вдигна глава и го погледна. Не както се поглежда палач, който надява примката на шията ти, а с кротостта на мирянина пред духовника, преди да му излее душата си.

— Нима бихте убили човека, придаващ смисъл на живота ви? — попита Багесен.

Погледите им се срещнаха. После Карл отклони своя.

— Знаете ли Мереди Люнгор да е имала врагове? Не противници на идеологическа основа, а хора, които са искали да ѝ навредят.

Таге Багесен избърса очите си.

— Ние, политиците, имаме много врагове, но не и в смисъла, вложен от вас.

— И не се сещате кой би искал да я види мъртва?

— Не — Таге Багесен поклати добре поддържаната си глава. — Много бих се учудил, ако наистина е имала врагове. Мереде печелеше симпатията дори на политическите си опоненти.

— Бях останал с друго впечатление. Ще отречете ли, че Мереде е участвала във вземането на решения, касаещи бъдещето на браншови организации, да речем? Възможно ли е например внесени от нея законопроекти да са засегнали нечии интереси и затова да се е наложило да бъде отстранена?

— Попитайте съпартийците ѝ — високомерно го посъветва Таге Багесен. — С Мереде не сме разговаряли на политически теми. С конкретни сведения ли разполагате?

— Обществеността по цял свят е склонна да порицава политиците за идеологическите им пристрастия и позиции по ключови въпроси. Заклети противници на аборта, фанатични защитници на животните, анти ислямисти или проислямски настроени — всяко политическо становище може да предизвика вълна от негативни реакции. Сетете се какво се случва в Швеция, в Холандия, в САЩ...

Карл понечи да стане от стола. По лицето на депутатата се разля видимо облекчение, но, от друга страна, даде си сметка Карл, кой не би искал най-сетне да прекрати подобен неприятен разговор?

— Господин Багесен — продължи той, — надявам се да се свържете с мен, ако ви хрумне нещо, което ще подпомогне разследването.

Подаде му визитката си.

— Направете го заради себе си. Не са много хората, които са изпитвали толкова топли чувства към Мереде Люнгор като вас.

Тази оценка трогна депутатата. Очите му отново плувнаха във влага, преди Карл да затвори вратата на кабинета му.

Регистърът на датското население сочеше квартал „Фредериксберг“ като последен адрес на Съос Нуруп. Там живееха и родителите ѝ. На месинговата табелка на вратата пишеше „Вилхелм

Нуруп, търговец на едро, и Кая Брант Нуруп, актриса“. Карл позвъни. Зад масивната дъбова врата отежна звън, а след малко се чу и тихо:

— Да, да, идвам...

Отвори мъж, явно пенсиониран се преди около четвърт век. Съдейки по жилетката и коприненото фишу около врата му, натрупаните авоари още не се бяха стопили. Старецът изгледа недоволно Карл с болнавите си очи, все едно комисарят е Онази с косата.

— Кой сте вие? — попита той без заобикалки, готов да затръшне вратата под носа му.

Карл се представи, извади полицейската си значка за втори път днес и попита дали е удобно да влезе за малко.

— Да не се е случило нещо със Съос? — попита старецът с гласа на инквизитор.

— Нямам представа. Защо се притеснявате за нея? Не е ли вкъщи?

— Тя вече не живее тук. Нея ли търсите?

— Кой дойде, Вилхелм? — извика слаб глас зад двукрилата врата на дневната.

— Някакъв мъж иска да говори със Съос, съкровище.

— Сбъркал е адреса.

Търговецът хвана Карл за ръкава:

— Съос живее във „Велбю“. Търсете я там и ѝ кажете да си омете партакешите оттук, ако възнамерява да продължава да живее така.

— Как?

Старецът не отговори. Само му съобщи адреса и хлопна вратата.

На домофонната уредба на малката жилищна сграда фигурираха само три имена. Някога тук бяха живели поне шест семейства с по четири-пет деца. Едновременното гето се бе превърнало в луксозен богаташки квартал. Тук, в мансардата, Съос бе открила любовта на живота си в лицето на около четирийсет и пет годишна жена. Когато Карл ѝ показа полицейската си значка, по лицето ѝ се изписа недоверие и тя стисна здраво побелелите си устни.

Устните на Съос Нуруп не изглеждаха по-пълнокръвни. Още щом я видя, Карл разбра защо и Съюзът на юристите, и администрацията на Демократическата партия не страдаха от

необяснимото ѝ оттегляне. Рядко се срещаше човек с толкова негативно излъчване.

— Мереди Люнгор беше много несериозен началник — изкоментира тя.

— Не си ли вършеше съвестно работата? От колегите ѝ съм чувал друго.

— Оставяше всичко на мен.

— Това невинаги е толкова лошо.

Карл я огледа изпитателно. Видът на Съос Нуруп подсказваше, че цял живот е била държана изкъсо и е намразила ограниченията. Търговецът Нуруп и някога вероятно известната му съпруга явно бяха показали на дъщеря си какво е да те унижават, мърмят и тормозят — тежък кръст за единствено дете, което гледа на родителите си като на богове. В резултат от това „възпитание“ Съос изпитваше към тях едновременно и любов, и омраза. Карл предполагаше, че Съос дълги години се е разкъсвала между желанието да живее у дома и да започне свой живот. Погледна приятелката ѝ — в широки дрехи, с димяща цигара в уста, тя следеше зорко как комисарят се държи с любимата ѝ. Едно беше сигурно: жената се стремеше да осигури на Съос здрава почва под краката.

— Доколкото съм чувал, Мереди Люнгор е била много доволна от работата ви.

— Дано.

— Интересува ме личният ѝ живот. Възможно ли е да е била бременна, преди да изчезне?

Съос Нуруп сбърчи нос и отметна назад глава.

— Бременна ли? — изплю думата, все едно изрече нещо от рода на цирей, проказа или чума. — Не, не беше бременна, гарантирам ви.

Погледна приятелката си с нескрита досада от въпросите на детектива.

— И защо сте толкова сигурна?

— Вие как мислите? Ако беше толкова организирана, за колкото я мислят всички, защо всеки път ми искаше превръзки назаем, питам аз?

— Значи менструацията ѝ е дошла, преди да потъне в неизвестност, така ли?

— Да, предната седмица. Докато работехме заедно, месечните ни цикли се синхронизираха.

Карл кимна. Щом казва, значи е така. Все пак е жена.

— Знаете ли дали Мереди имаше приятел?

— Питаха ме стотици пъти.

— Опреснете спомените ми.

Съос Нуруп си взе цигара и я потупа по ръба на масата.

— Всички мъже я гледаха, все едно са готови на мига да я оправят върху бюрото, но откъде да знам дали е имала връзка с някого?

— Според изнесеното в доклада, непосредствено преди изчезването си Мереди е получила любовна телеграма. Знаете ли, че Тате Багесен е изпратил телеграмата?

Тя запали цигарата и потъна в синкава мъгла.

— Нямах представа.

— Двамата имаха ли връзка?

— Само да ви припомня, че оттогава минаха пет години.

Съос издуха дима право в лицето на Карл, а приятелката ѝ съпроводи обидния ѝ жест с иронична усмивка. Карл се отдръпна леко назад.

— Вижте какво, тръгвам си след четири минути. Предлагам дотогава да покажете поне привидно желание да ми сътрудничите.

Погледна Съос Нуруп право в очите. Тя непрекъснато се опитваше да скрие ниското си самочувствие зад враждебна фасада.

— Ще се обръщам към вас на малко име, става ли? — попита Карл. — Обикновено не официалнича с хората, с които си поделям цигара.

Тя отдръпна ръката, с която държеше цигарата в скута си.

— Пак ще ви попитам, Съос. Знаете ли за случки непосредствено преди изчезването на Мереди Люнгор, достойни за по-специалното внимание на полицията? Ще започна да изброявам нашите предположения и ви моля да ме прекъснете, ако чуете нещо съмнително. — Карл ѝ кимна, но тя не реагира. — Телефонни разговори от личен характер? Бележки върху бюрото ѝ? Хора, опитвали се да се сблизят с нея в извънработна среда? Шоколадови бонбони, цветя, пръстени на ръката ѝ? Да сте забелязали необичайно

оживление в погледа ѝ, което да свидетелства за евентуално влюбване? Да ви се е сторила разсеяна?

Безцветните устни на зомбито пред очите му дори не помръднаха. „Поредната задънена улица“ — обезсърчи се Карл.

— Да сте забелязали внезапна промяна в поведението ѝ? Тръгваше ли си по-рано? Случвало ли се е да излиза от пленарната зала, за да говори по телефона? Закъсняваше ли за работа сутрин?

Прикова поглед в нея и кимна настойчиво, за да я изтръгне от мъртвешки дълбокия ѝ унес.

Тя дръпна от цигарата и я изгаси в края на пепелника.

— Свършихте ли? — попита събеседничката му.

Той въздъхна. Ще го отсвири, разбира се! Какво друго да очакваш от такава темерутка!

— Да.

— Чудесно — тя вдигна глава.

Не можеше да се отрече, че е жена с достойнство.

— Разказах на полицията за телеграмата и за срещата на Мереди в кафе „Банкерот“. Видях я да си записва уговорката в органайзера. Не знам с кого е имала среща, но бузите ѝ определено пламтяха.

— Кой би могъл да бъде? Предположете.

Тя само сви рамене.

— Таге Багесен? — попита Карл.

— Нямам представа. В „Кристиансборг“ постоянно я спираха разни колеги и се опитваха да я заговорят. Представител на една делегация също я хареса. Мереди имаше много ухажори.

— Делегация ли? Кога стана това?

— Няколко седмици преди изчезването ѝ.

— Помните ли името на този мъж?

— След пет години?! Не, за бога.

— Кого представляваше тази делегация?

— Организация, занимаваща се с изследвания в областта на имунната система — сърдито го изгледа тя. — Преди малко ме прекъснахте, докато се опитвах да ви кажа, че веднъж Мереди Люнгор получи и цветя на работното си място. Без съмнение от човек, с когото се беше сближила. Нямам представа по какъв повод. Всичко това вече го разказах на ваш колега.

Карл се почеса по врата. Къде фигурираше тази информация?

— Как се казва този колега?

— Не си спомням.

— Бьоре Бак от Корпуса за бързо реагиране?

Тя вдигна красноречиво показалец, за да потвърди, че става дума за същия човек. Бинго, казваше пръстът ѝ.

Този проклетник Бак! Защо винаги пропуска толкова много информация, докато съставя докладите си?

Карл погледна избраницата на Съос Нуруп. Жената определено не беше щедра на усмивки. Цялото ѝ същество издаваше нетърпение нежеланият посетител да се омете от жилището им.

Карл кимна на Съос и стана. Между еркерните прозорци висяха няколко малки цветни фотографии и две-три черно-бели на родителите ѝ от по-добри времена. Навярно търговецът и актрисата някога са изглеждали добре, ала Съос бе изподраскала с химикалка или изрязала лицата на повечето фигури от снимките. Явно Съос Нуруп колекционираше фотографии на омразни хора. Вероятно, ако се постарее още малко, и Карл лесно би си извоювал място сред тях.

Като никога Карл завари Бьоре Бак сам в кабинета му. Коженото му яке приличаше на хармоника — знак, че работи неуморно почти денонощно.

— Не те ли предупредих да не нахълтваш така в кабинета ми, Карл? — Той тресна бележника си върху масата и изгледа ядосано неканения гост.

— Не беше достатъчно категоричен, Бьоре.

Незнайно по каква причина — дали заради споменаването на омразното му малко име, или заради леко обвинителния тон, Карл постигна целта си. Бръчките по челото на Бак стигнаха чак до корените на косата му.

— Мереди Люнгор е получила букет цветя няколко дни преди смъртта си. Доколкото разбрах от секретарката ѝ, дотогава това не се е случвало.

— Е, и? — Бак гледаше Карл с нескрито пренебрежение.

— Ако случайно ти е убягнало, нека ти припомня, че човекът, изпратил букета, може да се окаже убиец. Любовниците на изчезнали жени са сред главните заподозрени.

— Проверил съм този сигнал.

— Но не си го вписал в доклада си.

— Я по-спокойно, Карл — сви уж небрежно рамене Бак, но във фигурата му прозираше напрежение. — Избягвай да критикуваш работата на колегите си. Ние си скъсваме задниците от бачкане, докато ти цял ден въртиш палци. Да не мислиш, че ми казваш нещо ново! В докладите помествам само съществена информация — заяви Бак и отново тресна бележника върху масата.

— Пропуснал си да опишеш наблюденията на социална служителка на име Карин Мортенсен. Тя е установила, че Уфе Люнгор разиграва ситуацията на катастрофата, в която са загинали родителите му. Следователно паметта му не е изцяло засегната от мозъчната травма. Оттук възниква предположението, че Уфе си спомня и деня, когато е изчезнала сестра му. Но, както се вижда, не сте проверили тази хипотеза.

— Жената се казва Карен, а не Карин, Карл. Самият ти допускаш грешки, а се опитваш да учиш мен на професионална коректност.

— Щом си толкова голям професионалист, следва да осъзнаваш какво значение биха могли да имат показанията на Карен Мортенсен.

— О, я стига. Проверихме сигнала. Уфе не помнеше нищичко. Съвсем му хлопа дъската.

— Броени дни преди смъртта си Мереди Люнгор се е запознала с мъж от делегация учени, изследващи особеностите на имунната система. И това си пропуснал да споменеш в доклада си.

— Не съм го споменал, но го проверих.

— Значи знаеш, че между депутатката и въпросния мъж са прехвърчали искри — по думите на секретарката й Съос Нуруп.

— Знам, разбира се.

— Тогава защо не фигурира в доклада ти?

— Нямам представа. Вероятно защото се оказа, че мъжът е мъртъв.

— Мъртъв ли?

— Изгорял е в автомобил. Аварирал е в деня след изчезването на Мереди Люнгор. Казва се Даниел Хеле. — Бак произнесе името натъртено, за да демонстрира отличната си детективска памет.

— Даниел Хеле, така ли? — Явно Съос го бе забравила.

— Да. Мъжът се занимавал с медицински проучвания за полезните свойства на плацентата. Делегацията поискала среща с Мереди Лунгор, за да издейства финансова подкрепа. Даниел Хеле е имал лаборатория в Слангеруп.

Бак изрече всичко това без капка колебание. Явно не беше чак толкова неосведомен.

— Ако наистина е починал на следващия ден, напълно възможно е да е свързан с изчезването на Мереди Лунгор.

— Не ми се вярва. Следобед, когато тя се е удавила, Даниел Хеле се е прибирал от Лондон.

— Дали е бил влюбен в нея? Съос Нуруп намекна нещо подобно.

— Ако е бил, толкова по-зле за него. Мереди не му се е връзвала.

— Сигурен ли си, Бьоре?

Бак очевидно не понасяше да чува малкото си име. Е, значи, решено: ще го чува непрекъснато.

— Дали е вечеряла в „Банкерот“ с този Даниел Хеле?

— Виж какво, Карл... По случая с убийството на велосипедиста се появи нова свидетелка и в момента работим по горещата следа. Нямаме никакво време за глупости. Разговорът ни не може ли да почака? Даниел Хеле е мъртъв и точка по въпроса. Не е бил в страната по времето, когато Мереди Лунгор е изчезнала. Най-вероятно тя се е удавила, а Хеле няма нищо общо със случая, ясно?

— А проверил ли си дали мъжът от кафе „Банкерот“ е бил Хеле? Не прочетох такава информация в доклада ти.

— Ти не чуваш ли какво ти говоря, Карл? Заключение от разследването по случая клонеше към трагичен инцидент. Пък и освен мен работиха още двайсет души. Попитай друг.

2007 година

Ако човек се осланя изцяло на впечатленията от обонянието и слуха си, в понеделник сутринта, когато Карл дойде на работа, подземие то на Полицейското управление по нищо не се различаваше от гъмжащите улици на Кайро. Досега не се бе случвало достолепната сграда да мирише толкова натрапчиво на храна и екзотични подправки, а стените ѝ не бяха слушали по-странна музика.

Жена от административния персонал, слязла да вземе документи от архива, изгледа гневно Карл, докато го подминаваше, натоварена с купчина папки. След десет минути в сградата няма да остане човек, който да не знае какво безобразие цари в подземие то, предупреждаваха недвусмислено очите ѝ.

Обяснението за миризмите Карл намери в миниатюрния кабинет на Асад. Върху бюрото му се мъдреха чинии с дребни печива с пълнеж, парчета станиол с накълцан чесън, някакви зелени неща и жълт ориз. Направо да се смаеш!

— Какво става тук, Асад? — извика Карл и побърза да изключи касетофона, но Асад само се усмихна.

Очевидно не осъзнаваше каква културна пропаст зейва и започва да подкопава здравите основи на Полицейското управление. Карл се отпусна върху стола срещу помощника си.

— Мирише много приятно, Асад, но тук се помещава обществено учреждение, а не ливанско заведение за бързо хранене.

— Честито, господин комисар! — Асад му подаде триъгълна баничка от бутер тесто. — Това е от жена ми. Дъщерите ми нарязаха хартията.

Карл проследи ръката му и чак сега забеляза цветните парчета станиол, които „красяха“ етажерките и лампите на тавана. Ох, няма да е лесно...

— Вчера занесох малко храна и на Харди. Изчетох му почти всички материали по случая, Карл.

— Аха — Карл си представи как се блещят медицинските сестри, докато Асад черпи Харди с ориенталски лакомства. — Значи, посетил си го през свободния си ден?

— Харди мисли усилено по случая, Карл. Много читав човек е.

Карл кимна и отхапа от баничката. Реши на следващия ден да се отбие в болницата.

— Оставил съм всички книжа за катастрофата на бюрото ти, Карл. Ако искаш, ще ти разкажа какво съм прочел.

Карл пак кимна. Още малко, и Асад щеше да започне да пише и доклади!

Докато на Бъдни вечер през 1986 година на други места в страната термометрите показвали шест градуса над нулата, хората на остров Зеландия нямали такъв късмет и лошото време отнело живота на десетима души. Петима от загиналите намерили смъртта си по тесен селски път през гората в Тибирке. Двама от тях били родителите на Мереди и Уфе Лунгор. Предприели рискована изпреварваща маневра при движение по заледен участък и коварната настилка ги погубила. В доклада не се обсъждаше чия е вината, а се говореше само за „обикновена злополука“, макар определението „обикновен“ да не подхождаше на фаталния изход.

Автомобилът, който се опитали да изпреварят, червен форд „Сиера“, се забил в дърво и до идването на пожарната изгорял, а колата на семейството на Мереди се преобърнала петдесетина метра по-нататък. Майката на Мереди изхвъркнала през прозореца, нанизала се в храстите и си счупила врата. Баща ѝ обаче не се отървал с толкова мигновена смърт. Мъчил се десетина минути, пронизан от дебел прекършен клон в гръдния кош и наполовина потънал в слабините двигател. През цялото време Уфе бил в съзнание или поне така предполагал екипът, пристигнал на местопроизшествието, защото докато изваждали него, баща му и сестра му от смачкания автомобил, той наблюдавал всичко с широко отворени от ужас очи. Не пуснал ръката на Мереди дори когато я отнесли на платното, за да ѝ окажат първа помощ. Нито за секунда.

Полицейският доклад беше съвсем кратък и ясен, но не и вестникарските публикации. Случаят имаше прекалено голяма сензационна стойност.

Колкото до пътниците във форда — малко момиче и баща му — починали на място; по-голямото дете, момче, се отървало без сериозни наранявания. Всъщност цялото семейство пътувало към болницата, защото майката, в напреднала бременност, била получила контракции. Докато пожарникарите се борели с огъня под капака на двигателя, тя, с глава, опряна о тялото на мъртвия си съпруг, и крака, затиснати под седалката, родила близнаци. Въпреки усилията на спасителния екип да извади бебетата навреме, едното починало. Вестниците се сдобили с атрактивен текст за заглавните си страници на Коледа.

Асад му показва материалите в местната преса и в националните ежедневници. Всички без изключение бяха надушили каква сензация ще предизвика новината. Публикувани бяха ужасяващи снимки: фордът, забит в дървото; шосето, осеяно с отломки и части от човешки тела; медицинският персонал изнася родилката върху носилка към линейката, а невръстният ѝ син ридае до нея; Мереди Люнгор с кислородна маска върху лицето и Уфе, седнал върху тънката снежна покривка на шосето с изплашени очи, вкопчил се в ръката на изпадналата в безсъзнание Мереди.

— Ето — Асад извади две страници от клюкарското списание „Госип“ от папката върху бюрото на Карл. — Лис откри, че голяма част от тези снимки са били препечатани в медиите, когато Мереди Люнгор спечелила депутатско кресло в Парламента.

Значи, в крайна сметка фотографът, случайно оказал се близо до мястото на катастрофата в Тибирке, бе успял да осребри бързината си. Същият този човек бе заснел и погребението на родителите на Мереди Люнгор. Този път цветно. На висококачествените, добре композирани снимки се виждаше как Мереди, тогава в тийнейджърска възраст, държи вцепенения си брат за ръка, докато гробарите спускат урните с праха на родителите им. Другото погребение не беше документирано. Беше протекло при пълна дискретност.

— Какво, по дяволите, става тук? — избоботи сърдит глас. — Горе вони като на Коледа!

Недоволният — Сигурд Хармс, един от младши инспекторите на втория етаж — стоеше на прага и наблюдаваше смаян цветния разврат, спускащ се от лампите.

— Какво обоняние имаш само, Сигурд! — Карл му подаде едно от най-пикантните рулца от бутер тесто. — Представи си, че е

Великден. Тогава и ние палим тамян, нали?

Обадиха се на Карл, че началникът на Отдела иска да го види в кабинета си преди обяд. Задълбочен в документите пред себе си, Маркус Якобсен подкани Карл да седне. Карл се готвеше да се извини от името на Асад, да увери шефа си, че пърженето в кабинета на помощника му е престанало и ситуацията се намира под пълен контрол. Ала не успя да каже нищо, защото двама от новите детективи влязоха и седнаха до стената.

Карл ги изгледа с кисела усмивка. Едва ли го викаха, за да го арестуват заради самосите или както там се наричат пикантните банички.

В този момент в кабинета влязоха Ларс Бьорн и заместник-криминален комисар Терие Плоуг, оглавил разследването на убийството с монтажния пистолет след раняването на Карл. Маркус Якобсен затвори папката пред себе си и се обърна направо към Карл:

— Повиках те, защото вчера сутринта получихме сигнал за двама убити млади мъже. Телата им са открити в автосервиз близо до Сорьо.

„Сорьо ли? — помисли си Карл. — И какво ме засяга това?“

— В черепите им са забити пирони с монтажен пистолет „Равюбе“. Да ти звучи познато?

Карл обърна глава към прозореца и проследи полета на ято птици над съседните сгради. Началникът му го гледаше изпитателно, но лицето на Карл остана непроницаемо. Случилото се вчера в Сорьо не беше непременно свързано с престрелката в Амар. Дори в телевизионните сериали бяха започнали да убиват с монтажни пистолети.

— Ще продължиш ли, Терие? — чу той гласа на Маркус Якобсен, долитащ сякаш отдалече.

— Убедени сме, че извършителят на това двойно престъпление е същият, който отне живота на Геор Мадсен в казармата в Амар.

— И как стигнахте до този извод?

— Геор Мадсен е чичо на един от убитите в Сорьо.

Карл отново се загледа в птиците.

— Колегите от Сорьо разполагат с описание на едно от лицата, забелязано на местопрестъплението във време, съвпадащо с часа на убийството. Затова криминален инспектор Столц те моли да се явиш в

участъка в Сорьо, за да сравнят твоето описание на извършителя от Амар с тяхното.

— Тогава не видях абсолютно нищо. Бях в безсъзнание.

Терие Плоуг го изгледа недоверчиво и Карл пламна от гняв. Та нали именно Терие, в качеството си на ръководител на разследването, познаваше доклада по случая до най-малката подробност? Защо тогава му задаваше подобни глупави въпроси? Карл многократно бе повтарял, че в мига, когато куршумът е облизал слепоочието му, е припаднал и е дошъл на себе си чак в болницата. Нима не му вярваха? Доказателства ли искаха?

— В доклада пише, че преди изстрелите си видял червена карирана риза — настоя Терие.

Заради ризата ли беше цялата работа?

— Искате да замина за Сорьо само за да идентифицирам някаква риза ли? В такъв случай ми се струва по-удобно да ми изпратят снимка по електронната поща.

— Колегите си имат съображения да те викат, Карл — намеси се Маркус. — За всички ни ще бъде по-добре, ако отидеш лично в Сорьо. Най-вече за самия теб.

— Нямам желание — отвърна Карл и си погледна часовника. — Пък и времето напредна.

— Нямаш желание, значи... Кога каза, че си записал час при кризисния психолог?

Карл нацупи устни. Необходимо ли беше целият отдел да научава такива подробности?

— Утре.

— В такъв случай ти предлагам днес да заминеш за Сорьо, а утре, докато споменът за реакцията ти е още пресен, да я обсъдиш с Мона Ибсен. — С дежурна усмивка Маркус Якобсен взе прозрачен джоб от едната купчина върху бюрото си. — Това е копие от документите на Хафез ал-Асад, които получихме от Агенцията за чужденците. Заповядай!

Този път Карл преотстъпи шофирането на Асад. Сириецът взе няколко люти банички за из път. Колата летеше по Е20. Зад волана Асад изглеждаше щастлив и доволен. Впечатлението се подсилваше от

усмивката на лицето му, докато клатеше глава в такт с музиката от радиото.

— Получих документите ти от Агенцията за чужденците, Асад. Още не съм ги прегледал. Ще ми кажеш ли какво пише?

Шофьорът му отклони за миг поглед от шосето, докато профучаваха покрай камион, и го изгледа нащрек:

— Рождената ми дата, произхода ми, какво съм работил в родината си. Това ли имаш предвид, Карл?

— А пише ли защо си получил разрешително за постоянно пребиваване?

— Ако се върна в Сирия, ще ме убият. Управляващите не ме обичат.

— Защо?

— Просто разсъждаваме по различен начин. Достатъчна причина е.

— За какво?

— Сирия е голяма страна. Хората изчезват.

— И си сигурен, че ще те убият, ако се върнеш в родината си?

— Това е положението, Карл.

— Ти за американците ли работеше?

— Защо питаш? — Асад рязко се обърна към Карл.

— Нямам представа. Просто така.

Последния път, когато Карл посети участъка в Сорьо, той се числеше към полицейски окръг Рингстед, а сега го бяха преместили под шапката на окръг Южна Зеландия и Лолен-Фалстер. Но тухлите по фасадата му бяха все така червени, лицата зад гишетата — същите, задълженията — много. С каква цел законодателите решават да променят пред кого да се отчитат хората от дадено държавно ведомство беше въпрос, достоен за „Стани богат“.

Карл очакваше полицаите от участъка да му поискат описание на карираната риза, но се оказа, че не са такива аматьори. В кабинет с площ, не по-голяма от „кутийката“ на Асад, го чакаха четирима мъже с изражение, все едно всеки е изгубил близък по време на трагичните събития от предната нощ.

— Йоренсен — представи се единият и подаде леденостудената си ръка на Карл.

Преди няколко часа този мъж явно се бе вглеждал в безжизнените очи на двете момчета, чийто живот някой беше отнесъл с монтажен пистолет, и едва ли го бе хванал сън.

— Искаш ли да видиш местопрестъплението? — попита друг полицаи.

— Необходимо ли е?

— Различава се от Амар. Момчетата са убити в автосервиз. Единият в коридора, другият в офис помещението. Изстрелите са произведени от упор — пироните бяха потънали дълбоко и ги открихме чак след щателен оглед.

Един от полицаите подаде на Карл снимки формат А4. Наистина: над скалповете им се подаваха само главите на пироните. Кръв почти не се виждаше.

— Момчетата явно са работели, когато убиецът се е появил. Ръцете и гащеризоните им са мръсни.

— Установихте ли нещо да липсва?

— Нищичко!

Карл не беше чувал тази дума от години.

— Какво са търсели в сервиза толкова късно? Сигурно са дошли да си вършат лична работа?

Полицаите се спогледаха. Явно още не бяха намерили отговор на този въпрос.

— Открихме следи от стотици чифтове обувки. Изобщо не са почиствали пода — обясни Йоренсен. Още изглеждаше силно покъртен от случилото се.

— А сега ще те помоля да погледнеш внимателно това, Карл — продължи той и посегна към правоъгълно парче плат, опънато върху масата. — Не бързай. Отговори ми, когато си сигурен.

Дръпна плата и откри четири червени карирани ризи, наредени една до друга като дървосекачи, полегли на сянка за следобедна дрямка.

— Някоя от тях прилича ли ти на онази, която си видял в Амар?

Карл не се беше сблъсквал с по-странна очна ставка. „Коя от ризите го направи?“ — питаха разследващите. Звучеше като шега. Карл никога не бе разбирал от десени. Не умееше да разпознава дори своите дрехи.

— Знам колко е трудно да си спомниш след толкова дълго време, Карл — увери го изморено Йоренсен. — Но ще ни помогнеш много, ако се помъчиш да се сетиш.

— Кое ви кара да мислите, че извършителите продължават да носят месеци наред същите ризи? Сигурно дори вие от дълбоката провинция от време на време си сменяте дрехите.

Йоренсен не обърна внимание на хапливата забележка.

— Длъжни сме да опитаме всичко.

— И от къде на къде свидетелят, който е видял предполагаемите извършители от разстояние, при това през нощта, ще си спомня ризата с такава точност, че си позволявате да използвате описанието му като отправна точка? Тези ризи си приличат като четири капки вода. Има съвсем минимална разлика.

— Свидетелят ни работи в магазин за дрехи. Имаме всички основания да му вярваме, защото нарисова ризата много подробно и точно.

— А описа ли външността на мъжа, който е носел ризата? Това би било по-полезно за разследването.

— Всъщност да. Неособено успешно обаче. Едно е да нарисуваш дреха, съвсем друго — човек.

Йоренсен сложи лист със скица върху ризите. Рисунката изобразяваше съвсем обикновен мъж. Приличаше на продавач на копирни машини от Слеелсе, например: кръгли очила, гладко избръснат, доверчив поглед, момчешко изражение.

— Не го познавам. Колко висок е бил предполагаемият извършител според вашия свидетел?

— Поне метър и осемдесет и пет, а може и повече.

Йоренсен вдигна скицата и пак посочи ризите. Карл ги огледа щателно. На пръв поглед не откриваше разлика. Затвори очи и се опита да извика в паметта си шарката, която бе зърнал в Амар.

— Какво стана? — поинтересува се Асад, докато пътуваха обратно към Копенхаген.

— Нищо. И четирите ми изглеждаха еднакви. Вече не си спомням проклетата риза.

— А дадоха ли ти снимки за вкъщи?

Карл не отговори. Мислите му се бяха отнесли далеч, към престрелката в Амар. Отново видя безжизненото тяло на Анкер,

проснато върху пода до него, и усети тежестта на ранения Харди, който едва си поемаше въздух. По дяволите! Защо не стреля веднага, щом чу стъпките в казармата? Ако се бе обърнал и натиснал спусъка, лошото нямаше да се случи и сега в колата до Карл щеше да седи Анкер, а не този чудак Асад. А Харди! Харди нямаше да е прикован към леглото до края на живота си. Проклятие!

— А не можеха ли просто да ти изпратят снимките по имейла, Карл?

Карл погледна Асад. Понякога под дебелиите му вежди се изписваше толкова дяволски невинно изражение.

— Можеха, Асад.

Карл погледна табелите по магистралата: до Тоструп оставаха няколко километра.

— Завий отгук — нареди той.

— Защо? — попита Асад, докато автомобилът поемаше по отклонението на две гуми.

— Защото искам да видя мястото, където е загинал Даниел Хеле.

— Кой?

— Мъжът, който се е интересувал от Мереди Люнгор.

— Откъде разбра за тази история, Карл?

— От Бак. Хеле починал при автомобилна злополука. Нося доклада на Пътната полиция.

Асад подсвирна тихичко, все едно пътни инциденти се случват изключително рядко. Карл погледна скоростомера. Ако Асад не намалеше малко, двамата също щяха да попаднат в черната статистика.

Макар от кончината на Даниел Хеле да бяха изминали пет години, следите от злополуката още личаха по шосе „Капелев“. Сградата, в която се бе блъснала колата, беше ремонтирана, а саждите от пожара — измити, но по незадоволителния вид на зданието Карл отсъди, че парите от застраховката са отишли за друго.

Огледа улицата. Беше доста широка. С малко повече късмет Хеле е щял да избегне сблъсъка със стената, защото наоколо се простираше открита местност. Ако се бе отклонил с десетина метра, сега щеше да е жив.

— Какъв малшанс, а, Карл?

— Да, Асад.

Сириецът ритна дървото, което още стоеше пред одрасканата стена.

— Ударил се е в дървото, то се е прекършило като клонка и после се е врязал в стената, а колата е избухнала в пламъци, така ли?

Карл кимна и се обърна. По-надолу по улицата имаше отклонение. Оттам се бе появил другият автомобил, участвал в катастрофата — доколкото си спомняше доклада. Посочи на север.

— Ситроенът на Даниел Хеле се е появил от Гоструп. Според показанията на другия водач и проведените следствени експерименти двата автомобила са се сблъскали ето тук. — Той посочи бялата линия между двете платна. — Хеле вероятно е заспал зад волана. Ситроенът е преминал в насрещното платно и се е ударил в другата кола, отскочил е назад и се е забил в дървото, а после в сградата. Всичко това се е случило за частица от секундата.

— А какво е станало с другия шофьор?

— След сблъсъка се е озовал ето там — Карл посочи полята, които преди години ЕС бе разрешил да се оставят незасяти.

— И не е пострадал сериозно? — подсвирна Асад.

— Отървал се е невредим, защото е карал един от онези огромни джипове. Все пак се намираме на земеделска земя, Асад.

Партньорът му кимна.

— И в Сирия карат много джипове.

Карл също кимна, но мислеше за друго.

— Не ти ли се струва странно, Асад?

— Кое? Че се е забил в сградата ли?

— Че е починал в деня след изчезването на Мереди Люнгор. Запознали са се броени дни преди това и той се е влюбил в нея. Странно, а?

— Подозираш, че се е самоубил ли? Защото не е могъл да преживее смъртта ѝ? — Лицето на Асад се промени малко, докато гледаше Карл. — Ами ако си е посегнал, защото е убил Мереди Люнгор? Такива неща се случват често, Карл.

— Самоубийство? Не, ако е искал да се самоубие, е щял просто да се забие право в къщата, а не в насрещен автомобил. Изключено е да се е самоубил. Освен това е имал алиби за деня, когато е изчезнала Мереди. По това време е пътувал със самолет.

— Аха — Асад отново опипа драскотините по стената. — А дали е възможно друг човек да ѝ е изпратил писмото с пожелание за приятно пътуване до Берлин?

Карл кимна и погледна към снижаващото се на запад слънце.

— Възможно е.

— Какво всъщност правим тук, Карл?

— Какво правим ли? — Той се загледа в полята, където никнеха първите пролетни растения. — Ще ти кажа, Асад. Разследваме. Ето това правим.

2007 година

— Много съм ви признателен, задето организирахте тази среща и се съгласихте да ме видите толкова скоро — Карл подаде ръка на Бирер Ларсен. — Нямам намерение да ви бавя.

Той плъзна поглед по познатите лица в кабинета на заместник-председателя на Демократическата партия.

— Карл Мьорк, събрах всички, работили с Мереди Люнгор преди изчезването ѝ. Вероятно някои от присъстващите вече сте ги виждали...

Карл кимна. Да, беше ги виждал. Тук присъстваха политици със сериозни амбиции за участие в следващия политически кабинет. Е, поне човек винаги може да се надява. Дама с къса пола — говорителката на партията — неколцина от по-активните депутати и няколко секретарки, едната, от които Мариане Кок. Тя го стрелна с възбуждащ поглед, а това му припомни, че само след три часа Мона Ибсен ще го подложи на кръстосан разпит.

— Както Бирер Ларсен вероятно ви е обяснил, в момента разследвам по-подробно изчезването на Мереди Люнгор, преди да затворим окончателно случая. Затова ме интересува всичко, което би ми помогнало да разбере как се е държала Мереди Люнгор през последните си дни на работа и в какво душевно състояние се е намирала. По мои впечатления преди пет години колегите ми бързо са стигнали до заключението, че е паднала зад борда поради нещастно стечение на обстоятелствата. Вероятно са прави. А дали действително е така, може и никога да не разберем. След пет години във водата тялото със сигурност е потънало на дъното.

Всички клатеха глави, сериозни и леко натъжени. Тези хора са били приятели на Мереди Люнгор. Вероятно е изключение на новата принцеса в Демократическата партия.

— Проведеното преди пет години разследване показва, че най-вероятно се касае за инцидент, и само някоя откачалка би си

помислила друго. Но ние от новосформирания Отдел „Q“ обичаме да подлагаме всичко на съмнение. Навярно затова ни възложиха случая.

Присъстващите се поусмихнаха — знак, че поне го слушат.

— Във връзка с работата ми искам да ви задам няколко въпроса. Ако се сетите нещо, каквото и да е то, не се колебайте да го споделите с мен.

Повечето кимнаха.

— Някой от вас спомня ли си, че малко преди да изчезне, Мереди Люнгор се е срещнала с представители на организация, провеждаща кампания в полза на изследванията на полезните свойства на плацентата?

— Да — обади се една секретарка. — Биле Антворскоу от „Бейсик Джин“ сформира делегация.

— Биле Антворскоу? Милиардерът?

— Точно той. Уреди срещата с Мереди Люнгор. Дойдоха на обиколка.

— Каква обиколка? С Мереди Люнгор?

— Не, не — усмихна се тя. — В нашите среди наричаме така няколкото последователни срещи с различни партии, които някои организации правят, за да убедят мнозинството в Парламента да гласува в полза на тяхна кауза, в случая научните опити с плацента.

— Тази среща документирана ли е някъде?

— Трябва да е. Не знам дали има хартиена разпечатка, но може да проверим компютъра на секретарката на Мереди Люнгор.

— Той съществува ли още? — усъмни се Карл.

— При подмяна на операционната система винаги запазваме старите харддискове. Когато преминахме към Windows XP, се наложи да подменим поне десет харда.

— Не разполагате ли с вътрешна мрежа?

— Разполагаме, но секретарката на Мереди и част от служителите нямаха достъп до нея.

— Параноя? — Карл се усмихна.

— Нещо такова.

— Ще се опитате ли да намерите документацията от срещата?

Тя кимна. Карл се обърна към останалите:

— Един от делегатите, по-точно Даниел Хеле, е харесал Мереди Люнгор. Някой от тук присъстващите може ли да го потвърди, или да

добави свои наблюдения?

Няколко души се спогледаха многозначително. Бинго! Карл отново бе напипал вярната посока. Оставаше въпросът кой ще му отговори.

— Нямам представа как се казва, но я видях да говори с непознат мъж в столовата — подхвана говорителката на партията: неприятна, но много наперена млада дама, която умееше да изглежда добре пред камерите и не след дълго сигурно щеше да се уреди с министерско кресло. — Докато говореше с колегите си от парламентарната комисия по здравеопазването, Мереде непрекъснато гледаше към него и беше много разсеяна. — Тя се усмихна: — Едва ли само аз съм го забелязала.

— Да разбирам ли, че обикновено не се е държала така?

— Тогава за пръв път видяхме искри в очите ѝ.

— Възможно ли е този мъж да е бил споменатият от мен Даниел Хеле?

— Нямам представа.

— Някой друг да знае нещо по въпроса?

Останалите поклатиха глава.

— Как бихте описали този мъж? — обърна се Карл към говорителката.

— Стоеше полускрит зад една колона. Слаб, добре облечен, със слънчев загар.

— На каква възраст?

— Малко по-възрастен от Мереде — сви рамене тя.

Слаб, добре облечен, малко по-възрастен от Мереде Люнгор. Ако жената не бе споменала загара, почти всички мъже в помещението отговаряха на описанието. Включително Карл, плюс-минус десет години.

— Сигурно има някои неща от документацията на Мереде, които не са предадени на приемника на поста ѝ — Карл изгледа Бирер Ларсен. — Говоря за органайзери, бележници, листчета с написани важни данни... Изхвърлени ли са? Все пак в началото не сте могли да бъдете сигурни, че Мереде няма да се върне.

— Една част предадохме на полицията, а друга изхвърлихме — обясни секретарката, която вземаше отношение по повечето въпроси на Карл. — Почти нищо не е останало.

— А органайзерът ѝ?

— Не е тук — сви рамене тя.

— Мерее винаги си носеше органайзера вкъщи — намеси се Мариане Кок. Веждите ѝ не допускаха възражения. — Винаги — подчерта тя.

— Как изглеждаше този органайзер?

— Съвсем обикновен Time System в протрита, ръждивочервена подвързия. Използваше го едновременно за планер, офис бележник, календар и телефонен указател.

— Не е намерен. Следователно е потънал във водата заедно с Мерее.

— Не ми се вярва — възрази секретарката.

— Защо?

— Защото Мерее носеше съвсем малка дамска чанта, в която органайзерът не би се побрал. Слагаше го в куфарчето си за документи, а него едва ли го е взела на палубата. Беше в отпуск, защо да го носи? Не го ли намерихте в колата ѝ?

Карл поклати глава. Не и доколкото си спомняше.

Дълго чака психоложката с апетитното дупе и настроението му се понижи. Ако беше дошла навреме, просто щеше да пусне в действие естествения си чар, но сега, след като повтори репликите си за стотен път наум и репетира усмивката си в продължение на двайсет минути, изведнъж всички идеи се изпариха от главата му.

Най-сетне Мона Ибсен пристигна в кабинета си. Извини се наистина, но без да изглежда особено притеснена от закъснението си. Ето тази самоувереност разпалваше страстите на Карл. Вига го бе спечелила именно със самоувереното си излъчване. И със заразителния си смях, разбира се.

Мона Ибсен седна срещу него, а светлината от улица „Ото Мьонсте“ огря тила ѝ и образува своеобразен ореол над главата ѝ. Меката светлина очерта изящните ѝ черти, червените ѝ чувствени устни. От цялата ѝ осанка лъхаше аристократизъм. Карл прикова поглед в очите ѝ, за да не се изкушава да поглежда към пищните ѝ гърди. За нищо на света не искаше да излиза от това състояние.

Тя го попита за престрелката в Амар. Интересуваше се от часове, действия и последствия. Разпитваше го за всичко, което за него нямаше значение, и Карл започна да преувеличава. Украси разказа си с повече кръв, по-силни изстрели и по-тежки стонове. Тя го гледаше внимателно и си записваше опорните точки от разказа му. Когато Карл започна да обяснява каква травма му е оставила смъртта на единия му другар и неизлечимата парализа на другия и колко зле спи нощем, Мона Ибсен отгласна стола си от масата, сложи визитката си пред Карл и започна да си събира нещата.

— Какво става? — попита той, докато бележникът ѝ потъваше в кожената чанта.

— Смятам, че ти трябва да ми отговориш на този въпрос. Когато решиш да ми разкажеш истината, моля, заповядай отново.

Карл я изгледа със смръщени вежди.

— Не те разбирам. Разказах ти точно каквото се случи.

Тя долепи чантата до леко заоблението си корем под плътно прилепнатата пола.

— Първо, личи, че спиш отлично. Второ, представи събитията доста преувеличено. Вероятно не си очаквал да съм чела доклада? — Той понечи да протестира, но Мона Ибсен вдигна ръка да го спре: — И трето, докато говориш за Харди Хенингсен и Анкер Хьойер, си личеше, че още не си успял да преодолееш трагичната случка. Споменаването на двамата ви колеги, които за разлика от теб не са се отървали невредими, а единият дори се е простил с живота си, разклаща сериозно душевното ти равновесие. Затова предлагам да ми се обадиш, когато се почувстваш готов. В противен случай не мога да ти помогна.

Карл издаде някакъв звук — плах опит да възрази, но протестът замря нероден върху устните му. Отправи към психоложката един от онези изразителни погледи, в които жените отгатват желание, но без да са съвсем сигурни.

— Чакай малко — помоли той, преди тя да затвори вратата. — Права си. Наистина чак сега го осъзнавам.

Умът му трескаво търсеше начин да я задържи.

— Дали да не го обсъдим на една вечеря? — изплъзна се от устата му.

Опитът му беше повече от неуспешен. Изтърси такава нелепа глупост, че Мона Ибсен дори не го взе на подбив. Само го погледна угрижено.

Биле Антворскоу, току-що чукнал петдесетте, се славеше като редовен гост в „Добро утро, Дания“ и всички подобни дискуссионни предавания. Смятаха го за голям капацитет и в качеството му на всепризнат ерудит очакваха от него да разбира от всякакви области. Защото когато възприемат някого на сериозно, датчаните го обявяват едва ли не за сведущ по всички въпроси. Биле действително изглеждаше добре пред камера: авторитетен, зрял, с кафяви очи, ясно изразена брадичка и излъчване, което съчетава чара на хулигана с дискретната аура на буржоазията. Това негово прословуто излъчване и безспорно значимият факт, че за рекордно кратко време бе натрупал състояние, което според последните статистически данни гонеше авоарите на най-богатите датчани, и то чрез високорискови медицински проекти в интерес на обществото, хвърляха в екстаз средностатистическия датски зрител.

Карл изобщо не го хареса.

Още в приемната забеляза, че Биле Антворскоу е изключително зает човек и времето му е много ценно. Седналите до стената четирима господа очевидно не желяеха да имат нищо общо един с друг. Всеки държеше папка между краката си и лаптоп в скута. Изглеждаха крайно припрени и видимо притеснени какво ги очаква зад вратата на кабинета.

Секретарката се усмихна престорено на Карл. Той се бе натресъл най-безцеремонно в натоварения график на господин Антворскоу и секретарката горещо се надяваше това повече да не се повтори.

Шефът й прие Карл с типичната си крива усмивка и го попита вежливо дали е посещавал друг път офис сградите близо до Копенхагенското пристанище. После разпери ръце към панорамните прозорци от стена до стена. Оттам се откриваше изглед към мозайка от кораби, мостици, кранове, вода и небе. Грандиозните гледки се състезаваха за вниманието на зрителя.

Карл можеше само да си мечтае за такива красоти през прозореца на кабинета си.

— Искали сте да говорите с мен за срещата в „Кристиансборг“ на 20 февруари 2002-ра, нали? Тук имам няколко бележки по нея — той отвори файл в компютъра. — Точно така: тогава имаше палиндром. Много забавно.

— Какво?

— Датата — 20.02.2002 — се чете еднакво отляво надясно и отдясно наляво. Освен това тук съм си записал, че в 20:02 съм бил при бившата ми съпруга. Тогава дори отпразнувахме събитието с чаша шампанско. Това се случва веднъж в живота! — усмихна се той и с това веселата част от разговора им приключи. — И така, интересува ви по какъв въпрос се срещнахме с Мереди Люнгор, нали?

— Да. Първо обаче бих искал да разбера малко повече за ролята на Даниел Хеле в срещата.

— Роля, казвате... Всъщност той нямаше роля в разговорите ни с политиците. Даниел Хеле беше един от най-важните ни лабораторни техници. Без него и работниците в неговата лаборатория голяма част от проектите ни щяха да се затлачат.

— Но не е участвал в представянето на проектите ви?

— Нито в политическите разговори с цел законопроектът да бъде внесен в Парламента, нито във финансирането. Възлагахме му единствено експертна работа.

— Защо тогава е присъствал на срещата с Мереди Люнгор?

Биле Антворскоу прехапа бузата си — отработена мимика, за да покаже склонността си към компромиси.

— Доколкото си спомням, Даниел се обади и помоли да участва. Забравил съм вече причините, но понеже се канеше да влага пари в нова апаратура, навярно е искал да бъде в течение на политическите процеси, от които зависеше бъдещето на съвместните ни проекти. Даниел Хеле беше изключително съвестен мъж. Вероятно затова работехме толкова успешно заедно.

Някои бизнесмени смятат, че скромността краси човека, ала Биле Антворскоу явно обичаше да изтъква качествата си.

— Как бихте описали Хеле като личност?

— Като личност? — Мъжът поклати глава. — Нямам представа. Като сътрудник се показва много надежден и отговорен, но не знам какъв е бил в личния си живот.

— С него няхахте ли лични взаимоотношения?

От устата на Биле Антворскоу се разнесе прословутият му смях, който напомняше ръмжене:

— Лични взаимоотношения ли? Та аз го видях за пръв път на срещата в „Кристиансборг“! Нито аз, нито той сме имали време да се запознаем. Пък и Даниел Хеле пътуваше непрекъснато. Един ден е в Кънектикът, на следващия в Олборг. Напред-назад. Не се спираше. Аз също пътувам доста и вероятно съм натрупал известен брой бонус точки за безплатни самолетни билети, но Даниел трябва да е оставил точки, достатъчни за няколко околосветски пътешествия на цял училищен клас.

— Значи, преди онази среща никога не го бяхте виждали?

— Точно така.

— А как координирахте работния процес? Как уговорихте заплащането?

— Имам си хора, които отговарят за това. Бях чувал за отличната репутация на Даниел Хеле, накарах служителите ми да се свържат с него и те договориха условията за съвместна работа. После подчинените ми имаха задължението да контактуват с него.

— Възможно ли е да поговоря с ваш служител, който е поддържал връзка с Хеле?

Биле Антворскоу си пое дълбоко въздух и твърдят кожен стол изскриптя:

— Не знам каква част от служителите ми отпреди пет години все още работят тук. В нашия бранш има голямо текучество. Всички в гилдията търсят нови предизвикателства.

Да не би този идиот да признаваше, че е неспособен да задържи служителите в компанията си? Как ли пък не!

— Ще ми дадете ли адреса на лабораторията на Даниел Хеле?

Тъглите на устните му увиснаха. Явно и за тази работа Антворскоу си имаше хора.

Макар да бяха шестгодишни, сградите изглеждаха влезли в употреба преди седмица. „Интерлаб“ — пишеше на еднометрова табела наред фонтана пред паркинга. Явно фирмата се справяше и без щурман. На пропуската огледаха полицейската значка на Карл, все едно я е купил от магазин за щуротии и забавни подаръци, но след десет

минути слезе секретарка. Карл ѝ обясни, че има въпроси от личен характер, и тя го въведе в зала с кожени кресла, брезови маси и витрини с питиета. Помещението несъмнено бе обзаведено с цел да запознае чуждестранните гости с професионализма на „Интерлаб“. Навсякъде висяха доказателства за качествената работа на лабораторията. Награди и дипломи от цял свят красяха едната стена, а снимки от проекти и схеми на сградата — другите две. Само на стената към пътеката в японски стил, водеща до портала на концерна, имаше прозорци и оттам нахлуваше обилна слънчева светлина.

От снимките Карл заключи, че бащата на Даниел Хеле е основал фирмата, но оттогава явно се бяха случили доста неща. За краткото време, през което беше оглавявал лабораторията, Даниел бе успял да увеличи наследството, и то с огромно желание. Без съмнение баща му го бе насърчавал в правилната посока. На една от снимките двамата гледаха към обектива прегърнати и с усмивка на лицата. Бащата — по жилетка и яке, символизиращи отиващото си поколение, синът — още непълнолетен, с гладки бузи и широка усмивка. Готов да завоюва света.

Зад гърба на Карл се чуха стъпки.

— Какво ще обичате, господине? — попита го пълничка жена в обувки без ток.

Представи се като пресаташе на компанията. Върху идентификационната ѝ значка на ревера пишеше „Аино Хуринайнен“. Колко странно звучат финските имена!

— Бих искал да говоря с човек, който е работил тясно с Даниел Хеле преди смъртта му и го е познавал добре. Интересува ме какво е занимавало ума на Даниел, за какво е мечтаел...

Тя го изгледа, все едно я бе изнасилил.

— Можете ли да ме свържете с такъв човек?

— По мое мнение директорът по продажбите Ниле Бах го познаваше най-добре от всички. Но се боя, че господин Бах няма да се съгласи да говори с вас за личния живот на Даниел Хеле.

— Защо? Има ли какво да крие?

Тя отново го погледна възмутено и Карл се почувства като върл провокатор.

— Нито Ниле, нито Даниел имат какво да крият. Просто Ниле още не може да преодолее смъртта на Даниел.

— Значи двамата са били двойка? — Карл веднага схвана подтекста.

— Да. Споделяха и щастието, и несгодите на работното място и в личен план.

Карл се вторачи в бледосините ѝ очи. Не би се учудил, ако тя внезапно избухне в смях. Но това не се случи. Жената не се шегуваше.

— Не съм знаел — призна Карл.

— Нормално.

— Случайно да ви се намира снимка на Даниел Хеле, която да ми дадете?

Тя посегна десет сантиметра надясно и взе брошура от стъкления шкаф, където имаше няколко бутилки минерална вода.

— Тук трябва да има десетина негови снимки.

Карл се свърза с Биле Антворскоу, но не и без известни пререкания със сприхавата му секретарка.

— Сканирах снимка, която бих искал да ви изпратя по имейл. Ще ми отделите ли две минути? — попита Карл, след като се представи.

Антворскоу се съгласи и Карл изпрати файла. Избра най-ясната снимка на Даниел Хеле от предоставената му брошура. Този елегантен мъж — рус, висок, със слънчев загар, добре облечен — е бил забелязан в столовата на „Кристиансборг“ в компанията на Мереди Люнгор. Не приличаше на гей, пък и навярно проявяваше интерес и към двата пола. „Не щеш ли, започнал е да харесва и жени“ — помисли си Карл и си представи мъжа, прегазен и обгорял след катастрофата на шосе „Капелев“.

— Имейлът ви пристигна — обади се в слушалката Биле Антворскоу. — Готово. Отворих прикачения файл. И сега какво?

— Ще потвърдите ли, че мъжът на снимката е Даниел Хеле? Той ли участва в срещата с Мереди Люнгор в „Кристиансборг“?

— Този?! Никога не съм го виждал.

2005 година

На трийсет и петия ѝ рожден ден морето от светлина отново заструя от луминесцентните лампи на тавана и лицата зад огледалните стъкла изчезнаха. Ала не всички стъклени балони светнаха. „Някой ден ще се наложи да влязат и да ги подменят — помисли си Мереди. — Първо сигурно ще нормализират налягането.“

В деня на миналия ѝ рожден ден увеличиха още налягането в помещението, но това вече не я притесняваше. Щом може да понесе четири атмосфери, ще понесе и пет. Мереди не знаеше колко високо налягане е в състояние да издържи човешкият организъм, но съобрази, че максималната стойност още не е постигната.

Този път отново получи халюцинации, които продължиха няколко дни. Обзе я чувството, че стаята се върти, но си тананикаше и ѝ беше леко на сърцето. Реалността изгуби значение. Действителността се завърна чак след няколко дни с пицене в ушите. В началото тонът беше съвсем слаб, тя отвори широко уста и изравни донякъде налягането. Четиринасет дни по-късно обаче звукът стана постоянен. Непрекъснат звук с непроменяща се честота като онзи, който се появява при разрыв в излъчването на телевизионните канали. По-висок и по-чист отпреди, но и стократно по-изнервящ.

„Ей сега ще изчезне, Мереди, изчакай само да свикнеш с налягането — успокояваше се тя. — Утре, като се събудиш, няма да го чуваш. Имай търпение, ще се махне.“ Ала безпочвените обещания винаги остават неизпълнени и след като в продължение на три месеца звукът не престана, тя започна да полудява от недоспиване и от непрекъснатото напомняне, че е затворена в гробница и животът ѝ зависи от благоволението на мъчителите ѝ. Тогава в главата ѝ се зароди идеята да се самоубие.

Така или иначе, беше обречена на смърт. Лицето на жената, което Мереди бе зърнала зад стъклото, окончателно беше съсипало надеждите ѝ да се измъкне оттук. Пронизващите очи ѝ изпратиха ясен

сигнал. Няма да ѝ се размине. За нищо на света. Затова по-добре да загине от собствената си ръка. Сама да реши кога да си отиде от този свят. В помещението нямаше други предмети освен двете кофи, клечките от шушляковото яке, по-късата от които ѝ служеше за почистване на зъбите, няколко рула тоалетна хартия и дрехите ѝ. Стените бяха гладки и голи. Нямаше около какво да омотае ръкава на якето си, да се обеси и да намери спасение. Оставаше ѝ едно-единствена възможност: да гладува, докато умре; да откаже да приема еднообразната храна и да пие оскъдното количество вода, което ѝ отпускаха. Вероятно мъчителите ѝ чакаха точно това. Навярно бяха склучили някаква форма на извратен облог. От древни времена човекът използва страданието на себеподобните си за развлечение. Всеки пласт от човешката история съдържа дебел слой безсърдечие. От случващото се с нея тя усещаше, че се образуват седименти за нови слоеве. Затова не искаше всичко това да продължава повече.

Избута кофата за храна настрани, застана пред единия илюминатор и заяви, че не желае да се храни. „Дойде ми до гуша“ — обясни тя. После легна върху пода, загърна се в одрипавелите си дрехи и потъна в сънища. По нейни изчисления беше 6 октомври. Мереде очакваше да издържи една седмица. Тогава ще бъде на трийсет и пет години, три месеца и една седмица. Или по-точно: на дванайсет хиляди триста и дванайсет дни, макар да не беше съвсем сигурна в изчисленията си. Няма да има надгробен камък с рождената ѝ дата и деня на смъртта ѝ. След кончината ѝ няма да остане никакво доказателство за времето, прекарано в тази клетка. Единствено тя и убийците ѝ ще знаят кога е умряла. Само тя обаче ще знае предварително кога приблизително ще си отиде от този свят: на 13 октомври.

На втория ден от гладната ѝ стачка ѝ извикаха да занесе празната кофа до шлюза и да вземе пълната, но тя не реагира. Какво ще ѝ направят, ако не се подчини? Имат два варианта: или да оставят кофата в шлюза, или да я приберат. Беше ѝ все едно какво ще направят.

Те избраха да оставят кофата и през следващите няколко дни повториха действията си. Подменяха кофата и я заплашиха, че ще увеличат налягането и после изведнъж ще изпомпат въздуха. Но нима е възможно да плашиш със смърт човек, който иска да умре? Или щяха да влязат, или — не. Изобщо не я вълнуваше. Мереде се потопи в

калейдоскоп от мисли, картини и спомени, които да заглушат пронизителния звук, и на петия ден всичко ѝ се разми: мечтите за щастие, политическата ѝ дейност, Уфе, застанал сам на борда, неизживяната любов, неродените ѝ деца, мистър Бийн и спокойните дни пред телевизора. Мерее усети как организъмът ѝ постепенно престава да изпраща сигнали за неудовлетворени потребности. Тялото ѝ олекна, докато лежеше върху пода, обзе я странно вцепенение, а времето течеше, докато съдържанието на кофата започваше да гние.

Всичко вървеше като по вода, ала внезапно тя усети болезнено туптене в челюстта.

Замъгленото ѝ съзнание възприе пулсацията като вибрация извън тялото, която я накара да повдигне клепачи, но само толкова.

„Идват ли? Какво става?“ — запита се тя и пак потъна в унеса си. Само няколко часа по-късно от съня ѝ я изтръгна пронизваща болка, все едно раздраха лицето ѝ с нож. Мерее нямаше представа колко е часът, нито дали сенките са зад прозореца, но писъците ѝ отекнаха из празното помещение. Усещаше лицето си разцепено на две. Болката в зъба ѝ се забиваше като пневматичен чук в челюстта и тя нямаше как да я спре. О, господи, това ли беше нейното наказание, задето взе в собствените си ръце решението дали да живее? Престанала бе да се грижи за себе си само от пет дни и ето, сега страдеше. Бръкна внимателно с пръст в устата си и напипа подутината зад последния кътник. Този зъб открай време ѝ създаваше проблеми. Беше се превърнал в сигурен източник на доход за зъболекаря ѝ. Там непрекъснато се събираха остатъци от храна и затова се налагаше ежедневно да го почиства с импровизираната си клечка за зъби. Мерее внимателно натисна подутината и болката я прониза до мозъка на костите. Тя политна напред с широко отворена уста и едва си пое дъх. Само преди няколко часа тялото ѝ тънеше в блажен унес, а сега го раздираше адска болка. Както животното прегрива крака си, за да се освободи от клопката на капана, така болката се появи, за да я предпази от смъртта. Сега Мерее усещаше много по-силно от когато и да било, че живее.

— Ооо! — проплака тя.

Взе клечката и бавно я вкара в устата си. Предпазливо провери дали нещо, заседнало във венеца, не е причинило възпалението, но

щом върхът на клечката докосна месестата част под зъба, непоносима болка стегна цялата ѝ челюст.

— Трябва да го пробиеш, Мерее! Хайде! — разрида се тя и пак се опита да натисне клечката към венеца.

Макар в стомаха ѝ да нямаше почти нищо, започна да ѝ се гади. Просто не бе способна да го направи.

Пропълзя до шлюза да види какво са ѝ изпратили. Надяваше се да открие нещо, с което да смекчи болката си. Дали да не пийне малко вода, та възпаленият зъб да престане да пулсира така ужасно?

Надникна в кофата. Смая се при вида на изкушенията: два банана, ябълка, парче шоколад. Какъв абсурд! Целяха да разпалят апетита ѝ, да я накарат да яде, а тя просто не можеше. И не искаше, и не можеше.

При следващия пристъп на болка лицето ѝ се сгърчи в мъчителна гримаса и Мерее едва не изгуби съзнание. Намери сили да извади плодовете, сложи ги върху пода, бръкна в кофата и извади съда с водата. Натопи пръст във водата и докосна с него подутината, но охлаждането не произведе желания ефект. Болката си беше болка, водата — вода и толкова. Състоянието на Мерее изобщо не се повлия от студенината. Водата не успя да утоли дори жаждата ѝ.

Тя се сви на пода в ембрионална поза и се помоли наум на Бог за опрощение. Рано или късно тялото ѝ щеше да се предаде, осъзнаваше тя. Ще преживее последните си дни в адски болки, но после и те ще престанат.

Гласовете долетяха до нея като в транс. Повтаряха името ѝ и я призоваваха да им отговори. Тя отвори очи и установи, че болката в зъба е стихнала, а обезсиленото ѝ тяло продължава да лежи до гърнето под огледалните стъкла. Мерее се вторачи към тавана, където една от луминесцентните лампи започна лекичко да мига. Чу гласове, нали? Дали не започваше да халюцинира?

— Тя наистина взе плодовете — обади се ясен глас, който Мерее чуваше за пръв път.

„Реален е“ — помисли си тя, но се чувстваше прекалено отмаляла, за да се впечатли.

Гласът принадлежеше на мъж — не млад, но не и твърде възрастен. Повдигна леко глава, като внимаваше да остане скрита от погледите на застаналите зад прозорците.

— Оттук виждам къде е оставила плодовете — каза женски глас.
— На пода са.

Този глас Мерее би разпознала и насън: тази жена ѝ говореше веднъж годишно. Явно похитителите ѝ бяха забравили да изключат интеркома и не знаеха, че ги чува.

— Свила се е между прозорците — продължи жената. — Сигурна съм.

— Дали е мъртва? — попита мъжът. — Колко време мина? Седмица?

Въпросът звучеше съвсем естествено, но същевременно и чудовищно: та те говореха за нея!

— Не бих се учудил малката курва да е умряла. Типично в неин стил!

— Какво ще кажеш да нормализираме налягането и да влезем да проверим?

— И какво смяташ да правиш с нея? — попита жената. — Всички клетки в тялото ѝ са привикнали към налягане от пет атмосфери. Ще отнеме седмици, докато го намалим постепенно. Отворим ли сега, тя не просто ще развие кесонова болест, а ще се разлети на парчета. Нали видя как увеличават обема си изпражненията ѝ? А урината ѝ бълбука и кипи. Не забравяй, че от три години живее в барокамера.

— Ако е още жива, защо просто не увеличим още налягането?

Жената не отговори, но по мълчанието ѝ личеше, че този вариант изобщо не подлежи на обсъждане.

Мерее си поемаше въздух все по-трудно и по-трудно. Гласовете принадлежаха на истински злодеи, които искаха да я дерат и после пак да я съшиват, докато могат. Намираше се в преддверието на ада — там, където мъченията нямат край.

„Само посмейте да влезете, негодници!“ — помисли си тя и придърпа фенерчето към себе си, а пронизителният тон писна още по-силно в ушите ѝ. Щеше да забие фенера в окото на първия, който я доближи; да ослепи изчадието, дръзнало да проникне в свещилицето ѝ. Ще го осакати, пък после нека умира.

— Няма да предприемаме нищо, преди Ласе да се върне — тонът на жената не търпеше възражения.

— Докато той си дойде, ще мине цяла вечност. Тя вече ще е мъртва — отвърна мъжът. — И тогава какво ще правим? Ласе ще побеснее.

Настъпи мълчание — мъчително и потискащо. Стените сякаш се приближиха една към друга, готвейки се да смачкат Мереде като буболечка.

Тя стисна фенера още по-здраво. Неочаквано болката я връхлетя със силата на боздуган. Облеци широко очи и напълни дробовете си с въздух. Очакваше болката всеки момент да избухне във вик, но успя да се овладее. Прилоша ѝ и едва не повърна, ала отметна глава назад и стисна устни, докато сълзите течаха по пресъхналите ѝ устни.

„Аз ги чувам, но те не бива да ме чуват“ — беззвучно си повтаряше тя. Хвана се за гърлото, поглади леко отеклата си буза, започна да се клати напред-назад и ту да стиска пръстите си в юмрук, ту да ги отпуска. Всяка нервна клетка от тялото ѝ усещаше адската болка. После викът се изтръгна от устата ѝ. Сякаш заживя собствен живот и Мереде не можеше да се противопостави на тялото си. Дълбокото глухо стенание отекна в килията ѝ.

— Чу ли? Жива е. Знаех си!

Нещо щракна.

— Покажи се да те видим — нареди противният женски глас и чак тогава мъчителите ѝ разбраха, че нещо не е наред. — Виж, копчето заяжда.

Жената започна да човърка интеркома, но не успя да го поправи.

— Ах ти, мръснице! Нима през цялото време си ни подслушвала?! — изрева тя по-диво от звяр. Грубият ѝ глас беше закоравял след дългогодишна суровост и емоционална студенина.

— Ласе ще го оправи — обади се мъжът. — Все едно е дали ни чува, или не.

Болката стана толкова силна, че челюстта ѝ заплашваше да се пръсне. Мереде се мъчеше да търпи, но по едно време се наложи да стане. Да направи нещо, каквото и да е, само и само да се разсее от ужасните сигнали на тялото си. Коленичи и усети колко е омаломощена. Оттласна се от пода и приклезна. В устата ѝ отново лумна пожар. Подпря се на коляно и се изправи.

— Божичко, на какво си заприличала само! — възкликна злобният глас и избухна в смях.

В черепа на Мереди се забиха хиляда скалпела.

— Ама теб те боли зъб! — хилеше се жената. — Пачаврата има възпален зъб! Ти да видиш!

Мереди се обърна рязко към огледалните стъкла. Дори самото разтваряне на устните ѝ причиняваше адска болка.

— Един ден ще ви отмъстя — прошепна тя и долепи лице до стъклото. — Само почакайте. Ще си получите заслуженото.

— Ако не започнеш да се храниш, съвсем скоро ще гориш в ада, без да получиш удовлетворение — процеди жената отвън, но в гласа ѝ се долавяше и друго: желанието на котката да дебне мишката, без да я убива. Играта още не бе приключила. Искаха плячката им да остане жива, докато са решили да ѝ пощадят живота — нито секунда повече.

— Не мога да се храня — простена Мереди.

— Абсцес ли си получила? — попита мъжът.

Тя кимна.

— В такъв случай ще трябва да си помогнеш сама — отвърна студено той.

Мереди погледна отражението си в стъклото: изтерзаната жена пред нея имаше хлътнали бузи и очи, готови всеки момент да изскочат от орбитите. Лицето ѝ беше изкривено от силния оток, а кръговете под очите говореха недвусмислено в какво състояние се намира. Не просто изглеждаше смъртноболна. Тя беше смъртноболна.

Опря гръб о стъклото и бавно се свлече върху пода. Очите ѝ се наляха с гневни сълзи, изпълни я увереността, че тялото ѝ може и иска да живее. Ще вземе каквото има в кофата и ще се насили да го изяде. Болката или ще я убие, или Мереди ще я победи. Времето ще покаже. Няма да се откаже без борба, защото току-що бе дала обещание на отвратителната вещица и възнамеряваше да го спази. В един хубав ден тази гадина щеше да си получи заслуженото.

За миг тялото ѝ притихна като местностите в окоито на бурята, но после болката се разрази с подновена сила. Изкреця, колкото ѝ глас държи. Усети как гнойта от абсцеса потече по езика ѝ, а пулсациите се разпространиха до слепоочието.

Свирене от шлюза извести пристигането на нова кофа.

— Ето ти материали за първа помощ. Взemi ги — засмя се жената отвън.

Мерее бързо изпълзя на четири крака, дръпна кофата и надзърна в нея.

На дъното, увити в парче плат като хирургически инструмент, стояха чифт клещи.

Големи и ръждясали.

2007 година

Сутринта премина катастрофално за Карл. Среднощните кошмари и сдърпването с Йеспер на закуска изсмукаха цялата му енергия още преди да се качи в служебната си кола и да открие, че стрелката на бензиномаера показва нула. А четирийсет и пет минутното дишане на изгорели газове по магистралата между шосе „Нюмьолевай“ и градчето Верльосе окончателно погуби цялото му обаяние, приветливост и търпение. Когато най-сетне седна в кабинета си в подземиято на Управлението и се вторачи във ведрото лице на Асад, разпръскващо положителна енергия, Карл се поколеба дали да не се качи в кабинета на Маркус Якобсен, да блъсне няколко стола и да си издейства назначение на място, където ще се грижат добре за него и където ще се сблъсква с нещастията по света само ако си включи телевизора.

Кимна на помощника си. Ако поне за миг Асад престанеше да бълва неизчерпаема енергия, Карл щеше да намери начин да зареди батериите си. Погледна изкосо към празната кана на кафе машината и пое малката чашка от ръцете на Асад.

— Не разбирам — подхвана помощникът му. — Даниел Хеле е мъртъв, а не е участвал на срещата в „Кристиансборг“, нали така? Тогава кой е бил?

— Нямам представа, Асад. Но Хеле няма нищо общо със смъртта на Мереди Люнгор. Виновникът най-вероятно е мъжът, представил се за него.

Отпи от ментовия чай на Асад. Четири-пет лъжички захар по-малко и щеше да става за пиене.

— Но откъде този тип е бил сигурен, че милиардерът, организиран срещата в Парламента, не е виждал никога Даниел Хеле на живо?

— Точно това е въпросът. Мнимият и истинският Хеле вероятно са се познавали.

Карл остави чашката върху бюрото и погледна таблото за съобщения, където беше закачил брошурата от „Интерлаб“ със снимки на добре поддържаната фигура на Даниел Хеле.

— Значи друг, а не Хеле е занесъл писмото на Мереди Люнгор? И тя е вечеряла с друг мъж в „Банкерот“.

— По думите на служителите в лабораторията на Хеле през посочения период той е бил извън страната. Какво пише в доклада за автомобила на Даниел Хеле след катастрофата? Спомняш ли си дали екипът не е установил някаква техническа неизправност, която би предизвикала злополуката?

— Питаш дали спирачките са работели?

— Да. Интересуват ме спирачките, воланът... Всичко. Някакви следи от саботаж?

— Колата е изгоряла, Карл — напомни Асад. — Но доколкото разбрах от доклада, било е съвсем обикновена злополука.

Да, същото си спомняше и Карл. Нищо подозрително.

— Няма свидетели, които да твърдят нещо различно — додаде Асад.

— Знам, Асад, знам — кимна Карл.

— Всъщност единственият свидетел е водачът на другия автомобил.

— Именно.

Карл отпи разсеяно от ментовия чай и потръпна. Определено не съществуваше опасност да се пристрасти към тази гадост.

Карл се чудеше дали да запали цигара, или да си вземе бонбон, но нямаше сили дори да отвори чекмеджето. Проклета история! Тъкмо да приключи случая, и ето ти обрат, който сочи наличието на неизследвани обстоятелства. Неочаквано се озова затрупан от десетки дела, но не можеше да работи по тях, преди да е разплел казуса „Люнгор“.

— А свидетелят в другата кола, Карл? Няма ли да разпитаме мъжа, в чиято кола се е блъснал Даниел Хеле?

— Възложил съм на Лис да го издири.

По лицето на Асад се изписа разочарование.

— За теб съм предвидил друга задача, Асад.

Устните му тутакси се разтеглиха в широка усмивка.

— Ще отидеш в Холтуг в Стеунс и ще поговориш с Хеле Андерсен, домашната помощница на Мереди Люнгор. Покажи ѝ снимка на Даниел Хеле и я попитай дали той е доставил писмото.

— Да, ама... нали не той, а друг...

Карл спря Асад с движение на ръката.

— Това обаче го знаем двамата с теб. Ако Хеле действително отговори отрицателно, както предполагаме, ще я попиташ дали мъжът, донесъл писмото, поне прилича на Даниел Хеле. Трябва да стесним обръча около убиеца, нали? И още нещо: питай я дали Уфе е присъствал и е видял мъжа. Накрая се поинтересувай дали си спомня къде обикновено Мереди е оставяла куфарчето си с документи. Утре с теб ще обсъдим резултатите. Не връщай колата. Днес ще взема такси и ще се прибера с влак.

Асад размаха бурно ръце.

— Какво има? — попита Карл.

— Ще изчакаш ли секунда да си взема нещо за писане? Може ли да повториш всичко отначало?

Харди беше изглеждал и по-зле. Допреди няколко дни главата му потъваше във възглавницата, а сега я бяха повдигнали и фините вени, туптящи по слепоочията му, се виждаха. Лежеше със затворени очи и по лицето му бе изписано спокойствие, каквото Карл отдавна не бе виждал. Дори се поколеба дали да не си тръгне. Медицинският персонал бе отнесъл част от апаратурата. Само респираторът продължаваше да работи.

Може пък състоянието му да се подобрява.

Карл се обърна предпазливо и тръгна към вратата, но гласът на Харди го спря:

— Защо си тръгваш? Толкова ли те стресира гледката на легнал мъж?

Карл го погледна.

— Ако искаш хората да не си тръгват, поне давай знак, че си буден, Харди. Отваряй си очите, например.

— А, не. Днес нямам желание.

Карл не го разбра.

— Искам ли дните ми да се различават един от друг, трябва да внесе някакво разнообразие — поясни Харди.

— Аха.

— Утре, да речем, съм решил да гледам само надясно.

— Добре — кимна Карл, но сърцето му се късаше да слуша приятеля си. — Нали не се сърдиш, че ти изпратих моя помощник Асад, Харди?

— Не беше много уместно от твоя страна — едва промълви Харди, почти без да мърда устни.

— Е, въпреки това го направих. И смятам да продължавам да го изпращам при теб през няколко дни. Нещо против?

— Съгласен съм само ако ми носи от онези пържени неща.

— Ще му поръчам.

От тялото на Харди се изтръгна нещо като смях.

— От тези банички започнах да сера като никога. Санитарките се видяха в чудо.

Карл се насили да не си представя гледката. Звучеше повече от ужасно.

— Ще предам на Асад да не ти носи толкова пикантни храни следващия път, Харди.

— Нещо ново по случая „Люнгор“? — попита Харди.

За пръв път след настъпването на парализата проявяваше любопитство. Карл усети как бузите му пламват. Очакваше съвсем скоро в гърлото му да заседне буца.

— И още как — отвърна и му обясни последните новости около разследването.

— Знаеш ли какво си мисля, Карл?

— Че развързката е близка?

— Именно. Цялата тази история отдалече вони на гнило — Харди отвори за малко очи, погледна тавана и пак ги затвори. — Имаш ли сведения за политическа следа?

— Никакви.

— Говори ли с журналисти?

— С какви журналисти?

— С политическите коментатори във Фолкетинга. Врат си носовете навсякъде. Или с драскачите от клюкарските списания. Например с Пеле Хютесте от „Госип“. Откакто го уволниха от

„Актуално“, този дърдорко разнася слуховете от къшетата на „Кристиансборг“. Старо куче е той. Поразпитай го и ще научиш повече — Харди се усмихна, но усмивката бързо се изпари от лицето му.

„Сега е моментът да му го кажа“ — помисли си Карл и подхвана много бавно, за да не се налага да повтаря:

— В Сорьо е извършено убийство, Харди. Предполагаме, че извършителите са същите като в Амар.

— И? — попита Харди, без по лицето му да трепне дори мускулче.

— Обстоятелствата, оръжията, ризата, хората съвпадат...

— И?

— Отговорих ти.

— Не ме разбра. Казах „И?“ в смисъл „И какво ме засяга всичко това?“.

Журналистите от „Госип“ се намираха във вялата фаза между приключването на седмичния брой и събирането на идеи за следващия. Неколцина изгледаха равнодушно Карл, докато минаваше през общото помещение. Явно не го разпознаха — толкова по-добре. Откри Пеле Хютесте да глади червената си, късо подстригана, рядка брада в един ъгъл, където старши репортерите си почиваха.

Карл неведнъж бе чувал каква мътва се носи за Пеле Хютесте: безскрупулен негодник и продажен журналист. Хиляди датчани обожаваха да четат блудкавите му преувеличени истории, но същото не важеше за жертвите на вестникарския му език. Жалбите се трупаха пред вратата му, ала главният редактор закриляше ревностно лукавото си протеже. Хютесте увеличаваше тиража на списанието, а главният редактор получаваше бонуси. Ето така стояха нещата. Голяма работа, че редакторът ще отнесе няколко глоби!

Пеле Хютесте погледна полицейската значка на Карл и пак се обърна към колегите си.

Карл сложи ръка върху рамото му.

— Казах, че искам да ви задам няколко въпроса.

Журналистът се обърна и погледна през него:

— Не виждате ли, че съм на работа? Или искате да ме отведете в участъка?

Карл извади от портфейла си единствената хилядарка, задържала се там от месеци, и я тикна пред лицето на Хютесте.

— За какво става дума? — любопитства журналистът, опитвайки се да привлече със силата на алчния си поглед банкнотата към себе си.

Вероятно преценяваше за колко пътиета ще му стигне.

— Разследвам изчезването на Мереди Люнгор. Според моя колега Харди Хенингсен вие можете да ми подскажете дали депутатката е имала опасни врагове в партийните среди.

— Опасни врагове, казвате... Странен израз — журналистът поглади косъмчетата по брадичката си. — И защо ме питате? Да не са се появили нови обстоятелства по случая?

Пеле Хютесте се пробваше да го разпитва на свой ред.

— Нещо ново ли? Не, не се е появило нищо ново, но разследването стигна до фазата, в която спешно ми трябва отговорите на някои въпроси.

— Пет години след изчезването ѝ? — подхвърли журналистът с безразличие. — Нямаме големи изгледи за успех. По-добре ми кажете какво знаете вие, а аз ще ви осведомя за някои клюки.

Карл размаха банкнотата, та Хютесте да не губи най-същественото от поглед.

— Да разбирам ли, че не се сещате за човек, който да е имал зъб на Мереди Люнгор?

— Всички ненавиждаха проклетата кучка. Ако нямаше такива готини цици, отдавна да са я изключили от политиката.

Явно журналистът не симпатизираше на Демократическата партия.

— Добре, значи, не знаете нищо. — Карл се обърна към другите журналисти: — Някой от вас сеща ли се за слух, свързан с Мереди Люнгор? Може изобщо да не сте го чули в „Кристиансборг“. Фотографите ви да са забелязали непознати хора да се мотаят около нея? Ще ми помогнат дори смътни догадки. Е, някой знае ли нещо?

Карл огледа колегите на Хютесте. Поне половината изглеждаха в състояние на мозъчна смърт. Погледите им се взираха в нищото с пълно равнодушие.

Карл се надяваше някой от по-младите журналисти да прояви инициатива и да сподели нещо. Нали все пак бе нагазил в Меката на

ключките.

— Харди Хенингсен, казвате, ви е изпратил тук, така ли? — попита Хютесте, като се прокрадваше все по-близо към банкнотата. — Вие ли го прецакахте така? Спомням си името Карл Мьорк. Нали вие се казвате точно така? Скрили сте се под тялото на Харди и сте се престорили на мъртъв. Вие сте били, нали?

По гърба на Карл полазиха ледени тръпки. Как Хютесте се бе добрал до тази информация? Вътрешните изслушвания се провеждаха при закрити врати и не се оповестяваха пред медиите. Досега никой не го бе обвинявал в подобно нещо.

— А искате ли да ви хвана за гушата и да помета пода с вас, за да ви осигуря материал за следващия брой? — процеди Карл опасно близо до журналиста и онзи предпочете пак да се съсредоточи върху банкнотата. — Харди Хенингсен е незаменим колега. Бих жертвал живота си за него. Добре ли ме чухте?

Хютесте погледна победоносно към колегите си. Да му се не види! Карл несъзнателно му бе подсказал водещото заглавие за следващия брой. Оставаше само фотограф да заснеме реакцията на Карл. Трябваше да се махне възможно по-скоро оттук.

— Ще ми дадете ли хилядарката, ако ви подшушна кой фотограф се беше специализирал по Мереди Люнгор?

— И как ще ми помогне той?

— Не знам. Нали сте полицай? Нямате право да пренебрегвате сигнали.

— Как се казва?

— Търсете Йонас.

— Йонас кой?

Между банкнотата и алчните пръсти на Хютесте останаха няколко сантиметра.

— Йонас Хес.

— Къде да го намеря? Тук ли е в момента?

— В нашето списание не назначаваме хора като него. Потърсете номера му в обществения указател.

Карл си записа името и светкавично прибра хилядарката в джоба си. Нека този идиот пише за него каквото си иска. Никога през живота си не бе плащал за сведения. Защо да изменя на принципите си заради мижитурка като Хютесте?

— Щом сте готов да жертвате живота си за него, защо не го направихте, Карл Мьорк? — извика след него Хютесте, докато Карл минаваше между преградите в общото помещение.

На рецепцията му дадоха адреса на Йонас Хес, а таксито го остави на улица „Вейланд Але“ до миниатюрна къща, измазана с вар и задръстена с всякакви ненужни вещи: стари велосипеди, пукнати аквариуми, стъклени балони от времето на старите пивоварни, плесенявали брезентови покривала, под които се подаваха прогнили дъски, купчини бутилки и какви ли не други вехтории. Собственикът без съмнение би бил идеален кандидат за едно от онези толкова популярни телевизионни предавания, в които хората искат помощ от специалист, за да разкрасят дома си. Тук и най-некадърният дизайнер би свършил работа.

Прекатурен пред входната врата велосипед и тихо мърморене на радио, долитащо от опръсканите с кал прозорци, му подсказаха, че в къщата има човек. Карл се наведе към звънеца и го натиска, докато пръстът го заболя.

— Стига, де! За какво е цялата тази врява? — чу се отвътре.

На вратата се показва зачервен мъж с видими признаци на махмурлук. Присви очи срещу ослепителната светлина и се опита да огледа Карл.

— Колко е часът, дявол да го вземе? — попита той, пусна дръжката на вратата и потъна във вътрешността на къщата.

Карл не се нуждаеше от съдебна заповед, за да го последва. Дневната напомняше кадри от апокалиптичен филм, след като комета е разцепила Земята на две. Домакинът се строполи с доволна въздишка върху дивана, хлътнал по средата, и отпи голяма глътка от бутилка уиски, докато гледаше изпитателно Карл с крайчеца на окото си. Опитът на Карл му диктуваше недвусмислено, че в лицето на махмурлията няма да открие сигурен свидетел.

Предаде поздрави от Пеле Хютесте с надеждата споменаването на общ познат да поразчупи леда.

— Дължи ми пари — гласеше отговорът.

Карл се поколеба дали да не му покаже служебната си значка, но се отказа и я пусна обратно в джоба си.

— Работа в Специален отдел на Полицията, който се опитва да разбуди мистерията около смъртта на хора, загинали при съмнителни

обстоятелства.

Много респектиращо, няма що! Хес отпусна за малко ръката с бутилката. Явно думите от устата на Карл му дойдоха множко за осмисляне.

— Идвам във връзка с изчезването на Мереди Люнгор — уточни Карл. — Казаха ми, че си нещо като специалист по нейни снимки.

Мъжът се опита да се усмихне, но се оригна и физиономията му се сгърчи.

— Малцина знаят за интереса ми към нея. И?

— Разполагаш ли с нейни непубликувани снимки?

Фотографът се преви на две и едва сподави смеха си.

— Ама как може да задаваш такива малоумни въпроси, бе човек? Имам поне десет хиляди.

— Десет хиляди! Никак не е зле.

— Да видим... — той започна да отброява на пръсти. — Две-три ленти на всеки два дни в продължение на две-три години. Колко прави?

— Доста повече от десет хиляди, ако смятам правилно.

Само след час калориите, съдържащи се в неразреденото уиски така ободриха Йонас Хес, че той с непоклащаща се походка заведе Карл във фотолабораторията си, сместена в малка бетонна пристройка зад къщата.

Тук цареше съвсем различна обстановка. Карл беше влизал в много подобни лаборатории, но не бе виждал толкова стерилна и изрядно подредена. Изпадна в недоумение как е възможно един и същи човек да стопанисва и занемарената къща, и това царство на реда.

Йонас Хес издърпа метално чекмедже и се наведе над него.

— Ето — обяви той и подаде папка с надпис „Мереди Люнгор: 13/11 2001 — 1/3 2002“. — Това са негативите от последния период.

Карл отвори папката на последната страница. Във всеки прозрачен джоб се съдържаха негативите от цял филм, но в последния имаше само пет кадъра. Датата личеше написана с ясен почерк: 1/3 2002 МЛ.

— Значи, фотографирал си я в деня преди изчезването ѝ, така ли?

— Да. Впрочем нищо особено. Щракнах я няколко пъти в двора на „Кристиансборг“. Дебнех на портала.

— Нея ли?

— Не само нея. Депутатите. Да знаеш само колко забавни случки съм виждал на тези стъпала! Ако си достатъчно търпелив, един ден ще удариш джакпота.

— Ала този път явно късметът ти не е проработил — отбеляза Карл, извади джоба от папката и го сложи върху масата.

Снимките бяха направени в петък, когато Мереди Люнгор си е тръгвала от работа. В деня преди изчезването ѝ.

Карл се наведе над негативите.

Да, ясно се виждаше, че носи куфарчето с документи под мишница.

Карл поклати глава. Невероятно. Откри каквото му трябваше още на първата снимка. Сдоби се с доказателство — негатив, бяло на черно. Мереди бе взела куфарчето си вкъщи. Стара кожена чанта, на места полющена.

— Ще ми послужиш ли с този негатив?

Фотографът отпи отново от бутилката и си избърса устата.

— Не давам негативи. Дори не ги продавам. Но може да ти направя копие. Ще сканирам негатива. Едва ли за твоите цели е необходимо качеството да е идеално.

Той се разсмя и се задави, поемайки си рязко въздух.

— Копието ме устройва напълно. Изпрати фактурата в отдела, където работя.

Карл му подаде визитката си.

Фотографът огледа негативите.

— През онзи ден действително не се случи нищо особено. Впрочем на пръв поглед животът на Мереди Люнгор протичаше доста скучно. Най-много през някой по-хладен летен ден зърната ѝ да настръхнат под блузата. Направих една такава снимка и я продадох доста добре.

Той отново се разсмя хрипкаво, докато се тътреше към малкия червен хладилник, олюляващ се върху два контейнера с химикали. Извади бутилка бира и след неубедителен опит да предложи на Карл, съдържанието изчезна в гърлото му. Гостът дори не успя да реагира.

— Фотографи като мен удрят десетката, ако успеят да щракнат знаменитост като нея с любовник, нали се сещаш? — Той продължи да се оглежда за още алкохол. — Направих такава сензационна снимка няколко дни по-рано.

Затръшна вратата на хладилника, взе папката и започна да я прехвърля.

— Ето на тези снимки се вижда как Мерее говори пред пленарната зала с няколко представители на партия „Дания“. Извадил съм контактни копия от негативите. — Той се ухили. — Не съм правил снимката заради разговора между депутатите, а заради нея — той посочи жената до Мерее Люнгор. — В този формат вероятно не си личи добре, но ако го увеличи, ясно ще забележиш колко е хлътнала по Мерее. Става дума за секретарката ѝ.

Карл се надвеси над снимката. Да, жената определено беше Съос Нуруп. Но тук изглеждаше в съвсем друго разположение на духа. Нямаше нищо общо с намусената стопанка на къщата във „Велбю“.

— Нямам представа, разбира се, дали помежду им е имало нещо, или само секретарката си е падала по шефката. Все едно! Но нищо чудно някой ден да изкарам луди пари от тази снимка. Кой знае? — фотографът отгърна следващата страница с негативи. — Ето я! — възкликна той и заби върха на влажния си пръст по средата. — Запомнил съм, че е от 27 февруари, защото тогава сестра ми има рожден ден. Тогава си казах: ако тази снимка се окаже златна мина, ще купя на сестра ми хубав подарък.

Той извади прозрачния джоб от папката и го постави върху масата.

— Ето тези снимки имам предвид. Тук Мерее разговаря с някакъв мъж на стълбите пред „Кристиансборг“. — Той посочи най-горната снимка. — А тук ми се струва притеснена. Нещо в очите ѝ издава, че се чувства неловко.

Подаде на Карл увеличително стъкло. Как се вижда човешка емоция върху негатив, запита се полицаят. Очите на Мерее изглеждаха като две бели черти.

— Докато ги снимах, Мерее ме забеляза и побързах да се омета оттам. Едва ли е успяла да запомни лицето ми, де. После се опитах да заснема и мъжа отделно, но не го хванах във фас, защото той тръгна в другата посока към моста. Предполагам обаче, че е бил случаен фен на Мерее, просто се е опитал да я опипа мимоходом. Мнозина са се пробвали, когато си мислят, че ще им се размине.

— Имаш ли контактни копия и на тази серия?

Фотографът преглътна още няколко киселини. Лицето му се сгърчи, все едно гърлото му се бе възпламенило.

— Контактни копия? Ще ти ги дам всичките, стига да изтичаш до лавката за няколко бири.

— Преди това искам да те попитам още нещо — кимна Карл. — Щом си бил толкова вманиачен да щракнеш Мереди Люнгор с любовник, сигурно си я снимал и пред къщата ѝ в Стеунс, нали?

Хес не вдигна очи. Продължи да оглежда снимките.

— Разбира се. Имам цяла колекция.

Отбеляза с кръстче един от негативите.

— Това е хубава снимка на Мереди с мъжа. Ще ти дам копие. Може и да го познаваш. После ще ми кажеш кой е, нали?

— Добре — кимна Карл. — Тогава защо не си заснел Мереди заедно с брат ѝ Уфе, та светът да разбере по каква причина всяка вечер е бързала да се прибере към къщи?

— Защото и в моето семейство имаме случай на човек в неравностойно положение. Сестра ми страда от множество увреждания.

— Но нали все пак се прехранваш със скандални снимки.

Йонас Хес го изгледа предупредително: не ми ли донесеш бързо бира, забрави за копията!

— Може да съм гаден папарак, но това не означава, че нямам принципи — натърти той, като гледаше втренчено Карл. — Ти какво мислиш по въпроса?

От станция „Алерьо“ Карл тръгна по пешеходната алея и установи с огорчение, че околният пейзаж става все по-неприветлив. Над магазин „Квикли“ се надвесваха бетонни сандъци, маскирани като луксозни жилища, и не след дълго приятните, стари, ниски къщи от другата страна на улицата щяха да изчезнат. Някога архитектурата тук привличаше погледите като магнит, а сега се бе превърнала в бетонен тунел. Само допреди няколко години Карл беше готов да се закълне, че подобна участ никога няма да застигне неговия град, ала ето — реалността го опровергаваше. Благодарение на политици и местни управници идиличните, безценни градски картини бяха опропаствени.

Кметове и градски съветници без вкус — с лопата да ги ринеш. Отблъскващи сгради като тези доказваха това твърдение.

В Рьонехолт парк компанията от фенове на барбекюто вече се бе събрала и действаше под пълна пара. Впрочем и сезонът беше на тяхна страна. Часовникът показваше 18:24; 22 март 2007 — началото на астрономическата пролет.

По случай специалния ден Мортен Холен се беше пременил в широки, ветреещи се одежди, които бе отмъкнал отнякъде по време на екскурзия до Мароко. В този вид с успех можеше да оглави нова секта.

— Идваш точно навреме, Карл — обяви той и сложи няколко печени ребърца в чинията му.

Съседката му Сюсер Петерсен бе попрекалила с украшенията, но ги носеше с достойнство.

— Не издържам повече — отсеке тя. — Продавам всичко и се местя.

Отпи от червеното вино.

— Карл, знаеш ли, че на практика ние от администрацията прекарваме повече време в попълване на глупави формуляри, вместо да работим в служба на гражданите? Нека самодоволните господа министри сами да го изпитат на гърба си! Ако ги накарат да попълват формуляри до припадък за безплатните си вечери, за безплатен шофьор, за безплатен наем, за диети, билети, секретарки и всякакви други привилегии, няма да им остане време нито да се хранят, нито да спят, нито да пътуват. Само си представи как ще се почувства премиерът, ако го задължат да отбелязва преди всяка среща за какво ще разговаря с министрите, да го разпечатва в три екземпляра на компютър, който се разваля през ден, и да изпраща декларацията за одобрение, преди да му позволят да започне заседанието. Ще полудее, уверявам те!

Тя отметна назад глава и избухна в смях. Карл кимна. Очакваше съвсем скоро недоволството на Сюсер да се насочи към опитите на министъра на културата да затваря устата на медиите или към въпроса с какви аргументи правителството съсипва служби, болници или данъчни учреждения. Раздумката щеше да приключи чак когато компанията пресуши и последната бутилка вино и оглозга и последното ребърце.

Карл прегърна Сюсер, потупа Кен по рамото и отнесе чинията в стаята си. Всички така или иначе споделяха едно и също мнение. Повече от половин Дания искаше премиерът да си ходи и обществените настроения нямаше да се променят, докато министър-председателят не поправеше щетите, които бе нанесъл върху страната и гражданите ѝ. А това би отнело десетилетия.

2007 година

В три през нощта Карл отвори очи. Наоколо цареше пълен мрак. Някъде в съзнанието му дремеше спомен за ризи на червени карета и монтажни пистолети за пирони. Неочаквано го обзе увереност, че една от ризите в Сорьо е същата, каквато бе видял в Амар. Сърцето му препускаше лудешки, а градусът на настроението му падна под нулата. Определено се чувстваше зле. Правеше всичко по силите си да не си припомня онзи епизод, но кой е в състояние да спре кошмарите? Чаршафите лепнеха от потта, избила по тялото му.

А сега и този псевдожурналист Пеле Хютесте! И той ли ще започне да рови по случая? Дали следващият брой на „Госип“ няма да излезе със статия за криминален инспектор, попаднал в компрометираща го ситуация?

По дяволите! При мисълта за подобен развой на събитията коремните му мускули се стегнаха като плочки на броня и не се отпуснаха до сутринта.

— Нещо не си във форма — отбеляза Маркус Якобсен.

Карл махна небрежно с ръка.

— Поръча ли на Бак да се яви в кабинета ти?

— Ще дойде след пет минути — отвърна Маркус и се наведе напред. — Видях, че не си се записал в курса за ръководни кадри. Крайният срок приближава.

— Значи ще го изкарам друг път.

— Знаеш, че не сме го измислили просто така, нали, Карл? Имаме стратегия за развитие на отдела ти. Когато покажеш добри резултати, ще се сдобиеш с възможността да се възползваш от помощта на някогашните си колеги. Нуждаеш се от правомощията на полицейски комисар. Нямах избор, Карл. Искаш или не — трябва да изкараш курса.

— И как точно кисненето на чина и остренето на моливи ще ме направи по-добър детектив?

— Щом оглавяваш нов отдел, нужно ти е звание. Или се запиши, или си търси друга работа.

Карл се вторачи към Златната кула в увеселителния парк „Тиволи“. Неколцина работници я подготвяха за новия сезон. Качи ли Маркус Якобсен на тази адска машина, началникът ще го моли за пощада.

— Ще си помисля, господин криминален инспектор.

Атмосферата поохладня. В този момент Бьоре Бак влезе в кабинета. Коженото яке стоеше опънато върху раменете му. Карл изобщо не изчака началникът на Отдел „Убийства“ да предразположи Бак с дежурните фрази и започна направо:

— Здравата сте се изложили със случая „Люнгор“, Бак. Въпреки многото съмнителни обстоятелства не сте проверили почти нищо. Да не би целият екип да е пипнал сънна болест?

Погледите им се кръстосаха. Карл усети как очите на Бак го пронизват по-безмилостно от стомана, но нямаше никакво намерение да го остави да се измъкне.

— Сега искам да знам дали има нещо, което да не си ми казал — продължи Карл. — Интересува ме кое или кой осуети брилянтното ти разследване навремето, Бьоре.

Маркус Якобсен понечи да си сложи очилата за четене и да се скрие зад тях, но мрачното лице на Бак му подсказваше ясно, че намесата му ще бъде повече от необходима.

— Като, естествено, се разграничавам от хапливите забележки на Карл, впрочем напълно в ироничния му стил — той погледна Карл с вдигнати вежди, — трябва да призная, че го разбирам, защото той току-що е стигнал до ключово за разследването разкритие: Мереди Люнгор се е запознала в „Кристиансборг“ не с покойния Даниел Хеле, а с друг мъж. Длъжен съм да се съглася с Карл: допуснали сте сериозни пропуски в следователската работа.

Само кожената дреха на Бак, която се нагърчи около раменете, издаваше напрежението му.

Карл веднага се впи в гръкляна му:

— И това далеч не е всичко, Бьоре. Установихте ли, например че Даниел Хеле е бил хомосексуалист и се е намирал извън страната по времето, когато — по сведения от очевидци — Мереди Люнгор се е срещала с човек, представящ се за него? Защо не си направихте труда

да покажете снимка на Хеле на секретарката на Мереди Люнгор, Съос Нуруп, или на ръководителя на делегацията, Биле Антворскоу? Щяхте бързо да разберете, че нещо не е наред.

Бак бавно се отпусна върху стола. Явно му се виеше свят. Карл знаеше с колко дела е затрупан Отделът и под какво адски голямо напрежение работят всички, но беше твърде решен да постави Бак на колене.

— Още ли смяташ, че в случая „Люнгор“ няма престъпление? А ти, Маркус?

— Предлагам ти да разследваш обстоятелствата около смъртта на Даниел Хеле, Карл.

— Вече сме се заели. — Карл пак се обърна към Бак: — В Клиниката за лечение на гръбначни увреждания в Хорнбек лежи наш колега с изключително проникателен ум. — Карл шляпна снимките върху бюрото на началника. — Благодарение на Харди се свързах с фотограф на име Йонас Хес, който ми услужи със снимков материал, доказващ, че, първо, в последния си работен ден Мереди Люнгор е взела куфарчето с документите на тръгване от „Кристиансборг“, второ, секретарката ѝ си е падала по нея и трето, Мереди е разговаряла с някакъв тип на стълбите пред Парламента няколко дни преди изчезването ѝ. На снимките се вижда, че тази среща оказва сериозно въздействие върху вътрешния ѝ мир. — Карл посочи лицето и неспокойните ѝ очи. — Наистина, тук мъжът се вижда само в гръб, но по цвета и формата на косата, стойката и ръста силно напомня Даниел Хеле, макар да не е той. — Карл нареди няколко снимки на Хеле от брошурата на „Интерлаб“ върху бюрото. — И сега те питам, Бак, не ти ли се струва странно, че куфарчето на Мереди Люнгор просто ей така е изчезнало по пътя от „Кристиансборг“ към Стеунс? С екипа ти така и не сте успели да го откриете. Не смяташ ли, че смъртта на Даниел Хеле само ден след изчезването на Мереди Люнгор буди подозрения?

Бак сви рамене. Аргументите на Карл бяха повече от убедителни, просто идиотът не искаше да го признае.

— Такива чанти често се губят — оправда се той. — Може да я е забравила в някоя бензиностанция, например. Претърсихме дома ѝ и колата ѝ на ферибота. Направихме всичко по силите си.

— Аха, така значи... Може да е забравила куфарчето в някоя бензиностанция, казваш. Да видим дали е възможно... Проверих

извлечението от кредитната й карта. Във въпросния ден изобщо не се е отбивала никъде — от кабинета си се е прибрала направо вкъщи. Излиза, че не сте си свършили съвестно работата, Бак.

Малко оставаше Бьоре да избухне.

— Казах и повтарям: търсихме куфарчето.

— И двамата с Бак осъзнаваме колко работа ни чака — опита се да посредничи началникът.

„Ни чака“... Нима изведнъж всички се втурнаха да дълбаят по случая?

Карл отмести поглед от Маркус Якобсен. Не му се вярваше шефът на Отдела да е вложил нещо специално във формулировката. Не се предвиждаше подкрепление за Специален отдел „Q“. Карл познаваше не от вчера, и то отлично, особеностите на системата.

— Пак те питам, Бак: сигурен ли си, че не пропускаме нещо? В доклада ти липсва информация и за Хеле, и за това, че социалната служителка Карен Мортенсен е сварила Уфе Люнгор да пресъздава обстоятелствата около катастрофата, отнела живота на родителите му. Какво друго си пропуснал, Бак? В момента ми е нужно съдействие, за да дръпнем поне малко напред.

Бак заби поглед косо в пода и потърка носа си. Карл очакваше Бьоре всеки момент да започне да приглажда кичура коса, праметнат, за да скрие плешивината на темето му. Друг на мястото на Бак вероятно щеше да побеснее заради пороя от обвинения и упреци, който бяха изсипали върху него, но той минаваше все пак за детектив с главно „Д“ и в момента мислите му се насочиха в посока, различна от емоционалните изблици.

Маркус Якобсен направи знак на Карл да замълчи. Нека оставят Бак да си събере ума.

Постояха така около минута. После Бак очаквано вдигна ръка към косата си.

— Спирачните следи... от злополуката, при която е загинал Даниел Хеле.

— Какво по-точно имаш предвид?

Бак вдигна глава:

— Както е описано в доклада, върху пътното платно не са забелязани никакви спирачни следи — нито от единия, нито от другия участник в движението. Затова вещите лица стигат до заключението,

че Хеле се е изнесъл в насрещната лента по непредпазливост и бух! — той плесна с ръце. — Нито Хеле, нито другият водач са успели да реагират, за да предотвратят сблъсъка между двете превозни средства.

— Това го пише в автотехническата експертиза — подчерта Карл. — Защо го споменаваш?

— Няколко седмици след инцидента случайно минавах оттам и спрях.

— И?

— Както гласи докладът от огледа, спирачни следи наистина нямаше, но ясно личеше, че е станала катастрофа. Още не бяха преместили пречупеното, наполовина обгоряло дърво и не бяха запълнили дупките в стената, а по пръстта встрани от пътя ясно се виждаха следи от втория аварирал автомобил.

— Но? Очаквам да се появи „но“.

— Но на около двацет и пет метра по-нататък по шосето за Тоструп най-неочаквано се натъкнах на следи от гуми. Следите, с дължина едва половин метър, вече бяха поизличени. Помислих си: ами ако тези следи са от същата катастрофа?

Карл следеше внимателно разказа на Бак и тъкмо се канеше да се намеси, когато — за негово раздразнение — началникът го изпревари:

— Следи от автомобил, който се е опитал да спре, за да избегне сблъсък?

— Напълно възможно е — потвърди Бак.

— С други думи, смяташ, че Хеле е видял нещо пред себе си — не знаем какво, — ударил е спирачки и е свил рязко към средата на платното — продължи Маркус.

— Да.

— Но насрещната лента не е била свободна — допълни картината Маркус Якобсен.

Звучеше напълно възможно.

Карл вдигна показалец да привлече вниманието им:

— Според доклада Хеле е предизвикал сблъсъка, изнасяйки се в насрещното платно. Като съдя по думите ти, Бак, ми хрумва друго. Ударът може да е настъпил на непрекъснатата разделителна линия между двете ленти: там, където не би трябвало да се движат автомобили, нали?

Бак си пое дълбоко въздух.

— За миг и на мен ми хрумна същото, но го отхвърлих. Сега обаче ми се струва съвсем вероятно. Нещо или някой е изскочил пред автомобила на Хеле, той е свил рязко към разделителната линия, а движещото се там превозно средство се е забило челно в колата му. А дали пък това превозно средство не се е движело по разделителната линия съвсем умишлено? Ако при огледа екипът се беше сетил да разшири обсега на огледа с още стотина метра по платното, в което се е движел джипът, сблъскал се с колата на Хеле, вероятно щеше да открие следи от гуми, свидетелстващи за рязко увеличаване на скоростта. Не изключвам другият водач да е натиснал газта именно с цел да причини максимални щети, когато Хеле свие към разделителната линия, принуден от неочаквано изскочил човек или автомобил на пътя му.

— Ако действително двама души съвместно са причинили умишлено катастрофата, в която е загинал Даниел Хеле, то вече не говорим за пътна злополука, а за убийство — заключи Маркус Якобсен и записа нещо в бележника си. — В такъв случай имаме сериозни основания да подозираме, че изчезването на Мереди Люнгор и последвалата смърт на Хеле са звена от едно и също престъпление.

— Възможно е — потвърди Бак, а крайчетата на устните му увиснаха.

Чувстваше се неловко.

Карл се изправи.

— Понеже няма други свидетели, засега ще трябва да се задоволим с тези предположения. Нужно е да открием другия шофьор. — Карл се обърна към Бак, който почти се бе изгубил в якето си: — Отдавна се досещах за онова, което току-що ми каза, Бак, но въпреки това ти благодаря за помощта. Ако се сетиш за още нещо, веднага ми звънни, нали?

Бак кимна със сериозен вид. Съзнаваше колко е важно в момента не да спасява репутацията си, а да спомогне за бързото разкриване на случая. Поставяше работата пред гордостта си, трябваше да му се признае.

На Карл чак му се прииска да го потупа окуражително по рамото.

— Имам и добри, и лоши новини — обяви Асад след пътуването до Стеунс.

— Все ми е едно с коя ще започнеш — въздъхна Карл. — Давай.

Асад се разположи на ръба на бюрото му. Оставаше да се намести и в скута му!

— Добре, ще започна с лошите.

Щом придружаваше лошите новини с усмивка, как ли щеше да се разчекне устата му, когато стигнеше до добрите?

— Водачът, който се е блъснал в Даниел Хеле, също е мъртъв — оповести Асад, нетърпелив да види реакцията на Карл. — Лис ми се обади да ми го съобщи. Ето тук съм си записал.

Посочи върволица от арабски знаци, които — поне в очите на Карл — със същия успех можеха да означават, че вдругиден над Лофотенските острови ще завали сняг. Карл дори не изрази разочарованието си. Ама разбира се, че мъжът ще е мъртъв, как иначе?! И в най-смелите си мечти не бе допускал човекът да е жив и здрав и веднага да признае, че се е представил за Даниел Хеле, убил е Мереди Люнгор, а после и Хеле. Не, това просто беше невъзможно!

— Според Лис бил провинциален бандит. Няколко пъти лежал в затвора заради неразумно шофиране. Разбираш ли какво има предвид тя под „провинциален бандит“?

Карл кимна изморено.

— Добре — Асад вдигна глава от заврънкулките си.

„Все някога ще започне да пише и на датски“, окуражи се мислено Карл.

— Живее е в Скевинге в Северна Зеландия — продължи Асад. — Намерили го мъртъв в леглото му с повръщано в трахеята и с огромно количество алкохол в кръвта.

Бил се нагълтал и с хапчета.

— Аха. Кога се е случило?

— Малко след катастрофата. В доклада пишело, че всичко това е именно заради злополуката.

— Пропил се е заради угризения ли?

— Да. Получил е пост драматичен стрес.

— Посттравматичен стрес, Асад.

Карл започна да барабани с пръсти по бюрото и затвори очи. Ако наистина участниците в инцидента са били трима, значи, става дума за

убийство. Бандитът от Скевинге определено е имал причина да се чувства гузен и да удави угризенията си в алкохол. Но как да открият третия човек — онзи или онази, изпречил се на пътя на Хеле според хипотезата в момента? Дали и третият участник в катастрофата ще се окаже мъртъв?

— Как се казва този човек?

— Денис. Денис Кнюсен. Починал е на два̀сет и седем години.

— Разбра ли адреса му? Имал ли е роднини? Семейство?

— Да. Живеел е при майка си. В Дамаск не е рядкост два̀сет и седем годишните да живеят при родителите си.

Карл повдигна вежди. В случая опитът на Асад от Близкия изток не помагаше особено.

— Нали каза, че носиш и добри новини?

Точно в унисон с очакванията на Карл устните на сириецата се разтеглиха от ухо до ухо. По лицето му се изписа нещо като гордост.

— Ето — той подаде на Карл черен найлонов чувал, досега стоял върху пода.

— И какво има вътре, Асад? Два̀сет килограма сусамово семе?

Карл стана и бръкна в чувала. Веднага напипа дръжка на чанта. От връхлетелите го догадки го полазиха тръпки и той извади предмета. Точно както очакваше, оказа се куфарче за документи: старо, с протрита кожа и голяма резка като на снимката на Йонас Хес. Отзад също изглеждаше износено и надраскано.

— Не може да бъде, Асад! — възкликна той и бавно седна. — Органайзерът ѝ вътре ли е?

Асад кимна. Ръката на Карл го засърбя. Все едно беше намерил Свещения Граал. Гледаше куфарчето с невярващи очи.

„Успокой се, Карл“ — каза си той наум, натисна закопчалките и вдигна капака. Вътре откри всичко: органайзера ѝ Time System в ръждивочервена кожена подвързия, мобилния ѝ телефон „Сименс“, зарядно за него, написани на ръка бележки върху раирана хартия, няколко химикалки и пакетче носни кърпички. Това определено заслужаваше да се сравни в Свещения Граал.

— Как...? — успя да отрони единствено Карл. Чак сега се сети да внимава с отпечатъците. Вероятно трябваше да предадат куфарчето на техническия екип за експертиза.

— Когато отидох в дома на Хеле Андерсен, тя не си беше вкъщи — долетя отдалеч гласът на Асад. — После обаче мъжът ѝ се свърза с нея по телефона. Той лежеше със силни болки в гърба. Тя си дойде и ѝ показа снимката на Даниел Хеле. Каза, че не си спомня да е виждала такъв човек.

Карл се взираше в куфарчето и вещите в него. „Търпение — наложи си той. — Все някога ще стигне до съществената част.“

— Уфе видял ли е мъжа, който е доставил писмото? Сети ли се да я попиташ за това? — опита се той да насочи Асад.

— Да, Уфе стоял до нея през цялото време. Винаги когато някой звъннел на вратата, Уфе веднага искал да разбере кой е. Бил много любопитен.

— Според Хеле мъжът с писмото приличал ли е на Хеле?

Асад сбърчи нос — доста сполучлива имитация на гримасите на бившата домашна помощница в дома на Люнгор.

— Малко. Тя го описа като по-млад, с по-тъмна коса и по-мъжествени черти. Имал по-изразена брадичка и по-строги очи. Друго не ѝ е направило впечатление.

— И после си я попитал за куфарчето, нали?

По лицето на Асад отново се изписа предишната широка усмивка.

— Каза ми, че няма представа къде е. Спомняла си как изглежда куфарчето, но не знаела дали Мереди Люнгор го е донесла вкъщи през онази вечер. Хеле Андерсен всъщност не се е засякла с нея, нали?

— Асад, давай по-накратко. Къде го откри?

— До газовата печка в задната стая.

— Ходил си в дома на търговеца на антики в Маулебю?

— Да — кимна Асад. — По думите на Хеле Андерсен Мереди Люнгор си имала строга дневна програма. С годините Хеле започнала да забелязва, че депутатката винаги прави едно и също. Остава обувките си в задната стая, но преди това винаги поглежда през прозореца как е Уфе. Съблича си официалните дрехи и ги оставя до пералнята. Не защото са мръсни, а просто защото е свикнала винаги да ги оставя там. После си облича домашния халат и сядва с брат си пред телевизора. Редували едни и същи филми.

— А куфарчето?

— Домашната помощница нямаше представа къде го е дянала Мереде, Карл. Посъветва ме да го потърся или в антрето, или в задната стая.

— Как, за бога, успя да го намериш в задната стая, след като цял екип от Корпуса за бързо реагиране го е пропуснал? Скрито ли беше някъде? И защо е пъхнато там? Останах с впечатлението, че новите собственици бързо са почистили къщата и са се отървали от старите ѝ вещи. Как всъщност се натъкна на куфарчето, Асад?

— Позволиха ми да обиколя къщата сам и аз си представих, че съм Мереде Люнгор. Какво правя, като вляза вкъщи? — Асад започна да изброява последователните действия на пръсти. — Събувам си обувките и си окачвам връхната дреха на куката в задната стая. Не можех да го направя, разбира се, защото куката вече я нямаше. Представих си обаче, че е държала нещо: книжа в едната ръка, куфарче в другата. Следователно не е можела да си съблече палтото, преди да остави каквото е носела в ръце.

— А печката се е намирала най-близо?

— Да, Карл, точно до нея.

— Защо не е отнесла куфарчето в дневната или в кабинета си, ами го е оставила в задната стая?

— И дотам ще стигна, Карл, дай ми минутка. Така... гледам печката, но от куфарчето — нито следа. Впрочем аз и не очаквах да го намеря толкова лесно. Обаче знаеш ли какво забелязах, Карл?

Карл мълчеше. И без да пита, щеше да получи отговор.

— Забелязах, че между печката и стената има половин метър свободно пространство.

— Великолепно! — отбеляза вяло Карл.

— После съобразих, че Мереде няма да остави куфарчето върху мръсната печка, защото го е пазела като очите си, нали го е наследила от баща си.

— Губиш ме.

— Мереде не е оставила куфарчето върху печката, Карл. Тя го е сложила за малко, както се слага предмет върху пода, докато си събуеш обувките.

— А после то е паднало зад печката, така ли?

Усмивката на Асад беше достатъчно красноречива.

— Виж и сам ще се убедиш: резката по гърба на куфарчето е съвсем прясна.

Карл затвори капака и обърна куфарчето. На него резката не му се виждаше толкова прясна.

— Е, аз го избърсах, защото беше потънало в прах, и затова резката изглежда по-тъмна, но когато намерих куфарчето, личеше колко е нова. Повярвай ми, Карл.

— Само не ми казвай, че си бърсал куфарчето, Асад! Пипал ли си книгата вътре?

Сириецът продължаваше да кима, но не с предишната енергия.

— Асад — Карл си пое дълбоко въздух, за да се овладее и да не нагруби помощника си. — Следващия път, когато се натъкнеш на важна улика, дръж лапите си далеч, разбра ли?

— Лапите?

— Ръцете, Асад. Всеки досег до доказателствен материал го опорочава,хващаш ли?

Асад кимна, видимо притеснен.

— Увих ръката си в ръкава на ризата, Карл.

— Добре си направил, Асад. Според теб и другата резка ли се е появила така?

Карл огледа кожата. Двете драскотини изглеждаха еднакви. Значи, старата не беше останала от катастрофата през 1986 година.

— Да — потвърди Асад. — Куфарчето не за пръв път е падало зад печката. Открих го заклещено между тръбите. За да го извадя, се наложи здраво да го дръпна. Мерее сигурно е изпадала в същото положение.

— Дали е падало повече от два пъти?

— Сигурно. В задната стая става силно течение, когато отвориш вратата, но повечето пъти едва ли се е заклещвало толкова надолу и тя го е изваждала по-лесно и без никакви следи.

— Връщам се към първия си въпрос: защо не го е отнесла в дневната?

— Вкъщи е искала да се отдаде на спокойствие. Пък и навярно така се е спасявала от постоянното звънене по мобилния. — Асад вдигна вежди и очите му станаха кръгли. — Ти как мислиш, Карл?

Карл оглеждаше куфарчето. Мерее Люнгор бе взела куфарчето с документи в дома си. Съвсем логично. Вътре е държала органайзера

си, бележките си, които са можели евентуално да ѝ потрябват, както и купчина книжа за преглеждане. Редовно е била затрупана с работа. Неслучайно не е давала номера на стационарния си телефон за служебни контакти, докато с номера на мобилния, изписан върху визитката ѝ, са разполагали по-широк кръг познати.

— И според теб звъненето на джиесема ѝ не се е чувало в другите стаи, така ли? — попита Карл.

— No way.^[1]

„Брей — помисли си Карл, — Асад знаел и английски!“

— Какво правите, момчета? Забавлявате се по мъжки, а? — попита закачливо някой зад тях.

Нито Карл, нито Асад бяха чули Лис да слиза от Отдел „Убийства“.

— Нося ви още няколко дела от окръг Югоизточна Ютландия.

От секретарката се носеше ухание, напомнящо ароматните пръчици на Асад, ала със съвсем различно въздействие.

— Колегите се извиняват за закъснението, но доскоро върлувала грипна епидемия.

Лис подаде книгата на Асад, а той ги прие с отворени обятия. Секретарката стрелна Карл със съблазнителен поглед, който би разтърсил слабините на всеки мъж. Той я гледаше омагьосан и се мъчеше да си спомни кога за последно се бе радвал на интимна близост с противоположния пол и в съзнанието му постепенно изникна розовият двустаен апартамент на разведена жена. Аромат на лавандула, чаени свещи и кървавочервен шал върху нощната лампа. Не си спомняше обаче лицето на жената.

— Какво си казал на Бак, Карл? — попита Лис.

Карл изплува от еротичните си фантазии и се вгледа в светлосините ѝ очи, които сега потъмняха.

— На Бак ли? Той какво? Да не е тръгнал да се жалва на всички?

— Не, отиде си вкъщи. Но според колегите бил бял като платно, когато излязъл от кабинета на шефа.

Карл включи мобилния телефон на Мереди Люнгор към зарядното с надежда батерията да не е съвсем изтощена. Услужливите пръсти на Асад, независимо от уверенията му, че е използвала ръкава си, бяха шарили из цялото куфарче и това обезсмисляше техническата експертиза. Пораженията бяха факт.

Само три от страниците в органайлера съдържаха бележки: за общинската наредба за подпомагане на нуждаещи се по домовете им, за уговорени срещи. Карл остана разочарован от незначителните сведения в органайлера, въпреки симптоматични за начина на живот, който бе водила Мереде Люнгор. Бръкна в страничен джоб на куфарчето и извади оттам три-четири смачкани листа: касов бон от магазин за дрехи от 3 април 2001 и бели листове А4. Такива ще намерите в раницата на всеки ученик: смачкани на хармоника, надраскани с молив, изписани с нечетлив почерк и, естествено, без дата.

Карл насочи настолната лампа към един от листовите и го поприглади с длан. Съдържаха само десет думи: „Да поговорим, след като представя проекта ми за данъчната реформа?“. А под съобщението стояха инициалите Т. Б. Много депутати, разбира се, имаха такива инициали, но за момента Таге Багесен се яви като най-логичното предположение. Карл се усмихна. Явно Таге Багесен яко е държал да разговаря с Мереде Люнгор, но не го е огряло. Карл приглади и следващата „хармоника“. Изчете я набързо. Тук тонът звучеше съвсем различно. Официалността липсваше. Багесен явно се чувстваше притиснат. Пишеше следното: „Не ми се мисли какво ще стане, ако се разчуе, Мереде. Моля те, не го прави. Т. Б.“

Буквите по последния лист се бяха поизличили: Мереде явно го бе вадила и прибирала многократно в куфарчето. Карл прочете съобщението дума по дума и накрая го сглоби: „Мислех, че сме се разбрали, Мереде. Цялата тази история ме наранява дълбоко. Умолявам те за пореден път: не позволявай това да се разчува. Искam веднъж завинаги да сложа край.“

Посланието не беше подписано с инициали, но почеркът показваше достатъчно ясно, че авторът е същият като на другите две бележки.

Карл вдигна слушалката и набра Курт Хенсен. Вдигна секретарка от администрацията на Консервативната партия и любезно обясни, че в момента господин Хенсен е зает. Попита дали Карл е склонен да изчака две-три минути на телефона, защото срещата щяла да приключи всеки момент. Докато изчакваше, Карл разглеждаше бележките за пореден път. От март 2002 година стояха в куфарчето, а

вероятно и от по-рано. Дали се касаеше за дреболия, или Мереди Лунгор ги беше запазила, с цел да ѝ послужат някой ден?

В слушалката се чува гласове, после щракване и накрая характерният глас на Курт Хенсен:

— С какво мога да ти помогна, Карл? — попита депутатът без никакви предисловия.

— Как да разбере кога Таге Багесен е внесъл в пленарната зала законопроект за данъчна реформа?

— И за какво ти е да го знаеш, Карл? Едва ли съществува нещо по-скучно от данъчните проекти на центристите.

— Нужен ми е ден и час.

— Няма да е лесно. Таге Багесен фабрикува проекти през две секунди — засмя се той. — Шегата настрана. Повече от пет години Таге оглавява Транспортната комисия. Не знам защо се е оттеглил от Данъчната комисия, но почакай секунда. — Той закри мембраната с ръка, попита нещо колегите си в стаята и пак се обади в слушалката: — Трябва да е било в началото на 2001 година, по време на мандата на предишното правителство. Тогава тъпите номера на Таге минаваха полесно. По наше предположение е внесъл въпросния законопроект някъде през март-април.

— Благодаря, Курт — кимна доволно Карл. — Предположението се вписва идеално в хипотезата ми. Признателен съм ти за помощта, стари приятелю. Можеш ли да ме свържеш с кабинета на Таге Багесен?

В слушалката прозвучаха няколко сигнала „свободно“, после вдигна секретарката на господин Багесен и обясни, че той бил заминал на опознавателно посещение в Унгария, Швейцария и Германия, с цел да разгледа местната трамвайна мрежа. Очаквали го да се прибере в понеделник.

Опознавателно посещение? Трамвайна мрежа? Да бе! Карл наричаше такива „посещения“ екскурзии.

— Налага се да се свържа спешно с него — заяви той. — Бихте ли ми продиктували номера на мобилния му телефон?

— Нямам право.

— Вижте, не разговаряйте със селянин от Фюн. Ако река, ще се сдобия с този номер за четири минути. Но не вярвам началникът ви да се зарадва, като му съобщя, че сте усложнили така задачата ми.

Въпреки прашенето Карл веднага усети, че гласът на Таге Багесен не прелива от ентузиазъм.

— Сдобих се с няколко стари бележки, които сте адресирали до Мереди Люнгор, и ще ви помоля да ми ги разтълкувате — подхвана Карл с меден глас. Вече знаеше как реагира депутатът в напрегнати ситуации. — Не е нищо специално. Рутинна процедура.

— Слушам ви. — Острият тон показваше желанието на Багесен да се дистанцира от последния им разговор.

Карл прочете написаното на трите листа. Накрая Багесен сякаш бе престанал да диша.

— Ало? Там ли сте? — попита Карл.

В слушалката отново се разнесе сигнал за свободна телефонна линия.

„Само дано не се хвърли в реката“ — помисли си Карл и се опита да се сети коя река минава през Будапеща. Свали листчето с имената на заподозрените от бялата дъска и добави инициалите на Таге Багесен в третата графа — „Колеги от Фолкетинга“.

Тъкмо остави слушалката, и телефонът отново звънна.

— Здравейте, обаждат се Беате Лундерскоу — представи се дамата.

На Карл името не му говореше абсолютно нищо.

— Проверихме харддиска на Мереди Люнгор. За съжаление цялата информация в него е изтрита.

Просветна му. Момичето работеше в секретариата на Демократическата партия.

— Мислех, че съхранявате тези устройства, та при нужда да разполагате с наличната върху тях информация.

— Така е, но очевидно никой не го е обяснил на Съос Нуруп.

— В смисъл?

— Тя е изтрила информацията върху харддиска. Най-прилежно си е написала името отзад: „Форматиран на 20 март 2002 от Съос Нуруп“. В момента държи диска.

— Близо три седмици след изчезването на Мереди Люнгор.

— Да.

Ах, този никаквец Бак и цялата му некадърна група! Дали изобщо бяха спазили и една инструкция как се води разследване?

— Не може ли да изпратите харддиска за по-подробен анализ при компютърен специалист? Доколкото знам, те си имат начини да извлекат дори изтрита информация.

— Вече е направено. Секунда. — Чу се как рови из някакви книжа. — Открих протокола — доволно се обади тя. — Колегите са дали устройството във фирма „Даун Ъндър“ с адрес улица „Стуре Конген“ в началото на април 2002 година. Оттам са изпратили подробно обяснение защо искането е неизпълнимо. Да ви го прочета ли?

— Няма нужда — отвърна Карл. — Разбрах достатъчно. Съос Нуруп явно е знаела какво прави.

— Явно да — съгласи се секретарката. — Тя изобщо е много прецизна.

Карл благодари за помощта и затвори. Поседя малко, вторачен в телефона. После запали цигара, взе от бюрото органайзера на Мереди Люнгор и го отвори с предпазливост, граничеща с благоговение. Чувстваше се така всеки път, когато му предстоеше да се докосне до последните дни на покойник. Записките ѝ в календара бяха нечетливи. Почеркът издаваше припряност. Небрежно написани печатни букви, на места недовършени; сливащи се думи. Карл откри проведената на 20 февруари 2002 година среща с делегацията, пледираща за по-подробни изследвания на свойствата на плацентата. „Банкерот 18:30“ — пишеше малко по-надолу. И толкова за същия ден.

През следващите дни нямаше празен ред на страница. Графикът на Мереди Люнгор изглеждаше ужасно натоварен, но Карл не видя никакви уговорки от личен характер.

С приближаването на страницата от последния ѝ работен ден обезсърчението на Карл нарастваше все повече. Не откриваше никаква информация, която да подпомогне разследването. Под „петък, 01.03.2002“ бяха записани две заседания в комисията и едно съвещание на парламентарната група. Всичко друго, случило се през този ден, си оставаше заровено в миналото.

Карл захвърли органайзера настрана и надникна в празното куфарче. Наистина ли бе стояло пет години зад онази печка, без да крие в себе си отговора на загадката „Мереди Люнгор“? Карл отново взе органайзера и прехвърли страниците. Като повечето хора, и Мереди Люнгор бе използвала само календара и телефонния указател.

Зае се да преглежда указателя от началото. Можеше веднага да отвори на буква Д или Х, но искаше да отложи поредното разочарование. Беше чувал деветдесет процента от имената, записани върху първите няколко страници. За разлика от указателя на Мереди Люнгор, в бележника на Карл преобладаваха имена като Йеспер и Вига и цял куп познати от Ръонехолт парк. И от пръв поглед личеше, че не е поддържала много приятелства. На практика почти никакви. Красива жена с умствено увреден брат и натоварена професия не би могла да живее другояче.

Стигна до буква Д. Не очакваше да открие тук номера на Даниел Хеле. Мереди Люнгор не бе подредила хората в указателя си по малко име, както правеше например Вига. Ето тук се криеше съществената разлика. Кой, за бога, би търсил премиера на Швеция Йоран Першон на буква Й? Никой, освен Вига, разбира се.

И ето че се появи нещо. В мига, когато отвори на страницата, където фигурираха фамилни имена с начална буква Х, Карл интуитивно усети, че най-сетне ще стигне до пробив в разследването. Смъртта на депутатката бе тълкувана като следствие от нещастен случай, а после дори лансираха версията за самоубийство. В крайна сметка се озоваха отново на стартова позиция. В хода на следствието Карл непрекъснато се бе натъквал на подозрителни факти, но тази страница от указателя буквално крещеше, че нещо не е наред. Мереди Люнгор бе водила записките в органайзера си припряно, с нечетлив почерк. Дори доведеният му син Йеспер пишеше по-красиво. Драсканиците не радваха окото и едва ли някой би повярвал, че са дело на подредена и отговорна жена, изгряваща звезда на политическия небосклон. Ала никъде досега не личаха следи от поправки и корекции на написаното. Очевидно Мереди Люнгор е посягала към химикалката само когато е била сигурна в нещо. Всичко върху страниците на бележника й, изглежда, беше старателно обмислено и проверено. Единственото изключение се намираше на страницата за буква Х. Там Карл се натъкна на неочаквана поправка. Нямаше как да е сто процента сигурен, че името е на Даниел Хеле, ала в дълбините на съзнанието си, откъдето всеки детектив черпи заряд в критични ситуации, Карл знаеше, че е уцелил десетката. Мереди бе задраскала име и телефонен номер с плътно мастилено петно. Името не се

виждаше, но най-вероятно принадлежеше на Даниел Хеле. Карл просто го усещаше.

По устните му се изписа усмивка. Ето че техниците ще се сдобият с поле за изява. Стига да си свършат работата както трябва и без да се бавят, Карл щеше да получи яснота по ключов за разследването въпрос.

— Асад! — извика той. — Ела веднага!

От коридора долетя дрънчене и Асад се появи на прага с кофа и зелени гумени ръкавици.

— Имам задача за теб. Ще занесеш това на техниците и ще поискаш да разберат какъв номер се крие под този пласт мастило — Карл посочи страницата под буква Х. — Лис ще ти обясни каква е процедурата. Предупреди ги, че е спешно.

Когато се прибра, Карл почука внимателно на вратата на Йеспер и, както винаги, не получи отговор. „Пак е излязъл“ — предположи той, още повече че от стаята не дънеше музика с мощност сто и дванайсет децибела. Този път обаче грешеше. Разбра го, след като отвори вратата. Момичето, под чиято тениска шареха ръцете на Йеспер, изпищя пронизително и едва не пукна тъпанчетата на неканения гост, а доведеният син на Карл го прониза с поглед, който красноречиво му показва колко сериозно нещо е прекъснал.

— Извинявайте — неохотно смънка Карл, докато Йеспер си измъкваше ръцете от конфузното място, а бузите на девойката придобиха аления цвят от фона на плаката с Че Гевара зад гърба им.

Оказа се, че Карл я познава: живеела на съседната улица. Едва ли имаше повече от четиринайсет години, но приличаше на двайсетгодишна. На нейната възраст майка ѝ вероятно също е минавала за по-голяма, но с времето сигурно се е убедила, че да изглеждаш по-възрастен, невинаги е предимство.

— Какво, по дяволите, правиш, Карл? — извика Йеспер, скачайки от дивана.

Карл се извини още веднъж и им напомни, че предварително е почукал на вратата, докато пропастта между поколенията отекваше из цялата къща.

— Продължавайте... откъдето ви прекъснах. Само преди това да те питам нещо, Йеспер. Спомняш ли си къде си запилял старите си играчки от „Плеймобил“?

Доведеният му син изглеждаше готов да го замери с ръчна граната. Карл и сам осъзна колко неуместен въпрос бе задал.

Кимна извинително към момичето.

— Трябват ми за разследването, което вода. Звучи малко странно, знам. — Обърна се към Йеспер и видя, че очите му хвърлят яростни мълнии. — Ако още пазиш фигурките, ще ти ги платя.

— Излез най-послед, Карл! Попитай Мортен! Той ще ти продаде каквото искаш, но ще трябва да се бръкнеш дълбоко в дебелия портфейл.

Карл смръщи вежди. Защо Йеспер бе намесил „дебелия портфейл“?

Вероятно беше изминала година и половина, откакто Карл за последно почука на вратата на Мортен Холен. Наемателят се ползваше с правото да разполага свободно и със стаите на първия етаж, но никой не смущаваше уединението му в сутерена. Мортен плащаше значителна част от наема и Карл не желаше да опознава привичките му, защото това би развенчало имиджа на Мортен. Затова не влизаше в покоите му. Всъщност нямаше основания да се притеснява. В стаите на Мортен цареше изцяло порядъчна атмосфера, като се изключат няколко големи плаката на широкоплещести мъже и едрогърди жени. Иначе жилището приличаше на кой да е апартамент на възрастни хора на улица „Принц Валдемар“. В отговор на въпроса къде са играчките „Плеймобил“ на Йеспер, Мортен заведе Карл в сауната — помещение, с което всички къщи в Рьонехолт парк разполагат още от построяването си, а впоследствие в деветдесет и девет процента от случаите го събарят или то започва да служи за склад на всевъзможни вехтории и непотребни вещи.

— Разгледай — подкани го той и гордо отвори вратата към стая, чиито стени от пода до тавана бяха покрити с етажерки, преливащи от играчки, каквито битпазарите предлагаха на всяка сергия само допреди няколко години: фигурки от шоколадови яйца, от „Междузвездни войни“, на костенурките Нинджа, от „Плеймобил“. Половината от пластмасата в цялата къща бе събрана тук.

— Виж! В колекцията ни присъстват и две оригинални фигурки от серията, изработена специално за Панаира за играчки в Нюрнберг през 1974 година — Мортен гордо вдигна от една етажерка две фигурки с шлемове. — Номер 3219 с мотика и номер 3220 с полицейска палка — непокътнати! — продължи той. — Не е ли адски яко?

Карл кимна. Не би се сетил за по-точно определение.

— Липсва ми само 3218 да си запълня колекцията от фигурки за всички професии. Йеспер ми даде номер 3201 и 3203. Погледни ги! Не са ли фантастични? Не личи Йеспер изобщо да ги е използвал.

Карл поклати глава. За пореден път се убеждаваше, че си е харчил парите на вятъра.

— Йеспер беше така добър да ми ги продаде само за няколко хилядарки. Какъв жест!

Карл се взираше в рафтовете. Прииска му се да разкаже на Мортен и Йеспер за времената, когато е печелел две крони за час пръскане с тор, а сандвич с две филийки хляб е струвал крона и осемдесет йоре.

— Ще ми послужиш ли с няколко фигурки само за утре? Ако може, ще взема ето тези — Карл посочи семейство с куче.

Мортен го изгледа, сякаш бе казал най-абсурдното нещо на света.

— Да не си полудял? Това е номер 3965 от 2000 година. Имам целия комплект с къща, балкон и така нататък.

Посочи най-горния рафт. Къщата лъсна пред очите на Карл в целия си пластмасов блясък.

— А с кои други би ми услужил? Трябват ми само за утре вечер.

По лицето на Мортен се изписа възмущение, все едно Карл бе поискал да го срита по топките.

---

[1] No way. (англ.) — Няма начин. — Бел.прев. ↑

2007 година

Задаваше се доста натоварен петък. Преди обяд Асад имаше час за разговор в бившата Имигрантска дирекция, настояща Агенция за чужденците — една и съща служба, разграничаваща нашественици от датчани, но прекръстена така заради изискванията на политическата коректност. Карл пък си беше набелязал задачи от най-различно естество.

Предната вечер бе отмъкнал тайно миниатюрното семейство фигурки от скъпоценната колекция на Мортен, докато той работеше във видеотеката, и сега, докато пътуваше през пустите местности в Северна Зеландия, фигурките го гледаха студено и укоризнено от съседната седалка.

Къщата в Скевинге, където Денис Кнюсен бил намерен мъртъв, задушил се в собственото си повръщано, далеч не можеше да зарадва окоето с недоизкусурения си работнически вид, характерен впрочем за всички сгради в района, но съставът и издръжливостта на материалите, от които бяха направена олющените тераси, газобетонните стени и етернитовите покривни плоскости, хармонизираха отлично със замъглените прозорци в изпочупени рамки.

Карл очакваше да му отвори як строителен работник или женският му еквивалент, но остана изненадан. На вратата се появи жена в края на трийсетте с деликатно излъчване. Беше невъзможно да се прецени само по външния ѝ вид дали е секретарка в офиса на директор, или се подвизава като компаньонка в скъпи хотелски барове.

Покани Карл да влезе и в отговор на въпроса му къде са родителите ѝ обясни, че са починали.

Представи се като Камила и го въведе в дневна, отрупана с декоративни чинийки с коледни мотиви, пирамидални етажерки и плюшени килимчета.

— На каква възраст си отидоха родителите ви? — попита Карл, опитвайки се да не се вглежда много-много в прекалено старомодната

обстановка.

Жената се досети какво му минава през ума. Мебелите и декорацията в къщата датираха от съвсем друга епоха.

— Майка ми наследила този дом от нейната майка. Затова покъщнината е почти изцяло на баба ми.

По интонацията ѝ пролича, че обзавеждането в нейното жилище изглежда съвсем различно.

— Понеже наскоро се разведох, дойдох да ремонтирам къщата. Дано намеря подходящи работници. Истински късмет, че ме сварвате тук.

Карл взе една снимка в рамка от най-красивата мебел в стаята — писалище с орехов фурнир. На фотографията, правена преди поне десет години, семейството беше в пълен състав: Камила, Денис и родителите им. Бащата и майката сияеха като слънца пред гостите, наредили се да ги поздравят за двайсет и петата годишнина от сватбата им. На специален транспарант пишеше „Честита годишнина, Грете и Хенинг“. Камила носеше плътно прилепнали дънки, които не оставяха нищо на въображението, а Денис — черен кожен елек и бейзболна шапка с надпис „Castrol Oil“. От снимката струеше празнична атмосфера. Над камината Карл забеляза още няколко снимки. Разпита Камила кои са хората на фотографиите и от отговора ѝ заключи, че семейството е живеело сравнително уединено.

— Денис беше луд на тема високи скорости — каза Камила и заведе Карл в стаята на брат си.

Няколкото лава лампи^[1] и големите тонколони не изненадаха Карл, но му направи впечатление колко различна е тази стая от останалата къща. Тук мебелите бяха светли и си подхождаха. В нов гардероб висяха красиви дрехи на закачалки. По стените стояха десетки грамоти в рамки, а над тях, върху брезова библиотека, бяха наредени трофеите на Денис. Карл ги прецени на око. Вероятно надвишаваха сто. Невероятно!

— Денис печелеше всички състезания, в които участваше — отбеляза Камила. — С мотоциклет, със състезателни автомобили, с трактори... Беше природен талант. Биваше го за всичко, с което се захванеше. Можеше и да пише, и да смята. Нищо не беше в състояние да го затрудни. Сполетя го ужасна кончина. — Тя кимна, а очите ѝ се

премрежиха. — Смъртта му погуби родителите ни. Денис беше добър син и брат.

Карл я погледна съчувствено, но всъщност недоумяваше. Нима Камила говореше за същия този Денис Кнюсен, когото Лис бе описала на Асад?

— Радвам се, че сте се заели със случая, но ми се ще да бяхте го направили, докато майка и татко бяха още живи.

Карл се опитваше да отгатне какво се крие под обвивката ѝ.

— За кой случай говорите? — попита той. — За катастрофата ли?

— Да, за катастрофата и за смъртта на Денис, която настъпи почти веднага след това. Брат ми обичаше да си пийва, но никога не е вземал наркотици. Как ли не се опитахме да убедим полицаите, че е просто невъзможно. Та той работеше с младежи и ги предупреждаваше никога да не опитват забранени вещества. Никой обаче не ми повярва. Интересуваха ги само глобите му за превишена скорост и съдебното му минало. Бяха си извадили предварителни заключения и гадните хапчета екстази в спортния му сак само потвърдиха изводите им. — Тя присви презрително очи. — Изключено е Денис да е пил такива таблетки. Ненавиждаше подобни отрови. Това е причината да не е реагирал достатъчно бързо, докато е шофирал.

— Възможно е да се е подлъгал заради шанса да спечели лесни пари от продажбата на наркотици или да е искал да пробва как ще му се отразят. Само да знаехте с какви случаи съм се сблъсквал в полицейската си практика!

Бръчките около устата ѝ изведнъж се вкопаха дълбоко в кожата.

— Някой го е измамил, че му дава нещо друго, и Денис ги е изпил. Знаем кой. Още навремето казах на колегите ви.

— Така ли? — Карл извади бележника си. Хрътката в него надигна глава и размърда ноздри. Надушваше следа. Наостри уши. — Кой според вас е подвел брат ви?

Тя се приближи до едната стена, чийто тапет безспорно датираше от строежа на къщата в началото на трийсетте, и откачи снимка от пирон.

И Карл имаше подобна снимка. Горд от постижението на сина си, баща му я направи, когато спечели купата на състезанието по плуване в Брьондерслеу. На снимката Денис беше на не повече от

десет-дванайсет години, облечен в картингов екип и готов да се пръсне от гордост заради сребърния щит в ръката му.

— Ето този — Камила посочи рус младеж, сложил ръка върху рамото на Денис. — Наричаха го Атомос, не знам защо. Запознаха се на картинг. Денис обожаваше Атомос, а Атомос беше пълен кретен.

— Значи двамата са запазили приятелството от детските си години?

— Не съм съвсем сигурна. Когато Денис стана на седемнайсет, двамата се поотчуждиха един от друг, но през последните години бяха подновили срещите си и майка много се оплакваше.

— И защо смятате, че този Атомос има нещо общо със смъртта на брат ви?

Тя огледа снимката с тъжни очи.

— Атомос беше гаден тип, гнусен до дъното на душата си.

— Странен израз. Какво по-точно имате предвид?

— Дъската му хлопаше. Денис не беше съгласен с мен, но фактите са си факти.

— Защо брат ви е дружал с такъв човек?

— Защото Атомос винаги го окуражаваше да продължава да се състезава. Пък и беше няколко години по-голям и Денис гледаше на него като на по-старши.

— Брат ви е починал вследствие задушаване с повръщано. В организма му са открили пет таблетки и количество алкохол, възлизащо на 4,1 промила. Нямам представа колко е тежал, но при всички случаи е изпил много. Знаете ли защо е посегнал към чашката? Забелязахте ли да се чувства потиснат след злополуката?

Тя го изгледа печално.

— Според родителите ми инцидентът го съсипал психически. Денис беше невероятен зад волана. Дотогава не се беше забърквал в пътни произшествия. Пък и при катастрофата другият водач загина.

— По мои данни Денис е лежал два пъти в затвора за безотговорно шофиране. На ваше място бих се замислил, преди да го назова „невероятен“.

— Ха! — Камила го изгледа подигравателно. — Брат ми никога не е проявявал безотговорност на пътя. На пистата винаги пазеше дистанция от предните автомобили. Денис за нищо на света не би

поставил под угроза здравето и живота на другите участници в движението.

Карл беше чувал това обяснение хиляди пъти: моят брат/син/съпруг е невинен! Ех, колко по-малко престъпници щеше да има, ако роднините им притежаваха усета да предугаждат какво дреме в тях, вместо да ги оневиняват по силата на кръвната връзка.

— Струва ми се, че имате прекалено високо мнение за брат си. Не е ли леко наивно?

Тя хвана китките му и приближи лице до неговото. Бретонът ѝ погъделичка носа му.

— Ако си толкова мек в разследването, колкото и под кръста, по-добре си върви — просъска тя.

Постъпката ѝ беше изненадващо провокативна и емоционална. Значи определено не работеше като секретарка. Оставаше другото предположение за препитанието ѝ. Карл се отдръпна.

— Брат ми беше нормален човек, ясно ли ти е? — продължи тя. — Ако искаш да продължиш да се ровиш в тази история, съветвам те да вземеш предвид каквото ти казах.

Потупа го по слабините и се отдръпна. Претърпя шокираща метаморфоза. Отново се превърна в благата, надеждна и приветлива жена, която му бе отворила. Да си няма човек вземане-даване с компаньонки!

Карл смръщи вежди и пристъпи към нея.

— Следващия път, когато посегнеш към пакета ми, ще ти пробия силиконовите бомби с оправданието, че е било самоотбрана при опитите ти да ме удариш с един от гнусните трофеи на брат си. А докато чакаш лекаря в ареста в Хилерьо с белезници на ръцете, ще ти се ще да не си ме предизвиквала с глупавите си реплики. Ще продължаваме ли, или имаш още коментари за мъжкото ми достойнство?

Тя не се стресна. Дори не се усмихна.

— Казах само, че брат ми не е сторил нищо лошо. Трябва да ми повярваш.

Карл се отчая. Тази жена имаше желязна психика.

— Как да открия въпросния Атомос? — попита той и се отдръпна от хамелеона. — Не си ли спомняш нещо повече за него?

— Беше с пет години по-малък от мен. Да не мислиш, че ми е пукало как изглежда?

Карл се усмихна накриво. Интересите се променят с възрастта.

— И все пак: особени белези като родилни петна, цвят на косата, зъби? Кой друг в града го познаваше?

— Нямам представа. Беше израснал във възпитателно училище в Тисвилелайе. — Погледна встрани и се позамисли. — Мястото май се казваше „Гухаун“.

Тя му подаде снимката.

— Ако ми обещаеш да ми я върнеш, ще ти я дам да я покажеш на персонала в детския дом. Там може да намериш отговор на въпросите си.

Карл спря на едно огряно от слънцето кръстовище и се замисли. Имаше два варианта: или да отиде до Тисвилелайе и да разпита служителите в дома за хлапе с прякор Атомос, живяло там преди двайсет години, или да тръгне на юг към „Елю“ и да си поиграе с Уфе на „спомни си миналото“. А защо просто не отбие от шосето? Ще превключи мисълта си на режим автопилот и ще подремне няколко часа. Последното го изкушаваше най-много. Но го възпря ясното съзнание, че ако не върне навреме фигурките върху рафтовете на Мортен Холен, рискува да се сбогува с наемателя си, а покрай него и със значителна част от сигурните си доходи. Освободи ръчната спирачка и зави наляво в посока юг.

Пристигна в „Елю“ точно по време на закуската. Докато паркираше автомобила си, Карл усети аромата на мащерка и доматен сос във въздуха. Откри директора да се храни сам на продълговата маса от тиково дърво на терасата пред кабинета си. Както и при последния им разговор, директорът възпяваше самата непорочност. С шапка за слънце на главата и платнена салфетка, затъкната под яката му, той внимателно набождаше на вилицата си парченце от лазанята в чинията пред него и го поднасяше чинно към устата си. От цялото му поведение лъхаше желанието да покаже, че не е от хората, които живеят заради светски съблазни. Разбира се, същото важеше и за административните работници и медицинските сестри, седнали на

десетина метра по-далече с препълнени чинии и неспирно бърбещи уста.

С появата на Карл иззад ъгъла всички мигом млъкнаха. Ясно се чу как нетърпеливи птици пърхат из храстите в очакване на пролетта, а от столовата долетя потракване на чинии.

— Добър апетит! — пожела Карл и седна на масата на директора, без да изчака покана. — Дойдох да ви попитам дали сте осведомен, че Карен Мортенсен, социална служителка в Стеунс, малко преди смъртта на Мереди Люнгор е станала свидетел как Уфе Люнгор несъзнателно пресъздава ситуацията на катастрофата, причинила му тежка мозъчна травма?

Директорът кимна бавно и поднесе нова хапка към устата си. Карл погледна чинията му. Явно, докато не се нахрани, едноличният владетел на „Елю“ нямаше да благоволи да обърне внимание на представителя на простолюдието.

— Тази информация фигурира ли в медицинския картон на Уфе? — продължи с въпросите Карл.

Директорът отново кимна мълчаливо и продължи да дъвче методично и без да бърза.

— Регистрирали ли сте подобен епизод след тази случка?

Директорът сви рамене.

— Да или не?

Онзи поклати глава.

— За целите на разследването искам да остана насаме с Уфе за десет-петнайсет минути. Ще ми разрешите ли?

Мълчание. Директорът сдъвка и последната си хапка, избърса устата си със салфетката и облиза зъбите си с език. Отпи от чашата вода пред себе си и най-последно вдигна глава.

— Не — отговори той. — Няма да ви позволя да оставате насаме с Уфе.

— А мога ли да попитам защо?

Директорът го изгледа пренебрежително.

— Вашата професия не е ли прекалено далечна от нашата? — И без да изчака отговор, продължи: — Не можем да рискуваме вашата намеса да компрометира напредъка в лечението на Уфе. Това е положението.

— Нима състоянието му се подобрява? Не знаех.

Над масата падна сянка и Карл вдигна очи. Старшата сестра се бе приближила. Кимна му дружелюбно. Още миналия път беше спечелила доверието му с по-човешкото си отношение към пациентите, отколкото директорът. Тя погледна властно началника си.

— Аз поемам отгук. С Уфе и без това се каним да излизаме на разходката. Моля последвайте ме, господин Мьорк.

Карл за пръв път вървеше рамо до рамо с Уфе Люнгор. Уфе — висок, с дълги, кокалести крайници — имаше стойка, ясно показваща, че прекарва голяма част от времето си седнал или прегърбен над масата. Сестрата го водеше за ръка, но това явно изобщо не му правеше впечатление. Стигнаха до шубраците пред фиорда, Уфе пусна сестрата и седна в тревата.

— Уфе много обича да наблюдава кормораните. Нали, Уфе? — обърна се към него тя и посочи колонията от птици върху скупчените нагъсто полумъртви дървета, обвити със слой от птичи изпражнения.

— Искам да покажа нещо на Уфе — подхвана Карл.

Извади от найлонов плик четири фигурки на хора и кола. Сестрата го наблюдаваше зорко. Още в началото Карл забеляза, че е проницателна жена, но се надяваше да е по-склонна към компромиси, отколкото се оказа. Тя посочи към служебната си значка, явно за да придаде по-голяма тежест на думите си:

— Знам за случката, описана от Карен Мортенсен. Не смятам, че е добра идея да я повтаряме.

— Защо?

— Искате да възпроизведете обстоятелствата около злополуката, докато Уфе гледа, нали? Надявате се така да пробудите някакви спомени.

— Да.

— Така си и мислех — кимна тя. — Честно казано, доста съм разколебана.

Понечи да се изправи, но видимо се двоумеше как да постъпи.

Карл предпазливо сложи ръка върху рамото на Уфе и приклепна до него. Искрящите вълни сияеха в блажено отнесените очи на младежа. Карл го разбираше отлично. Кой не би искал да се потопи в прекрасния мартенски ден — ясен и син като никога?

Сложи колата върху тревата пред Уфе и подреди фигурките една по една на седалките: бащата и майката — отпред, двете деца — отзад.

Старшата сестра следеше всяко негово движение. Ако този път се провалеше, Карл беше готов да се върне друг ден и да повтори експеримента. Днес искаше поне да убеди сестрата, че няма никакво намерение да злоупотребява с доверието ѝ и я възприема като съюзник.

— Бррр — избръмча той и раздвижи колата напред-назад пред Уфе.

Миниатюрното превозно средство смути няколко пчели, увлечени в цветен танц.

Карл се усмихна на Уфе и изправи стръкчетата трева, смачкани от гумите на колата. Явно това будеше любопитството на момчето — как тревата отново се повдига.

— Качваме се в колата с Мереди, татко и мама, Уфе. Я погледни! Всички се качиха. Ето, тръгваме през гората. Виж колко е красиво.

Карл погледна облечената в бяла престилка жена.

Изглеждаше напрегната, а бръчките от двете страни на устните ѝ изразяваха силен скептицизъм. В никакъв случай не биваше да прекалява. Повиши ли глас, докато пресъздава обстановката, сестрата ще се стресне и ще отведе Уфе. Всъщност тя бе много по-погълната от разказа на Карл, отколкото Уфе. Слънцето блестеше в очите му и той явно изобщо не се вълнуваше от случващото се с фигурките пред него.

— Внимавай, тате! — предупреди Карл с тънък женски глас. — Хлъзгаво е, гумите може да поднесат. — Той раздруса леко колата. — Насреща се задава кола. И тя се движи несигурно. О, не! Ще се блъснем!

Карл изимитира свистене на спирачки и удара на метал в метал. Уфе вдигна очи към представлението. Карл преобърна колата и фигурките се изсипаха върху земята.

— Внимавай, Мереди! Внимавай, Уфе! — извика той с престолено тънък глас, а старшата сестра се наведе над него и сложи ръка върху рамото му.

— Не смятам... — подзе тя и поклати глава.

Карл очакваше сестрата да грабне Уфе за ръка и мигом да го отведе.

— Тряс! — Той остави колата да се претърколи по тревата, но Уфе не реагира. — В момента не е особено адекватен — успокои я

Карл и ѝ даде знак, че представлението върви към края си. — Ще позволите ли да му покажа една снимка? После ще ви оставя на мира.

— Снимка ли? — повтори въпросително тя, докато Карл вадеше фотографиите от найлоновия джоб.

Отдели настрана снимките, които бе получил от сестрата на Денис Кнюсен, и вдигна брошурата с образа на Даниел Хеле пред лицето на Уфе. Успя да събуди любопитството му. Като маймуна в клетка, съзряла най-после нещо интересно сред хилядите изкривени лица, Уфе прикова поглед в снимката.

— Познаваш ли го, Уфе? — попита Карл, докато наблюдаваше внимателно реакцията му.

Не биваше да пропуска и най-дребния тик, който би му подсказал нещо. Ако изобщо съществуваше начин да се добере до приспаното съзнание на момчето, Карл беше решен да го използва.

— Идвал ли е у вас в Маулебю, Уфе? Той ли донесе онова писмо на теб и Хеле? Помниш ли го? — Карл посочи кристалните очи и русата коса на Даниел. — Той ли беше?

Безизразният поглед на Уфе се стрелна безцелно в нищото и после се насочи към снимките върху тревата пред него. Карл забеляза как зениците на Уфе изведнъж се свиха, а устните му се разтвориха. Изглеждаше разтърсен. Реакцията беше толкова красноречива, все едно някой бе изпуснал крик върху пръстите на краката му.

— А този мъж, Уфе? — попита Карл и тикна снимката от сребърната сватба на родителите на Денис Кнюсен пред лицето на Уфе. — Познаваш ли го?

Старшата сестра се изправи, но на Карл му беше все едно. Интересуваха го само зениците на младежа. Карл държеше ключа. Оставаше да разбере къде пасва.

Уфе вдигна глава. Отново се успокои, а очите му се премрежиха.

— Предлагам да спрете дотук — помоли сестрата, докато закрилнически обгръщаше раменете на Уфе.

Ако разполагаше с още дващестина секунди и бяха сами, Карл вероятно щеше да открие отговора на загадката.

— Забелязахте ли как реагира? — обърна се той към старшата сестра.

Тя поклати глава. Пуст късмет!

Карл остави снимката върху земята до другите фотографии от Скевинге.

В този миг по тялото на Уфе премина тръпка. Гръдният му кош хлътна, дясната му ръка потрепери и той я вдигна пред себе си.

Сестрата се опита да го успокои, но той изобщо не ѝ обърна внимание. Започна да диша повърхностно, на пресекулки. И сестрата, и Карл го забелязаха и тя започна да упреква инспектора, че е предизвикал това състояние. Но в този миг Уфе и Карл сякаш останаха сами. Уфе — затворен в света си, но готов да проникне в света на Карл. Очите му се разшириха. Отвори се като обектив на стар фотоапарат и погълнаха жадно всичко наоколо си.

Той погледна надолу. Карл следеше поведението му. Уфе осъзнаваше напълно какво се случва около него.

— Значи, познаваш този мъж, така ли? — попита пак Карл и вдигна снимката на Денис Кнюсен пред лицето му, но Уфе я бутна настрани като капризно дете и от гърлото му се изтръгнаха звуци, които напомняха не хленч, а опитите на астматик да си поеме въздух. Постепенно започна да хрипти и сестрата извика на Карл да си върви.

Карл продължаваше да наблюдава накъде гледа Уфе. Този път всяко съмнение изчезна. Уфе се взираше право в снимка — но не в тази от сребърната сватба, а в снимката, на която иззад рамото на Денис надничаше приятелят му Атомос.

— Така ли изглеждаше? — попита Карл и посочи невръстния Денис в екип за картинг.

Уфе обаче гледаше не Денис, а Атомос. За пръв път през живота си Карл виждаше човек да се взира така — като хипнотизиран. Сякаш образът на младежа от снимката се бе загнездил дълбоко-дълбоко в съзнанието на Уфе, сякаш очите му от снимката хем го изгаряха със силата на огън, хем го връщаха към живота.

После той започна да креци. Стресната от истеричния му пристъп, сестрата бутна Карл и притегли Уфе към себе си. Той крещеше толкова неистово, че от сградите на „Елю“ се завтекоха лекари и сестри, а подплашените корморани отлетяха надалече.

---

[1] Лава лампата е вид декоративна лампа, в чиято вътрешност „плуват“ петна от оцветен восък, които наподобяват течаща лава. — Бел.прев. ↑

2005-2006 година

Отне ѝ три дни да извади зъба. Три кошмарни денонощия в ада. Защото всеки път, когато стягаше туптящото чудовище в клещите, ударните вълни на възпалението изсмукваха всичките ѝ сили и тя се напрягаше до краен предел, докато превъзмогне изтощението си. А осмелеше ли се да разклати зъба, организмът ѝ сякаш изключваше. Спираше и изчакваше няколко секунди. През това време сърцето ѝ блъскаше лудешки, изтръпвайки при мисълта за следващото разклащане. И така до безкрай.

На няколко пъти Мерее се опита да стисне по-здрово, но куража и смелостта ѝ изневеряваха, щом ръждивият метал щракваше около зъба. По някое време все пак успя да го разклати дотолкова, че гнойта да бликне от раната. Силата, която заплашваше да разкъса зъба отвътре, изведнъж отслабна и тя избухна в сълзи на благодарност.

Знаеше, че я наблюдават. Онзи, когото наричаха Ласе, още го нямаше, а копчето на уредбата още стоеше натиснато и тя чуваше какво става в тяхната кабина. Те не говореха, ала тя долавяше движенията и дишането им. Колкото повече я болеше, толкова по-дълбоко започваха да дишат, все едно страданието ѝ ги възбуждаше сексуално. Омразата ѝ се разгоря с още по-голяма сила. Извади ли зъба, ще намери начин да им отмъсти. Но засега трябва да се съсредоточи върху непосредствената си задача.

Отново захвана зъба между щипците на клещите с отвратителен вкус и го разклати, решена да доведе начинанието до край. Зъбът ѝ бе причинил достатъчно страдания. Време беше да се отърве от него веднъж завинаги.

Успя да го извади през нощта, докато беше сама. От часове не бе чувала никакви признаци на живот. От гърлото ѝ се изтръгна смях на дълбоко облекчение и отекна свободно из помещението. Смехът беше неин и само неин. Вкусът на гной ѝ подежда освежаващо, а кръвта, бликаща обилно от раната, сякаш я милваше.

На всеки двадесет секунди плюеше в шепата си и размазваше кръвта по двата огледални прозореца. Когато кръвта спря да тече, Мереде бе свършила каквото си бе наумила. Празно остана само петно с размери двадесет на двадесет сантиметра върху десния илюминатор. Вече нямаше да имат удоволствието да я гледат, когато си пожелаят. Най-после тя щеше да определя кога да попада в полезрението им.

На следващата сутрин с пристигането на кофата с храна се чуха бурни ругатни:

— Малката уличница е освирила прозорците! Виж! Проклетницата ги е намазала с лайна! — ядосваше се женският глас.

Мъжът възрази, че това най-вероятно не са изпражнения, а кръв.

— Така ли ни се отблагодаряваш, задето ти изпратихме клещи? — просъска жената. — Като размазваш шибаната си кръв по прозорците? Щом си такава неблагоприятница, ще си платиш. Ще изгасим светлината и тогава ще те видим какво ще правиш, никаквице. Дано се сетиш да почистиш тази свинщина. Докато не го направиш, няма да видиш храна!

Мереде чу, че шлюзът се кани отново да погълне кофата, озова се там с един скок и пъхна клещите, за да спре подвижната лента. Няма да им позволи да я лишат от последната ѝ дажба. Миг преди хидравличният механизъм да се задейства и люкът на шлюза да се затвори със съскане, Мереде успя да издърпа кофата.

— Този път номерът ти мина, но мисли му какво ще правиш утре! — провикна се жената. Яростта в гласа ѝ действаше успокояващо на Мереде. — Ще ти давам развалена храна, докато не изчистиш прозорците, разбра ли?

После луминесцентните лампи в клетката изгаснаха. Мереде поседя, вторачена в мътната синкава дрезгавина, идваща от прозорците. Само през чистото квадратче се процеждаше малко повече светлина. Забеляза опитите на жената зад илюминаторите да се добере до него, но тя съвсем предвидливо го бе оставила доста нависоко. Мереде отдавна не бе изпитвала толкова силно чувство на вътрешно тържество. Знаеше, че няма да продължи дълго, но от доста време тези моменти се бяха превърнали в единствен смисъл на съществуването ѝ.

Тези моменти и представата за отмъщение, мечтите за живот на свобода и за Уфе.

Същата нощ Мереди запали фенера за последен път. Приблужи се до малкото чисто петно на прозореца и насочи лъча към устата си. Дупката, останала във венеца, зееше огромна, но не изглеждаше толкова зле. Докосна я с върха на езика си. Тъканта започваше да заздравява.

След няколко минути светлината отслабна. Мереди застана на колене и се опита да разучи затворния механизъм на люка. Беше го оглеждала хиляди пъти, но се боеше, че след като батерията на фенера се изтощи, повече няма да ѝ се удаде такава възможност. Мъчителите ѝ едва ли щяха да пуснат повече луминесцентните лампи. Отново опипа изпъкналата повърхност на люка: явно беше конусовиден, за съвсем плътно затваряне. Долната част, всъщност клапан, не надвишаваше седемдесет и пет сантиметра. Мереди не можа да напипа мястото на сглобката с горната част. Метална втулка, заварена към долната част, играеше ролята на ограничител, та люкът да не се отваря докрай, когато ѝ изпращат храна. Мереди оглеждаше щателно всички подробности по механизма, докато светлината ставаше все по-слаба.

После, в тъмното, тя поседя, размишлявайки какво би могла да направи. Държеше да контролира основно три неща. Първо, каква част от нея виждат похитителите ѝ. Това го бе постигнала. Преди много, много време, още през първите дни от пленничеството си, опипа внимателно и методично всички повърхности и стени в търсене на предмет, наподобяващ камера за наблюдение. Не откри нищо подозрително. Чудовищата, които я държаха в тази клетка, явно разчитаха единствено на огледалните стъкла. Голяма грешка! Ето че Мереди бе намерила начин да се измъкне от погледите им.

Следващата ѝ грижа беше да не рухва психически. В продължение на дни и нощи се бе чувствала напълно изгубена. Седмици наред мислите ѝ се въртяха в омагьосан кръг, но и за миг не ѝ хрумваше да се поддаде на отчаянието. Досещаше се докъде ще доведе унието и се насилваше да мисли за хора, понесли много повече от нея; за изгнаници, прекарвали десетилетия в изолация. Световната история и литература предлагаха не един пример. Папийон^[1], граф Монте Кристо... Щом те са оцелели, ще оцелее и тя. С неимоверни усилия успяваше да насочи мислите си към книги, филми и към най-скъпите си спомени. Това ѝ помогна да излезе от дупката.

Защото тя, Мереди Люнгор, искаше да остане вярна на себе си до деня, когато ще си отиде от този свят. И възнамеряваше да спази това обещание.

А когато този ден настъпи, Мереди държеше сама да определи как ще умре. Ето това беше третата ѝ основна цел. Жената отвън неведнъж бе споменала, че решенията взема Ласе, но при възникване на непредвидени обстоятелства свирепата вълчица нямаше да се поколебае да вземе нещата в свои ръце. Омразата я заслепяваше. Мереди не се съмняваше, че в прилив на гняв злобната ѝ похитителка ще отвори шлюза и ще изравни налягането. И това вероятно предстоеше съвсем скоро.

През близо четиригодишното пленничество на Мереди времето бе оставило отпечатъка си и върху мъчителката ѝ. Очите ѝ сякаш хлътнаха в черепа, гласът ѝ се промени. При тези обстоятелства Мереди се затрудняваше да прецени възрастта ѝ, но ѝ се струваше достатъчно стара да не се бои от нищо. А това я правеше опасна.

От друга страна, тя и мъжът явно не владееха добре апаратурата. Не успяха да поправят дори копчето на интеркома. Мереди се надяваше да не знаят как по друг начин да изравнят налягането в камерата освен чрез шлюза. Следователно, успее ли да блокира люка и да им попречи да го отворят, освен ако самата тя не пожелае, ще се сдобие с достатъчно време да се самоубие. За целта ще използва клещите. Ще среже сънната си артерия, преди те да отворят шлюза. Мереди не беше запозната с реакцията на организма при внезапно падане на налягането, но от предупреждението на жената, че вътрешностите ѝ ще се пръснат, я побиваха тръпки. Едва ли имаше поужасна смърт. Затова Мереди искаше сама да определи кога и как да издъхне. Дори мистериозният Ласе да се появеше, тя не си правеше никакви илюзии, че я чака спасение или сигурност. Шлюзът едва ли бе единственият начин за изравняване на налягането в камерата. Най-малкото можеха да използват вентилационната система. Нямаше представа с каква цел е била създадена тази камера, но виждаше колко средства са били хвърлени за оборудването ѝ. Затова предполагаше, че са държали вътре нещо скъпо и важно. Следователно съществуваше сериозна система за защита при авария. Под осветителните тела на тавана бе забелязала малки метални дюзи, не по-дълги от пет сантиметра, но вероятно достатъчни да се промени налягането вътре.

Изглежда, през тях ѝ пускаха чист въздух. Едно обаче беше сигурно: ако Ласе искаше да я нарани, то разполагаше със знания кои точно инсталации да задейства.

На първо време Мереде реши да се съсредоточи върху непосредствените заплахи. Разви капачето на фенера, извади батериите и със задоволство установи, че е изработен от метал с голяма якост. От долния ръб на шлюза до пода имаше само няколко сантиметра. Значи, ако успее да направи дупка пред ограничителната втулка, която пречи на люка да се отваря докрай, и застополи фенера в дупката, той няма да позволи на люка да се отваря.

Стисна фенера в ръка. Това своеобразно оръжие ѝ вдъхваше усещането, че може да контролира живота си. Неописуема сладост! Така се почувства първия път, когато изпи противозачатъчна таблетка и когато на своя глава напусна приемното семейство, влачейки Уфе за ръка.

Роненето на бетона се оказа много, много по-трудно, отколкото очакваше. През първите дни разполагаше с храна и вода и работеше по-бързо, но когато изяде всичко, силите я напуснаха. И без това се чувстваше изтощена. През следващите няколко дни ѝ изпращаха храна, напълно негодна за ядене. Наистина ѝ отмъстиха. Смрадта не ѝ позволяваше дори да се доближи до кофата. Вонеше на мърша. Всяка нощ в продължение на пет-шест часа човъркаше с помощта на фенера бетона под шлюза и това я изцеждаше. Не можеше да си позволи да бъде небрежна. Трябваше да изкопае дупка, но дупка, не прекалено широка, та да забие в нея фенера, без той да се клати. Същевременно фенерът ѝ служеше и като сечиво и Мереде го въртеше ли, въртеше, за да дълбае, а после остъргваше внимателно бетона.

На петия ден беше изкопала дупка с дълбочина едва два сантиметра, а стомашната киселина изгаряше вътрешностите ѝ.

Всеки ден по едно и също време вещицата зад стъклото повтаряше условието си: ако Мереде не почисти прозорците, няма да включат повече осветлението в барокамерата и през шлюза няма да ѝ изпращат храна, годна за ядене. Мъжът се опита да посредничи, но старицата не омекна.

И ето че мъчителите на Мереде за пореден път повториха исканията си. Тъмнината не я плашеше, но червата ѝ крещяха за храна. Не се ли храни, ще се разболее, а Мереде определено не искаше да се

разболява. Тя вдигна очи към червеникавата светлинка, проблясваща през квадратчето, останало ненамазано с кръв.

— Нямам с какво да избърша стъклата, щом е толкова важно за вас! — извика накрая Мереде.

— Използвай ръцете и пикнята си! Като изчистиш, ще ти пуснем осветлението и ще ти изпратим храна — извика в отговор старицата.

— Искам и ново яке.

В този момент жената започна да се смее с противния си смях, който пронизваше Мереде до мозъка на костите. Затворничката отвърна със смях, докато дробовете ѝ се изпразниха, и замлъкна.

— Няма да го направя! — заяви тя, но го направи.

Не ѝ отне много време, ала се почувства като след дългогодишно унижение.

Макар от време на време отново да заставаха зад прозорците, не виждаха с какво се занимава. Седнала плътно до вратата, на пода между прозорците, Мереде попадеше в мъртва точка от полезрението им. Появиха ли се нощем, веднага щяха да чуят подозрително стържене, но те не идваха нощем. В това се състоеше предимството на железния график, към който се придържаха похитителите ѝ: Мереде знаеше, че през нощта разполага с уединение.

След като успя да изчопли четири сантиметра бетон, се случи нещо, което внесе радикална промяна в съществуването ѝ. Седеше под премигващите луминесцентни лампи в очакване на храната и изчисли, че приближава рожденият ден на Уфе. Със сигурност, откакто бе попаднала в тази килия, бяха влезли в месец май за пети път. Май 2006. И така, тя седеше до гърнето, чистеше си зъбите, мислеше за Уфе и си представяше как слънцето отвън искри върху лазурното небе.

— Честит рожден ден — изпя тя с дрезгав глас и пред очите ѝ се появи радостното лице на брат ѝ.

Мереде се насилваше да вярва, че където и да е в момента, Уфе се чувства добре. Да, Уфе е здрав и щастлив.

— Това копче заседна и тя чува какво си говорим, Ласе — прозвуча неочаквано гласът на старицата.

Небето и слънцето изчезнаха мигновено и сърцето на Мереде се разблъска. За пръв път чуваше старицата да се обръща към мъжа, когото наричаха Ласе.

— Откога? — попита глух глас, от който дъхът на Мереде секна.

— Откакто замина последния път. Тоест, от четири-пет месеца.

— Споменавали ли сте нещо, което не бива да чува?

— Не, разбира се.

За миг настъпи мълчание.

— Съвсем скоро това ще изгуби значение. Говорете спокойно, нека слуша. Поне докато не реша друго.

Първото изречение я удари като с брадва. „Съвсем скоро това ще изгуби значение.“ Как така ще изгуби значение? Какво намеква Ласе? Какво предстои?

— Докато те нямаше, тя се държеше като кучка. Престана да се храни, а веднъж дори блокира люка. После намаза прозорците с кръвта си, за да ни попречи да я виждаме.

— Брат ми каза, че тогава я е болял зъб. Как ми се иска да бях присъствал! — отбеляза Ласе.

Старицата се засмя със сухия си смях. Двамата знаеха, че Мерее чува всичко това. Как се стигна дотук? Какво им бе сторила, та я наказваха така?

— Какво съм ви направила, чудовища такива? — извика тя с цяло гърло и се изправи. — Изключете осветлението в камерата, за да ви видя! Заслужавам поне да ви гледам в очите, докато ми говорите!

— Мечтай си, момиче — засмя се злобно старицата.

— Искаш да изгася, така ли? — изсмя се и Ласе. — Защо пък не? Моментът ми се струва подходящ да започваме. Е, предстоят ни доста интересни дни.

Ужасяващи думи. Старицата се опита да се възпротиви, но мъжът я поряза с няколко груби забележки. Изведнъж лампите над Мерее изгаснаха.

Кръвта затуптя в ушите ѝ, докато тя се мъчеше да привикне към слабата светлина, която се процеждаше от помещението зад стъклата. Първоначално фигурите на чудовищата наподобяваха сенки, но постепенно размазаните образи придобиха по-ясни очертания. Жената стоеше до долния край на единия илюминатор, мъжът се извисяваше доста над нея. „Той трябва да е Ласе“ — предположи Мерее. Мъжът бавно пристъпи напред. Смътният му силует се избистри. Широкоплещест, с яко телосложение. Не като другия — слаб и висок.

Прииска ѝ се да ги прокълне и да призове човечността им. Беше готова на всичко, за да узнае поради каква причина я държат затворена.

Най-после началникът се бе явил. Мерее го виждаше за пръв път и това я развълнува. Единствено от него зависеше дали ще разбере нещо повече, затова възнамеряваше да му поиска обяснение. Ала когато той пристъпи още крачка напред и тя го видя, думите заседнаха в гърлото ѝ.

Взираше се шокирана в устните му, разтеглили се в крива усмивка. Белите му зъби бавно се оголиха, всичко стана едно цяло и по тялото ѝ премина ток.

Вече знаеше кой е Ласе.

---

[1] Папийон — герой от едноименния автобиографичен роман на френския писател Анри Шариер — осъден несправедливо на каторга, правил многократни опити за бягство. — Бел.прев. ↑

2007 година

На ливадата до „Елю“ Карл се извини на медицинската сестра заради инцидента с Уфе, бързо напъха снимките и фигурките в найлоновия джоб и с големи крачки тръгна към паркинга, докато виковете на момчето отекваха зад гърба му. Чак след като запали колата, забеляза, че група санитарии и сестри тичат хаотично по склона. Едва ли щяха да го допуснат да разследва повече на територията на „Елю“. И съвсем разбираемо.

Бурната реакция на Уфе му показва, че братът на Мереди Люнгор по един или друг начин осъзнава какво се случва около него. Той се бе вгледал в очите на Атомос от снимката и това несъмнено го беше разтърсило. Карл бе постигнал сериозен напредък.

Отби в един страничен път и въведе „Гухаун“ в служебния компютър в колата. Номерът се появи веднага. Карл го набра. Дежурната никак не се изненада, че звънят от полицията. Явно бяха свикнали органите на реда да се обръщат често-често към тях и Карл прецени, че може да пристъпи направо към въпроса:

— Не се притеснявайте. В момента никой от живеещите в „Гухаун“ не е сторил нищо лошо. Обаждам се във връзка с момче, живяло при вас в началото на осемдесетте. Не знам името му. Бил е известен с прозвището Атомос. Да ви звучи познато?

— В началото на осемдесетте? — повтори дежурната. — По онова време не съм работила тук, но разполагаме с картотека на всички обитатели на дома. Съмнявам се обаче в папките да фигурира подобен прякор. Няма ли начин да разберете истинското му име?

— Уви, не. — Карл плъзна поглед над околните ниви, от които се носеше остра миризма на тор. — Някой ваш колега да е работел в дома по онова време?

— Труден въпрос... Служителите ни не са толкова възрастни, но... имаме един пенсиониран колега, Юн. Няколко пъти седмично

идва тук. Момчетата му липсват, пък и те непрекъснато питат за него. Юн е работел тук през осемдесетте, сигурна съм.

— Случайно да е споменал, че днес ще се отбие в „Гухаун“?

— Юн? Не, в момента е на почивка. Канарските острови за 1295 крони: как да устоиш на такава оферта, както обича да казва самият той. Прибира се в понеделник и ще се опитам да го изкуша пак да ни посети. Идва предимно за да зарадва децата. Те го харесват. Обадете се в понеделник и пак ще говорим.

— Ще ми дадете ли домашния му номер?

— За съжаление не мога. Политиката на възпитателното училище ни забранява да разпространяваме личните номера на служителите ни. Винаги съществува опасност да попаднат в неподходящи ръце.

— Не се ли представих? Казвам се Карл Мьорк и се обаждам в качеството си на криминален инспектор.

Тя се засмя.

— Щом сте криминален инспектор, значи няма да се затрудните сам да се сдобие с номера му. Предлагам ви обаче да изчакате до понеделник и тогава пак да се свържете с нас. Как ви се струва?

Карл се облегна на седалката и си погледна часовника. Минаваше един. Ще има достатъчно време да се отбие в кабинета и да провери мобилния телефон на Мереди Люнгор, ако батерията изобщо функционира след пет години. Иначе щеше да се наложи да купят нова.

Над полята отвъд склоновете към небето с пронизителни кръсъци се издигаха чайки. По пътя се чу бръмчене на двигател. Вдигна се облак прах и се показа горната част на шофьорска кабина. Оказа се трактор — масивен „Ландини“ със синя кабина. Спокойно се тътреше през нивата. Ако си израснал с тор по дървените обуца, подобна гледка ти е позната. „И тук е дошло време за наторяване“ — помисли си Карл, запали колата и тъкмо да потегли, смрадта го лъхна и се просмука в климатичната система.

В същия миг той забеляза селянина зад плексигласовия прозорец. Мъжът, с каскет на главата, изглеждаше изцяло съсредоточен върху заниманието си и решен да изкара добра реколта. Имаше червендалесто лице и лесничейска риза на традиционните черни и червени квадрати.

„По дяволите!“ Карл изведнъж се сети, че бе забравил да се обади на колегите си от Сорьо и да им съобщи коя от четирите кариани ризи най-много му прилича на ризата на стрелеца от Амар. Въздъхна. Защо изобщо го забъркваха в тази история? Очакваше пак да го повикат, за да посочи ризата. Набра номера и се свърза с дежурния. Той веднага го прехвърли към началника на разследването — детектив Йоренсен.

— Обажда се Карл Мьорк от Копенхаген. Готов съм да потвърдя, че една от четирите ризи, които ми показахте, е същата като ризата на един от стрелците в Амар.

Йоренсен не реагира. Защо поне не се прокашля, та Карл да разбере, че не е пукнал?

— Хммм — прочисти гърлото си Карл с надеждата това да подейства заразително на събеседника му, но онзи продължи да мълчи. Вероятно Йоренсен държеше ръката си над мембраната на слушалката.

— През последните няколко нощи стрелбата ми се присъни и си припомних още подробности от инцидента — продължи Карл — Спомних си и ризата. Някои неща се избистриха в съзнанието ми.

— Аха — отвърна Йоренсен след поредното отекващо мълчание.

Карл очакваше поне минимална проява на радост.

— Не искаш ли поне да разбереш къде върху масата се намираще ризата, която видях в Амар?

— Спомняш си поредността на ризите върху масата?

— Щом си спомням ризата, след като ме раниха с куршум в главата и ме затисна сто и петдесет килограмовото тяло на един от най-добрите ми приятели, докато върху лицето ми се изля литър и половина от неговата кръв и от кръвта на другия ми най-добър приятел, защо да не си спомня подредбата на шибаните ризи четири дни, след като ми ги показахте?

— Не ми се струва съвсем нормално.

Карл преброи наум до десет. Да, на Главната улица в Сорьо сигурно това не е нормално. Вероятно по същата причина самият той се бе озовал в отдел с двайсет пъти повече убийства от Йоренсен.

— Бива ме и в игрите за услужлива памет — отбеляза в своя защита Карл.

Настъпи мълчание — Йоренсен явно се нуждаеше от време да осмисли думите му.

— Наистина ли? В такъв случай съм любопитен да разбера коя е ризата — гласеше заключението му.

„Какъв селяндур!“

— Най-вляво — отвърна Карл. — По-точно онази, която стоеше най-близо до прозореца.

— Добре. Така каза и свидетелят.

— Радвам се. Е, няма друго. Ще ти изпратя имейл, за да го имаш черно на бяло.

Тракторът се беше приближил. Урината и изпражненията, които маркучите бълваха върху пръстта, бяха радост за окото на Карл.

Той вдигна прозореца на колата с намерението да прекрати разговора.

— Секунда — спря го Йоренсен. — Имаме заподозрян. Между нас казано, почти сто процента сигурни сме, че сме заловили един от извършителите. Кога ще дойдеш на очна ставка? Утре?

— На очна ставка ли? Не мога.

— Как така не можеш?

— Утре е събота — почивният ми ден. След като се наспя, ще стана, ще си направя кафе и пак ще си легна. Такива занимания понякога се повтарят и отнемат целия ден. Никога не се знае. Освен това така и не видях лицата на извършителите в Амар. Повторих го десетки пъти, ако си чел докладите. И понеже лицето на стрелеца с карираната риза не ми се е явявало насън, бъди сигурен, че не съм го виждал повече. Затова няма да дойда. Урежда ли те, Йоренсен?

Отново настъпи познатото мълчание. Божичко! Разговорът с Йоренсен изнервяше Карл повече от протяжните до повръщане изявления на политиците, които мънкат след всяка втора дума.

— Дай си сметка дали този вариант урежда по-скоро теб — отвърна най-после Йоренсен. — Все пак негодникът е осакатил единия ти приятел и е убил другия. Претърсихме жилището на заподозрения и откритите улики доказват връзката между престрелките в Амар и в Сорьо.

— Чудесно, Йоренсен. Успех. Ще следя случая във вестниците.

— Знаеш, че ще се наложи да свидетелстваш, когато дадат ход на делото, нали? Именно показанията ти за ризата са разковничето към разплитането на случая.

— Знам, знам. Успех.

Карл затвори. Усещаше неразположение в гръдната област, доста по-силно отпреди. Вероятно неприятната миризма, нахлула в купето, затрудняваше дишането му, но можеше и да има друга, по-сериозна причина.

Карл изчака около минута пристъпът да отмине. После отговори на поздрава на фермера от плексигласовата крепост и запали колата. Потегли и след петстотин метра намали, отвори прозореца и жадно вдиша. Хвана се за гърдите и преви гръб, за да облекчи напрежението в сърдечната област. Мъчеше се да поеме възможно повече кислород в дробовете си. Беше присъствал на подобни панически пристъпи у други хора, но мисълта паника да завладее неговия организъм, му се струваше сюрреалистична. Отвори вратата на колата, направи фуния с шепи пред устата си, за да смекчи хипервентилацията, и бутна още вратата.

— Проклятие! — извика Карл и превит о две слезе в канавката, докато неуморимото бутало продължаваше да подава въздух към бронхите му.

Облаците над главата му се завъртяха, небето го прихлупи. Строполи се на земята и едва успя да извади мобилния телефон от джоба си. По дяволите! Няма да умре от инфаркт, без да каже на никого!

По шосето се зададе автомобил и намали. Пътниците не го виждаха в канавката, но той ги чу какво си говорят.

— Странна работа — отбеляза единият и колата продължи.

„Ако бях видял номера на колата им, щях да ги науча аз тях!“ — помисли си Карл и пред очите му се спусна мрак.

Когато дойде на себе си, още държеше мобилния телефон до ухото си. В устата си усети вкус на пръст. Навлажни устни, плю и се огледа объркано. Опипа гърдите си. Все още дишаше затруднено, но установи, че положението не е толкова критично. Надигна се и рухна върху предната седалка в колата. Още нямаше един и половина. Явно не беше лежал толкова дълго в несвяст.

— Какво става, Карл? — запита се той с пресъхнала уста.

Усещаше езика си удебелен. Краката му замръзваха, а горната част от тялото му плуваше в пот. В организма му бе настъпил сериозен срив. „Губиш контрол“ — проехтя вътрешният му глас, докато седеше отмалял. Неочаквано звънна мобилният му телефон.

Асад изобщо не го попита как е, а направо премина на въпроса:

— Имаме проблем, Карл.

Карл изруга наум.

— Експертите не могат да изличат горния слой мастило върху номера в телефонния указател на Мереди Лунгор — продължи невъзмутимо сириецът. — Казват, че за написването на номера и за задраскването му е използвана една и съща химикалка и има сериозен риск да изтрият и двете.

Карл пак се хвана за гърдите. Все едно бе погълнал въздух. Болеше ужасно. Дали получаваше сърдечен пристъп, или просто имаше лъжливо усещане?

— Съветват ни да изпратим указателя в Англия. Там използвали и компютърни програми, и химикали за размекване на хартията или нещо подобно.

Асад млъкна в очакване Карл да го поправи, но Карл изобщо нямаше такова намерение. Бе съсредоточил всичките си усилия да стиска очи и да се абстрахира от ужасните спазми в гърдите си.

— Струва ми се, че ще отнеме прекалено много време — продължи Асад. — Резултати можело да очакваме чак след три до четири седмици. Ти как мислиш?

Карл отчаяно се мъчеше да се концентрира, но Асад нямаше търпение:

— Вероятно не е редно да ти предлагам този вариант, Карл, но понеже ти имам доверие, ще рискувам. Познавам един човек, който може да ни помогне. — Асад млъкна в очакване на потвърждение, но напразно. — Още ли си на линия, Карл?

— Да, дявол да го вземе — откърти се от гърлото на Карл. Пое си дълбоко въздух и усети как дробовете му се издуват. Срязва го непоносима болка, после спазмите отслабнаха. — Кой е този човек? — попита той и се опита да се отпусне.

— По-добре да не знаеш. От Близкия изток е. Познавам го отлично, разбира си от работата. Да му дам ли бележника на Мереди Лунгор?

— Секунда, Асад. Трябва да помисля.

Карл се измъкна от колата и за миг постоя наведен с отпуснатата глава и ръце върху коленете. Кръвта постепенно се върна в мозъка му. Лицето му придоби цвят, болката в гърдите заглъхна. Какво

облекчение! Въпреки миризмата на тор, плъзнала наоколо като епидемия, въздухът между дърветата, посадени да пазят от дъжд и слънце, му подежда освежаващо.

Карл се изправи. Чувстваше се добре.

— Ало — обади се той. — Тук съм, Асад. Не можем да искаме съдействие от фалшификатор на документи, нали разбираш?

— Кой е казал, че става дума за фалшификатор?

— А какъв е този твой познат?

— В неговата страна се е научил да премахва печати. Значи ще може да изличи и слой мастило. Не ти трябва да знаеш повече. Работи бързо и няма да ни иска пари. Дължи ми услуга.

— За колко време ще приключи?

— В понеделник ще имаме резултат.

— Тогава му дай органайзера, Асад, пък да става каквото ще.

Асад промърмори нещо под нос, вероятно „добре“ на арабски.

— Още нещо, Карл. Госпожа Сьоренсен от Отдел „Убийства“ ме помоли да ти предам, че свидетелката по случая за убийтия велосипедист е проговорила и...

— Спри дотук, Асад. Този случай не ни засяга. — Карл се качи в колата. — Достатъчно работа имаме.

— Госпожа Сьоренсен не ми го каза директно, но според мен хората от третия етаж се интересуват от мнението ти, макар да не смеят да те попитат направо.

— Гледай да изкопчиш нещо повече от Сьоренсен, Асад. В понеделник ще отидеш при Харди и ще му разкажеш новите подробности по случая. Той положително ще се забавлява повече от мен. Вземи такси и после ще се видим в Управлението, става ли? Дотогава се пази и поздрави Харди. Предай му, че следващата седмица ще мина да го видя.

Карл затвори и погледна през предното стъкло, окъпано от пръски, но не дъжд, а свинска пикня а ла карт. Земеделското меню на пролетта.

Върху бюрото на Карл се мъдреше богато орнаментиран уред за приготвяне на чай. Ако Асад бе решил да го остави включен, за да може газеният пламък да поддържа ментовия чай топъл, докато Карл

се върне в кабинета си, значи сериозно бе объркал изчисленията, защото водата се беше изпарила и отвътре се чуваше сухо пукане. Карл духна пламъка и се отпусна тежко върху стола. Отново усети познатата тежест в гърдите. Беше чувал толкова случаи на хора, получили предупреждение, но не му обърнаха внимание. След пристъпа е дошло временно облекчение, после отново предупреждение и окончателен край. Оптимистични изгледи за мъж, на когото му предстоят още много години до пенсия.

Извади визитката на Мона Ибсен и я претегли в дланта си. Двайсет минути близо до нежното ѝ горещо тяло и ще се почувства много по-добре. Питаше се обаче дали ще усети облекчение, ако се наложи да се задоволи само с нежния ѝ горещ поглед.

Вдигна слушалката и набра номера ѝ. Докато чуваше сигнал за свободна линия в слушалката, отново усети как нещо притиска гърдите му. Сърцебиене — доказателство, че е жив, или предупреждение за дебнеща смърт? Как да разбере?

Панически си пое въздух, когато чу гласа ѝ.

— Карл Мьорк — смънка той. — Готов съм за пълна изповед.

— В такъв случай се обърни към Църквата — отвърна сухо тя.

— Днес получих панически пристъп и не се чувствам добре.

— Заповядай в единайсет часа в понеделник. Да се обадя ли да ти отпуснат нещо успокоително, или ще издържиш?

— Ще издържа — Карл не беше никак сигурен, когато затвори.

Часовникът тиктакаше безпощадно. Оставаха едва два часа, докато смяната на Мортен Холен във видеотеката приключи.

Откачи мобилния телефон на Мереди Люнгор от зарядното и го включи. „Въведете PIN код“, поиска системата. Явно батерията още работеше. Здрави машини правят „Сименс“!

Карл въведе числата 1-2-3-4. „Грешен PIN код“, изписа се на екрана. После пробва с 4-3-2-1. Същото съобщение. Оставаше му само още една възможност и телефонът отиваше при експертите. Отвори папката по случая „Мереди Люнгор“ да види рождената ѝ дата. Карл не изключваше депутатката да е използвала и рождената дата на брат си Уфе. Откри и нея. А може и да е избрала комбинация от двете дати или нещо съвсем различно. Въведе първите две числа от рождената дата на Уфе и първите две от рождената дата на Мереди.

На дисплея се появи усмихнатият Уфе, прегърнал сестра си. Напрежението в гърдите на Карл изчезна. Друг на негово място би надал победоносен вик, но той нямаше сили. Просто изтегна краката си върху бюрото. Позата не му беше никак удобна. Отвори указателя в телефона на Мереди и прегледа дългия списък с изходящите и входящите обаждания за периода от 15 февруари до деня, когато тя бе изчезнала. За да разбере чии са номерата, трябваше да се поразрови доста. Голяма част многократно бяха сменяли абоната си. Изглеждаше трудно, но след час схемата му се изясни: през въпросния период Мереди Лунгор бе общувала само с колеги и представители на браншови организации. Трийсет обаждания бяха постъпили от секретариата, последното — на 1 март.

Следователно мнимият Даниел Хеле най-вероятно бе търсил Мереди на служебния ѝ телефон в „Кристиансборг“. Ако изобщо се бе опитвал да се свърже с нея по телефона.

Карл въздъхна и със стъпало бутна купчина листове настрана. Десният крак го сърбеше да срита задника на Бьоре Бак. Ако старият разследващ екип бе съставил списък с обажданията към служебния телефон на Мереди Лунгор, то този списък явно бе запилян някъде, защото липсваше в папката с документацията.

Реши да остави тази част от разследването на Асад в понеделник, докато е в кабинета на Мона Ибсен.

В магазина за играчки в Алерьо имаше съвсем нелош асортимент, но и цените си ги биваше. Откъде хората намираха пари да раждат деца Карл нямаше представа. Избра най-евтиния комплект с повече от две фигурки — полицейска кола с двама полицаи на цена 269,75 — и поиска касов бон. Мортен Холен със сигурност ще поиска да замени комплекта.

Още щом видя наемателя си в кухнята, Карл си призна. Извади фигурките от найлоновия джоб и му подаде и новите. Помоли го за прошка и обеща това никога повече да не се повтаря. Увери го, че втори път не би си позволил да наруши неприкосновеността на покоите му без негово позволение. Реакцията на Мортен дойде съвсем закономерно, но въпреки това Карл се изненада, че този едър и поувиснал от тук от там мъжага — показателен пример до какво водят консумацията на мазна храна и заседналият начин на живот — може да изпадне в толкова бурен гневен пристъп. Цялото му тяло се разтрепери

от възмущение, а разочарованието му се изля в цял порой от най-различни ругатни. Карл не просто беше настъпил Мортен по болното място. Направо го бе смазал.

Докато гледаше ядосано малкото пластмасово семейство върху кухненската маса с желанието това никога да не се беше случвало, Карл усети как болката в гърдите отново се завърна.

Изцяло улисан да го заплашва, че ще трябва да си намери друг наемател, Мортен забеляза проблема едва когато Карл се свлече върху пода, разтърсван от конвулсии от гърлото до пъпа. Този път обаче не му се размина само с болки в гърдите. Кожата му отесня, мускулите му се напълниха с кипяща кръв, коремът му се сви в спазми, а те пристегнаха вътрешностите му като в менгеме. Всъщност не изпитваше болка, а не можеше да диша.

След броени секунди Мортен се надвеси над него с разширени от ужас очи и го попита иска ли чаша вода. „И как, по дяволите, ще ми помогне чаша вода?!“ — отекна в главата му, докато пулсът му галопираше в неравен ритъм. Какво възнамеряваше да направи Мортен? Да плисне водата в лицето му, за да го освежи като внезапен летен дъжд, или да я излее насила между стиснатите му зъби, между които се процеждаше слабо съскане като от духало.

— Да, благодаря, Мортен — едва промълви той.

Беше готов и на жертва, стига да се помирят.

След като Карл се покопоти в най-удобния ъгъл на дивана, у изплашения Мортен надделя прагматизмът. Щом такъв спокоен мъж придружаваше извиненията си с толкова тежка криза, явно наистина съжаляваше за стореното.

— Добре. Предлагам да заровим томахащата, а, Карл? — предложи смутено той.

Карл кимна. Беше готов да се съгласи на всичко, само и само да си осигури малко спокойствие и мир, преди Мона Ибсен отново да разрови душата му.

2007 година

Зад рафтовете с книги Карл кѳташе няколко полупразни бутилки с джин и уиски, които Йеспер още не бе надушил. Иначе, с присъщата си щедрост, досега да ги бе раздал на някой импровизиран купон. Карл изпи по-голямата част от алкохола, преди да го обземе спокойствие и да се занижат безкрайните часове на уикенда, докато той спи дълбоко. За два дни стана само три пъти и отиде да провери какво е останало в хладилника. Йеспер го нямаше вкѳци, а Мортен бе заминал при родителите си в Нестве. На кого му пука дали срокът на годност е изтекъл и изобщо какво има за ядене?

В понеделник Йеспер иззе ролята на Карл и разтърси рамото му:

— Ставай, Карл! Какво ти става? Трябват ми пари за храна. Хладилникът е празен!

Той погледна доведения си син с очи, които отказват да разберат, още по-малко да възприемат светлината.

— Колко е часът? — промърмори. Всъщност нямаше представа и кой ден е.

— Хайде, Карл. Закѳснявам!

Карл погледна будилника — Вига най-великодушно му го бе оставила след раздялата; майката на Йеспер не се съобразяваше с общоприетия край на нощта.

Карл се ококори и изведнѳж се почувства бодър. Часовникът показваше десет и десет. След по-малко от петдесет минути щеше да потъне в докторските очи на Мона Ибсен.

— Трудно ти е да ставаш сутрин — установи психоложката след бегъл поглед към циферблата на часовника си. — Явно не спиш добре — продължи тя, все едно водеше редовна кореспонденция с възглавницата му.

Карл се ядосваше, че преди тръгване не си бе взел душ. „Само дано не смърдя“ — помоли се той и наведе нос към подмишницата си.

Мона Ибсен седеше спокойно с ръце, отпуснати в скута. Кадифените ѝ крака бяха обути в черни панталони. Беше си подстригала косата, а веждите ѝ изглеждаха още по-черни. Изобщо, плашеща гледка.

Карл ѝ разказа за паническия си пристъп на връщане от „Елю“, като очакваше да събуди поне малко съчувствие.

— Чувстваш ли се отговорен за трагичния изход от престрелката в Амар? — попита обаче тя.

Карл преглътна с мъка няколко пъти и смотолеви, че можело да извади пистолета си по-бързо, но не успял, защото дългогодишната работа с престъпници явно била притъпила инстинктите му.

— Според мен се чувстваш виновен за участта, сполетяла двамата ти приятели — заключи Мона Ибсен. — Докато не признаеш пред себе си, че изходът от ситуацията е бил неизбежен, ще продължаваш да страдаш.

— Събитията можеха да се развият и другояче.

Тя се престори, че не го е чула.

— В момента лекувам и твоя приятел Харди Хенингсен. Понеже и двамата сте участници в трагичния инцидент, редно е да се откажа от единия, но законът не ме задължава да го направя. Затова искам да те питам дали при тези условия си склонен да продължим терапевтичните ни срещи. Държа да отбележа, че нямам право да обсъждам с теб беседите си с Харди Хенингсен, както и обратното. Разговорите с пациентите ми са строго конфиденциални.

— Няма проблем — отвърна той, макар съобщението ѝ да не му допадна.

Ако нежният мъх по бузите ѝ не го изкушаваше, ако устните ѝ не му крещяха „целуни ме“, Карл щеше да стане и да я прати по дяволите.

— Но искам да кажа на Харди, че посещаваме един и същ психолог. С него нямаме тайни един от друг.

Тя кимна и изправи гръб.

— Попадал ли си в ситуации, в които си се чувствал безсилен?

— Да.

— Кога например?

— В момента — той я погледна недвусмислено.

Мона Ибсен не обърна никакво внимание на намека. Какво хладнокръвие!

— Какво би дал, за да видиш Анкер жив, а Харди — на крака? — попита тя и го засипа с още четири подобни въпроса, които силно го разстроиха.

След всеки въпрос Мона Ибсен го поглеждаше в очите и отбелязваше отговорите му в бележника си. Сякаш целеше да го притисне до ръба на бездната и чак когато той политне, да посегне и да го издърпа.

Тя първа забеляза течността, потекла от носа му. Вдигна глава и видя насълзените му очи.

„Не мигай, защото ще потекат“ — каза си той наум, без сам да разбира какво му става. Не се страхуваше да плаче и не възразяваше тя да го гледа. Просто недоумяваше защо се бе разкиснал точно сега.

— Поплачи си — окуражи го тя с тона на майка, която говори на пеленаче, докато го чака да се оригне.

След двацет минути приключиха сеанса. Карл се изложи повече от достатъчно. Мона Ибсен обаче изглеждаше доволна, подаде му ръка и му записа нов час. Увери го, че случилото се в Амар не е по негова вина и след още две-три срещи ще си възвърне душевното равновесие.

Карл кимна и — дали защото уханието на парфюма ѝ притъпяваше миризмата от подмишниците му, или заради допира до нежната ѝ топла длан — се почувства малко по-добре.

— Ако нещо, независимо какво, ти тежи, веднага ми се обади, Карл. Може да се окаже важно за бъдещата ни съвместна работа. Никога не се знае.

— Тогава искам да ти задам един въпрос — опита се да насочи вниманието ѝ към жилестите си ръце. Не една жена му бе правила комплименти колко са сексапилни.

Психоложката забеляза позъорския му жест и за пръв път се усмихна. Зад нежните ѝ устни се откриха зъби, по-бели и от зъбите на Лис от третия етаж: рядка гледка при жени на средна възраст, когато дълго употребяваните кофеинови напитки и червено вино придават на емайла цвят на опушено стъкло.

— Слушам те — кимна тя.

Карл събра кураж. Да става каквото ще.

— Заета ли си в личен план? — Ужаси се колко нелепо прозвуча въпросът му, но беше твърде късно да си вземе думите назад. — Извини ме — поклати глава той. Затрудняваше се да продължи. — Исках само да попитам дали си склонна да вечеряш с мен.

Усмивката ѝ застина. Белите зъби изчезнаха, лицето ѝ се изопна.

— Съветвам те да се възстановиш, преди отново да предприемеш подобни офанзиви. И да подбиращ жертвите си по-старателно.

Обърна му гръб и отвори вратата към коридора. Раздразнението плъзна по цялото му тяло. Дявол да го вземе!

— Ако не разбираш, че се вместиш в категорията „подбрана най-старателно“ — изръмжа той към гърба ѝ, — значи, не си даваш сметка как силно въздействаш на противоположния пол.

Тя се обърна, протегна ръка към него и му посочи халката върху пръста си.

— Напротив — отговори тя и се оттегли заднишком от бойното поле.

Карл остана сам с увиснали рамене. Имаше се за един от най-способните детективи, откърмени в Кралство Дания, а не бе забелязал нещо толкова елементарно като брачна халка.

От „Гухаун“ се обади да му съобщят, че са се свързали с пенсионирания педагог Йон Расмусен. Утре пътувал за Копенхаген да гостува на сестра си и понеже имал желание да разгледа Полицейското управление, предлагал да посети Карл в десет — десет и половина, ако било удобно. Разпоредбите на възпитателното училище не позволявали на служителите да разпространяват телефонния номер на Расмусен, затова помолиха Карл да се свърже с тях, ако изникне нещо непредвидено.

Чак когато затвори, Карл се върна към действителността. Гафът с Мона Ибсен бе разбъркал ума му, ала постепенно той започна да идва на себе си. Насрочи си среща със социалния педагог от „Гухаун“. Вероятно не беше зле първо да се увери, че Расмусен си спомня момчето с прякор Атомос, преди да предложи да влезе в ролята на екскурзовод в Управлението. Но все едно.

Пое си дълбоко въздух, за да изхвърли котешките очи на Мона Ибсен от организма си. В случая „Люнгор“ оставаха толкова много

загадки, че трябваше незабавно да продължи със следователската работа, преди самосъжалението да го сграбчи с хищните си нокти.

Една от най-спешните задачи беше да покаже на Хеле Андерсен от Стеунс снимките, с които му бе услужила сестрата на Денис Кнюсен.

Кой знае, може да примами и нея с предложение за туристическа обиколка на Управлението с беседа, изнесена лично от заместник-криминален комисар Мьорк. Карл беше готов на всичко, само и само да не му се наложи за втори път да минава моста над река Трюгевелде.

Набра номера на Хеле и попадна на съпруга ѝ, който продължаваше да твърди, че е в болнични заради непоносими болки в гърба, но звучеше удивително бодър и здрав.

— О, ти ли си, Карл? — възкликна свойски той, все едно са ходили заедно на скаутски лагер и са яли от една паница.

Този човек дрънкаше като неомъжена лелка!

— На драго сърце щях да повикам Хеле, ама не си е вкъщи. Обикновено стои при клиентите до... А! Май чувам колата ѝ... Да, купи си нова кола. Голяма разлика има в звука на 1,3 и 1,6-литров двигател. Убедих се, че по телевизията не лъжат: „Сузуки“ наистина си спазват обещанията! Пък извадихме и голям късмет да се отървем за добри пари от стария опел — нареждаше дърдоркото.

— Здравсти, Уууулеeee! Вкъщи ли си? Нареди ли дървата?

Добре че социалните не чуваха какви ги върши „временно нетрудоспособният“ съпруг на Хеле.

След като си пое дъх, тя веднага взе слушалката, готова да помогне с каквото може. Карл ѝ благодари за отзивчивостта, с която бе приела Асад, и я попита дали има възможност да погледне няколко снимки, ако ѝ ги прати сканирани по електронен път.

— Сега ли? — И, както се очакваше, Хеле се впусна мигом в обяснения защо не е удобно: — Току-що купих две пици за вечеря. Поръчах ги със салата отгоре — Уле ги обича така — и ако ги оставим да изстинат, зеленото ще потъне в кашкавала и няма да са толкова апетитни.

След двадесет минути тя звънна на Карл. Още предъвкваше последната си хапка.

— Отворихте ли си пощата?

— Да — потвърди Хеле Андерсен. — В момента трите файла са пред мен.

— Кликнете върху първия. Какво виждате?

— Онзи мъж... Даниел Хеле. Помощникът ви ми показва негова снимка, иначе не го познавам.

— Отворете втория файл.

— Кой е този човек?

— Не го ли познавате? Казва се Денис Кнюсен. Спомняте ли си да сте го виждали някъде? На снимката е малко по-млад.

— Ама че смешен каскет! — изсмя се тя. — Не съм го виждала. Сигурна съм. Прилича ми на братовчед ми Горм, но Горм е поне два пъти по-дебел.

Явно семейна черта.

— А третата снимка? На нея се вижда как Мереди разговаря с мъж пред „Кристиансборг“. Снимката е направена непосредствено преди изчезването ѝ. Мъжът е заснет в гръб, но изглежда ли ви познат? Обърнете внимание на дрехите, косата, стойката, ръста, телосложението му.

Настъпи кратко мълчание. Добър знак.

— Не знам... Застанал е с гръб, както казахте... И все пак ми се струва познат. Къде е възможно да съм го виждала?

— Надявах се вие да се сетите.

„Хайде де, Хеле! — молеше ѝ се мислено Карл. — Едва ли има толкова много ситуации, с които би могла да го свържеш!“

— Говорите за мъжа, който донесе онова писмо, нали? Видях го и в гръб, но носеше други дрехи и се затруднявам да преценя. Този на снимката доста ми напомня на него, но не съм сигурна.

— Щом не си сигурна, не се ангажирай с категорично мнение, скъпа — чу се гласът на любителя на пици, измъчван от хронични болки в гърба.

Карл едва потисна въздишката си.

— А сега искам да ви изпратя още една последна снимка.

— Получих я — потвърди Хеле Андерсен след десет секунди.

— И какво виждате?

— Това не е ли мъжът от втората снимка? Денис Кнюсен, нали така казахте? Тук е момче, но такова особено лице не се забравя. Какви

смешни бузки! Готова съм да се обзаложа, че се занимава с картинг. Братовчед ми Горм също обичаше да кара карт.

„Сигурно преди да стане петстотин килограма“ — изкуши се да добави Карл.

— А сега ви моля да огледате момчето зад Денис Кнюсен. Виждали ли сте го някъде?

В слушалката настъпи мълчание. Дори симулантът с болния гръб не се обади. Карл чакаше. Нали търпението е най-голямото достойнство на детектива? Е, оставаше само да оправдае това широко разпространено мнение.

— Тръпки ме побиват — появи се гласът на Хеле Андерсен в слушалката. Звучеше много глухо. — Той е. Сто процента съм сигурна.

— Той донесе писмото за Мереди, така ли?

— Да. — Хеле млъкна, за да се опита да си представи как времето е моделирало лицето на момчето от снимката. — Него ли издирвате? Той има ли нещо общо с изчезването на Мереди? Трябва ли да се смятам за застрашена? — попита угрижено тя. И вероятно имаше основания.

— Оттогава са минали пет години. Няма от какво да се притеснявате, Хеле. Просто се успокойте.

Тя въздъхна.

— Значи, смятате, че същият човек е доставил писмото в дома на Мереди Люнгор. Сигурна ли сте?

— Трябва да е той. Да, сигурна съм. Очите му са много особени. Чувствам се странно.

„Вероятно от пицата“ — помисли си Карл, благодари за съдействието и се сбогува с Хеле Андерсен.

Облегна се и сведе поглед към снимките на Мереди Люнгор, изрязани от публикации в жълтата преса. В момента Карл се чувстваше по-уверен от всякога, че е открил свързващото звено между жертвата и извършителя. За пръв път изпитваше такава убеденост в правотата на изводите си. Въпросният Атомос се беше откъснал от детската си невинност и се бе отдал на дяволски деяния, казано малко художествено. Злата му природа го бе отвела при Мереди Люнгор, но още не беше ясно защо, кога и как. Навярно тези въпроси щяха да останат загадка за Карл, но поне имаше желание да стигне до дъното

на тази история. Той ще работи, пък през това време нека жените като Мона Ибсен да си почистват брачните халки.

Карл изпрати снимките и на Биле Антворскоу. Само след пет минути получи отговор по електронната поща: едното момче приличало много на мъжа, присъствал на срещата във Фолкетинга, но бизнесменът все пак не можел да се подпише, че е той.

Карл се зарадва и на това потвърждение. Антворскоу даваше вид да е от хората, които не потвърждават нищо, освен ако не са сто процента сигурни.

Телефонът звънна. Карл очакваше обаждане от Асад или от бившия възпитател в „Гухаун“, но се изненада. Търсеше го Вига.

— Къде се губиш, Карл? — попита тя с разтреперан глас.

Той се опита да разшифрова скрития подтекст във въпроса ѝ, ала тя мигом го заля с гневна тирада:

— Приемът започна преди половин час, а още няма жива душа! Имаме десет бутилки вино и двацет пликчета снакс! Ако и ти не дойдеш, ще се побъркам!

— В галерията ли си?

Тя подсмръкна шумно. Явно се канеше да заплаче.

— Какъв е този прием? Нищо не знам — увери я Карл.

— Онзи ден Хугин разпрати петдесет покани — тя изхлипа още веднъж и пак се превърна в познатата му Вига. — Защо не мога да разчитам поне на твоята подкрепа? Все пак си вложил пари в галерията!

— Попитай бродещия призрак.

— Кого наричаш призрак? Хугин ли?

— Сецаш ли се за друг, на когото това прозвище да подхожда повече?

— Хугин има интерес не по-малко от мен галерията да потръгне.

Карл изобщо не се съмняваше в това. Къде иначе ще излага рекламите си на бельо, нарисувани с пръсти, и картините си с изображения, напомнящи фигурки от „Макдоналдс“, полети с най-евтината боя?

— Само казвам, че ако твоят Айнщайн наистина е пуснал поканите в събота, хората ще ги получат чак довечера, след като се приберат от работа.

— О, неее! Да му се не види! — изхлипа тя.

Значи, облечения в черно призрак тази вечер няма да го огрее. И това ако не е повод за радост!

Карл тъкмо запали една от онези цигари, които от часове крещяха да ги вземе между пръстите си, и Таге Багесен почука по рамката на вратата.

— Влезте — покани го Карл, докато дробовете му се пълнеха с дим.

От дрехите на Багесен, видимо подпийнал, се разнесе миризма на коняк и бира.

— Извинете ме, че ви затворих по време на последния ни разговор. Просто имах нужда от време за размисъл, след като онези неща излязоха на бял свят.

Карл го покани да седне и го попита дали иска нещо за пиене. Депутатът махна отрицателно с едната ръка, а с другата напипа стола. Багесен определено не се нуждаеше от повече течности.

— За кои неща точно говорите? — попита Карл, за да създаде впечатление, че разполага с повече компрометиращи факти, отколкото са в действителност.

— Утре подавам оставка и се оттеглям от Фолкетинга — обяви Багесен и огледа кабинета с натезжали клепачи. — След като приключим тук, отивам на среща с председателя на парламентарната ни група. Мереди ме предупреди, че ще стане така, ако не я послушам, но аз не се вразумих. Не биваше да го правя за нищо на света.

Карл присви очи.

— Е, добре е да изчистим показанията ви, преди да оповестите решението си официално.

Едрият мъж кимна и наведе глава.

— През 2000 и 2001 купих акции и спечелих доста пари.

— Какви акции?

— Какви ли не. След печалбата си наех нов борсов съветник и той ме насочи към инвестиции в оръжейни фабрики в САЩ и Франция.

Банковият консултант в клона в Алерьо едва ли би посъветвал Карл да вложи спестяванията си в подобен бранш. Дръпна жадно от цигарата и я изгаси. Отлично разбираше защо политиците по високите етажи на миролюбивата Радикална центристка партия не желаят в никакъв случай да се прочуват с подобни сделки.

— Освен това дадох под наем два от моите имоти. Там откриха масажни студиа. В началото не знаех, но впоследствие разбрах. Намираха се в Стрьобю Еде близо до дома на Мереди и слуховете кой е собственикът на помещенията плъзнаха бързо. По онова време бизнесът ми процъфтяваше и проявих неблагоприятното да се похваля пред Мереди. Бях луд по нея, а тя не даваше и пет пари. Вероятно съм се надявал да събудя интереса ѝ, като ѝ демонстрирам колко широко ми е около врата, но не успях. — Той започна да разтрива тила си. — Мереди не се впечатляваше от пари.

Карл проследи с очи как димът се разнася из стаята.

— И ви е помолила да престанете да се перчите?

— Не, не ме помоли.

— А какво направи?

— Намекна, че не е изключено да изтърве някоя и друга дума за мен пред тогавашната си секретарка, Мариане Кок. Посланието ѝ беше повече от недвусмислено. Мариане разтръбяваше клюките със скоростта на светлината. Така Мереди ме предупреди да внимавам.

— Защо изобщо се е интересувала от делата ви?

— Не се интересуваше. Точно там е работата — въздъхна той и подпря глава върху ръцете си. — Дълго време се опитвах да я ухажвам, а тя искаше най-после да се отърве от мен. Заплашвайки ме, успя да ме накара да я оставя намира. Ако бях продължил да ѝ досаждам, щеше със сигурност да ме разнесе из целия парламент. Не ѝ се сърдя. Какво друго е можела да стори?

— Значи, престанали сте да я притеснявате, но сте продължили бизнеса, така ли?

— Прекратих договорите с масажните студиа, но запазих ценните книжа. Продадох ги малко след атентатите на 11 септември 2001.

Карл кимна. Мнозина успяха да се облагодетелстват от трагедията.

— Колко спечелихте?

— Около десет милиона — вдигна глава Багесен.

— И ликвидирахте Мереди, за да не ви издаде? — Карл издаде напред долната си устна.

По тялото на депутатата премина ток. Пред Карл отново се появи ужасеното му лице от последната им среща, когато го бе притиснал в

ъгъла.

— Не, не! Защо да я убивам? Не съм сторил нищо незаконно. И да ме беше издала, щеше да се случи същото като сега: щях да се сбогувам с мястото си във Фолкетинга.

— Едно е да те принудят да се оттеглиш, съвсем друго — доброволно да подадеш оставка.

Погледът му трескаво обходи стаята и се успокои чак когато откри инициалите си в списъка със заподозрените върху бялата дъска.

— Съветвам ви да ме зачеркнете — каза той и се изправи.

Асад се появи на работа към три следобед: доста по-късно, отколкото се очакваше от човек със скромна професионална квалификация, назначен на твърде проветрива позиция. Карл се поколеба дали да не му тегли едно здраво конско, но въодушевлението, изписано по доволното лице на сириец, не предразполагаше към атака от засада.

— Къде, по дяволите, се запиля? — попита Карл и посочи часовника.

— Харди ти изпраща много поздрави, Карл. Идвам от болницата.

— Бил си при Харди цели седем часа? — Карл не се стърпя и пак посочи часовника.

Асад поклати глава.

— Разказах му подробностите по случая за убития велосипедист и знаеш ли какво каза?

— Очертал е профила на убиеца, предполагам.

По лицето на Асад се изписа смайване.

— Наистина го познаваш повече от добре, Карл. Точно това направи.

— Вероятно не е споменал конкретно име.

— Име ли? Не, но уточни, че на наше място би търсил лице, свързано с децата на свидетелката. Не учител или възпитател, а по-скоро човек със силно въздействие върху децата. Например бивш съпруг, семеен лекар... изобщо мъж с авторитет пред тях. Инструктор по езда, да речем. Според Харди важното е този човек да е изградил силна връзка и с двете деца. Току-що предадох думите му и на колегите от третия етаж.

— Аха — Карл издаде напред устни. Как така изведнъж Асад бе започнал да се изразява толкова добре! — Бак сигурно е изпаднал в

неописуем възторг.

— В неописуем възторг? — По лицето на сириецата се изписа недоумение. — Възможно е. Как изглежда човек в неописуем възторг?

Карл сви рамене. Асад отново се върна към предишното си „аз“.

— Какво друго прави? — попита Карл, защото леко повдигнатите вежди на помощника му подсказаха, че има още изненади.

— Виж какво ти нося, Карл — сириецът извади органайзера на Мереди Люнгор с протритата кожена подвързия и го постави върху бюрото. — Сам ще се убедиш колко кадърен е моят човек.

Карл отвори бележника на буква „Х“ и погледът му веднага фиксира промяната. Изключително прецизна работа. Там, където миналия път се виждаха само плътни черти, сега стояха, макар и леко избледнели, името на Даниел Хеле и телефонният му номер: 25772060. Удивително! По-удивително дори от бързината, с която пръстите му въведоха телефонния номер в базата данни, за да провери на чие име е регистриран. „Въведеният от вас номер не съществува“, появи се надпис на екрана.

— Асад, незабавно се свържи с Лис и я помоли да провери този номер. Предупреди я, че е напълно възможно абонаментът да е закрит преди пет години. Не знаем кой мобилен оператор обслужва номера, но Лис ще разбере, сигурен съм. Бързичко! — той тупна здравото като камък рамо на сириецата, запали цигара, облегна се и се опита наум да обобщи какво е ясно до момента:

Мереди Люнгор среща мнимия Даниел Хеле във Фолкетинга и вероятно помежду им се заражда флирт. Няколко дни по-късно тя решава да прекрати връзката. Задраскването на номера му в бележника ѝ носи белега на своеобразен ритуал. Каквато и да е причината за решението ѝ, срещата с Даниел Хеле е разтърсила живота ѝ до основи.

Карл се опита да си я представи: привлекателна депутатка с блестящо бъдеще, но вместо да се радва на живота, тя попада в ръцете на измамник с подли намерения. Неколцина свидетели оприличиха мнимия Хеле с мъжа, известен под прякора Атомос. Хеле Андерсен, домашната помощница на Мереди Люнгор, разпозна в лицето на Атомос човека, доставил писмото с пожелание за приятно пътуване до Берлин, а според Биле Антворскоу Атомос и представилият се като Даниел Хеле на срещата във Фолкетинга са едно и също лице.

Сестрата на Денис Кнюсен пък твърди, че същият този Атомос имал огромно влияние върху брат ѝ, а всички обстоятелства по случая сочат, че Атомос е склонил приятеля си Денис да се блъсне в автомобила на истинския Даниел Хеле и да предизвика смъртта му. Историята хем изглеждаше заплетена, хем проста. В хода на разследването се бяха натрупали множество улики: мистериозната смърт на Денис Кнюсен непосредствено след злополуката с Даниел Хеле, бурната реакция на Уфе при вида на старата снимка на Атомос, представил се вероятно като Даниел Хеле пред Мереди Лунгор. Среца, за чието осъществяване Атомос е вложил доста усилия.

И накрая: Мереди изчезва.

Карл усети как по хранопровода му се надигат киселини и му се прииска да изпие чаша от лепкавата течност, която Асад наричаше чай.

Карл мразеше да чака, когато ситуацията не го налага. Защо, по дяволите, не му дадат телефона на онзи педагог от „Гухаун“, та да говори с него веднага и да разбере кой човек се крие зад прякора Атомос? Карл искаше да разбере истинското му име, и то веднага!

Изгаси цигарата си, свали старите списъци от бялата дъска и ги прегледа.

ЗАПОДОЗРЕНИ:

- 1) Уфе
- 2) Неизвестен куриер. Писмото за Берлин
- 3) Мъжът/жената от кафе „Банкерот“
- 4) „Колеги“ от Фолкетинга — ТБ +?
- 5) Убийство с цел грабеж. Колко пари е носела в чантата си?
- 6) Нападение с цел изнасилване

ДА ПРОВЕРЯ:

Социалната служителка от Стеунс

Телеграмата

Секретарките от Парламента

Свидетели от ферибота по линията Рьобю — Путгарден

Приемното семейство след катастрофата/бивши състуденти от университета. Била ли е склонна към депресии? Бременна? Влюбена?

Срецу „неизвестен куриер“ Карл написа в скоби „Атомос в ролята на Даниел Хеле“. После зачеркна от списъка инициалите на Тате Багесен и въпроса за евентуалната бременност на Мереди

Люнгор. Петата точка изглеждаше вероятна, защото дори депутатката да не е носела много пари в себе си, крадците обикновено се изкушават и от скромни суми. Версията в шестата точка обаче — зад престъплението да се крие сексуален мотив — издишаше, предвид спецификата на превозното средство, от което бе изчезнала, и времетраенето на пътуването.

Колкото до разпитите, Карл още не бе разговарял с пасажерите от ферибота, с приемното семейство и с бившите състуденти на Мереди. В докладите не се споменаваха някои от спътниците на депутатката и брат ѝ да са забелязали нещо необичайно. Разследващите отдавна бяха изключили версията за самоубийство.

„Доникъде няма да стигна с тези списъци“ — прецени Карл, огледа ги още веднъж и ги хвърли в кошчето за смет. И се нуждаеше от нови попълнения.

Вдигна бележника на Мереди Люнгор пред очите си. Приятелят на Асад бе свършил отлична работа. Линиите, задраскващи номера и името, бяха напълно изличени. Невероятно.

— Трябва непременно да ми кажеш чие дело е това! — извика той през коридора, но Асад го спря с жест.

Чак сега Карл забеляза, че помощникът му говори по телефона. Не изглеждаше никак обнадежден. Явно колегите им се затрудняваха да открият кой абонат е използвал номера, записан под името Даниел Хеле в указателя на красивата депутатка.

— С предплатена карта ли е бил? — попита той, когато Асад влезе с листче и с леко неодобрително изражение размаха ръка, за да се разнесе гъстият дим.

— Да — потвърди сириецът и подаде листчето на Карл. — Номерът е бил регистриран на името на седмокласничка от училище „Чорнелюс“ в Греве. Девојката се обадила да съобщи, че на 18.02.2002 ѝ откраднали телефона от джоба на палтото, закачено пред класната стая. Известила за кражбата с няколкодневно закъснение. Извършителят не е заловен.

Карл кимна. Лис бе успяла да открие абоната, но не и човека, който е задигнал телефона и после го е използвал с престъпна цел. Карл вече не се съмняваше, че между Атомос и мъжа, представил се за Даниел Хеле, съществува безспорна връзка. Мереди Люнгор е потънала в неизвестност не по силата на случайност, а вследствие от

коварен замисъл: един мъж се домогва до нея с нечисти намерения и предизвиква върволица от събития — именно те водят до безследното изчезване на привлекателната депутатка. А междувременно бяха изтекли повече от пет години. Опасенията на Карл съвсем разбираемо кръжаха около най-лошия сценарий.

— Лис пита да продължава ли да търси — уточни Асад.

— В смисъл?

— Да проверява ли дали на служебния телефон на Мереди Люнгор са постъпвали повиквания от този номер? — Асад посочи листчето с данните на момичето: „25772060, Сане Юнсон, «Тверер» 90, Греве Стран“, изписани грижливо с печатни букви. Значи, въпреки всичко Асад можел да пише и четливо!

Карл поклати глава в отговор на собствените си мисли. Наистина ли не се бе сетил да поиска от Лис да сравни разпечатките от двата номера? Трябва да започне да си записва, преди някой алцхаймер сериозно да увреди паметта му.

— Разбира се — отвърна той с увереността на опитен детектив.

Като установят колко пъти мнимият Даниел Хеле е звънил на Мереди Люнгор, имаха шанс да разбулят естеството на връзката между депутатката и измамника.

— Ще отнеме няколко дни, Карл — предупреди помощникът му. — В момента Лис е страшно заета, а и понеже оттогава са изминали пет години, търсенето става още по-трудно. Може и да не открие нищо — заключи тъжно той.

— Кой успя да изличи линиите върху номера на Хеле? — Карл размаха органайзера.

Асад отказа да издаде името на приятеля си.

Карл тъкмо се канеше да му обясни, че укриването на важна информация не подобрява шансовете му да се задържи на това работно място, но в този момент телефонът звънна. Обаждаше се директорът на „Елю“. От гласа му в слушалката се процеждаше силно презрение.

— Само за ваша информация държа да ви уведомя, че след безумната ви проява в петък Уфе Люнгор избяга от „Елю“. В момента не знаем къде е. Съобщихме за изчезването му в Полицейското управление във Фредериксунд. Ако му се случи нещо лошо, ще се погрижа с кариерата ви да е свършено, Карл Мьорк.

Директорът затръшна слушалката и остави Карл в трополяща тишина.

След две минути се обади началникът на Отдел „Убийства“ и го помоли да се яви при него. По тона му Карл веднага разбра, че не бива да се бави и секунда.

2007 година

Кошмарът започна още от лавката до станцията в Алерьо. Разширеното специално великденско издание на „Госип“ излезе ден по-рано от обикновено и дори хора, с които Карл бе разменял не повече от две-три думи, разпознаха на снимката от корицата заместник-криминален комисар Мьорк — точно под топ новината за предстоящата сватба на кронпринца и френската му годеница.

Неколцина минувачи се отдръпнаха от Карл, докато купуваха сандвичи и плодове. „Криминален инспектор заплашва журналист“, гласеше скандалното заглавие, а отдолу с малки букви изданието обещаваще „истината за смъртоносните изстрели“. Продавачът на лавката изглеждаше доста разочарован, задето Карл не поиска да си купи списанието. Карл за нищо на света не би дал пари, та Пеле Хютесте да си напълни джоба.

Във влака го зяпаха и Карл отново почувства тежест в гърдите.

В Управлението завари още по-лошо положение. Приключи вчерашния работен ден в кабинета на началника заради бягството на Уфе Люнгор, а сега Маркус Якобсен отново го викаше за обяснение.

— Какво зяпате, мекотели? — процеди Карл през зъби, докато се разминаваше със злоради колеги.

— Въпросът е какво да те правя, Карл — призна Маркус Якобсен. — През следващата седмица сигурно ще се появят заглавия, че си упражнявал психически тормоз върху лице с умствена изостаналост. Досещаш се какво са способни да измислят журналистите, ако Уфе Люнгор умре, нали?

Посочи списанието. Там се мъдреше снимка на Карл, силно намръщен, направена преди няколко години на местопрестъпление. Карл си спомняше отлично как бе изгонил репортерите от отцепения район и те побесняха.

— Пак ще те питам: какво да те правя, Карл?

Карл придърпа списанието към себе си и огледа ядосано текста, сместен между заглавия в жълт и червен шрифт. Тези проклети псевдожурналисти, бълващи клюки, можеха да наклепят, когото нарочат.

— Изобщо не съм правил изявления пред репортери на „Госип“ — уточни Карл. — Казах само, че бих дал живота си за Харди и Анкер, нищо повече. Зарежи тези глупости или се посъветвай със служебния адвокат.

Карл захвърли списанието и стана. Ето, даде изцяло достоверни показания по случая. Какво ще направи Маркус? Ще го уволни и ще осигури на светските издания материал за поредното бомбастично заглавие?

Началникът го изгледа отчаяно.

— Обади се от редакцията на криминалния журнал по ТВ 2. Искаха да говорят с теб. Казах им да забравят.

— Добре.

Явно шефът е нямал друг избор.

— Попитаха ме дали е вярно написаното за теб и престрелката в Амар.

— Ти какво им отговори?

— Че цялата работа е буря в чаша вода.

— Браво на теб — кимна със стиснати челюсти Карл. — Така ли мислиш наистина?

— Изслушай ме, Карл. В гилдията не си от вчера. Спомни си колко пъти си чувал истории за наши колеги, попаднали в сериозна опасност. Сети се за първия път, когато те изпратиха да патрулираш през нощта в Рандерс или нещо подобно. Изведнъж пред теб се изпречили няколко пияни селяни, които мразели полицейски униформи. Спомняш ли си какво изпита тогава? С годините човек започва да се сблъсква със ситуации, стократно по-ужасни от тази. Аз съм го изпитвал на гърба си, Ларс Бьорн го е изпитвал, Бак — също. Заплашвали са ни със смърт, с брадви, чукове, метални тръби, ножове, счупени бирени бутилки, ловджийски пушки и други огнестрелни оръжия. Колко ще издържим на това напрежение, кога ще рухнем? Никой не знае. Рано или късно всеки от нас се сблъсква с опасна ситуация. Иначе няма да е полицай. Длъжни сме да се хвърляме в

битки, които понякога надхвърлят силите ни. Но в това се състои работата ни, нали?

Карл кимна и отново усети в гърдите си онази тежест, но по друг начин.

— И какъв е изводът, шефе? — попита той и посочи списанието. — Какво ще кажеш? Как ти се струва?

Началникът го изгледа спокойно и без да обели дума, стана, отвори прозореца с изглед към увеселителния парк „Тиволи“, наведе се напред, взе списанието и се престори, че си избърсва задника с него. После го изхвърли през прозореца.

Нямаше как по-ясно да изрази позицията си.

Карл усети устните му да се разтеглят. Някой пешеходец ще се сдобие с безплатна телевизионна програма.

Кимна с признателност на Маркус. Почувства се трогнат.

— Напипах гореща следа по случая „Люнгор“ — докладва той в очакване началникът да го пусне да си върви.

Маркус Якобсен кимна одобрително. Ето в такива моменти си проличаваше защо подчинените му го обичат и защо шефът имаше трийсетгодишен успешен брак с прекрасната си съпруга.

— Не забравяй да се запишеш в курса за ръководни кадри, Карл — вмъкна той. — Крайният срок изтича след два дни.

Карл кимна, но дежурно, а не като обещание. Ако толкова настояваше Карл да повиши квалификацията си, Маркус първо трябваше да се разбере с профсъюза.

За четирите минути, необходими да измине разстоянието от кабинета на началника до подземие, Карл мина през „коридор“ от подигравателни погледи и неодобрителни мимики. „Ти си позор за всички ни“ — упрекваха го колегите му с поглед. „Не сте по-различни от мен“ — мислеше си той. Вместо да го подкрепят го караха да се чувства, сякаш тлъст вол го боде с рога.

Дори Асад вече бе прочел статията, но побърза да потупа Карл го гърба. Според него снимката на първата страница била много контрастна, а списанието му — твърде скъпо. Винаги е освежаващо някой да внесе нова гледна точка към ситуацията.

Точно в десет се обади от „Клетката“ — пропускателния пункт пред Управлението.

— Един господин те търси, Карл — съобщи студено дежурният.
— Очакваш ли някой си Йон Расмусен?

— Да, пусни го.

Пет минути по-късно в коридора се чува колебливи стъпки, последвани от:

— Ехо, има ли някой тук?

Колкото и да не му се ставаше, Карл се насили да подаде глава от кабинета си. Озова се лице в лице с анахронизъм с исландски пуловер и джинси.

— Казвам се Йон Расмусен. Работех като педагог в „Гухаун“. С вас имахме уговорка да се видим днес — той протегна ръка, измервайки Карл крадешком с очи. — Вие не сте ли на корицата на едно от днешните списания?

Направо да полудееш! Старомодно облечен мъж като него не би следвало да се заяпва по заглавията в клюкарските издания.

Още в началото на разговора Йон Расмусен потвърди, че си спомня Атомос, и се разбраха първо да обсъдят случая, а после Карл да му покаже Управлението. Така Карл щеше да се измъкне само с обиколка на партера и бързо надникване в дворовете. Мъжът изглеждаше приятен, макар да се впускаше в прекалено подробни обяснения, и изобщо не приличаше на любимец на хулигани с противообществени прояви. Поне така смяташе Карл, но той все пак не знаеше почти нищо за особеностите на младежите в социално педагогическите заведения.

— Ще ви изпратя факс с цялата информация от картотеката ни. Уви, не разполагаме с много. Картонът на Атомос изчезна преди няколко години и когато го открихме зад една етажерка, поне половината от документите липсваха.

Той поклати глава и отпуснатата кожа под брадичката му се раздруса.

— Защо Атомос е попаднал в „Гухаун“?

— Поради обичайните причини — сви рамене Йон Расмусен. — Проблеми въкъци, после неуспешно настаняване в приемно семейство. Тези промени често пораждат бурна реакция и нещата излизат извън контрол. Атомос беше добро момче, с висок интелект и твърде малко предизвикателства пред себе си. Ужасна комбинация. Такива случаи се

наблюдават във всички гурбетчийски гета. Младежите с неговия темперамент избухват заради неизразходвана енергия.

— Имаше ли криминални прояви?

— От време на време, но само дребни. Макар да беше избухлив, Атомос не попадна в „Гухаун“ заради прояви на насилие. Или поне аз не си спомням подобно нещо. А може и да греша, оттогава минаха двайсет години, нали?

Карл извади бележника си.

— Ще ви задавам бързи въпроси и ще се радвам да ми отговаряте кратко. Ако не се сещате, продължаваме със следващия, а хрумне ли ви отговорът по-късно, ще се върнем на въпроса. Става ли?

Мъжът кимна дружелюбно на Асад, който му поднесе една от гъстите си парещи отвари, и пое с усмивка кокетната малка чашка със златисти цветчета. Щеше да съжалява.

— Да — кимна Йон Расмусен към Карл. — Всичко е ясно.

— Истинското име на момчето?

— Ларс Ерик или Ларс Хенрик. Нещо подобно, фамилното име беше често срещано: Петерсен, доколкото си спомням. Ще ви го изпратя по факс.

— Защо го наричаха Атомос?

— Има връзка с баща му. Момчето го бе издигнало на пиедестал. Баща му починал няколко години, преди да го приемем в „Гухаун“. Доколкото си спомням, работел като инженер в станцията за ядрени опити на остров Рисьо. След като получите името и ЕГН-то на Атомос, бързо ще разберете откъде се е сдобил с прозвището си.

— Наистина ли разполагате с ЕГН-то му?

— Беше изчезнало от картона му, но го открихме в счетоводната ни система, където се вписват всички общински и държавни субсидии за възпитаниците ни, и приложихме информацията към папката.

— Колко време прекара той в „Гухаун“?

— Около три-четири години.

— Доста се е задържал предвид възрастта си...

— И да, и не. Понякога се случва да не успеем да намерим подходяща среда за възпитаниците ни. Атомос отказваше да се върне в приемното семейство, а тогава биологичната му майка нямаше възможност да се грижи за него.

— Знаете ли какво се е случило с него, след като е напуснал възпитателното училище?

— Случайно го срещнах няколко години по-късно. Беше взел живота си в свои ръце. Работеше като стюард или щурман на пристанището в Хелсингбор, ако не ме лъже паметта. Поне носеше такава униформа.

— С други думи, бил е моряк?

— Да, нещо такова.

„Трябва непременно да поискам от «Скандлайнс» списъка на екипажа на ферибота по линията Рьобю — Путгарден“ — реши Карл. Дали предишният разследващ екип се бе погрижил да приложи списъка към материалите по случая? Пред очите на Карл отново изплува посърналото лице на Бак от оперативката в четвъртък.

— Секунда — извини се той и извика на Асад да се качи в кабинета на Бак и да го попита за списъка на екипажа на ферибота, откъдето е изчезнала Мереди Люнгор.

— Мереди Люнгор? — повтори Йон Расмусен с надежда в очите и отпи от сладкия чай с гъстота на сироп. — Атомос има ли нещо общо със случая?

Карл му се усмихна, все едно сияеше от радост, задето мъжът му е задал този въпрос, и продължи, без да му отговаря:

— Забелязвали ли сте психопатични прояви у младежа? Спомняте ли си дали е показвал съпричастност към чуждото нещастие?

Педагогът изглежда разочаровано празната си чаша. Явно се числеше към привържениците на макробиотичната диета и бе успял да закали вкусовите си рецептори.

— Голяма част от младежите, които изпращат при нас са с емоционални отклонения — обясни Расмусен с вдигнати вежди. — След преглед някои получават и сериозна диагноза. Не си спомням Атомос да е страдал от психично заболяване. Не беше безчувствен към чуждото страдание. Тревожеше се, например, за майка си.

— Имаше ли основания да се тревожи? Майка му да не е била наркозависима?

— Не, не. Но си спомням, че се намиреше в тежко състояние. Затова семейството му нямаше възможност да се грижи за него.

Обиколката на Управлението не продължи дълго. Йон Расмусен демонстрира ненаситно любопитство и коментираше всичко, което види. Ако зависеше от него, двамата щяха да разгледат всяко ъгълче от сградата. И най-дребното нещо му се струваше значимо и Карл се принуди да прибегне към хитрост. Престори се, че пейджърът в джоба му изпиука:

— Съжалявам, но се налага да приключваме... Съобщават ми, че е станало убийство — обясни той със заразителна сериозност. — Благодаря ви за съдействието, господин Расмусен. Ще чакам да ми изпратите факс до няколко часа, нали?

Над владението на Карл се спусна тишина. Пред него стоеше бележка, на която пишеше, че Бак не знае нищо за списък на екипажа. Какво друго да очакваш?!

От стаичката на Асад се чуваше как сириецът тихичко нарежда молитви върху килимчето в ъгъла, но нищо повече. Карл се чувстваше като повален от мощен вихър. Повече от час телефонът не спираше да звъни заради шибаната статия. Обаждана се всякакви хора: полицейският началник, който му предложи подкрепата си, журналисти от местни радиостанции, редактори на уебстраници, драскачи в списания и каква ли не друга лазеща паплач, паразитираща върху способността на медиите да преувеличават. Явно госпожа Съоренсен се забавляваше да му препраща повиквания от куцо и сакато, затова Карл включи телефона си на тих режим и активира функцията „покажи номера“. Уви, открай време не го биваше да запомня телефонни номера, но така поне сам щеше да решава на кои обаждания да отговаря, факсът от Йон Расмусен, педагога от „Гухаун“, го извади от доброволно избрания унес.

Както се очакваше, Йон Расмусен учтиво му благодареше за разговора и за обиколката из Управлението. Изпращаше му обещаните сведения, които, макар и кратки, се оказаха безценни. Момчето на име Атомос в действителност се казваше Ларс Хенрик Йенсен с ЕГН 7201020619, тоест роден през 1972 година. Следователно към днешна дата бе навършил трийсет и пет години. Ларс и Мереди Люнгор бяха почти връстници. „Едва ли има по-често срещано име от Ларс Хенрик Йенсен“ — изморено установи Карл. Защо, по дяволите, нито Бак,

нито някой от другите клоуни, участвали в предишното следствие, не се е сетил да разпечата списъка с екипажа на ферибота по линията Ръобю — Путгарден? Карл се съмняваше дали сега, след толкова много време, ще е възможно някой от компания „Скандлайнс“ да успее да изрови плана с дежурствата.

Нацупи устни. Разследването ще дръпне сериозно напред, ако се окаже, че този тип е работел на борда на ферибота. Карл реши все пак да отправи запитване към фериботната компания. Прегледа още веднъж факса и вдигна телефонната слушалка. Преди да набере номера, чу глас. Първо помисли, че е Лис от третия етаж, но после позна кадифения, топъл алт на Мона Ибсен и затаи дъх.

— Какво стана? — попита тя. — Дори не чух сигнал за свободна линия.

Карл искаше да разбере отговора на този въпрос не по-малко от нея. Явно се бе свързала с него в мига, когато той бе вдигнал слушалката.

— Прочетох материала в днешния брой на „Госип“ — подхвана тя.

Карл изруга тихо. И тя ли? Ако това дълнопробно списание имаше представа колко читатели бе успял да им осигури, щяха да сложат физиономията му под запазения си знак.

— Ситуацията е доста деликатна, Карл. Как се чувстваш?

— И по-хубави неща са ми се случвали, признавам.

— Трябва да се видим скоро.

Този път предложението ѝ не му прозвуча никак примамливо. Вероятно радарът му, улавящ любовни послания, усети смущаващи сигнали от брачната халка на пръста ѝ.

— Според мен двамата с Харди ще намерите душевен покой чак след като заловят убийците. Права ли съм, Карл?

Той усети как отчуждението помежду им расте.

— Нищо подобно. Състоянието ми няма нищо общо с онези идиоти. Хората от моя бранш сме свикнали да живеем под постоянно надвиснала над нас угроза.

Карл се напрегна да си спомни поучителната реч на Маркус Якобсен отпреди няколко часа, но еротичното дишане на събеседницата му в слушалката изобщо не помагаше на паметта му.

— В професионалния живот на всеки човек има и добри, и лоши моменти. Все някой ден късметът ти изневерява.

— Радвам се, че го казваш — отвърна тя. Явно Харди бе споменал нещо подобно. — Но знаете ли какво си мисля, Карл... Това са пълни глупости! Настоявам да се срещаме редовно, за да овладеем положението. През следващата седмица жълтата преса ще млъкне и ще имаме възможност да поговорим на спокойствие.

Служителката на телефона на „Скандлайнс“ се държа изключително любезно и веднага отвори папката с информация за Мереди Люнгор, защото компанията разполагала с архив за всички изчезнали пътници от фериботите. Впоследствие се оказа, че списъкът с екипажа от трагичния ден е бил предаден още преди пет години на Корпуса за бързо реагиране. От компанията разпитали всички членове на екипажа — и в надпалубните, и в подпалубните помещения, но никой не успял да хвърли светлина върху мистериозното изчезване на Мереди Люнгор.

На Карл му идеше да се плесне по челото. Къде бяха запилели колегите му получения списък? Да не са го използвали като филтър за кафе машина? Бак и компания сериозно му лазеха по нервите.

— Бихте ли потърсили едно ЕГН в системата ви? — попита Карл.

— За жалост днес няма как. Колегите от счетоводния отдел са на курс.

— Разбирам. Имената в списъка по азбучен ред ли са подредени?
— Не.

Служителката обясни, че съгласно изискванията имената на капитана и помощниците му оглавяват списъка. На борда на морските превозни средства всеки си знае мястото в йерархията.

— Ще проверите ли дали фигурира името Ларс Хенрик Йенсен?

В отговор служителката се засмя изморено. Явно този списък имаше дължината на ферман.

След известно време, достатъчно Асад да се изправи от поредната си молитва, да си наплиска лицето с вода от малка купа в ъгъла, да си почисти носа с шумно изсекване и да сложи поредната доза чай да заври, служителката на „Скандлайнс“ приключи търсенето:

— В списъка няма лице с такова име — обясни тя и се сбoguва с Карл.

Новината му подейства обезкуражаващо.

— Защо си провесил нос, Карл? — усмихна се Асад. — Забрави за тъпата снимка в онова глупаво списание. Мисли си колко по-зле щеше да се чувстваш, ако си беше счупил двете ръце и двата крака, например.

Безспорно голяма утеха.

— Разбрах истинското име на Атомос, Асад — съобщи Карл. — Почти бях сигурен, че е работел на ферибота, откъдето е изчезнала Мереди Люнгор, но не се оказах прав. Затова изглеждам разочарован.

Асад го тупна по гърба.

— Но си успял да се сдобиеш със списъка на екипажа, нали? Това е страхотно, Карл! — възкликна Асад с тона на родител, който хвали детето си за свършеното в гърнето.

— Е, засега не съм открил почти нищо, но ще се справим. Във факса от „Гухаун“ ми изпратиха ЕГН-то и това ще улесни издирването. За щастие разполагаме с отлична информационна система.

Карл въведе номера, докато Асад надничаше над рамото му. Инспекторът се чувстваше като дете, което се кани да разопакова коледен подарък. Разбулването на самоличността на главния заподозрян е най-великият миг в професионалния живот на всеки детектив.

— Какво означава това, Карл? — попита Асад и посочи екрана.

Карл отпусна ръка и погледна към тавана.

— Означава, че системата не открива номера. В цялото кралство Дания няма човек с такова ЕГН.

— Да не си го въвел погрешно? Ясно ли се вижда във факса?

Свериха номера. Без съмнение беше същият.

— Вероятно не е правилен — заключи Асад.

Далновидно от негова страна.

— Дали някой не го е поправил? — Асад взе листа от ръката на Карл и огледа номера със смръщени вежди. — Погледни, Карл. Струва ми се, че една-две цифри са променени. Ти как мислиш? Забелязваш ли леко удебеляване тук и тук? — Асад посочи две от цифрите към края. При по-внимателно вглеждане се виждаше, че отпечатаните цифри изглеждат леко размазани.

— Как ще разберем кои са били първоначалните? Има стотици комбинации, Асад.

— И какво от това? Госпожа Сьоренсен ще ги провери, ако ѝ изпратим цветя.

„Не е за вярване колко бързо Асад успя да влезе под кожата на онази флърца“ — помисли си Карл.

— Не е изключено фалшификаторът да е подменил повече от две цифри, Асад. Първо ще поискаме оригинала на документа от „Гухаун“ и ще го огледаме внимателно, а после ще се заемем с изчерпването на възможните комбинации.

Карл веднага се обади във възпитателното училище и помоли служителите да му изпратят оригиналния документ по куриерска служба, но те отказаха с обяснението, че не желаят да рискуват важни книжа да изчезнат от картотеката им. Карл им обясни защо се обръща към тях с такава молба:

— Подозирам, че от години съхранявате фалшификат.

— Не допускам — парира веднага служителката. — Ежегодно подаваме актуална информация за възпитаниците ни в социалната служба и документите се проверяват щателно, преди да ни възстановят средствата — без колебание обясни тя.

— Разбирам. Представете си обаче, че подправянето на документа е станало години след като вашият възпитаник е напуснал „Гухаун“. В такъв случай няма как да откриете фалшификацията. Имайте предвид, че новото му ЕГН се е появило в картотеката ви най-малко петнайсет години след напускането на Атомос.

— Въпреки това не можем да ви предоставим оригинала. Съжалявам.

— При това положение ще се обърна към съда. Не ви прави чест да отказвате да ни сътрудничите. Разследваме предполагаемо убийство, не забравяйте.

Карл знаеше предварително, че нито последното изречение, нито заплахата да се обърне към властите ще подействат. Най-ефикасният начин да сломиш нечия съпротива е друга — да засегнеш чувството за достойнство на събеседника си. Кой обича да му лепват грозни етикети? Най-малко хората в сферата на социалните услуги. Изразът „не ви прави чест“ стресна служителката с мекотата си. Навремето един от преподавателите на Карл наричаше този прием „тиранията на приглушения израз“.

— Първо ще трябва да ни изпратите официално запитване за оригинала — обясни служителката.

Най-после бе успял.

— Как е истинското име на този Атомос, Карл? Знаем ли как се е сдобил с този прякор? — попита Асад с крака върху чекмеджето на Карловото бюро.

— Ларс Хенрик Йенсен според факса от Йон Расмусен.

— Ларс Хенрик, ама че странно име. Едва ли е широко разпространено.

„Не и в държавите от твоя регион“ — помисли си Карл и тъкмо да гризне Асад с поредната язвителна забележка, по лицето на сириецата се изписа замислено изражение, каквото Карл не бе виждал досега. Асад стана по-адекватен и някак по-равностоеен в един или друг смисъл.

— Какво ти хрумна? — попита Карл.

Над очите му се спусна мазен слой, цветът им се промени. Асад смръщи вежди и посегна да вземе папката „Люнгор“. Само след малко откри каквото търсеше.

— Възможно ли е да е случайно? — попита той и посочи един ред в най-горния документ.

Карл погледна името и разбра кой доклад е отворил Асад. За миг се опита да си представи цялата картинка и успя. В глъбините на съзнанието му, там, където причините не водят непременно към очакван резултат, където логиката и обяснението не спускат бариера пред свободата на мисълта, където идеите виреят и се разгръщат несмуцавани от нищо и никого, там, в това скрито кътче, нещата изведнъж се подредиха по местата си и Карл схвана взаимовръзката.

2007 година

Докато се вглеждаше в очите на Даниел — мъжа, в когото се бе влюбила преди пет години, — Мереди установи, че Даниел и Ласе са един и същи човек, и краката ѝ се подкосиха, но ужасът от откритието беше несравним с обзелия я шок, когато се досети къде за пръв път е видяла това лице. Споменът изцеди всичките ѝ усещания. Остана само тежката вина, която я смазваше през целия ѝ съзнателен живот.

Всъщност Мереди го позна по болката в очите. В тях горяха страданието, отчаянието и омразата, превзели за миг живота на този мъж или по-скоро на някогашното момче. Защото през един мразовит зимен ден Ласе — едва четиринайсетгодишен — бе погледнал през прозореца на семейния автомобил и бе видял в колата до тях как жизнерадостно, импулсивно момиче неуморно упорито закача брат си на задната седалка и така отвлича вниманието на баща си от пътя. Отмъква безценните наносекунди, нужни на баща ѝ да прецени правилно ситуацията и да не сваля ръце от волана. Секундата невнимание бе отнела живота на петима души и нанесла на други трима тежки физически увреждания. Единствено Ласе и Мереди бяха успели да се измъкнат живи и невредими. Точно затова следваше двамата да си разчистят сметките.

Мереди го разбра и се приготви да приеме отреденото ѝ от съдбата.

През следващите няколко месеца мъжът, към когото някога, в ролята на Даниел Хеле, бе изпитала силно привличане, а сега в качеството му на Ласе ненавиждаше, влизаше всеки ден в стаичката и я наблюдаваше през илюминаторите. Понякога я гледаше като цибетова котка^[1] в клетка, на която предстои неравна битка с няколко кобри, друг път я заговаряше. Рядко ѝ задаваше въпроси. Не се нуждаеше от отговорите ѝ. Сякаш ги отгатваше, без да я пита.

— Когато погледите ни се преплетоха през прозорците, докато баща ти ни изпреварваше, ти ми се стори най-красивото момиче, което

бях виждал през живота си — призна веднъж Ласе. — Но когато след секунда ми се ухили предизвикателно и започна да буташ брат си, без да си даваш сметка каква опасност създаваш с резките си движения, в мен се разгоря омраза. Само след секунда колата ни се преобърна, а сестра ми си строши врата при сблъсъка с рамото ми. Чух как изхрущя, разбираш ли?

Той прикова поглед в нея, за да я принуди да сведе очи. Мерее обаче не се подчини. Срамуваше се от постъпката си, но мразеше този мъж от дън душа.

После той ѝ разказа как за няколко минути целият му живот се променил. Майка му се мъчела да роди близнаците в смачканата кола, а баща му, към когото Ласе изпитвал непрекословно обожание и възхищение, издъхнал, гледайки го с любящи очи. После под краката на майка му, затиснати под седалката, избухнал пожар, а красивата му малка сестричка лежала под него с прекършен врат. Първото бебе пиццало върху стъклото, докато пламъците пълзели към него, а второто лежало безпомощно с усукана около шията му пъпна връв.

Разказът на Ласе звучеше покъртително. Мерее почти си спомни крясъците от катастрофата, докато гласът на мъжа безпощадно ръфаше съвестта ѝ.

— След катастрофата майка ми изгуби способността си да върви. Брат ми е инвалид и не е стъпвал в училище. Така и не усети какво е да откриваш света с връстници. Твоята постъпка съсипа живота ни. Как според теб се чувства човек, който до днес е имал баща, сладка малка сестричка и майка, бременна с още две братчета, а само след секунди губи всичко? Майка ми винаги е имала много ранима психика, но се случваше да се смее безгрижно, преди ти да опропастиш живота ни и да ѝ отнемеш всичко. Всичко!

В този момент старицата се намираще в стаичката и разказът на сина ѝ определено я разтърси. Вероятно дори плачеше. Мерее не беше сигурна.

— Как според теб се чувствах през първите месеци съвсем сам в непознато семейство, където ме биеха? Аз — отгледан в спокойна, изпълнена с любов атмосфера! Всяка секунда изгарях от ненавист към изрода, който ме принуждаваше да го наричам „татко“, а аз копнеех да го убия. През цялото време непрекъснато виждах образа ти, Мерее. Виждах красивите ти безотговорни очи, които съсипаха щастието ми.

— Той направи дълга пауза и продължи, изговаряйки думите с шокираща отчетливост: — Обещах си да ти го върна тъпкано, Мереди, на теб и на всички останали — каквото и да ми струва. И знаеш ли, днес се чувствам удовлетворен. Отмъщението ми застигна всички гадове, които ни направиха нещастни. Навремето обмислях дали да не очистя и брат ти. Ала един ден, докато те наблюдавах, разбрах колко те ограничава той. Присъствието му ти напомняше за вината ти. Той ти пречеше да живееш нормално. Убия ли го, ще облекча бремето върху плещите ти, съобразих аз. Брат ти беше също една от жертвите на лекомислието ти. Затова го оставих жив. Но не пощадох приемния си баща. Няма да пощадя и теб, Мереди.

Ласе продължи с откровенията си. След първия опит да убие приемния си баща го въдворили във възпитателно училище. Семейството потулило деянието и дълбоката рана в челото на мъжа, получена вследствие удар с лопата. Обяснили само, че момчето страда от психическо разстройство и не са в състояние да се грижат повече за него. Поискали да им дадат друго дете, та да продължават да получават субсидии от държавата.

Ала звярът в Ласе се пробудил и той се зарекъл повече да не позволява на никого да командва нито него, нито живота му.

След пет години, два месеца и тринайсет дни делото за обезщетението, полагащо се на майката на Ласе, приключило и тя се почувствала достатъчно здрава да приеме в дома си вече порасналия си син. Единият от близнаците, родени в аварирания автомобил, оцелял въпреки усуканата около врата му пъпна връв. Другият починал от изгарянията си.

Докато майката се лекувала по болници и санаториуми, социалните изпратили момченцето в приемен дом, но тя го взела, преди да навърши три години. Имало белези по лицето и гърдите, а липсата на кислород при раждането довела до нарушена двигателна способност. Въпреки това майката се утешавала с присъствието му, докато събере сили и средства да приюти и Ласе. Застрахователната компания им отпуснала милион и половина като обезщетение за съсипания им живот. Милион и половина за загубата на баща му, за края на търговската му дейност, понеже нямало кой да я продължи, за смъртта на сестричката му и на единия му брат, за обездвижването на майка му и за краха на семейното благополучие.

Някакъв мизерен милион и половина. След като отвлекли Мереде и тя престанала да заема основната част от вниманието им, решили да отмъстят и на застрахователите, и на адвокатите, които с измама ги лишили от полагащото им се обезщетение. Ласе обещал на майка си да получат възмездие.

И Мереде трябвало да плати скъпо за греховете си.

Тя осъзнаваше, че времето ѝ изтича, и в душата ѝ се надигнаха едновременно страх и облекчение. Близо петгодишният плен в тази отвратителна камера я бе съсипал и тя копнееше за края. Все някога този кошмар щеше да приключи.

В навечерието на 2006-а година налягането в помещението отдавна бе стигнало шест атмосфери. Една-единствена луминесцентна лампа светеше, без да мига. Придружен от майка си и брат си, Ласе се появи от другата страна на прозорците в празнично облекло, пожела ѝ весел празник и додаде, че това ще бъде последната Нова година в живота ѝ.

— Ако се позамислим, лесно ще установим датата на смъртта ти, нали, Мереде? Всъщност всичко се подчинява на желязна логика. Пресметни колко години, месеци и дни съм прекарал далеч от семейството си до деня, когато те залових като животно, и ще разбереш кога ще умреш. Ще страдаш точно толкова, колкото страдах и аз, нито ден повече. Сметни сама, Мереде. Когато моментът настъпи, ще отворим шлюза. Ще боли, но ще стане бързо. В мастната ти тъкан се е натрупал много азот и макар да си слаба, навсякъде по тялото ти са се образували въздушни джобове. Когато костите ти се разширят и започнат да се забиват в плътта ти, когато налягането под пломбите ти ги накара да изхвърчат в устата ти, когато усетиш как болките раздират раменните и тазобедрените ти стави, ще разбереш, че часът ти е ударил. Пресметни колко ти остава. Прибави пет години, два месеца и тринайсет дни към 2 март 2002 и ще узнаеш какво ще пише на надгробната ти плоча. Надявай се кръвоизливите в белите дробове и сърцето ти да те парализират или дробовете ти да се пръснат, та веднага да изгубиш съзнание и да умреш, но не се осланяй на толкова милостива смърт. Кой казва, че ще отворя шлюза бързо?

Значи щеше да умре на 15 май 2007. Дотогава оставаха деветдесет и един дни, защото според нейните изчисления днес беше 13 февруари, точно четирийсет и четири дни след настъпването на

Новата година. От първи януари Мереди непрекъснато живееше със съзнанието, че сама ще сложи край на живота си, преди те да отворят шлюза, но се опитваше с всички сили да държи далеч черните мисли и ревниво да пази най-хубавите си спомени. Така се подготвяше психически да се сбогува със света. Често вземаше клещите и оглеждаше острите щипци или се чудеше дали да не счупи на две по-дългата найлонова клечка и да я наточи в бетонния под. Смяташе да сложи край на живота си с едно от двете сечива. Ще се свие в ъгъла под прозорците и ще пререже вените си. За щастие те изпъкваха ясно по изтънелите ѝ ръце.

Мереди живя с тази мисъл до деня, когато, след като шлюзът изплю храната, тя чу гласовете на Ласе и майка му. Звучаха изнервени и започнаха да се карат.

„Явно свинята и вещицата невинаги са дупе и гащи“ — помисли си въодушевено Мереди.

— Не можеш ли да накараш майка си да млъкне, Ласе? — извика тя с ясното съзнание, че с дързостта си ще предизвика нови санкции срещу себе си.

Познаваше добре на какво е способна дъртата вещица. Но не достатъчно, както се оказа. Мереди очакваше да заплати за наглостта си с няколкодневно лишаване от храна, но не и да се сбогува с правото да отнеме собствения си живот.

— Внимавай, Ласе! — процеди старицата. — Тя иска да ни настрои един срещу друг. Опитва се да те манипулира. Не я изпускай от очи. Вътре има клещи и нищо чудно да ѝ хрумне да ги използва, за да се самоубие. Нима искаш тя да се смее последна, а, Ласе?

След няколко секунди опасността надвисна над Мереди като Дамоклев меч.

— Чу какво каза майка ми, нали, Мереди? — проехтя хладният му глас по интеркома.

Какъв смисъл имаше изобщо да му отговаря?

— Отсега нататък няма да се приближаваш до прозорците. През цялото време искам да виждам какво правиш. Избутай гърнето към отсрещната стена. Веднага! И при най-плахия опит да се скриеш, да престанеш да се храниш или да се нараниш, незабавно ще намалая налягането в помещението, преди да се усетиш. Прободеш ли се, кръвта ще рунке като водопад и ще усетиш как всичко в теб се пръска,

кълна се. Ще монтирам камери и ще те наблюдаваме двайсет и четири часа в денонощието. Ще насочим силни прожектори срещу прозорците. За твоя информация държа да уточня, че мога да контролирам налягането в камерата с помощта на дистанционно. Избирай, Мереди: гилотината ще те посече или сега, или по-късно. Но кой знае? Не е изключено още утре всички да умрем. Например да се отровим от прекрасната съомга, сервирана за вечеря. Никога нищо не се знае. Затова не губи надежда. Може някой ден принц на бял кон да дойде и да те отведе. Докато човек е жив, винаги има надежда, прав ли съм? Затова не губи кураж, Мереди. Само не нарушавай правилата.

Тя вдигна очи към единия прозорец. Зад него бегло се очертаваше лицето на Ласе. „Сив ангел на смъртта — помисли си тя, — заложник на помраченото си съзнание, което — надяваше се тя, — ще го измъчва до края на дните му.“

— Как уби приемния си баща? По същия зверски начин, както се каниш да убиеш и мен ли? — извика Мереди.

Очакваше той да се разсмее, но не и да чуе смеха на още двама души. Явно майка му и брат му също стояха зад стъклата.

— Изчаках десет години, Мереди, и се върнах с двайсет килограма повече мускули и изгубил всякакъв респект към него. Имах чувството, че презрението ми е достатъчно да го убие.

— Едва ли обаче си спечелил неговото уважение — отвърна язвително тя и се изсмя.

Беше решила да не пропуска случай да вгорчи опиянението от победата му.

— Пребих го до смърт! Според теб това не е ли достойно за уважение? Не постъпих особено изискано, но какво да се прави? Изчаках тялото му да стане на парчета. Нищо не беше в състояние да засити глада ми за мъст, освен отплата със същата монета!

Стомахът ѝ се обърна. Какъв психопат!

— Ти си същият като него, проклет изверг такъв! — прошепна тя. — Жалко, че не са те заловили още тогава!

— Да ме заловят? Това ли каза? — той пак се разсмя. — И как да стане? Случи се по време на жътва. Съвсем лесно бутнах дъртия глупак под движещия се комбайн. Идиотът беше пълен с откачени идеи, например да жъне през нощта. Затова никой не се учуди, че е умрял по този начин. Пък и на никого не липсваше.

— Безспорно си велик човек, Ласе. Кого още си убил? Колко живота тежат на съвестта ти?

Макар да не очакваше, че жертвите на Ласе се изчерпват с приемния му баща и нея, Мереди остана дълбоко потресена, когато той ѝ разказа как се е възползвал от професията на Даниел Хеле, за да се запознае с нея, как е откраднал самоличността му и после го е убил. Даниел Хеле не бе навредил с нищо на Ласе или семейството му, но се наложило да го ликвидира, за да не рискува да разобличат измамата. Ласе очистил и помощника си Денис Кнюсен. Не искал да има никакви свидетели и толкова. Обясняваше събитията съвсем хладнокръвно.

„Божичко, Мереди! — прошепна си тя. — Колко още човешки съдби си погубила, макар и неволно?“

— Защо просто не ме уби, гадино мръсна? — кресна тя към прозореца. — Удала ти се е не една възможност. Нали постоянно си ме наблюдавал? Защо просто не ме намушка с нож, докато се разхождам из градината? Не се съмнявам, че си се промъквал неведнъж там!

Настъпи мълчание. После той отговори съвсем бавно, та тя да усети остротата на цинизма му:

— Първо, беше прекалено лесно. Искахме не просто да знаем, че си мъртва, а да страдаш пред очите ни, колкото бяхме страдали и ние. Освен това, скъпа Мереди, не бих се отказал от възможността да проникна под обвивката ти, да те видя уязвима. Целта ми беше да разтърся живота ти из основи; да те накарам да се влюбиш в Даниел Хеле, а после да изпиташ страх от него; да тръгнеш на екскурзията с Уфе със съзнанието, че у дома те чака нещо неизяснено. Тази игра ми достави огромно удовлетворение, бъди сигурна.

— Ти си болен!

— Болен ли? Нека ти кажа кога се разболях. В деня, когато научих, че след като я изписали от болницата, майка ми е помолила фонд „Люнгор“ да ѝ отпусне финансова помощ. Отказали ѝ с аргумента, че от средствата във фонда могат да се възползват единствено преки наследници на Лоте и Александър Люнгор. Майка ми поискала някакви си сто хиляди от червивия ви с пари фонд и получила отказ, макар попечителите, управляващи парите, да знаели коя е и какво е преживяла заради вас. Клетата ми майчица се принудила да живее по социални домове. Сега разбираш ли защо и тя те мрази, разлигавена криво? — психопатът избухна в сълзи. — Нищо

и никакви сто хиляди крони! Какво значение са имали те за вас? Никакво!

Мереде можеше да се оправдае, че никога не е знаела за този отказ, ала вече отдавна бе изкупила греха си. С лихвите.

Още същата вечер Ласе и брат му монтираха камери и включиха прожектори. Двата ослепителни цилиндрични лъча превърнаха нощта в ден и разголиха килията ѝ в цялата ѝ чудовищност. Чак сега Мереде забеляза колко противно е всичко наоколо. За да не полудее, докато гледа унижението си, през първото денонощие държа очите си затворени. Ешафодът лъсна на показ, но осъдената избра мрака.

Малко по-късно опасаха двата илюминатора с кабели, свързани към две взривни устройства, които в „краен случай“ да строшат стъклото, а после донесоха бутилки със сгъстен кислород, водород и „възпламеними течности“, както се изразиха.

Ласе извести, че всичко е готово. След като налягането разкъса органите ѝ, той ще пусне трупа ѝ в компостера да го раздроби, и накрая ще вдигнат цялата постройка във въздуха. Детонацията ще се чуе на километри оттук и този път застрахователната компания ще им изплати достойно обезщетение.

— Такива инциденти трябва да се подготвят най-старателно, а следите — да се заличат безвъзвратно.

„Няма да стане каквото сте си наумили“ — зарече се мислено тя и започна да подготвя ответния си удар. След няколко дни седна с гръб към прозорците и започна да дълбае бетона с върха на клещите. Смяташе да се справи за не повече от два-три дни. Изпълнението на начинанието ѝ обаче щеше да изтъпи клещите и да ги направи негодни за употреба. Щеше да ѝ се наложи да използва импровизираната си клечка за зъби, за да спуска вените си. И какво от това? Важното беше, че ще има възможността сама да прецени кога да умре.

Работата с клещите ѝ отне повече от очакваното: близо седмица. Затова пък фугите станаха достатъчно дълбоки и способни да оцелеят. Мереде ги посипваше с прах и мръсотия, за да не се виждат. Буква по буква. Беше сигурна, че когато един ден експертите от застрахователната компания пристигнат за оглед на опустошената от пожар сграда, за да си изяснят обстоятелствата около инцидента, ще открият поне част от думите и така ще се досетят какво гласи цялото послание:

Ласе, собственикът на тази сграда, уби приемния си баща, Даниел Хеле, един от приятелите си, а накрая и мен.

Грижете се за брат ми Уфе и му предайте, че сестра му не е спирала да мисли за него в продължение на пет години.

Мереди Люнгор, 13.02.2007, отвлечена и държана в плен в това забравено от Бога място от 2 март 2002.

---

[1] Цибетова котка — хищник от семейство виверови. — Бел.прев. ↑

2007 година

Асад бе разтворил доклада на Пътна полиция за катастрофата в навечерието на Коледа през 1986 година, отнела живота на родителите на Мереди Лунгор. В доклада се споменаваше, че при инцидента са загинали и трима души от другия автомобил: новородено, осемгодишно момиче и водачът на автомобила Хенрик Йенсен, инженер и основател на фирмата „Йенсен Индъстрис“. Няколко въпросителни знака в бялото поле отстрани показваха известно съмнение относно последната информация. Написана на ръка бележка описваше фирмата като „процъфтяващ производител на газонепропускливи стоманени обвивки“. Под бележката се мъдреше определението „гордост за датската промишленост“, явно цитат.

Асад много съобразително се бе досетил, че истинското име на мистериозния Атомос, Ларс Хенрик Йенсен, вече се е появявало, макар и в малко по-кратък вариант, пред очите му, докато е прехвърлял докладите по случая „Мереди Лунгор“. Асад действително притежаваше завидна памет и комбинативност.

— Провери дали във вестниците не са били публикувани имената на оцелелите след катастрофата — заръча Карл. — Не бих се учудил, ако момчето, возило се в другата кола, се казва Ларс Хенрик — кръстен на баща си. Откри ли нещо? — Карл съвсем забрави за разпределението на задачите и протегна ръка: — Дай ми няколко статии от жълтата преса и две-три изрезки от сутрешните вестници.

Върху пъстрите страници, в съседство с портрети на равнодушни лица, жадни за слава, бяха публикувани ужасяващи снимки от катастрофата. Море от пламъци бе погълнало всичко наоколо. Доказваше го фотография на овъгленото купе на форда. Като по чудо точно по това време покрай автомобила случайно минали активисти от датския спасителен концерн „Фалк“ и успели да измъкнат част от пострадалите от горящия автомобил и така да ги спасят от сигурна

смърт. Според доклада на Пътната полиция пожарникарите се забавили заради хлъзгавата настилка.

— Тук пише, че майката се казва Ула Йенсен. При катастрофата получила фрактура и на двата големи пищяла — обясни Асад. — Името на момчето не се споменава. Наричат го просто „най-голямото дете на съпружеската двойка“. Бил е на четиринайсет години.

— Значи, роден е в годината, когато е роден Ларс Хенрик Йенсен, ако вярваме на поне част от подправеното му ЕГН — установи Карл, докато преглеждаше вестникарските изрезки.

На една от тях репортажът за злоещата катастрофа съседстваше с редовните политически ежби и незначителни скандали. Списващите вестника бяха съумели да напишат ключа към големия тираж, а именно безразборното отпечатване на сензационни новини. Тази неувяхваща формула се бе утвърдила като силно печеливша. Карл държеше в ръце брой отпреди пет години, който по нищо не се различаваше от днешния.

Изруга под нос безскрупулността на медиите и започна да разгръща следващия вестник. Отвори на указаната страница и погледът му веднага фиксира търсеното име. Точно на това се бе надявал!

— Ето го, Асад! — извика Карл, без да изпуска името от очи.

Почувства се като мишелов, който дебне плячката от скривалището си над върховете на дърветата и се спуска стремглаво, щом я зърне. Карл улови точно каквото търсеше. Тежестта в гърдите му се уталожи и той усети как тялото му най-после се отпуска.

— Слушай какво пише, Асад: „В автомобила, блъснат от търговеца Александър Люнгор, са оцелели само четирийсетгодишната Ула Йенсен — съпруга на Хенрик Йенсен, единият от новородените й близнаци и четиринайсетгодишният Ларс Хенрик Йенсен, най-голямото дете на семейството.“

Асад остави вестника върху бюрото и се усмихна; около тъмнокафявите му очи се образуваха множество мимически бръчици.

— Подай ми доклада на Пътната полиция, Асад.

Карл се надяваше колегите му да са вписали гражданските номера на пострадалите в катастрофата. Показалецът му зашари по описанието на инцидента, но откри само номерата на двамата шофьори: бащата на Мереде и бащата на Ларс Хенрик.

— Щом разполагаме с личните данни на бащата, следва бързо да открием и номера на сина, нали, Карл? А после да го сравним с информацията, получена от „Гухаун“.

Карл кимна. Най-вероятно наистина щяха да се сдобият за нула време с личните данни на Ларс Хенрик.

— Ще се поразровя каква е историята на този Хенрик Йенсен, Асад. През това време ти помоли Лис да ни съдейства за гражданските номера. Обясни й, че търсим адреса на Ларс Хенрик Йенсен. Ако не се е регистрирал, да потърси къде живее майка му. В случай че намери ЕГН-то на Ларс, да разпечата всичките му адреси след катастрофата. Занеси папката на Лис. И по-бързичко, Асад!

Влезе в интернет и въведе „Йенсен Индъстрис“ в полето за търсене, но търсенето не даде никакви резултати. Опита с „газонепропускливи стоманени обвивки за ядрени реактори“ и търсачката му предложи сайтовете на различни фирми във Франция и Германия. Добави „вътрешно покритие за контейнери“, защото, доколкото знаеше, това определение горе-долу се припокриваше с „газонепропускливи стоманени обвивки за ядрени реактори“. Търсенето отново не даде резултати.

Тъкмо да се откаже, попадна на PDF-файл за фирма в Кьое. В материала се срещаше изразът „гордост за датската промишленост“, който присъстваше като цитат в доклада на Пътната полиция. Явно беше взет оттук. Карл изпрати благословията си на полицаия, който се бе разровил по-надълбоко в случая. Беше готов да се обзаложи, че силният нюх на този мъж рано или късно ще го направи ценен кадър за криминалната полиция.

Карл обаче не успя да намери нищо за „Йенсен Индъстрис“. Явно името на фирмата беше друго. След обаждане в централата на Търговския регистър стана ясно, че на името на Хенрик Йенсен с този граждански номер няма регистрирана фирма. Карл изрази силно съмнение и служителката му назова три възможни причини: или фирмата е собственост на чужденец, или се води на името на друг собственик, или е регистрирана на името на холдингова компания.

Карл зачеркна името на фирмата в бележника си. „Йенсен Индъстрис“ се оказа бяло петно на континента на високотехнологичните компании. Запали цигара и се загледа във виещия се към вентилационната система дим. Някой ден

противопожарната аларма в коридора ще се задейства, сред служителите в сградата ще се разрази дива паника и всички ще хукнат като обезумели навън. Карл се усмихна, дръпна жадно от цигарата и издуха гъст облак към вратата. Да, това би сложило край на пушенето в кабинета му — занимание, с което убиваше скуката, но само като си представеше как Бак, Бьорн и Маркус Якобсен стоят пред сградата и с боязън и гняв се взират към прозорците на кабинетите си, приютили по рафтовете си безброй компрометиращи документи, Карл започваше да си мисли, че си струва.

Изведнъж си спомни показанията на Йон Расмусен — пенсионирания педагог от „Гухаун“. Той твърдеше, че бащата на Атомос, или Ларс Хенрик Йенсен, е работел нещо, свързано със станцията за ядрени опити на остров Рисьо.

Веднага набра номера. Навярно пак щеше да попадне в задънена улица, но поне разчиташе служителите в станцията да го консултират по въпросите на ядрените реактори.

Дежурният услужливо го свърза с инженер на име Матиасен, той го препрати към инженер Стайн, а той, от своя страна — към инженер Йонасен. Гласът на всеки следващ специалист звучеше все по-старчески. Инженер Йонасен се представи като Микел и предупреди Карл, че не разполага с много време, но е готов да му отдели пет минути. За какво ставало дума?

— Дали се сецям за фирма, която е произвеждала вътрешно покритие за контейнери в средата на осемдесетте години в Дания? Що за въпрос? — самоуверено попита той. — „Х. Й. Индъстрис“ беше сред водещите компании в този бранш.

На Карл му идеше сам да се срита по крака. Х. Й. — Хенрик Йенсен. Съвсем просто. Защо служителката от Търговския регистър не се сети да потърси фирмата с инициалите на основателя, вместо с цялото му име?

— Едно време фирмата се наричаше „Грабека Холдинг“, не ме питайте защо. Но днес е известна по цял свят като „Х. Й.“. Производствените стандарти, установени от фирмата, все още се смятат за златни. Скоропостижната смърт на Хенрик Йенсен доведе до почти мигновен срив на предприятието. Без неговото вещо ръководство двайсет и петимата работници не се справяха, а без възискателността му към качество на продукцията, фирмата беше

обречена на гибел. Точно тогава се извършваха мащабни промени, фабриката се местеше и предстоеше да разшири дейността си. Кончината на Хенрик съвпадна с тежък момент в бизнеса. Затварянето на компанията доведе до загуба на ценни книжа и ноу-хау. По мое мнение можехме да спасим фирмата, ако се бяхме намесили, но тогава ръководството не разполагаше с нужната политическа подкрепа за подобна стъпка.

— Къде се намираше фабриката?

— В Къое. Самият аз съм ходил там няколко пъти. Непосредствено преди катастрофата я преместиха на юг от Копенхаген. Не съм сигурен точно къде. Ще се опитам да намеря стария си указател... Тук някъде трябва да е. Ще изчакате ли секунда?

В продължение на пет минути Карл чуваше как мъжът ровичка из кабинета си и впряга вероятно внушителния си интелект в търсенето на най-вулгарните изрази от речниковия фонд на датския език. Звучеше адски ядосан на самия себе си. Карл не си спомняше да е ставал свидетел на подобно изстъпление.

— Много съжалявам — обади се мъжът в слушалката, след като престана да ругае. — Не мога да го намеря. Аз, който никога нищо не изхвърлям! Винаги така става! Опитайте се да се свържете с вдовицата на Хенрик Йенсен. Най-вероятно още е жива. Не е толкова стара. Тя ще ви каже повече. Смела жена. Не заслужаваше да я застигне такова нещастие.

— Жалко наистина — вметна Карл с намерението да му зададе последен въпрос, но онзи вече беше набрал скорост:

— Производствената технология в „Х. Й. Индъстрис“ беше направо гениална! По контейнерите не се виждаха следи от заваряване дори ако ги гледаш на рентгенови снимки, направени с най-чувствителната апаратура. Разполагаха и с всякакви методи за откриване на течове. Създадоха, например, барокамера с възможност за увеличаване на налягането до шейсет атмосфери за по-добро тестване на устойчивостта на продукцията. Не бях виждал по-голяма барокамера. Управляваха я с високотехнологична апаратура. Вкарваха контейнерите вътре и ако издържат на такова налягане, значи атомните електроцентрали могат да бъдат сигурни, че купуват продукт с първокласно качество. Мда, „Х. Й. Индъстрис“ се задоволяваха само с най-доброто.

Мъжът толкова се разгорещи, сякаш притежаваше акции в предприятието.

— Случайно да знаете къде живее днес Ула Йенсен? — побърза да вмъкне Карл, докато онзи си поемаше дъх.

— Не, но проверете в гражданския регистър. Предполагам, че е останала да живее близо до последното местонахождение на фабриката. Доколкото знам, не успяха да я изгонят оттам.

— Тоест, на юг от Копенхаген, така ли?

— Точно.

Как е възможно разтегливо понятие като „на юг от Копенхаген“ да бъде „точно“?!

— Ако се интересувате от ядрена енергетика, с удоволствие ще ви разведа из острова — предложи мъжът.

Карл благодари, но се оправда с липса на време. Споменеше ли се остров Рисьо, винаги му идеше да срине със земята сградите там и да продаде отломките на някое сибирско градче, та да ги използват за пътна настилка. Затова му се струваше кощунствено да ангажира и без това ограниченото време на любезния служител.

Сбогува се с него и затвори. От две минути Асад стоеше на вратата.

— Какво става? Лис откри ли гражданските номера?

— Не — поклати глава Асад. — Най-добре отиди лично да ги помолиш, Карл. Днес са... — Асад завъртя показалец до слепоочието си — ... съвсем превъртели.

Карл се прокрадна до Лис с предпазливостта на разгонен котарак. Днес неизменно любезната секретарка изглеждаше недостъпна. Красиво бухналата ѝ къса коса бе сплесната и напомняше мотоциклетна каска. От очите на госпожа Съоренсен, застанала зад Лис, хвърчаха искри, а от дъното на коридора отекваха гръмки гласове. Лоша работа.

— Какво става? — обърна се Карл към Лис, когато погледите им се срещнаха.

— Нямам представа. Системата отказва да ни допусне до държавните архиви. Все едно някой е променил всички пароли.

— Интернет функционира нормално.

— Само опитай да влезеш в регистъра с гражданските номера или в Данъчната служба, и ще видиш какво имам предвид — поясни

Лис.

— Освен това ще трябва да изчакаш реда си като всички останали — злорадо отбеляза госпожа Сьоренсен с безцветен глас.

Карл постоя при тях, опитвайки се да измисли изход, но се отказа, защото виждаше как на екрана на Лис се изписва отказ след отказ. Карл сви рамене. Какво пък? Няма чак толкова бърза работа. А и мъж с неговия опит знае как да обърне форсмажорните обстоятелства в своя полза. Щом електрониката е блокирала, явно съдбата му дава знак да се отпусне в кабинета си в дълбокомислен диалог с чаша кафе и да изпъне краката си върху бюрото за час-два.

— Здравсти, Карл — чу се глас зад гърба му.

Обърна се. Беше Маркус Якобсен в снежнобяла риза и с изгладена вратовръзка.

— Добре, че още не си слязъл. Ще дойдеш ли за малко в стаята за обяд? — Прозвуча по-скоро като заповед, отколкото като въпрос. — Бак има да ни съобщи важна информация. Предполагам, ще бъде интересна и за теб.

В помещението се събраха петнайсетина души. Карл се настани в дъното, началникът на Отдел „Убийства“ малко по-встрани, а неколцина служители от „Наркотици“, заместник-шефът Ларс Бьорн, Бьоре Бак и партньорът му застанаха отпред с гръб към прозорците. Изглеждаха доволни.

Ларс Бьорн даде думата на Бак. Всички знаеха какво ще съобщи.

— Тази сутрин задържахме убиеца на велосипедиста в парка „Велбю“. В момента заподозреният разговаря с адвокатата си. До края на деня очакваме писмени самопризнания.

Усмихна се и с тържествуващ вид приглади косата над темето си.

— Главната свидетелка по случая, Анелисе Квист, даде пълни показания, след като се увери, че заподозреният е задържан, и така потвърди версията ни. Извършител на престъплението е уважаван и активно практикуващ лекар от „Велбю“. Освен че е намушкар дилъра в парка, въпросният мъж е принудил Анелисе Квист да погълне огромна доза успокоителни и е заплашвал децата ѝ.

Бак даде знак на партньора си да продължи:

— При обиска на жилището му открихме повече от триста килограма наркотични вещества с различен състав. В момента експертите ги описват. — Изчака възклицанията да се уталожат. —

Лекарят е създал широка престъпна мрежа от медицински лица, които са си осигурявали високи доходи чрез продажбата на лекарства, законово отпускани само по лекарско предписание: метадон, диазепам, валиум, фенобарбитал, морфин. Престъпната група се е занимавала и с внос на психотропни вещества от рода на амфетамини, зопиклон, тетраhydroканабинол и ацетофеназин, както и на невролептици, барбитурати и халюциногени. Заподозреният се е стараел да разполага с разнообразен асортимент, защото явно е намирал клиенти за всякакви наркотици. Убитият в парка велосипедист е отговарял за разпространението им сред посетителите на нощни заведения. Навярно се е опитал да изнудва заподозрения и той го е очистил. Престъплението не е било планирано. Анелисе Квист е видяла убийството. С лекаря са се познавали и той бързо се е свързал с нея и си е осигурил мълчанието ѝ чрез заплахи.

Мъжът млъкна и Бак продължи:

— Веднага след убийството извършителят е посетил Анелисе Квист в дома ѝ. Дъщерите ѝ страдали от астма и били пациентки на лекаря, специалист по заболявания на дихателните пътища. И двете деца се нуждаят ежедневно от медикаменти, за да не получават пристъпи. Под угрозата, че иначе ще ги убие, лекарят принудил Анелисе Квист да даде на дъщерите си посочени от него таблетки, които предизвикали животозастрашаващо свиване на белодробните алвеоли. После лекарят им поставил инжекция с антидот. Представете си само какъв силен шок е преживяла майката, докато е гледала как децата ѝ посиняват от задушаване. — Огледа присъстващите, а те кимнаха в знак на съгласие. — После лекарят предупредил Анелисе Квист, че трябва редовно да води момичетата в кабинета му, за да им инжектира спасителния антидот, ако не иска да получат фатален рецидив. Така убиецът си подсигурил мълчанието на майката. Дължим огромна благодарност на майката на Анелисе Квист. Иначе никога нямаше да пипнем злосторника. Бабата на децата не знаела за заплахите към внуците ѝ, а в деня след кошмарната нощ успяла да изкопчи от дъщеря си, че е станала свидетел на убийство. Анелисе обаче категорично отказала да разкрие самоличността на извършителя. Не била на себе си от ужас. Когато извикахме Анелисе Квист на разпит по съвет на майка ѝ, свидетелката се намираше в душевен смут. Вече знаем, че лекарят я е посетил отново няколко дни по-късно и я

предупредил, че ще убие момичетата, ако го издаде. Използвал изрази от рода „ще ги одера живи“ и възползвайки се от паническото ѝ състояние, я заставил да изпие токсична комбинация от таблетки. Останалата част от историята ви е известна. Жената постъпва в болница, оцелява и упорито отказва да говори. Но имам още една новина за вас. Новосъздаденият Специален отдел „Q“, оглавяван от Карл Мьорк, ни оказва голяма подкрепа по време на разследването. — Бак се обърна към Карл. — Без да участваш пряко в следствените действия, ти ни подхвърли няколко ключови идеи, Карл. С колегите ми искаме да ти благодарим — на теб и на твоя сътрудник, който разнасяше информация между теб и Харди Хенингсен, също дал своя ценен принос към разследването. В знак на признателност му изпратихме цветя.

Карл остана безмълвен. Неколцина от бившите му колеги се обърнаха към него и се насилиха да се усмихнат, но изражението им остана каменно. Другите пък дори не се опитаха да му засвидетелстват внимание.

— Е — продължи заместник-криминален комисар Бьорн, — доста хора работихме по случая. Искам да ви благодаря, момчета — той посочи двамата колеги от Отдел „Наркотици“. — Оттук нататък ще трябва да отсеете кои от лекарите с нечисто минало са участвали в престъпната група. Очертава се случаят да придобие колосални размери. А ние от Отдел „Убийства“ ще продължим да разследваме нови престъпления. За всички ни има достатъчно работа.

Карл изчака повечето присъстващи да се разотидат. Знаеше колко му е струвало на Бак да го похвали пред всички. Затова се приближи до него и му протегна ръка.

— Благодаря ти за хубавите думи, макар че не ги заслужавам.

Бьоре Бак само погледна безучастно ръката му и събра книгата си от масата.

— Не ми благодари. Нямах да го направя, ако Маркус Якобсен не ме беше принудил.

Карл кимна. Е, поне за пореден път се бе убедил в какви отношения се намира с Бак.

В коридора цареше паника. Служителите, скупчени около вратата на шефа, се надпреварваха да се оплакват.

— Да, да, знам. Но още не сме установили откъде идва проблемът — опитваше се да ги надвика Маркус Якобсен. — По информация от директора на Управлението в момента нямаме достъп до никакви обществени регистри. Хакерска атака е повредила централните сървъри и е променила паролите. Още не сме идентифицирали извършителя. Малцина компютърни специалисти са способни да разбият защитата на системата ни. Работим на пълни обороти, за да заловим виновните.

— И как точно ще стане? — попита някой.

Началникът сви рамене. Опитваше се да си придаде спокоен вид, но личеше колко е разтревожен.

Карл съобщи на Асад, че работният ден е приключил, защото нямат достъп до базата данни. Без информация от гражданския регистър не можеха да установят къде се е подвизавал през годините Ларс Хенрик Йенсен. Затова по-добре да оползотворят времето си по друг начин.

Докато пътуваше към Клиниката за лечение на гръбначни увреждания в Хорнбек, по радиото съобщиха, че според съобщение от полицейската пресслужба, разпратено до медиите, хакерът, атакувал системата, бил разгневен гражданин, по първоначални предположения държавен служител в обществения сектор, застрашен от съкращенията, предвидени в предстоящата правителствена реформа. Компютърни специалисти се опитвали да обяснят как е възможно да пробиеш толкова добре защитени данни, а министър-председателят нарекъл хакерите „бандити от най-долна проба“. После обеща системата да заработи съвсем скоро, а виновникът да получи тежко наказание. Още малко и щеше да сравни компютърната атака с нападението над Световния търговски център, но се въздържа.

Първата му умна постъпка от дълго време насам.

Върху нощното шкафче на Харди наистина имаше цветя, но толкова мижави, че съперничеха на букетите в най-отдалечените от града бензиностанции. На Харди обаче явно изобщо не му пукаше. Пък и не ги виждаше, защото днес санитарите го бяха обърнали с лице към прозореца.

— Бак ти изпраща специални поздравии — подхвана Карл.

Харди го стрелна с поглед, който хората обикновено наричат начумерен, но в действителност не се поддава на словесно описание.

— Какво ме засягат глупавите поздравии на този нещастник?

— Асад му е предал хипотезата ти за случая и въз основа на предположенията ти задържаха лице с доказана вина.

— Не съм изказвал никакви хипотези.

— Как така? Нали си посъветвал Асад да се поразтърсим из познатите на основната свидетелка, Анелисе Квист?

— За кой случай става дума?

— За убийтия велосипедист, Харди.

— Нямам представа какви ги говориш, Карл — намръщи се Харди. — Непрекъснато ми надуваш главата с онази откачена история за Мереди Лунгор, а психоложката не спира да каканиже за престрелката в Амар. Не ми трябват повече глупости. Дори нямам представа какъв е този велосипедист и кой го е убил.

Сега вече и Карл смръщи вежди.

— И Асад изобщо не ти е споменавал за случая? Сигурен ли си? Да нямаш проблеми с паметта, Харди? Не се притеснявай да си признаеш.

— О, я се разкарай, Карл! Вече не издържам да ти слушам глупостите! Не разбираш ли, че именно услужливата ми памет е най-големият ми проблем?! — кресна той и от устата му се разхвърча пяна. Бистрият му ум определено не бе пострадал.

Карл побърза да вдигне ръка.

— Извинявай, Харди. Значи Асад ми е предал невярна информация. Случва се.

Ала всъщност смяташе случилото се за напълно недопустимо.

2007 година

Карл седна да закусва с хранопровод, изгарян от киселини, и натежали от съня рамене. Мортен и Йеспер мълчаха. Доведеният му син по природа не беше от приказливите, но затворената уста на иначе словоохотливия му наемател винаги предвещаваше неприятности.

Карл посегна към сутрешния вестник, оставен до ъгъла на масата. На първа страница съобщаваха, че Таге Багесен се е оттеглил от партийния си пост, изтъквайки здравословни проблеми. Надвесен над чинията си, Мортен дъвчеше старателно. На шеста страница Карл най-неочаквано откри зърнеста снимка със своя образ. „Госип“ бяха публикували същата фотография във вчерашния си брой, но този път до лицето на Карл стоеше размита снимка на Уфе Люнгор. Текстът под нея определено не звучеше положително: „Началникът на наскоро създадения по инициатива на партия «Дания» Специален отдел «Q», който разследва «остарели случаи, заслужаващи особено внимание», през последните два дни успя да предизвика медийния интерес с недоброръководствения си прояви“. Във вестника почти не се споменаваха материала в „Госип“, затова пък се бяха погрижили да интервюират персонала на „Елю“. Медицинските сестри и санитарите обвиняваха Карл в бруталност, довела до изчезването на Уфе Люнгор. В частност старшата сестра, разгневена до краен предел, използваше изрази от рода на „злоупотреба с гостоприемството ни“, „психически тормоз“ и „манипулации“. Статията завършваше с обяснението, че „до приключването на броя нашият екип не успя да се свърже с ръководството на Полицейското управление за коментар“. Така го бяха изтипосали във вестника, че образът му надминаваше и най-бруталния тип във всеки спагети уестърн.

— Днес имам класно — събуди го Йеспер от унеса му.

— По какво? — Карл вдигна глава от вестника.

— По математика.

Не предвещаваше нищо добро.

— Подготвен ли си?

Тийнейджърът вдигна рамене и стана от масата, без да обръща внимание на купчината прибори и чинии, наклепани с конфитюр и масло. Нищо необичайно впрочем.

— Чакай малко, Йеспер! — извика след него Карл. — Как да тълкувам отговора ти? Готов ли си, или не?

Доведеният му син се обърна.

— Ако не се справя, няма да вляза в гимназията — обясни той. — Too bad!^[1]

Пред очите на Карл изникна укорителното изражение на Вига и той остави вестника. Киселините започваха да му причиняват болка.

Още преди да се качи в колата, на паркинга чу как хората се шегуват с вчерашния срыв в обществените регистри. Някои се чудеха какво ще правят днес в офисите си, защото основната им работа се състоеше в издаване на разрешителни за строеж и отпускане на лекарства и по цял ден се взираха в компютърни екрани.

На път за Управлението Карл слуша радио. Съобщиха, че неколцина кметове са разкритикували остро административната реформа, която според тях се явявала косвен причинител на цялото това безобразие, и изразили възмущение от все по-голямото претоварване на административните служители, влошаващо работата им. Ако саботьорът, предизвикал срыв в системата, дръзнеше да се покаже в някое от засегнатите кметства, най-близкият спешен травматологичен кабинет щеше да се сдобие с още един пациент в тежко състояние.

Същевременно в Полицейското управление атмосферата се беше поразведрила. Вече имаха заподозрян за хакерската атака: възрастна програмистка от Министерството на вътрешните работи. След като я накарат да обясни как да възстановят данните, щяха да оповестят подробностите от разкриването на случая пред медиите. Очакваше се всичко да се нормализира до няколко часа. Топшефовете, опротивели на толкова много хора, отново си бяха възвърнали контрола над ситуацията. Клетата женица.

Изненадващо Карл успя да стигне до подземния етаж, без да срещне нито един колега. И слава богу. Новината от сутрешния вестник за грубото му поведение по време на срещата му с умствено изостанал пациент в специализирано заведение в Северна Зеландия

със сигурност бе стигнала и до най-забутания кабинет в огромната сграда на Управлението. Оставаше му да се надява, че на съвещанието с главния инспектор и другите началници Маркус Якобсен няма да обсъжда с тях поредния му гаф.

Карл завари Асад в стаичката му и веднага му се нахвърли. Само след няколко секунди Асад изглеждаше смазан. Дружелюбният помощник на Карл никога не го беше виждал в такава светлина. Именно днес избухливостта на Карл лъсна в пълния си блясък.

— Излъгал си ме, Асад — повтори Карл, без да го изпуска от очи. — И дума не си споменал пред Харди за убийтия велосипедист. Сам си се досетил кого да проверим и те поздравявам за добрия нюх, но на мен каза друго. Не търпя да ме лъжат, чуваш ли? Ще си понесеш последствията.

Зад челото на Асад видимо кипеше трескава мисловна дейност. Или пък го бе загложила съвестта? Карл реши да не го щади:

— Да не си посмял да ми пробутваш повече измишльотини! Кой си ти всъщност, Асад? Искам да ми кажеш истината. И къде ходи, щом не си бил в болницата при Харди? — Карл му направи знак с ръка да не протестира: — Знам, че си ходил при него, но си стоял съвсем кратко. Изплюй камъчето, Асад. Какво става с теб?

Мълчанието на Асад изобщо не притъпи безпокойството му. За миг Карл зърна изражението на подплашен див звяр в иначе спокойните му очи. Ако двамата бяха врагове, Асад навярно щеше да го сграбчи за гърлото.

— Секунда — Карл се обърна към компютъра и въведе няколко думи в Гугъл. — Имам въпрос към теб. Слушаш ли внимателно?

Не получи отговор.

— Асад?

В потвърждение сириецът смънка нещо под нос, по-тихо от лекото ръмжене на компютъра.

— В досието ти пише, че със съпругата ти и двете ти дъщери сте пристигнали в Дания през 1998 година. През периода 1998–2000 сте живели в бежанския лагер „Сандхолм“, а после са одобрили молбата ви за убежище.

Асад кимна.

— Само след две години? Не е ли твърде бързо?

— Тогава давах убежище бързо. Сега затегнаха режима.

— От кой сирийски град идваш, Асад? В досието ти не виждам такава информация.

Карл се обърна. Лицето на помощника му помръкна.

— Разпитваш ли ме, Карл?

— Горещо-долу. Нещо против?

— В живота ми има епизоди, които не искам да разказвам, Карл. Моля те да уважиш желанието ми. Понесъл съм много нещастия. Става дума за моя живот, не за твоя.

— Разбирам. Но с какво те затруднявам, като те питам от кой град си?

— Роден съм в предградие на Саб Абар.

Карл въведе името на града.

— Това място се намира в нищото, Асад.

— Да съм твърдял друго?

— Какво е разстоянието между Саб Абар и Дамаск?

— Пътува се около ден. Повече от двеста километра.

— Цял ден?

— В Сирия пътуването отнема доста време. Първо се минава през града, после през планините.

Да, Карл виждаше същото и на картата в Гугъл, която бе отворил. Мястото изглеждаше пустош.

— Цялото ти име е Хафез ал-Асад. Поне така пише в регистъра на Агенцията за чужденците. — Карл въведе името в Гугъл и търсачката веднага го откри. — Не ти ли е неприятно да носиш това име?

Асад сви рамене.

— Името на диктатор, управлявал Сирия в продължение на двайсет и девет години! Родителите ти бяха ли членове на партия БААС?

— Да.

— На него ли си кръстен?

— В рода ни има няколко души с това име.

Карл се вгледа в тъмните очи на сириец. Асад не се намираще в обичайното си настроение.

— Как се казва наследникът на Хафез ал-Асад? — попита Карл.

— Башар. Той е негов син — отговори Асад, без дори да мигне. — Какво ще кажеш да престанем, Карл? Разговорът ни няма да доведе

до нищо добро.

— Сигурно. А как се казваше другият син на Хафез ал-Асад, онзи, дето загина в автомобилна катастрофа през 1994?

— В момента не си спомням.

— Така ли? Странна работа. Тук пише, че той бил любимецът на баща си. Казвал се Басил. Според мен всички твои връстници в Сирия ще се сетят веднага за името му без никакво затруднение.

— Точно така. Казваше се Басил — съгласи се Асад. — Наистина съм забравил доста неща, Карл. Просто не ИСКАМ да си ги спомням и съм ги... — той търсеше точната дума.

— Изтласкал?

— Да, точно така.

„Явно доникъде няма да стигна“ — помисли си Карл и реши да смени подхода.

— Знаеш ли какво си мисля, Асад? Че ме лъжеш. Изобщо не се казваш Хафез ал-Асад. Просто това име ти е хрумнало първо, когато си подал молба за убежище, нали? Представям си как се е смял човекът, подготвил фалшивите ти документи. Подозирам, че е същият, дето успя да изтрие мастиления слой върху номера на Даниел Хеле в бележника на Мереди Люнгор, нали?

— Предлагам да спрем дотук, Карл.

— Откъде си, Асад? Свикнал съм да използвам фамилията ти, а не малкото ти име — Хафез.

— Сириец съм и съм роден в Саб Абар.

— В предградие на Саб Абар, не каза ли така?

— Да, в предградие на североизток от центъра на Саб Абар.

Всичко звучеше съвсем достоверно, но Карл не можеше да го приеме за чиста монета. Преди десетина години вероятно щеше да повярва, но вече бе натрупал доста опит в разпитите и интуицията му подсказваше, че в реакциите на Асад има нещо гнило.

— Да не си иракчанин, Асад? Убивал си хора и ако властите разберат, ще те екстрадират в родината ти, нали?

Лицето на Асад се изопна. Вероятно бе измислил как да се измъкне от разпита. Или пък наистина казваше истината.

— Иракчанин? Що за глупости? Не искам да те слушам повече, Карл — засегна се Асад. — Заповядай в дома ми да огледаш вещите ми. Ще видиш сирийския ми куфар. Ще те запозная с жена ми, тя

разбира малко английски. А защо не и с децата? Сам ще се убедиш, че не те лъжа, Карл. Преживял съм лоши неща и съм политически бежанец. Не ми се говори за миналото. Моля те, Карл, остави ме на мира. Прав си, не стоях дълго при Харди, но до Хорнбек се пътува дълго; опитвам се да уредя документите на брат ми, та и той да дойде в Дания, а това отнема време, Карл. Извинявай. Следващия път ще бъде откровен.

Карл се облегна. Идеше му да облекчи мозъка си със сладкия чай на Асад.

— Странно как толкова бързо са те взели на работа в полицията, Асад. Много съм ти благодарен, задето ми помагаш. Голяма си скица, но имаш и други качества.

— Скица? Какво означава? Нещо с рисуване ли е свързано?

Асад го гледаше невинно като дете. Да, сириецът определено беше природен талант. Вероятно говореше само истината. Вероятно Карл бе развил маниакална мнителност.

— В документите ти не откривам информация за образованието ти. Какво си завършил? — попита Карл.

— Не съм от най-образованите — сви рамене помощникът му. — Баща ми имаше малка консервна фабрика. Научил съм колко време трае консерва с белени домати при петдесет градуса.

Карл се поусмихна.

— Но не си успял да стоиш далеч от политиката и накрая си се сдобил с името на известния диктатор?

— Да, нещо такова.

— Подлагали ли са те на мъчения?

— Да. Карл, не ми се навлиза в подробности. Не знаеш какъв ставам, когато ми писне да обяснявам. Не ми се говори на тази тема, става ли?

— Добре — кимна Карл. — Но обещавах занапред да ме държиш в течение на начинанията си през работно време, нали?

Асад вдигна палец в знак на съгласие. Карл престана да го фиксира с поглед, вдигна ръка с разперени пръсти — дай пет! — и Асад я шляпна с длан.

Разбраха се.

— А сега да се върнем към случая, Асад. Чака ни доста работа. Трябва да открием този Ларс Хенрик Йенсен. Не след дълго, надявам

се, ще получим достъп до гражданския регистър, но дотогава е нужно да издирим майка му, Ула Йенсен. Един човек на остров Рисьо... — Карл забеляза намерението на Асад да го попита какъв е този остров, но продължи: — ... ми каза, че тя живеела на юг от Копенхаген.

— Ула Йенсен рядко срещано име ли е?

— Не — поклати глава Карл. — Поне вече знаем как се е казвала фирмата на бащата и е въпрос на време да се сдобием с повече информация. Първо ще се обадим в търговския регистър. Дано не е блокиран. През това време ти ще влезеш в уебстраницата на бюро „Справки“ и ще потърсиш какво ще излезе за Ула Йенсен. Най-вероятно живее на юг от Брьонбюене: Веленсбек, Глуstrup, Тоструп, Греве-Килебрюне. Не стигай чак до Къое, защото там преди се е намирала фабриката на мъжа ѝ. Трябва да търсим по на север.

Асад изглеждаше облекчен. Преди да излезе, се обърна и прегърна Карл. Наболата му брада одраска бузата на Карл като шкурка, а одеколонът лъхаше на имитация, но затова пък усещането беше истинско. Карл поседя сам, доволен от случилото се. Все едно отново бе почувствал подкрепата на някогашния си екип.

Отговорът пристигна едновременно от двете места. Търговският регистър работел безпрепятствено въпреки срива в системата и служителката на телефона откри „Х. Й. Индъстрис“ само след пет секунди. Фирмата била собственост на холдинга „Грабека“ — немска компания. Служителката предложи услугите си при необходимост да намери по-подробна информация, като се свърже с немските си колеги и им поиска сведения за собствениците на холдинга. Карл се поинтересува само от адреса и извика на Асад да прекрати търсенето, но Асад отвърна, че и той е открил няколко възможни адреса. Сравниха резултатите и установиха, че в момента Ула Йенсен живее на улица „Стрьохюс“ в Греве, на мястото на фалиралата фабрика.

Карл разгъна пътната си карта. Само на няколкокостотин метра оттам, на шосе „Капелев“, Даниел Хеле бе изгорял в колата си. Карл си спомни мястото. Улицата с мелницата.

Усети как адреналинът бавно започна да тупти във вените му. Щяха да пристигнат там за двайсетина минути!

— Не трябва ли първо да се обадим на хората, Карл? — Асад тикна бележка с телефонния номер под носа на шефа си.

Карл го изгледа с невярващи очи. Значи от устата на сириецата се сипеха не само проникателни заключения.

— Чудесна идея, ако искаме като пристигнем да са офейкали, Асад.

Първоначално мястото явно е било използвано като най-обикновена ферма с къща, свинарник и стопански сгради около павиран двор. А къщата се намираше толкова близо до пътя, че оттам се виждаха стаите. Зад варосаните сгради имаше още три-четири постройки. Две от тях вероятно никога не са били използвани; по стените на едната — висок десет-дванайсет метра хангар — зееха дупки вместо прозорци. Карл недоумяваше как властите са позволили подобно нещо. Имението загрозяваше изгледа към нивите, където жълтите килими на рапицата преливаха в тучни тревни площи, чийто зелен цвят бе непостижим и за най-талантливия художник. Карл огледа района. Не забеляза никакви признаци на живот. Дори сградите изглеждаха пусти. Занемарен двор, олющена мазилка. Близо до пътя стояха струпани купчини вехтории и строителни отпадъци. Освен глухарчетата и цъфналите овошки всичко изглеждаше безнадежно мъртво.

— Не се вижда кола, Карл. Явно тук отдавна не живее никой.

Карл стисна зъби и се опита да не се предава на разочарованието. Не, Ларс Хенрик Йенсен не е тук, подсказваше му интуицията. Проклятие, проклятие!

— Хайде да влезем и да огледаме, Асад — подкани го той и паркира встрани от пътя на петдесетина метра от фермата.

Внимаваха да не вдигат шум. Спотайвайки се зад дърветата около оградата, се промъкнаха до задната част на къщата и влязоха в градина, където ягодоплодни храсти и седмолист се бореха за териториално надмощие. Сводестите прозорци бяха посивели от старост и мръсотия; отвсякъде лъхаше на смърт.

— Виж — прошепна Асад с нос, долепен до прозореца.

Карл се подчини. Стаята също изглеждаше изоставена. Ако къщата беше по-голяма и опасана с бодливи храсти, щеше да прилича досущ на замъка на Спящата красавица. Прашасали маси, книги, вестници; неразопаковани кашони; навити на руло килими. Тези знаци ясно показваха, че там преди години е пристигнало семейство, чието щастие изведнъж е секнало.

— Според мен точно преди катастрофата Хенрик и Ула Йенсен са се канели да се нанесат тук, Асад. Атомният физик от остров Рисьо спомена нещо подобно.

— Я погледни нататък, в дъното.

Асад посочи към коридора. През открянатата врата проникваше светлина, а зад прага лъщеше измит под.

— Прав си. Има нещо.

Минаха през градинка с подправки, където насекомите бръмчаха в сибирския лук, и се озоваха от другата страна на къщата в ъгъла на двора.

Карл се приближи до прозорците, здраво залостени с райбери. Зад тях се виждаше стая с голи стени и няколко стола, опрени до стената. Долепи чело до прозореца и видя как стаята се разтваря пред очите му. Тук без съмнение живееше човек. Върху пода се мъдреха две захвърлени ризи, чаршафите върху матрака бяха заметнати настрани, а отгоре се виждаше пижама, каквато Карл наскоро видя в един рекламен каталог.

Пое си внимателно дъх и инстинктивно посегна към колана си, където допреди четири месеца носеше служебния си пистолет.

— Съвсем скоро някой е спал в това легло — прошепна той на Асад, застанал до съседните прозорци.

— В кухнята допреди малко също е имало хора — констатира сириецът.

Карл незабавно се приближи до него и погледна вътре. И наистина: всичко изглеждаше чисто и подредено. През вратата в средата на отсрещната стена се откриваше поглед към стаята, която бяха видели от другата страна на къщата. Приличаше на гробница. На неприкосновено светилище.

Но кухнята определено не изглеждаше изоставена.

— Фризер, кафе, електрическа кана — започна да изброява Карл. — В ъгъла виждам и няколко бутилки с кока-кола.

Карл се обърна към свинарника и сградите зад него. Ако с Асад влезеха и претърсеха къщата без съдебна заповед, после щяха да си понесат последствията от неправомерната постъпка, при положение че обискът се окажеше неоснователен, защото трудно щяха да обосноват решението си веднага да нахълтат в чужда собственост, вместо да изчакаат ден-два. Карл се поколеба. Най-добре да остави обиска за утре.

Пък и откъде да знае дали в момента обитателите на къщата не са си у дома?

Кимна в потвърждение на решението си да проявят търпение и да действат по строго установения от правилника ред. Пое си дълбоко въздух. Всъщност силите не му стигаха да предприеме каквото и да било.

Докато размишляваше, изведнъж Асад го прихвана нещо. Тежкото му тяло пъргаво се понесе към шосето, само с няколко скока се озова пред появил се изневиделица трактор и махна на фермера в кабината.

Карл също се приближи.

— Да — чу той гласа на фермера, докато машината работеше на празен ход, — майката и синът все още живеят там. Тя се нанесе в онази сграда — той посочи най-задната постройка. — Питате дали са вкъщи в момента? Сутринта я видях из двора.

Карл му показва значката си и селянинът тутакси изгаси двигателя.

— Как се казва синът? Ларс Хенрик Йенсен ли? — попита Карл. Фермерът присви едното си око и се позамисли.

— Не, другояче... Той е един такъв особен... Ох, как му беше името?!

— Но не се казва Ларс Хенрик Йенсен?

— Категорично не.

Карл не за пръв път се сблъскваше с превратностите на съдбата. Тъкмо ти провърви, и се сблъскаш с неуспех. Беше му се случвало хиляди пъти. Ето това го изморяваше най-много.

— За тази сграда ли говорите? — посочи Карл.

Фермерът придружи кимването си с изсекване, а сополът му шляпна върху капака на двигателя на чисто новия му „Масей Фъргюсън“.

— С какво се препитават? — поинтересува се Карл, оглеждайки околността.

— Нямам представа. Взех малко земя от тях под аренда. Кристоферсен от горната къща също е техен арендатор. Освен това им се полага финансова помощ за обработваема площ, поставена под угар, а жената вероятно получава и пенсия. Два пъти седмично пристига автомобил с пластмасови джунджурии, които те явно почитват, а

сигурно им носят и храна. Справят се някак си — ухили се той. — Тук, на село, на хората рядко им липсва нещо.

— Автомобилът, дето им носи храна, общински ли е?

— Не, не. Май е собственост на корабно дружество или нещо подобно. На него има от онези емблеми, дето по телевизията стоят върху корабите. Не знам точно откъде го изпращат. Никога не съм се интересувал от море, плавателни съдове и прочее.

Тракторът запъпли към мелницата, а Карл и Асад се заеха да огледат по-внимателно постройките зад свинарника. Странно, от пътя не личеше колко са големи: вероятно защото дърветата около двора бяха засадени нагъсто, а и тази година се бяха разлистили рано-рано благодарение на високите температури.

Освен трите стопански сгради около двора и големия недовършен хангар имаше още три сгради с гладки фасади, разположени плътно една до друга върху насипана с чакъл площадка, вероятно предвидена за асфалтиране.

Навсякъде растяха буйни плевели. Само по широката пътека между сградите нямаше треволяк.

Асад посочи два тънки коловоза върху пътеката: следи от инвалидна количка. Докато приближаваха най-задната постройка, както ги бе посъветвал фермерът с трактора, мобилният телефон на Карл извъня пронизително. Карл изруга, задето не се сети да го включи на тих режим. Търсеше го Вига. Тя притежаваше рядката дарба да се обажда в най-неподходящия момент. Веднъж например му звънна, докато Карл преглеждаше секретите на гниещ труп, за да му напомни да купи сметана за кафето. Друг път го потърси, докато преследваше заподозрян, а мобилният му телефон лежеше в джоба на якето му под чанта в служебната кола. Вига уцелваше подобни моменти с удивителна безпогрешност. Карл отхвърли повикването и побърза да изключи звука на телефона си.

После вдигна очи и се озова срещу висок слаб мъж, двайсетинагодишен. Главата му беше странично приплесната, почти деформирана, а едната страна от лицето му — покрита с кратери и сбръчкана кожа, вероятно в резултат от изгаряне.

— Нямате право да влизате тук — гласът му не подхождаше нито на мъж, нито на дете.

Карл се легитимира, но младежът продължи да го гледа с недоумение.

— Работа в полицията — поясни дружелюбно Карл. — Искаме да поговорим с майка ви. Знаем, че живее тук. Бихте ли я попитали дали е удобно да влезем за малко? Ще ви бъда много благодарен.

Младежът не се впечатли нито от полицейската значка, нито от присъствието на втория мъж. Явно не беше толкова простодушен, колкото изглеждаше на пръв поглед.

— Колко още да чакам? — попита малко по-грубо Карл.

Младежът се стресна и влезе в къщата.

Изминаха няколко минути. Карл усети познатата тежест в гърдите и се прокле, задето служебният му пистолет не бе излизал от оръжейния склад на Управлението от четири месеца.

— Стой плътно зад мен, Асад — предупреди той. Вече си представяше заглавията в утрешните вестници. — „Криминален инспектор жертва помощника си в драматична престрелка. Избухна скандал, третият в рамките на седмица, предизвикан от заместник-комисар Карл Мьорк от Специален отдел «Q» в копенхагенската полиция.“

Той смушка Асад, за да подчертае, че не се шегува, и застана плътно до рамката на вратата. Така поне щяха да затруднят младежа, ако изскочеше с оръжие в ръка.

Той излезе и ги покани вътре.

Майка му седеше в количка и пушеше. Карл се затрудни да определи възрастта ѝ — беше много съсухрена, изтощена и посивяла. И все пак едва ли бе прехвърлила шейсет и пет, щом имаше толкова млад син. Седеше прегърбена, а краката ѝ приличаха на прекършени клони, принудени сами да намерят начин да зараснат. Катастрофата я беше белязала завинаги. Старицата представляваше жалка гледка.

Карл се огледа. Помещението обхващаше около двеста и петдесет квадратни метра, ала въпреки четириметровата височина беше силно задимено. Карл проследи дима от цигарата ѝ, който се виеше на спирали към тавана. Там имаше само десет покривни прозореца и стаята тънеше в сумрак.

Цялото помещение представляваше една-единствена стая. До входната врата имаше кухненски бокс, а малко по-встрани — тоалетна. На петнайсет-двайсет метра, в дъното на тази просторна дневна,

обзаведена с мебели от ИКЕА и постлана с евтини килими, се виждаше уединено място, където вероятно жената спеше.

С изключение на задушливия въздух всичко се намираше в пълен ред. Тук старицата явно гледаше телевизия, четеше списания и изобщо прекарваше по-голямата част от времето си. Мъжът ѝ беше починал и тя се справяше, доколкото ѝ позволяваха силите. Пък и синът ѝ се грижеше за нея.

Карл забеляза колко зорко Асад оглежда цялата обстановка. Очите му шареха дяволито навсякъде и от време на време се вкопчваха в някой детайл. Помощникът му изглеждаше вгълбен в заниманието си и стоеше с отпуснати покрай тялото ръце и крака, здраво стъпили върху пода.

Домакинята ги посрещна сравнително приветливо, но подаде ръка само на Карл. Той се представи, после представи и Асад. Побърза да я увери, че няма повод за притеснение. Искали само да зададат няколко въпроса на Ларс Хенрик. „Рутинна процедура“ — подчерта Карл и я попита дали знае къде се намира синът ѝ в момента.

— Ласе пътува с кораби — усмихна се тя. — След няколко месеца ще се прибере. Ще му предам, че сте го търсили. Имате ли визитка?

— Не, за съжаление. — Той се опита да се усмихне като хлапак, но старицата не се хвана на евтиния му трик. — Като се върна, ще ви изпратя визитка.

Карл отново се усмихна. Този път избра точния момент. Златното правило гласи: първо кажи нещо положително, после се усмихни, ако искаш да изглеждаш искрен. Не съблюдаваш ли тази последователност, събеседникът може да разгълкува мимиката ти като опит за ласкателство или дори флирт, с цел да се облагодетелстваш. Майката на Ларс Хенрик не беше вчерашна. Карл се престори, че се кани да тръгва, и леко дръпна Асад.

— Значи, разбрахме се, госпожо Йенсен. Впрочем в кое корабно дружество работи синът ви?

— О, де да можем да го запомня! Пък и той пътува с различни компании — отвърна тя и се усмихна. Определено владееше споменатото златно правило.

Карл и преди бе виждал пожълтели зъби, но нейните го шокираха.

— Шурман ли е?

— Готвач. Ласе винаги е бил голям кулинар.

Карл се опита да си представи младежа, прегърнал Денис Кнюсен през рамо. Бяха го нарекли Атомос, защото баща му произвеждал апаратура за атомни електроцентрали. Къде се бе научил Атомос да готви? В приемното семейство, където са го малтретирали? Във възпитателното училище „Гухаун“? Докато е живял при майка си? Карл също бе преживял доста, но дори не можеше да изпържи яйце. Без Мортен Холен се чувстваше изгубен.

— Сигурно е приятно да знаеш, че детето ти е здраво и щастливо. Съвсем скоро ще видите брат си — обърна се Карл към обезобразения младеж. — Радвате ли се?

Онзи ги гледаше мнително, все едно са дошли да го ограбят. Погледът му се спря нерешително върху майка му, но по лицето ѝ не трепна и мускул. Младежът не отговори.

— Къде пътува синът ви в момента?

Тя го погледна, докато жълтите ѝ зъби бавно се изгубваха зад изпърхналите устни.

— Ласе плава предимно из Балтийско море, но в момента, доколкото знам, се намира някъде из Северно. Случва се да потегли с един кораб и да се върне с друг.

— Все пак вероятно работи в голяма компания. Не си ли спомняте как се казва или поне каква е емблемата ѝ?

— За съжаление не. Никак не ме бива да помня изображения.

По лицето на младежа личеше, че знае отговорите на тези въпроси и дори може да нарисува проклетата емблема.

— Знакът стои на автомобила, който идва при вас два пъти седмично — вметна Асад.

Не биваше да го казва. Очите на младежа засноваха неспокойно из стаята, а старицата дръпна силно от цигарата и издуха гъст облак дим, който скри лицето ѝ.

— Е, не сме сигурни, че става въпрос за същата емблема — побърза да замаже положението Карл. — Един съсед спомена нещо подобно, но може и да греша.

Карл дръпна предупредително Асад.

— Това е всичко, госпожо Йенсен. Помолете сина си да ми се обади, след като се прибере, та да приключим бързо с въпросите.

Тръгнаха към вратата, а жената ги последва с количката.

— Разходи ме малко, Ханс — помоли тя сина си. — Искам да подишам чист въздух.

Карл схвана намерението на жената да не ги изпусне от поглед, докато не се увери, че са напуснали владението ѝ. Ако наоколо бе видял автомобил, щеше да я заподозре в опит да скрие присъствието на Ларс Хенрик Йенсен, ала интуицията му подсказваше, че по-големият син на старицата не е там. Тя просто искаше да ги отпрати възможно по-скоро.

— Разполагате с внушителни сгради. Тук някога е имало фабрика, нали?

Докато количката трополеше по пътечката, тя запали нова цигара и жадно започна да дърпа. Синът ѝ я буташе, вкопчил до побеляване пръсти в дръжките. По обезобразеното му лице личеше силно вътрешно напрежение.

— Мъжът ми притежаваше фабрика за производство на високотехнологични контейнери за атомни електроцентрали. Когато той почина, се преместихме тук от Къое.

— Спомням си историята. Приемете искрените ми съболезнования. Там ли са държали контейнерите? — Карл посочи двете сгради с гладка фасада.

— Да, там и в хангара. Там са заварявали контейнерите, там са проверявали на какво налягане издържат, а в голямата сграда са извършвали окончателния монтаж. Постройката, където живея в момента, е била предвидена за склад за готовата продукция.

— Защо не живеете в голямата сграда? Изглежда много удобна.

Карл забеляза, че пред нея има няколко сиво-черни кофи, силно контрастиращи на обстановката. Вероятно бяха останали тук от предишен собственик. На такива места времето понякога се влечи много бавно.

— Ами защо... Пълна е с вещи, които вече не използвам. Освен това праговете ме затрудняват — тя потупа ръкохватката на инвалидната количка.

Неочаквано Асад го дръпна леко встрани.

— Колата ни е в другата посока, Асад — припомни Карл.

— Предпочитам да минем оттук — настоя сириецът, а Карл забеляза, че вниманието му е насочено към купчините отпадъци,

струпани върху отдавна неизползвана бетонна конструкция.

— Заварихме тези боклуци, като дойдохме — оправда се жената, все едно без отпадъците имението щеше да изглежда безупречно.

Предметите върху конструкцията безспорно не ставаха за нищо. Най-отгоре стояха няколко сиво-черни кофи. Навярно някога вътре са съхранявали олио или хранителни продукти в големи количества. Карл щеше да спре Асад, ако бе отгатнал какво е намислил. Докато Карл се усети, находчивият сириец вече бе прескочил няколко метални пръта, заплетени въжета и пластмасови тръби.

— Извинете партньора ми. Страстен колекционер е. Какво намери, Асад? — подвикна Карл.

Помощникът му обаче изобщо не го чуваше. С настървението на лешояд разрови отпадъците с крак и бръкна да извади тънка метална пластина с размери половин на четири метра. Обърна я и прочете „Интерлаб“. Вдигна очи към Карл и той му кимна одобрително. Най-после!

Надписът върху ламарината доказваше пряката връзка между семейство Йенсен и Даниел Хеле.

— Фабриката на съпруга ви не се е казвала „Интерлаб“, нали, госпожо Йенсен? — попита Карл и се усмихна на недоволно присвитите й устни.

— „Интерлаб“ е фирмата, която ни продаде земята и няколко от сградите тук.

— Брат ми работи в „Ново“^[2]. От него съм чувал за „Интерлаб“. — Карл мислено се извини на по-големия си брат, който в момента най-вероятно хранеше норки във Фредериксхаун. — Не произвеждаха ли ензими?

— „Интерлаб“ е изпитателна лаборатория.

— А как се казваше собственикът? Даниел Хеле или нещо подобно?

— Хеле продаде този имот на мъжа ми. Но не Даниел Хеле, а баща му. Тогава Даниел беше момче. После „Интерлаб“ се премести на север, а след смъртта на бащата пак промениха адреса си. Но наистина са започнали дейността си тук — тя протегна ръка към купчината отпадъци.

Ако тази купчина действително бе дала началото на цяла лаборатория, „Интерлаб“ сериозно се бяха разраснали.

Докато тя говореше, Карл я наблюдаваше внимателно. От цялото ѝ същество лъхаше враждебност, но думите се лееха от устата ѝ. Не изглеждаше притеснена, а напротив, овладяна. Правеше всичко възможно да държи положението под контрол и да изглежда нормално. Ето това я издаваше.

— Даниел Хеле не беше ли онзи мъж, дето го убиха недалеч оттук? — намеси се Асад.

Този път заслужаваше ритник по прасеца. Карл се зарече да му дръпне една лекция за прекалената словоохотливост пред заподозрени. Отново се загледа в постройките. Разказваха не просто историята на едно разорено семейство. Сякаш му даваха знак. Докато ги гледаше, от стомаха му отново се надигнаха киселини.

— Хеле е бил убит наблизко? Не си спомням такова нещо — категорично поклати глава Карл и стрелна Асад с гневен поглед. После пак се обърна към старицата: — Като ви слушам, започвам да си представям откъде е тръгнала лаборатория „Интерлаб“. Много бих искал да разкажа тази история на брат ми. Той също мечтае за собствен бизнес. Ще ни позволите ли да огледаме сградите? Приемете го като лична молба.

Тя му се усмихна. Прекалено дружелюбно. Карл вече знаеше как да тълкува поведението ѝ. Госпожа Йенсен искаше да се отърве от него час по-скоро.

— С удоволствие бих ви развела, но синът ми заключи всички сгради и нямам достъп. Като се върне и се свърже с вас, помолете го да ви покаже каквото ви интересува. А може и да доведете брат си да разгледа.

На връщане, докато минаваха покрай къщата с олющените стени, където се бе разбил автомобилът на Даниел Хеле, Асад мълчеше.

— Определено крият нещо — промърмори Карл. — Ще трябва да вземем съдебна заповед за обиск.

Асад обаче не го чу. Взираше се във въздуха, докато приближаваха бетонните блокове в квартал „Исхьой“, населен предимно с работници от чужд произход. Дори когато мобилният телефон на Карл звънна и той посегна към слушалките, Асад не излезе от вцепенението си.

— Ало — обади се Карл в очакване на поредния емоционален изблик на Вига.

Вече се досещаше защо му се обажда. Сигурно пак нещо се бе объркало. Нали бяха отложили приема за днес. И това ако се наричаше прием! Карл определено не изгаряше от желание да яде мазен чипс и да пие евтино вино от супермаркета, да не говорим за уродливия призрак, когото Вига бе избрала за свой спътник в живота.

— Обажда се Хеле Андерсен от Стеунс — изненада го гласът на бившата домашна помощница на Мереди Люнгор.

Карл превключи на по-ниска предавка и наостри уши.

— Уфе е при мен. Бях на домашно посещение в къщата, където някога живееше Мереди, и преди малко таксиметров шофьор го докара тук. Човекът и преди е возил Мереди и Уфе и го познал, когато го видял да стърчи покрай магистралата до отбивката за Лелинге. Изтощен е и в момента седи в кухнята и се налива с вода. Какво да правя?

Карл погледна светофара на кръстовището. Изпита безпокойство. Изкушаваше се да направи обратен завой и да натисне газта до дупка.

— Той добре ли е? — попита.

— Не съм сигурна — отвърна тя разтревожена. Увереният ѝ глас на здравомислеща селска жена този път звучеше разтреперан. — Много е мръсен. Прилича на излязъл от канализационна тръба. Не е същият Уфе, когото познавам.

— В какъв смисъл?

— Замислен е. Оглежда кухнята, все едно я вижда за пръв път.

— Вероятно се затруднява да я разпознае в новия ѝ вид.

Карл си спомни ясно медните тигани, висящи до пода, кристалните купи, тапетите в пастелни тонове с нарисувани екзотични плодове. Какво по-естествено от това, да не разпознае някогашния си дом?

— Не говоря за обстановката. Сама не знам как да ви го обясня. Страхува се да остане тук, но отказва и да се качи с мен в колата.

— Къде искате да го заведете?

— В Полицейското управление. Няма да му позволя пак да избяга. Но не иска да се качи. Търговецът на антики опита какво ли не да го убеди.

— Уфе каза ли нещо? Издава ли поне звуци?

Карл беше сигурен, че в момента в другия край на линията Хеле клати глава. Такива неща се усещат дори по дишането в слушалката.

— Не, но трепери. Първото ни дете се държеше по същия начин, когато не му купувахме каквото си е наумило. Спомням си как веднъж в супера...

— Хеле, необходимо е незабавно да телефонирате в централата на „Елю“. Уфе е в неизвестност от четири дни и трябва да ги уведомите, че е жив и здрав.

Карл намери номера в указателя си. Най-правилното решение в момента беше да не се забърква в случая. Иначе рискуваше пак да оплеска нещата, а не изпитваше никакво желание вестникарите за пореден път да потриват доволно изцапаните си с мастило ръце.

Минаваха покрай ниските къщи на улица „Гамел Кьое“. Мярна се стара лавка за сладолед и магазин за електроника, наскоро превърнат в свърталище на едрогърди момичета, които непрекъснато създаваха проблеми на Отдела за борба с порока.

Карл погледна Асад. Хрумна му да изсвири с уста, та да провери дали помощникът му е жив. Беше чувал за хора, умрели с отворени очи, докато говорят.

— Добре ли си, Асад? — попита той, без да очаква отговор.

Карл се пресегна, отвори жабката и извади смачкана кутия „Лъки Страйк“.

— Не може ли да пушиш, като слезем от колата, Карл? Ще засмърди на дим — отбеляза изненадващо адекватно Асад.

Ако димът му пречи чак толкова, нека се прибере пеша!

— Отбий — помоли Асад.

Явно и на него му бе хрумнала същата идея. Карл затръшна жабката и сви в един от тесните пътища към брега.

— Нещо не е наред, Карл — очите на Асад потъмняха. — Мислих много какво видяхме в онази къща. Крият нещо.

Карл кимна бавно. Нищо не му убягваше на този Асад!

— В стаята на старицата имаше четири телевизора.

— Така ли? Забелязах само един.

— До долния край на леглото й бяха наредени три телевизора, неособено големи, покрити с плат, но аз видях проблясващите екрани.

Асад явно притежаваше очи — кръстоска между орел и сова.

— Три телевизора, покрити с плат... Как ги видя от такова разстояние, Асад? В стаята беше тъмно като в гроб.

— Бяха подредени до стената. Приличаха по-скоро на... — той търсеше точната дума, — ... на...

— Монитори?

Асад кимна.

— Знаеш ли, Карл... Всичко започва да ми се избистря пред очите... Бяха три или четири монитора. През покривалото се процеждаше сива и зелена светлина. За какво ги използват? Защо са ги включили? И защо са ги покрили? За да не ги видим ли?

Карл наблюдаваше как по шосето към града се тътрят камиони. Да, защо наистина?

— И още нещо, Карл...

Сега обаче Карл не го слушаше. Барабанеше нервно с пръсти по волана. Ако минат през Управлението и спазят цялата процедура по издействие на съдебна заповед, щяха да изгубят най-малко два часа, докато се върнат в къщата на семейство Йенсен.

Мобилният му телефон отново зазвъня. „Ако е Вига, ще й затворя“ — реши Карл. Защо тази жена си въобразява, че може да му звъни, когато й скимне?

Но се обаждаше Лис.

— Маркус Якобсен иска да те види в кабинета си, Карл. Къде си в момента?

— Ще трябва да почака, Лис. Предстои ми обиск. Заради статията във вестника ли ме вика?

— Възможно е. Не съм сигурна. Знаеш го как млъква, щом ни наклепят във вестниците.

— Предай му, че Уфе Люнгор е намерен жив и здрав и действаме активно по въпроса.

— По кой въпрос?

— Да накараме проклетите вестници да напишат нещо хубаво за мен и Отдела.

Карл направи обратен завой и включи сигналната лампа.

— Какво искаше да ми кажеш, Асад?

— За цигарите.

— Какво за цигарите?

— От колко години пушиш тази марка?

Карл сбърчи нос. От колко години произвеждат „Лъки Страйк“?

— Пушачите не сменят марката цигари лесно, нали? Върху масата в стаята на госпожа Йенсен имаше десет пакета червени „Принс“. Пръстите ѝ бяха пожълтели, за разлика от пръстите на сина ѝ.

— Накъде биеш, Асад?

— Тя пуши „Принс“ с филтър, а синът ѝ не пуши. Сигурен съм.

— Е, и?

— Защо тогава най-отгоре в пепелника имаше угарки от цигари без филтър?

В този миг Карл пусна и сирената.

---

[1] Too bad! (англ.) — Много кофти! — Бел.прев. ↑

[2] „Ново“ — датска фармацевтична компания — производител на инсулин. — Бел.прев. ↑

Същия ден

Работата отнемаше време, защото подът се хлъзгаше, а и не биваше да мърда прекалено енергично, за да не събуди подозрение у хората, които я наблюдаваха зад мониторите.

Почти цяла нощ тя прекара върху пода насред помещението с гръб към камерите в опити да наточи пластмасовата клечка, която бе счупила на две предния ден. По ирония на съдбата именно тази клечка, извадена от качулката на якето ѝ, щеше да ѝ помогне да си отиде от този свят.

Мереде остави двете клечки в скута си и прокара пръст по тях. Едната клечка беше станала остра като шило, а другата приличаше на пила с връх на нож. След като я дооформи, най-вероятно щеше да ползва втората клечка, защото се опасяваше, че първата няма да пробие достатъчно голяма дупка във вената ѝ, а забави ли се, кръвта върху пода ще я издаде. Мереде и за миг не се съмняваше, че мъчителите ѝ ще изпомпат въздуха от килията ѝ в мига, когато открият какво е направила. Няма да губят нито секунда. Затова се налагаше да действа бързо и ефективно, за да умре мигновено.

Не искаше да агонизира.

Неочаквано чу гласове от високоговорителите, мушна клечките в джоба на якето си и отпусна тялото си леко напред, все едно е задрямала. Често се случваше Ласе да ѝ говори, без тя да реагира. Разчиташе и този път да не заподозрат нищо.

Застанала в поза „лотос“, Мереде се взираше в продълговатата сянка на тялото си върху отсрещната стена. Там се намиреше истинското ѝ аз. Ясно очертан силует на човек-развалина. Сплъстена коса, покриваща раменете, протрито яке без подплата. Останка от миналото, която ще изчезне, когато изгасят светлината.

Днес беше 4 април 2007. Оставаха ѝ четирийсет и един дни живот, но тя възнамеряваше да се самоубие пет дни по-рано, на 10 май. На този ден Уфе ще навърши трийсет и четири години, а докато

пробожда плътта си, тя ще мисли за него, ще му изпрати мислено любовта и нежността си и ще го увери, че животът може да е и хубав. Светлото лице на любимия ѝ брат ще бъде последният лъч в живота ѝ.

— Бързо! — чу се гласът на старицата зад стъклената стена. — След десет минути Ласе пристига и всичко трябва да е готово. Не се мотай, момче.

Звучеше трескаво. Мерее чу дрънчене и погледна към шлюза, но люкът не се отвори. Вътрешният ѝ часовник също ѝ подсказваше, че е твърде рано да сменят кофите.

— Добре, майко, но ни трябва друг акумулатор — отвърна слабият мъж. — Този е изтощен. Без да го сменим, няма как да задействаме взрива. Ласе ми обясни още преди няколко дни.

Взрив? По тялото на Мерее плъзна ледена вълна. Сега ли?

Тя се хвърли на колене върху пода и се опита да съсредоточи мислите си върху Уфе, докато с всички сили търкаше по-острата клечка в гладкия бетонен под. Вероятно разполага с не повече от десетина минути. Ако успее да си нанесе голяма рана, ще изгуби съзнание за около пет. Това беше целта ѝ.

Докато клечката страшно бавно променяше формата си, Мерее дишаше тежко и хлипаше. Върхът все още не беше достатъчно остър. Погледна към клещите, но щипците им се бяха изтъпили, докато ги използва, за да издълбае посланието си в бетона.

— Оооо — проплака тя, — да имах още ден и щях да съм готова!

Избърса потното си чело и вдигна ръка към устата си. Дали няма да успее да прегризе вената със зъби? Захапа част от кожата, но не успя. Обърна ръката си с дланта нагоре и се помъчи да захапе с кучешките си зъби, но ръката ѝ беше съвсем отслабнала и костта ѝ пречеше, а и зъбите ѝ не бяха достатъчно остри.

— Какво прави тя вътре? — кресна пронизително вещицата, докато удряше лице в стъклата.

Очите ѝ зееха широко отворени, а останалата част от лицето ѝ се губеше в сянка.

— Отвори шлюза! Веднага! — изкомандва тя сина си.

Мерее погледна към фенера, оставен нарочно до дупката, която бе изровила под ограничителя на люка. Пусна пластмасовата клечка и изпълзя до шлюза; старицата не спираше да я проклина. Цялото съществуване на Мерее ридаше и се молеше да живее. По интеркома

чуваше как мъжът се мъчи да отвори люка. Мереди грабна фенера и го заби в дупката на пода. Нещо изщрака и въртящият механизъм се задейства. Тя се вторачи в люка с лудешки биещо сърце. Ако фенерът не му попречи да се отвори, с нея бе свършено. Мереди си представи как налягането в тялото ѝ ще избухне по-силно от граната.

— О, божичко, моля те, помогни ми! — разрида се тя и се върна пълзешком до клечката.

Металната втулка започна да се удря във фенера.

Мереди се обърна да види какво става, фенерът се разклати. После се разнесе звук, какъвто досега не бе чувала. Наподобяваше жужене от обектив на фотоапарат при оптическо увеличение. Някакъв механизъм се задейства и последва силен удар в люка на шлюза. Външната преграда бе вдигната и сега налягането блъсна вътрешната. От най-ужасната смърт, която можеше да си представи, я делеше само фенерът. Ала той започна да се клати още по-застрашително. Вероятно вратата се бе откряла с няколко стотни от милиметъра, защото свистенето на въздушната струя, напиреща да излезе от барокамерата, се усили до пронизително фучене.

За няколко секунди Мереди усети промяната на налягането в организма си. Кръвта затуптя в ушите ѝ, нещо я блъсна в челото като при начеваща настинка.

— Затиснала е люка с нещо, майко! — извика мъжът.

— Ами опитай пак, глупак такъв! — процеди през зъби тя.

За миг фученето затихна. После Мереди чу как механизмът отново се задейства и звукът отново се усили. Докато те се мъчеха да отворят люка, Мереди продължи да остри клечката.

— Трябва да я убием незабавно и да се отървем най-после от нея! — кресна вещицата. — Тичай за чука! Зад къщата е!

Мереди вдигна поглед към илюминаторите. През последните няколко години те играха ролята едновременно и на решетки, разделящи я от свободата, и на своеобразна защита от чудовищата зад тях. Строшат ли се тези стъкла, очакваше я сигурна смърт. Налягането ще се изравни за секунди. Преди да си даде сметка какво става, ще си отиде от този свят.

Отпусна ръце в скута си и долепи клечката до лявата си китка там, където минаваше вената, която Мереди бе избрала да пререже. Кръвоносният съд изпъкваше фин и тъмен под изтънялата ѝ кожа.

Мереде сви ръката си в юмрук, стисна очи и заби острието в кожата си. От натиска я заболя, но кожата не се разтвори. Огледа следата от клечката: широка и дълбока. Раната обаче дори не кървеше. Явно клечката не беше достатъчно остра. Тя грабна другата, наточена като шило. Разтвори широко очи, за да прецени къде точно кожата около вената изглежда най-тънка. И заби върха на клечката. Не я заболя, колкото се опасяваше, и кръвта обагри веднага острието в червено. Налегна я приятно, всепоглъщащо усещане за сигурност и спокойствие; внимателно наблюдаваше как кръвта се процежда през цепнатината.

— Защо се поряза, кучко? — кресна старицата и заудря яростно с юмруци по стъклото.

Но Мереде си представи, че тази жена не съществува. Не чувстваше нищо. Отпусна се на пода, събра косата си на тила и се вторачи към последната работеща луминесцентна лампа.

— Прощавай, Уфе — прошепна тя. — Не успях да издържа.

Усмихна се на брат си, той също ѝ се усмихна. Ударът с чука разпръсна видението. Тя вдигна очи към прозорците, които се разтрисаха при всеки удар. Стъклата им се замрежиха, но не се счупиха. Мъжът замахваше с чука и издаваше стон на изтощение. След като не успя да строши единия илюминатор, той се прехвърли на другия. И той не поддаде. Виждаше се, че слабите му ръце не са свикнали да боравят с толкова тежък инструмент. Интервалите между ударите ставаха все по-продължителни.

Мереде се усмихна и погледна тялото си, отпуснато върху пода. Ето така, значи, изглежда тя, преди да умре. Не след дълго трупът ѝ ще бъде смлян и хвърлен на кучетата, но изобщо не я беше грижа. Дотогава душата ѝ ще се спаси. Ще я очакват нови времена. Мереде беше преживяла ада на земята и прекарала голяма част от живота си в скръб. Бе причинила страдание на много хора. Ако имаше живот след смъртта, едва ли беше по-ужасен от онова, което ѝ се бе случило. А ако нямаше, от какво тогава да се бои?

Погледът ѝ се плъзна по ръката ѝ и тя видя локва кръв върху пода, не по-голяма от размерите на човешка длан. Обърна китката си и огледа раната. Кръвотечението беше почти спряло. Процеждаха се капчици и се сливаха като ръцете на близнаци, които се търсят. После бавно засъхваха.

Междувременно ударите по стъклото секнаха и Мереди чуваше само съска на въздуха през шлюза и туптенето на кръвта в ушите си. То постепенно се усили. Главата започна да я наболява. Тялото и ставите — също. Симптомите напомнях грип. Заби клечката дълбоко в затворилата се рана и я разклати, та да разшири дупката.

— Дойдох си, майко! — извика Ласе.

— Искях да сменя батерията, но майка ме накара да донеса чука — заоправдава се гузно брат му. — Не успях да строша стъклото, Ласе. Направих всичко по силите си.

— Стъклото е много яко и не може да се строши току-така — отвърна Ласе. — Нали не си повредил детонаторите?

— Не, много внимавах, докато удрях. Наистина внимавах, Ласе.

Мереди извади клечката от раната и погледна към стъклата, които разпръскваха разноцветна светлина във всички посоки. Китката ѝ започна да кърви, но съвсем леко. О, защо?! Да не би да е пробила вена, вместо артерия?

Прободе и другата си ръка. Силно и надълбоко. И, слава богу, потече силна струя кръв.

— Не успяхме да го предвидим и да спрем полицаите — обясни вещицата на сина си.

Мереди затаи дъх. Кръвта неочаквано си проправи път и рукна по-силно. Нима полицията е идвала тук?

Прехапа устни. Главоболието ѝ се усили, а сърцето ѝ забави лудешкия си бяг.

— Разбрали са за Хеле — продължи жената. — Единият се престори, че не знае къде е убит Хеле, но излъга, сигурна съм, Ласе. Видях го в очите му.

Натискът в ушите ѝ се усили. Подобно усещане, ала много по-слабо, се появява, когато самолетът започва да се снижава към пистата. Мереди се опита да отвори уста, но не успя.

— Какво искат от мен? Да не е онзи детектив, за когото писаха във вестниците? От новия полицейски отдел? — попита Ласе.

Увеличеното налягане в ушите ѝ пречеше да чува ясно гласовете, тя обаче се напрягаше да не пропусне нищо.

— Не знам, Ласе — повтори няколко пъти вещицата през сълзи.

— Кое те кара да мислиш, че ще се върнат? — попита той. — Нали им каза, че пътувам с кораб?

— Бързо ще разберат в кое дружество си назначен. Разбрали са за колата, която идва оттам. Черният се издаде, а датчанинът му се ядоса. Сигурно вече са проучили, че от няколко месеца не си се качвал на кораб, а работиш към кетъринга и ни изпращаш храна със служебните автомобили. Стига едно телефонно обаждане и ще разберат истината. Не можем да ги спрем. Ще се върнат. Според мен си тръгнаха, за да вземат съдебна заповед за обиск. Попитаха дали ще им разреши да огледат наоколо.

Мереде не смееше да диша. Полицията е била тук и ще се върне? Със заповед за обиск? Наистина ли? Погледна кървящата си ръка и притисна раната с пръст. Тъмночервената течност под палеца ѝ обаче продължаваше да блика, да се събира в сгъвката под китката ѝ и да капе в скута ѝ. Но тя реши да притиска раната, докато не се увери, че битката е изгубена. Може и да я победят, но в момента ги бяха натикали в ъгъла. Какво прекрасно чувство!

— И каква причина изтъкнаха за желанието си да разгледат фермата?

Натискът върху тъпанчетата ѝ се усили. Колкото и да се опитваше да изравни налягането, не ѝ се удаваше. Все пак се мъчеше да чуе поне най-важното. Усети и вътрешен натиск върху бедрата и зъбите.

— Инспекторът обясни, че брат му работел в „Ново“ и сигурно ще иска да разгледа откъде е започнал бизнесът на голяма лаборатория като „Интерлаб“.

— Врели-некипели! Как ли пък не!

— Точно затова ти се обадох.

— Кога бяха тук?

— Няма и двайсет минути, откакто си тръгнаха.

— Значи разполагаме най-много с час. Ще трябва да съберем парчетата от трупа и да се отървем от него. Времето няма да ни стигне. Ще се наложи и да почистим. Това може да почака. Най-важното е да не открият нищо и да ни оставят на мира.

„Да съберем парчетата от трупа“?! Мереде се мъчеше да се отърси от зловещите думи. Ласе наистина ли говореше за нея? Гадеше ѝ се от гнусната му циничност.

— Дано да ви пипнат, преди да сте се измъкнали! — извика Мереде. — Дано изгниете зад решетките, изроди такива! Мразя ви,

чувате ли? Ненавиждам ви от дън душа!

Тя се изправи бавно, а сенките зад прозорците се размазаха зад счупените стъкла.

— Значи най-после разбираш какво е да мразиш някого — отбеляза Ласе с леден глас.

— Ласе, защо направо не взривиш къщата? — намеси се вещицата.

Мереде слушаше напрегнато. Настъпи мълчание. Явно Ласе обмисляше какво да предприеме. От него зависеше животът ѝ. Или по-скоро как ще умре. Защото те вече не се интересуваха от нея, само искаха да спасят собствената си кожа.

— Не можем да взривим къщата при тези обстоятелства. Налага се да изчакаме — отсече той. — Иначе ще заподозрат, че има нещо гнило. Ако къщата избухне, с плана ни е свършено. Няма да получим нищо от застраховката, майко, и ще трябва да изчезнем завинаги.

— Не мога да го преживея отново, Ласе.

„Тогава умри заедно с мен, чумо“ — помисли си Мереде.

— Знам, майко — увери я Ласе. От срещата в „Банкерот“ Мереде не го беше чувала да говори толкова нежно. За миг в гласа му се бе появила човешка нотка, но после дойде въпрос, който я накара да притисне раната още по-силно: — Наистина ли е залостила люка?

— Да. Не чуваш ли колко бавно се изравнява налягането?

— Ще пусна таймера.

— Преди дюзите да се отворят, ще минат двайсет минути, Ласе. Няма ли начин да ускорим процеса? Тя си прободе ръката. Не можем ли да спрем вентилационната система?

Таймер? Нали все повтаряха, че уж можели да изравнят налягането, когато си поискат; че преди да е успяла да се нарани, щели да отворят шлюза? Дали е било лъжа? Обзе я въодушевление, граничещо с истерия. „Не се давай така лесно, Мереде. Реагирай! Не се затваряй в себе си!“

— Какъв смисъл има да спираме вентилацията? — попита Ласе с ясно доловимо раздражение. — Вчера сменихме въздуха. Преди да ѝ свърши кислородът, ще минат най-малко осем дни. По-добре да включи таймера.

— Май имате проблеми, а? — извика Мереде. — Да не ви се развали апаратурата, Ласе?

Той се засмя пресилено, за да ѝ покаже колко греши, но не успя да скрие как го бе ядосала ехидната ѝ забележка.

— Не се безпокой за апаратурата — овладяно обясни той. — Баща ми лично е конструирал машините. По онова време не са съществували по-съвършени изпитателни барокамери. Фабриката на татко е произвеждала най-красивите и най-надеждни контейнери на цялото земно кълбо. На повечето места в контейнерите наливат вода и проверяват на какво вътрешно налягане ще издържат, докато фабриката на баща ми е проверявала и на какво външно налягане издържат. Всичко е правено с изключителна прецизност. Таймерът контролира температурата и влажността в помещението и отчита всички фактори, та налягането да не се изравни прекалено бързо. Иначе по време на качествения контрол контейнерите може да се пръснат. Това е причината да се забавим, Мереде!

Пълни психопати!

— Наистина имате сериозни проблеми — извика тя. — До един сте мръднали! Откачили сте не по-малко от мен!

— Проблеми ли? Сега ще ти покажа какво означава да имаш проблеми! — извика в отговор той с разгневен глас.

До стъклото се приближи сянка и от високоговорителите се разнесоха два оглушителни удара. Единият прозорец пак промени цвета си и стана почти бял и непрозрачен.

— Оставила съм доста визитки в тази камера! Не можете да ги заличите, освен ако не направите къщата на пепел. Няма да ви се размине — засмя се Мереде. — Ще си получите заслуженото. Гарантирам ви.

През следващата минута отекнаха шест изстрела, ала и двата прозореца останаха непокътнати.

Не след дълго Мереде усети натиск върху раменната става, в челните и горечелюстните синуси. Кожата ѝ се опъна. Ако тези усещания произтичаха от минималния спад на налягането, както подсказваше свистенето откъм шлюза, значи я очакваха нечовешки мъки, когато отворят барокамерата.

— Полицията ще дойде всеки момент! — извика тя. — Усещам го!

Отпусна глава и погледна кървящата си ръка. Осъзнаваше, че полицаите няма да пристигнат навреме. Скоро ще се принуди да

престане да притиска раната. Дюзите ще се отворят след дваайсет минути.

Усети топла струя по другата си ръка. Първата рана се бе отворила издайнически. Пророчеството на Ласе се сбъдваше. Когато налягането в тялото ѝ се увеличи, кръвта ще ружне неудържимо от нея. Изви се леко, за да притисне китката си в коляното, и се поусмихна, защото позата ѝ напомни за игра от детството ѝ.

— Пускам таймера, Мерее — съобщи Ласе. — След дваайсет минути дюзите ще се отворят и ще започнат да изтеглят налягането от камерата. След още половин час налягането ще стане една атмосфера. Не се съмнявам, че дотогава ще успееш да се самоубиеш, но в момента и без това не те виждам, Мерее. Стъклата са непрозрачни. А щом аз не те виждам, значи, никой няма да те види. Ще запечатаме барокамерата, Мерее. За целта сме подготвили купчина гипсови плоскости. Така или иначе ще умреш — по един или друг начин.

Старицата се разсмя.

— Братко, ела да ми помогнеш — обади се Ласе. Гласът му звучеше много по-самоуверено.

Отвън се чу шум от тътрене на предмети. Постепенно в камерата ставаше все по-тъмно. После прожекторите угаснаха, а плоскостите покриваха все по-голяма част от прозорците. Накрая в камерата настъпи пълен мрак.

— Лека нощ, Мерее — пожела ѝ Ласе. — Дано гориш в ада.

Изключи бутона на интеркома и всичко утихна.

Същия ден

По E20 се точеше по-дълга колона от обикновено. Воят на сирената беше на път да подлуди Карл, но хората в автомобилите пред него не чуваха нищо. Седяха си спокойно, потънали в собствените си мисли и усилили радиото до дупка.

Обзет от гняв, Асад удари няколко пъти по арматурното табло. Последните километри преди отбивката двамата с Карл се движеха в аварийната лента, докато другите коли неохотно им правеха път.

Най-сетне стигнаха до фермата.

— Тази кола беше ли тук преди час? — Асад посочи към другата страна на улицата.

Карл плъзна поглед по чакъла и едва тогава забеляза автомобила, скрит в храстите на стотина метра от тях. Виждаше се само част от предната броня. Вероятно джип.

— Не си спомням — призна Карл.

Мобилният телефон извибрира във вътрешния му джоб. Търсеха го от Управлението.

— Ало — Карл продължаваше да оглежда двора. Нямахше признаци обитателите да правят опити за паническо бягство.

— Здравсти, Карл. Лис се обажда. Базата данни вече функционира нормално — доволно събщи тя. — Саботьорката от Вътрешното министерство най-после разкри как да неутрализираме повредата. Госпожа Съоренсен провери всички възможни комбинации за ЕГН-то на Ларс Хенрик Йенсен и откри правилния. Това си е доста труд и мен ако питаш, дължите й поне букет цветя. Асад е прав: две от цифрите наистина са поправени. Живее на улица „Стрьохюс“ в Греев.

Тя продиктува номера. Карл погледна фасадата. Номерът съвпаднаше.

— Благодаря, Лис — постара се той да прозвучи въодушевен. — Предай благодарностите ни на госпожа Съоренсен. Свършили сте чудесна работа.

— Има и още, Карл.

Той си пое дълбоко въздух. Забеляза как Асад сканира с мнителен поглед целия район. Карл също долавяше, че в начина, по който тези хора се бяха устроили тук, има нещо дълбоко, дълбоко нередно.

— Ларс Хенрик Йенсен е с чисто съдебно минало и е стюард по професия — продължи Лис сякаш отдалеч. — Работи в корабно дружество „Меркони“ и плава предимно из Балтийско море. Преди малко разговарях с работодателите му. Ларс Хенрик отговаря за кетъринга на повечето кораби. Описват го като съвестен служител. Наричат го Ласе.

— Имаш ли мобилния му телефон, Лис? — Карл за миг откъсна очи от сградите.

— Само стационарен. — Тя му го продиктува, но Карл не го записа. За какво му е? За да съобщи на заподозрения, че след две минути пристигат?

— А мобилен?

— На този адрес е регистриран само мобилен телефон на някой си Ханс Йенсен.

Добре. Ето как се казва значи слабичкият младеж. Карл записа номера и още веднъж благодари на Лис.

— Какво става? — поинтересува се Асад.

Карл само сви рамене и извади регистрационния талон на колата от жабката.

— Нищо ново, Асад. Започваме ли?

Ханс Йенсен отвори вратата веднага щом почукаха. Мълчаливо им направи място да влязат, все едно ги бе очаквал. С майка му се престориха, че полицаите ги заварват по време на вечеря. Върху пъстрата мушама лежеше пакет ravioli. Карл беше сигурен, че дори не са размразени. Не, нямаше да го излъжат така лесно. Стига с този евтин театър.

— Получихме разрешително за обиск — той извади регистрационния талон на колата от джоба си и им го показа за секунда.

Младежът се сепна.

— Може ли да огледаме? — Карл направи знак на Асад да се приближи до мониторите.

— Очевидно не се нуждаете от моето позволение — отвърна старицата.

Държеше чаша вода в ръка и изглеждаше измъчена.

Войнственият израз в очите ѝ бе изчезнал, но там не се четеше страх, а примирение.

— За какво използвате тези монитори? — попита Карл, след като Асад провери тоалетните. През покривалото се процеждаше зелена светлина.

— Понеже наблизко нямаме съседни, Ханс реши да монтира камери, за да наблюдаваме района около къщата. Идеята му все още е само в зародиш.

Асад дръпна покривалото и поклати глава.

— Нищо не се вижда, но са включени, Карл.

— Щом мониторите не са свързани, защо са включени, Ханс? — обърна се Карл към младежа.

Ханс погледна майка си.

— Винаги са включени — отвърна тя, привидно изненадана от подобен въпрос. — Захранват се с електричество от разпределителното табло.

— Разпределителното табло, казвате... А къде е то?

— Нямам представа. Ласе знае — отвърна тя с победоносен израз в очите.

Въобразяваше си, че е натикала Карл в задънена улица.

— От корабното дружество ни съобщиха, че в момента Ласе не работи на борда на плаващите съдове. Къде се намира?

— Когато не плава, Ласе обикновено си намира женска компания. Като истински мъж не държи майка си в течение на любовния си живот — усмихна се широко тя и пожълтелите ѝ зъби лъснаха хищно, готови да го разкъсат.

— Ела, Асад — подкани го Карл. — Тук нямаме повече работа. Да огледаме другите сгради.

Докато излизаха, Карл мерна с крайчеца на окото си как костеливата ѝ ръка се протяга към кутията с цигари върху масата. Усмивката ѝ беше изчезнала. Явно бяха надушили горещата следа.

— Отваряй си очите какво става около нас, Асад. Първо ще проверим тук — Карл посочи сградата, която се извисяваше над всички останали. — Застани тук и дръж под око другите постройки — заръча Карл. — Ясно?

Асад кимна. Неочаквано Карл чу познато щракване зад гърба си. Обърна се. Асад държеше десетсантиметров автоматичен нож в ръка. Острието му проблясваше. Използваше ли го правилно, противниците им щяха да попаднат в сериозно затруднение, а объркаше ли се нещо, загазваха всички.

— По дяволите, Асад, какви ги вършиш? Откъде се взе този нож?

— Магия, Карл — сви рамене сириецът. — Като приключим, ще го накарам да изчезне. Бива ме да правя фокуси.

— Бива те друг път!

У Карл започна да се заражда усещането, че в живота си не е срещал човек като Асад. Незаконно притежание на оръжие? Откъде му е хрумнало подобно безумие?

— В момента сме на работа, Асад. Разбираш ли? Дай ми ножа. Това е абсурдно.

Обиграното движение, с което сириецът прибра острието, разтревожи Карл не на шега. Той претегли ножа в дланта си и го пусна в джоба на якето под неодобрителния поглед на помощника си. Даже добрият му, стар скаутски нож тежеше по-малко.

Влязоха в големия хангар. Студът и влагата бяха напукали бетонния под. Вместо прозорци по стените зееха черни дупки с прогнили ръбове, а ламинираните греди, поддържащи тавана, също носеха следи от нашествията на вятър и дъжд. Във внушителното помещение нямаше почти нищо с изключение на купчина старо желязо и петнайсет-двайсет кофи като онези, които Карл и Асад бяха видели из двора.

Карл ритна една и тя се завъртя. Лъхна го остра миризма на гнило. Около дъното ѝ се образува тъмен кръг. Карл огледа мръсотията. Остатъци от тоалетна хартия?

Поклати глава. Кофите бяха преживели какви ли не природни бедствия и неведнъж се бяха давили в дъждовна вода. Каквото и да е имало вътре, в един момент щеше да замирише на гадост.

Върху кофата стоеше емблемата на корабното дружество „Меркони“. Вероятно в тези кофи Ласе бе изпращал храна на роднините си.

Карл взе парче арматура от старата купчина желязо и заведе Асад до най-задната от трите скупчени сгради.

— Стой тук — заръча му той и огледа катинара, за който, по думите на госпожа Йенсен, ключ имал само Ласе. — Забележиш ли нещо смущаващо, веднага ме извикай, Асад.

Подпъхна желязото като лост под скобата на катинара. В стария си служебен автомобил държеше цяло куфарче с инструменти. Сега щяха да му послужат да разбие този катинар за нула време, но в момента се налагаше да стисне зъби и да се примири с подръчни материали.

Повече от половин минута опитите му останаха безплодни. Тогава Асад се приближи и без да обели дума, издърпа желязото от ръката му.

„Нека подуши хлапето истинска работа, нека види какво е“ — помисли си Карл и великодушно отстъпи встрани. Само след секунда скобата на катинара тупна върху чакъла пред краката му и той влезе в сградата хем нащрек, хем със сринато самочувствие.

Озоваха се в помещение, подобно на дневната, където стоеше госпожа Йенсен, с тази разлика, че в средата имаше няколко бутилки в различни цветове с газова смес за заваряване и около стометрови празни железни стелажи. В най-отдалечения ъгъл листове неръждаема ламарина бяха накамарени един върху друг до някаква врата. Нищо друго. Карл огледа внимателно вратата. Понеже си бе създал представа за разположението на сградата, изключваше възможността вратата да води навън.

Натисна месинговата дръжка. Заключено. По ключалката личаха пресни следи от пръсти.

— Асад, ела насам. Вземи желязото — подвикна Карл.

— Нали уж искаше да стоя отвън? — попита сириецът и се приближи.

Карл посочи вратата, после парчето арматура.

— Да те видя какво можеш.

Посрещна ги тежка миризма. В стаята имаше легло, маса, компютър, голямо огледало, червен килим, отворен гардероб с

костюми и две-три сини униформи, умивалник със стъклен плот, върху който стояха наредени дузина шишенца с афтършейв. Оправено легло, подредени книжа — нищо не подсказваше, че вътре живее човек с разклатено душевно здраве.

— Защо според теб е заключил вратата, Карл? — попита Асад, вдигна подложката за писане и надникна под нея.

После коленичи и провери под леглото.

Карл обходи останалата част от помещението. Асад действително се бе оказал прав. На пръв поглед нямаше нищо за криене, защо тогава държаха стаята заключена?

— Тук определено ИМА нещо гнило, Карл. Иначе щяха да я оставят отворена.

Карл кимна и разрови дрехите в гардероба. Отново усети тежка миризма на парфюм, полепнала по плата. Почука по задната стена на гардероба, но не откри нищо необичайно. През това време Асад нави килима. Пак нищо.

Огледаха щателно тавана и стените. И двамата се обърнаха към огледалото по едно и също време. То висеше някак самотно върху тебеширенобялата матова стена. Карл почука по стената с кокалчетата на пръстите си. Изглеждаше доста масивна.

„Би следвало да можем да го откачим“ — предположи Карл и дръпна огледалото, но то не поддаде. Асад долепи буза до стената и надникна зад огледалото.

— Май е закачено за нещо.

Той бръкна с пръст зад огледалото и издърпа куката. Хвана ръбовете и дръпна. Цялата стая мина в огледалото като на панорама, после то се отмести и откри черна дупка с височината на човешки бой.

„За следващата акция няма да тръгвам толкова неподготвен“ — зарече се Карл и си представи колко би улеснило работата му джобното фенерче, което обикновено лежеше над бумагите в чекмеджето му.

Той мушна длан и затърси опипом ключ за осветление. Ех, да беше си взел пистолета! Познатата тежест в гърдите отново се обади.

Пое си дълбоко въздух и се ослуша. Не, вътре няма как да дебне човек. Как ще влезе и ще се заключи с катинар отвън? Невъзможно. Дали обаче братът и майката на Ласе Йенсен не са заключили Ласе в това скривалище, в случай че полицията започне да души наоколо?

Напипа ключа за осветление на стената и го натисна, готов да отскочи встрани, ако някой го нападне. Луминесцентните лампи премигнаха няколко пъти, после светнаха. Всичко му се изясни. Без съмнение бяха открили истинския извършител. Карл усети как Асад безшумно се вмъкна зад него в стаята, докато той се приближаваше до таблата и олющените железни стелажи по протежение на стената, отрупани със снимки на Мереди Люнгор във всевъзможни ситуации: от първото ѝ изказване от трибуната на Фолкетинга до домашната идилия в Стеунс — моравата, покрита с нападали листа. Злосторникът бе запечатал депутатката в десетки безгрижни мигове.

Погледът му падна върху една от масите. Ласе, или Ларс Хенрик Йенсен, бе работил методично за постигане на целта си.

В едната купчина се намираха всички документи от „Гухаун“. Карл повдигна първия лист и откри оригиналния картон на Ларс Хенрик Йенсен, изчезнал преди години.

Виждаха се опитите му да поправи ЕГН-то си. С времето се бе усъвършенствал. Върху най-горните листове поправките изглеждаха доста по-незабележими. Фалшификацията на документите му бе помогнала да спечели ценно време. Асад посочи следващата купчина върху масата: кореспонденция между Ласе и Даниел Хеле. „Интерлаб“ явно не бе получила последния транш от сумата, която бащата на Ласе е трябвало да плати за купените сгради, и в началото на 2002 година Даниел Хеле бе изпратил факс с предупреждението, че възнамерява да подаде съдебен иск на стойност два милиона крони. Без да предполага, той сам се бе набутал в устата на вълка, но откъде е могъл да знае що за противник има срещу себе си? Вероятно именно този иск бе задействал верижната реакция.

Карл взе най-горния лист. Представляваше копие от факса, който Ласе Йенсен бе изпратил на Даниел Хеле в деня на смъртта му. „Събрах сумата — пишеше във факса. — Още днес може да подпишем договора и да ви се издължа. Адвокатът ми ще донесе всички необходими документи. Към факса прилагам и примерен договор. Нанесете добавки или поправки по Ваша преценка и донесете книгата.“ Ларс Хенрик Йенсен определено бе обмислил всичко много внимателно. Ако документите не бяха изгорели в колата, Ласе вероятно щеше да се погрижи да изчезнат, преди полицията или спасителните екипи да ги открият. Карл обърна внимание на датата и

часа на насрочената среща. Всичко съвпаднаше. Ласе бе пуснал примамка, та Даниел Хеле сам да попадне в капана на смъртта. Защото Денис Кнюсен вече го е чакал на шосе „Капелев“ с крак върху педала за газта.

— Виж това, Карл — Асад взе най-горния лист от следващата купчина: изрезка от вестник.

В долния край беше поместена новината за смъртта на Денис Кнюсен. „Починал вследствие злоупотреба с наркотици“, съобщаваше лаконично печатната медия. Така Денис Кнюсен бе станал поредната бройка в статистиката.

Карл прехвърли още няколко листа от купчината. Ласе Йенсен несъмнено бе предложил внушителна сума на Денис Кнюсен, за да го склони да предизвика катастрофата, а братът на Ласе, Ханс, бе изскочил пред автомобила на Хеле, за да го принуди да се изнесе в линията между двете платна. После обаче Ласе явно не бе спазил уговорката и не бе платил на Денис. Затова Кнюсен е побеснял. В изненадващо добре формулирано писмо той поставяше на Ласе следния ултиматум: или ми даваш обещаните триста хиляди крони, или в един прекрасен ден, точно когато най-малко очакваш, ще те премажа с колата. Карл неволно се сети за скърбящата сестра на Денис Кнюсен. Покойният ѝ брат е бил истински ангел, няма що.

Карл огледа таблата за съобщения. Да, животът определено не бе пощадил Ласе Йенсен. Автомобилната катастрофа, обидно нищожното обезщетение от застрахователната компания, отказът на фонда „Люнгор“ да им отпусне финансова помощ... Мотивите за престъпленията му се трупаха в съзнанието на Карл и ставаха все по-ясни.

— Според теб мръднал ли е след всичко, което го е сполетяло?
— попита Асад и му подаде някакъв предмет.

Карл смръщи вежди.

— Дори не ми се мисли по този въпрос, Асад.

Огледа предмета: малък, компактен мобилен телефон „Нокиа“. Червен и лъскав. Върху задния му панел, под нарисувано сърце, се четеше име — Сане Юнсон — написано с малки, криви печатни букви. Как ли ще се смае седмокласничката от Грееве, ако разбере, че телефонът ѝ все още работи?

— Нямаме нужда от повече доказателства — кимна Карл към Асад.

Снимки на майката на Ласе, докато плаче в болничното си легло; на сградите на „Гухаун“ и на мъж, описан като „Приемен татко Сатана“ с удебелени букви. Пожълтели вестникарски изрезки с възхвали за прословутата „Х. Й. Индъстрис“ и бащата на Ласе Йенсен за новаторството му и за уникалния му принос към високите технологии в Дания. Карл се натъкна на поне два̀сет снимки от борда на ферибота по линията Ръобю — Путгарден, пътни разписания, точно измерени разстояния и преброени стъпки до автомобилната платформа. На лист в две колони бе вписан подробен разчет на времето и задълженията на Ласе и Ханс. Двамата братя бяха действали в комбина.

— Какво означава това? — поинтересува се Асад и посочи числата.

Карл се колебаеше.

— Възможно е да са я отвлекли и да са я убили на друго място. Опасявам се, че това изглежда най-логичното обяснение.

— А това? — продължи Асад и посочи последната стоманена маса, където имаше няколко класъора и дузина технически чертежи.

Карл издърпа първия класъор. Беше разделен с листчета, а най-отгоре пишеше „Ръководство по водолазно дело — Военноморско училище, август 1985“. Прехвърли съдържанието на класъора и прочете заглавията: подводна физиология, клапани, декомпресионни таблици след изплуване, таблици за хипербарна кислородотерапия, закон на Бойл, закон на Далтон... Все едно четеше на патагонски.

— Стюардите задължени ли са да умеят да се гмуркат, Карл? — поинтересува се Асад.

— Не — поклати глава Карл. — Сигурно го е практикувал като хоби.

Разлиствайки материалите в класъора, попадна на ръководство, надписано с грижлив наклонен почерк: „Указания за тестване издръжливостта на контейнери при високо налягане. От Хенрик Йенсен, «Х. Й. Индъстрис». 10.11.1986.“

— Това можеш ли да го разчетеш, Карл? — попита Асад, почти долепил очи до текста. Явно се затрудняваше да разбере какво пише.

На първата страница имаше няколко диаграми и схеми на преходни тръби. Определено ставаше въпрос за преустройство на налични инсталации, които „Х. Й. Индъстрис“ са наследили от „Интерлаб“ след покупката на комплекса. Не без известно усилие Карл все пак успя да разчете думите „барокамера“ и „вътрешен люк“. Вдигна глава и погледна снимка в близък план на Мереди Люнгор, закачена над купчината листове. Барокамера, отекна отново в главата му. По гърба му пролазиха ледени тръпки. Възможно ли е наистина...? Мисълта го ужаси до дън душа. По челото му изби студена пот.

— Какво има, Карл?

— Излез и наблюдавай да не се появи някой, Асад. Побързай!

Партньорът му се канеше да повтори въпроса си, но Карл го изпревари:

— Върви! Вземи това — подаде му парчето желязо, с което Асад бе разбил вратата. — И си отваряй очите на четири!

Продължи да прехвърля листовите от купчината. Откри математически изчисления с почерка на Хенрик Йенсен, но имаше няколко и с друг почерк. Не намери обаче каквото търсеше.

Пак погледна контрастната снимка на Мереди Люнгор, направена от упор. Явно не е забелязала, че я снимат, защото гледаше встрани. Очите ѝ излъчваха нещо особено жизнерадостно и палаво, което действаше заразително. Карл се чудеше дали погледът на депутатката е подтикнал Ласе Йенсен да закачи тази снимка на видно място. Едва ли. Не щеш ли, Карл забеляза, че горният ръб на фотографията е надупчен на няколко места. Явно Ласе я бе свалил и окачвал безброй пъти. Карл махна четирите топлийки, прикрепящи снимката към таблото, и обърна фотографията. Написаното върху гърба ѝ не можеше да се окачества другояче, освен като дело на умопобъркан. Карл го прочете няколко пъти.

„Противните ти очи ще изскочат от орбитите. Глупавата ти усмивка ще се удави в кръв. Косата ти ще окапе, мислите ти ще станат на прах. Зъбите ти ще изгният. Ще те запомнят като онази, каквато винаги си била: уличница, пачавра, сатанинско изчадие, проклета убийца. Умри, както заслужаваш, Мереди Люнгор.“

Отдолу с големи печатни букви пишеше:

6/7 2002: 2 АТМОСФЕРИ
6/7 2003: 3 АТМОСФЕРИ
6/7 2004: 4 АТМОСФЕРИ
6/7 2005: 5 АТМОСФЕРИ
6/7 2006: 6 АТМОСФЕРИ
15/5 2007: 1 АТМОСФЕРА

Карл погледна през рамо. Изведнъж около него стените сякаш се стесниха. Хвана се за челото и напрегна ума си. Главата му щеше да се пръсне. Семейство Йенсен определено държаха Мереди някъде тук. Току-що бе прочел, че възнамеряват да я убият след пет седмици, на 15 май, но вероятно вече го бяха направили. Интуицията му подсказваше, че с появата си двамата с Асад са предизвикали убийците да действат преждевременно. Случило се е наблизко. Най-вероятно в някоя от съседните постройките.

„Ами сега? С кого да се посъветвам?“ — зачуди се Карл и разрови паметта си. Извади мобилния си телефон и набра номера на Курт Хенсен — бившия му колега, понастоящем депутат от Консервативната партия.

Докато чакаше сигнала за свободна линия, Карл нервно пристъпваше от крак на крак. Имаше чувството, че времето го гледа от страни и му се присмива. Точно секунда преди да се откаже, чу в слушалката неподражаемото покашляне на Курт Хенсен. Карл го предупреди да мълчи, да слуша внимателно и да мисли бързо. Да не задава въпроси, а само да отговаря.

— Какво ще стане, ако затвориш човек в барокамера и повишиш налягането до шест атмосфери, а после изведнъж я отвориш? — повтори Курт. — Откъде ти хрумна подобен въпрос? Говорим съвсем хипотетично, нали?

— Не ме разпитвай, Курт. Не познавам друг с водолазен сертификат. Каж ми какво ще стане, ако налягането се понижи рязко?

— Човекът ще умре.

— За колко време?

— Не знам, но картинката няма да е приятна.

— В смисъл?

— Вътрешностите се пръскат. Алвеолите се издуват и разкъсват белите дробове, азотът раздува костите и те пробиват вътрешните органи. Цялото тяло се разширява заради натрупания сгъстен въздух. Съсиреци, мозъчен удар, масивни кръвоизливи, дори...

— Кой може да помогне в такава ситуация? — прекъсна го Карл.

Курт Хенсен отново се прокашля.

— Това реален случай ли е, Карл?

— Боя се, че да.

— Обади се във Военноморската база „Холмен“. Разполагат с мобилна декомпресионна камера, модел „Дуоком“ от марката „Дрегер“. — Курт Хенсен му продиктува номера и се сбогуваха.

За десетина секунда Карл обясни ситуацията на дежурния в базата.

— Побързайте! Случаят е много спешен — пришпори ги Карл.

— Предупредете екипа да носи бормашина и други инструменти, защото не знам пред какви пречки ще се изправят. И съобщете в Управлението, че ми е нужно подкрепление.

— Ясно — увери го дежурният.

2007 година

Приближиха се до последната сграда с повишено внимание. Оглеждаха зорко района, все едно очакваха от мръсните кофи покрай зида да избухне бомба.

И тук се натъкнаха на катинар. Асад безпроблемно го счупи с желязото. Този вид дейност заслужаваше да се впише в длъжностната му характеристика.

В преддверието ги лъхна сладникава миризма — смесица от парфюма в спалнята на Ласе Йенсен и миризмата на престояло месо. Подобна миризма се разнася от клетките на животните в зоологическата градина в топъл цветен пролетен ден.

Контейнери с различни размери, изработени от неръждаема стомана, заемаха част от помещението. Върху някои от тях беше монтирана измервателна техника. Безкрайните рафтове по протежение на едната стена показваха, че някога Хенрик Йенсен се е надявал производството да се разшири. Е, реалността го бе опровергала.

Карл направи знак на Асад да се приближи до следващата врата и сложи показалец пред устните си. Помощникът му кимна, стисна конвулсивно желязото и се сви инстинктивно, за да намали размерите си на потенциална мишена.

Карл отвори вратата.

В стаята ги посрещна светлина. Лампи от армирано стъкло осветяваха коридор. От едната му страна се редяха врати към няколко кабинета без прозорци, а от другата — врата водеше към друг коридор. Карл посочи на Асад да огледа кабинетите, а самият той тръгна по тесния, дълъг коридор.

Обзе го неприятно усещане. Стените и подът бяха мръсни, покрити с гадости и изобщо не отговаряха на атмосферата, която основателят на фабриката Хенрик Йенсен вероятно е искал да създаде. Карл не си представяше нещо по-несъвместимо с обстановката от

инженери в бели престилки. В дъното на коридора внимателно откряна поредната врата, стискайки ножа в джоба си.

Включи осветлението. Беше се озовал в склад, пълен с маси на колелца, гипсови плоскости и бутилки с азот и кислород. Карл инстинктивно разшири ноздри. Миришеше на барут. Сякаш преди броени минути тук някой бе стрелял.

— Кабинетите са празни — съобщи Асад зад гърба му.

Карл кимна. Положението тук не се различаваше, но продължаваше да се натрапва злокобното усещане от мръсния коридор.

Сириецът прекрачи прага и се огледа.

— Той не е тук, Карл.

— Не търсим него.

— А кого? — намръщи се Асад.

— Шшшт. Чуваш ли?

— Кое?

— Вслушай се внимателно... Чува се леко свистене.

— Свистене ли?

Карл му направи знак да не говори и затвори очи. Звукът напомняше вентилатор или вода, течаща по тръби.

— Такъв звук издава само въздух, Карл. Все едно нещо се е спускало и изпуска въздух.

— Да, но откъде идва?

Карл се завъртя бавно. Струваше му се невъзможно да локализира източника на звука. В помещението с размери три метра и половина на пет-шест метра се създаваше впечатлението, че свистенето идва отвсякъде и отникъде. Вляво от Карл се намираха четири гипсови плочи, а пред тях — купчина плоскости. В дъното стоеше самотна наклонена плоча, подпряна на стената, а стената вдясно беше съвсем гола. Карл погледна към тавана. Между четири квадрата с дупки се виеха снопове кабели и медни тръби — идваха от коридора и се губеха над гипсовите плоскости.

Асад забеляза същото.

— Зад тези плоскости трябва да има нещо, Карл.

Карл кимна. Външна стена или нещо подобно.

Започнаха да отместват плоскостите една по една и да ги подреждат до отсрещната страна. Постепенно звукът се избистряше.

Накрая се оказа, че близо до тавана е закачена голяма кутия, от която се подаваха електрически ключове, измервателна апаратура и бутони. От едната страна на това контролно табло имаше сводеста врата, разделена на две секции, облицовани с метални плоскости, а от другата — два големи илюминатора с бронирани, млечнобели стъкла. Върху стъклата с монтажна лента бяха залепени проводници, свързани с щифтове, приличащи на детонатори. Под всеки илюминатор имаше монтирана камера за видеонаблюдение. И без да е гений, човек би се досетил с каква цел се използват камерите и защо са монтирани детонатори.

Под камерите Карл забеляза няколко малки черни куршума. Вдигна ги и установи, че са едри сачми. Опипа повърхността на опушеното стъкло и отстъпи крачка назад. По прозорците без съмнение бе стреляно. Все пак злосторниците Йенсен явно не притежаваха контрол над всичко в този комплекс.

Карл долепи ухо до стената. Свистенето идваше някъде оттам. Не от вратата, не и от прозорците. А някъде отзад. Значи звукът е много висок, за да премине през толкова солидна преграда.

— Налягането е малко над четири бара, Карл — разчете Асад показанията на манометъра.

Четири бара са пет атмосфери. Ясно. Налягането в барокамерата бе спаднало с една атмосфера.

— Асад, мисля, че Мереди Лунгор е вътре.

Партньорът му се вцепени и огледа сводестата метална врата.

— Наистина ли, Карл?

— Да.

— Налягането се понижава, Карл.

Виждаше се как стрелката се движи. Карл вдигна поглед към кълбото от кабели. Тънките проводници между детонаторите се полюшваха над пода с краища, увити в изолирбанд. Навярно братята Йенсен и майка им са възнамерявали да свържат към тях акумулатор или някакво взривно устройство. Дали са планирали да вдигнат цялата сграда във въздуха на 15 май, когато, според текста върху гърба на снимката на Мереди Лунгор, се канеха да свалят налягането до една атмосфера? Карл се оглеждаше трескаво в опит да прозре принципа на адската инсталация. Медните тръби водеха към барокамерата. Наброяваха около десет. Как да разбере кои понижават налягането и

кои го увеличават? Пререже ли произволна тръба, рискува да влоши състоянието на човека в камерата. Същото важеше и за жичките.

Карл се приближи до люка на шлюза и огледа релетата. Тук всичко беше написано черно на бяло и нямаше опасност да сбърка: главна врата отворена; главна врата затворена; външен люк отворен, външен люк затворен, вътрешен люк отворен, вътрешен люк затворен. Според показанията на релетата и двата люка стояха затворени. Карл нямаше никакво намерение да ги отваря.

— Според теб това за какво служи? — попита Асад, готов всеки момент да включи малък потенциометър.

Да можеше сега да викнат Харди! Той умееше да разгадава предназначението на всякакви копчета.

— Този ключ е поставен след всичко останало — разсъждаваше Асад. — Защо другите са от кафяв материал — той посочи четириъгълна кутия от бакелит, — а само този е пластмасов?

Асад действително имаше право. Личеше, че потенциометърът е по-нов от останалата апаратура.

— Според мен това копче или спира процеса, или няма никаква роля — предположи той.

Едва ли бе възможно да съществува по-мъглява хипотеза.

Карл си пое дълбок въздух. Беше подал сигнала във Военноморската база само преди десетина минути — време, твърде недостатъчно да пристигне помощ. Ако Мереди Люнгор наистина се намираше в камерата, наложително бе да пристъпят към по-драстични мерки.

— Завърти копчето — нареди Карл въпреки опасенията си.

В същия миг свистенето стана оглушително. Сърцето на Карл се качи в гърлото му. „Налягането пада“ — паникьоса се той.

После вдигна очи и си даде сметка, че четирите надупчени квадрата на тавана са високоговорители. Оттам се чуваше адски дразнещото свистене в камерата.

— Какво става? — извика Асад, запушвайки ушите си с длани.

И да отговори, как ще го чуе помощникът му?!

— Включихме интерком! — извика на свой ред Карл и обърна лице към отворите на тавана. — Там ли си, Мереди? — повтори той три-четири пъти и напрегна слух.

Ясно се чуваше звукът от въздух, минаващ през някакво стеснение. Същия съсък произвежда човек точно преди въздухът да премине през стиснатите му зъби. Свистенето не спираше. Карл погледна притеснено показанията на манометъра: 4,5 атмосфери. Налягането падаше бързо. Карл отново започна да вика Мереде по име с цяло гърло. Асад отпуши ушите си и се включи. Виковете на двамата мъже можеха да събудят и мъртвец. Карл се надяваше от цялата си душа, че до смърт още не се е стигнало.

Неочаквано от черната кутия под тавана се разнесе пукот и за миг всичко утихна.

„Кутията контролира спада на налягането“, съобрази Карл и се зачуди дали да не изтича в съседната стая да потърси стол или нещо друго, та да стъпи върху него, за да отвори кутията.

В този миг от говорителите се разнесоха стонове — такива стонове издават животни, притиснати в ъгъла, или хора в дълбока криза или скръб. Протяжни, жаловити стонове.

— Мереде, ти ли си? — извика Карл.

Ослушаха се. Чу се звук, който и двамата разтълкуваха като потвърждение.

Карл почувства парене в гърлото си. От пет години Мереде Люнгор стоеше затворена в тази ужасна, потискаща барокамера, а след малко я очакваше сигурна смърт. И Карл нямаше представа как да я спаси.

— Как да ти помогнем, Мереде? — извика той.

В същия миг от гипсовата плоскост пред далечната стена прогърмя изстрел. Веднага установи, че стрелят с двуцевка и плоскостта разпръсква сачмите из помещението. Усети туптене по тялото си, а после и топлината на рукналата кръв. В продължение на частица от секундата, но в съзнанието му по-дълга от вечност, той остана вцепенен, после се спусна към Асад. Ръката на сириецата кървеше, а изражението му отговаряше напълно на ситуацията. Двамата се хвърлиха върху пода. Гипсовата плоскост падна напред и откри стрелеца. Веднага го познаха. С изключение на бръчките, с които тежкият живот и изтерзаната му душа бяха белязали лицето му, Ласе Йенсен не се различаваше от младежа на онази снимка.

Той излезе от укритието си с димяща пушка и огледа с хладно равнодушие пораженията, нанесени от изстрелите му, все едно

оглеждаше щетите в наводнено мазе.

— Как стигнахте до мен? — попита той, докато вкарваше нови патрони в двуцевката.

Приблужи се до Карл и Асад. По лицето му ясно личеше готовност да стреля всеки момент.

— Достатъчно, Ласе — Карл се поизправи, за да не притиска тялото на Асад. — Ако спреш дотук, ще се отървеш с няколко години зад решетките, иначе ще лежиш до живот.

Мъжът се усмихна. Нищо чудно защо жените си падаха по него. Притежаваше външността на дявол в ангелски одежди.

— Значи не сте разбрали доста неща — установи той и насочи цевта право към слепоочието на Асад.

„Или ти така си мислиш“ — отвърна наум Карл и усети как ръката на сириецата се прокрадва към джоба на якето му.

— Повиках подкрепление. Колегите ми ще пристигнат след броени минути. Дай ми пушката, Ласе. Всичко свърши.

Ласе поклати глава. Не му повярва.

— Отговори ми или ще пръсна черепа на партньора ти. Как стигнахте до мен?

Предвид напрегнатата ситуация, в която се намираше, Ларс Хенсен изглеждаше доста спокоен. Истински психопат.

— Чрез Уфе — отвърна Карл.

— Чрез Уфе ли? — Изражението му се промени. Новината не се вписваше в света, на който Ласе сам се бе провъзгласил за едноличен владетел. — Глупости! Уфе Люнгор не знае нищо, а освен това и не говори. През последните дни следя всички вестници. Нищо не ви е казал. Лъжеш!

Карл усети как пръстите на Асад се вкопчват около дръжката на ножа. Майната им на всички правила и разрешителни! Дано съумееше да го използва.

От високоговорителите на тавана се чу шум. Жената в барокамерата се опитваше да им каже нещо.

— Уфе Люнгор те разпозна на една снимка — продължи Карл. — На нея сте заедно с Денис Кнюсен като момчета. Спомняш ли си за коя снимка става дума, Атомос?

Сякаш му зашлеви шамар. Прозвището събуди в съзнанието на Ласе Йенсен спомена за дългогодишно страдание. Тъглчетата на

устните му увиснаха.

— И това сте разбрали, значи. Е, в такъв случай не се налага да ви обяснявам защо ще последвате участта на Мереди.

— Няма да стане. Полицията ще пристигне всеки момент — възрази Карл и се наведе напред, та Асад да извади по-бързо ножа и да действа.

Само дано психопатът не ги изпревари и не натисне спусъка. Стреля ли Ласе с двете цеви едновременно, с Карл и Асад беше свършено.

Ласе пак се усмихна. Беше си възвърнал самообладанието. Запазената марка на психопата: не се трогвай от нищо.

— Ще успея, не се съмнявай.

Карл усети как ръката на Асад рязко издърпа ножа от джоба му. Последвалото щракване от отварянето на острието почти съвпадна със звука на пореца се плът, на разкъсващи се сухожилия и пронизани мускули. От крака на Ласе рухна кръв, а Асад сграбчи цевта на пушката и я насочи нагоре с окървавената си лява ръка. Ласе натисна инстинктивно спусъка и за няколко секунди грохотът оглуши Карл. Той видя как Ласе рухна назад, а Асад се хвърли върху него, вдигнал застрашително нож над лицето му.

— Недей! — извика Карл, макар да не чуваше какво излиза от устата му.

Опита се да се изправи, ала веднага почувства пораженията от огнестрелната рана в крака. Течеше му кръв. Притисна бедрото си и се надигна от пода.

Окървавен, Асад бе възседнал гръдния кош на Ласе и държеше ножа опрян в гръкляна му. Карл не чуваше почти нищо. По изражението на сириецата съдеше, че крещи, а Ласе го заплюва в лицето след всяко изречение.

Слухът постепенно се възвърна в едното му ухо. Релето над главите им отново бе започнало да изпомпва въздух от барокамерата. Този път свистенето се чуваше по-високо. Или слухът му го заблуждаваше?

— Как да спрем тази гадост? Как да затворим клапаните? Казвай! — реवेशе Асад, а Ласе продължаваше да храчи срещу него.

Чак сега Карл забеляза, че сириецът започна да притиска ножа по-силно към гърлото на Ласе.

— Прерязвал съм гърлата на много по-свестни хора от теб — предупреди той и го поряза. По шията на младия мъж потече кръв.

Карл се чудеше какво да мисли.

— И да знаех, пак нямаше да ти кажа — процеди Ласе, затиснат под тялото на Асад.

Карл огледа мястото, където помощникът му бе намушкарал пленника си с ножа. Кръвта от крака на Ласе не шуртеше толкова силно, както се очакваше, ако сириецът бе прерязал феморалната артерия на бедрото му. Раната обаче не изглеждаше никак безобидна.

Карл погледна манометъра. Налягането падаше бавно, но непрекъснато. Къде, за бога, се бавеше подкреплението? Ами ако диспечерът от Военноморската база бе пропуснал да уведоми Полицейското управление, както го беше помолил? Карл се опря на стената, извади мобилния си телефон и набра спешния номер на полицията. Надяваше се полицейските и медицинските екипи да пристигнат до няколко минути. Чакаше ги доста работа.

Не усети удара. Само видя как ръката му изпуска телефона. Рязко се обърна и видя как хилавият брат на Ласе заби парчето желязо, с което си бяха послужили, за да разбият катинарите, в слепоочието на Асад. Сириецът се строполи без вик.

Ханс пристъпи напред и смачка с крак мобилния телефон на Карл.

— Сериозно ли си ранен, момчето ми? — чу се зад гърба му.

Старицата влезе с количката. По лицето ѝ се изписа страдание, все едно бе понесла цялото земно нещастие на плещите си. Тя дори не погледна припадналия Асад. Виждаше единствено кръвта, процеждаща се от панталона на сина ѝ.

Ласе се изправи с усилие и изгледа свирепо Карл.

— Нищо работа, майко.

Извади носна кърпа, свали си колана и пристегна раната, подпомаган от брат си. Старицата ги заобиколи и погледна хищно манометъра.

— Гърчиш ли се, нещастна кучко? — кресна тя срещу стъклото.

Карл погледна Асад. Установи, че диша, макар и повърхностно. Вероятно щеше да оживее. Потърси ножа с поглед, надявайки се оръжието да е останало под тялото на сириец. Дали няма да го зърне, ако хилавият Ханс мръдне леко встрани?

Онзи обаче явно отгатна намеренията му и го изгледа с раздразнението на дете, което се бои, че ще му отмъкнат играчката или ще го ударят. В погледа на Ханс се четеше самотата на уязвимото дете, отритнато от коравосърдечните си връстници. Ханс вдигна желязото и се прицели в шията на Карл.

— Да го убия ли, Ласе? Ей сега ще му видя сметката.

— Нищо няма да правиш — изръмжа майка му и се приближи.

— Сядай, гадна кука такава! — заповяда Ласе и се изправи в цял ръст. — А ти, Ханс, донеси батерията. Ще взривим къщата. Само това ни остава. Побързай! След десет минути трябва да сме офейкали.

Зареди двуцевката и проследи как Карл се свлече по стената и седна с гръб към люка на шлюза.

Ласе дръпна монтажната лента от прозорците, освободи взривното вещество и с обиграно движение омота смъртоносната плетеница около врата на Карл като шал.

— Нищо няма да усетиш, затова не се бой. Но онази вътре няма да се отърве толкова леко. Така й се пада — отсече студено Ласе и придърпа газовите бутилки към барокамерата зад гърба на Карл.

Брат му се върна с батерията и с намотани проводници.

— Ще го направим другояче, Ханс. Ще изнесем батерията. Трябва само да ги свържеш ето така — Ласе му показва как да свърже експлозивите около врата на Карл към удължителите, а после и към батерията. — Остави проводниците по-дълги, когато ги отрежеш. Трябва да стигнат до двора.

Той се засмя и погледна Карл право в очите.

— Отвън ще включим проводниците към електричество, а експлозивите ще отнесат главата на този нещастник и едновременно ще гръмнат газовите бутилки.

— Ами ако той пререже кабелите? — попита брат му и посочи Карл.

— Той ли?! — Ласе се усмихна и дръпна батерията малко подалече от Карл. — Прав си. След малко ти давам правото да го цапардосаш по главата.

После гласът му се промени и той се обърна към Карл. От усмивката му нямаше и следа:

— Как стигна до мен? Не разбирам как си успял да намериш връзка между мен, Денис Кнюсен и Уфе Люнгор.

— Просто допусна твърде много грешки, глупако. Това е причината да те пипна!

С обезумял поглед Ласе се отдалечи навътре в помещението. Без съмнение щеше да застреля Карл след няколко минути. Да се прицели спокойно и да натисне спусъка. Сбогом, Карл. Няма как да го спреш. Сградата ще избухне. Да ти е ясно.

Без да показва никакъв страх, Карл наблюдаваше движенията на Ханс Йенсен. Хилавият младеж се суетеше с кабелите. Тъкмо ги развие, те пак се усукваха. В един момент Карл усети ранената ръка на Асад до прасеца си. Навярно помощникът му не бе чак толкова тежко ранен. Слаба утеха, защото след малко и двамата щяха да умрат.

Карл затвори очи и се опита да призове в съзнанието си значимите мигове от своя живот. След няколко секунди отново отвори очи. Чувстваше главата си празна. И тази утеха му беше отказана. Наистина ли за толкова години не бе преживявал нищо стойностно?

— Излез от стаята, майко — заповяда Ласе. — На двора се движи далеч от стените на къщата. Ние ще дойдем след минута. После изчезваме.

Тя кимна, погледна за последно към единия илюминатор и го заплю.

Минавайки покрай синовете си, старицата изгледа подигравателно Карл и проснатия Асад. Ако можеше да ги ритне, не би се поколебала да го направи. Те бяха ограбили живота ѝ, подобно на мнозина други преди тях. Намираще се в състояние на постоянно озлобление и омраза към околните и не позволяваше на никого да проникне под стъкления ѝ похлупак.

„Няма откъде да минеш, гадино“, помисли си Карл, гледайки неестествено протегнатия встрани крак на Асад. Когато старицата насочи количката си покрай него, той се надигна рязко с боен вик и с един скок препречи пътя ѝ към вратата. Двамата ѝ синове се обърнаха, Ласе вдигна двуцевката, но Асад, с кървящо слепоочие, мигом се скри зад количката, хвана се за кокалестото коляно на старицата и полетя в атака срещу двамата мъже с количката като таран. Настана адска какофония. Асад ревеше с цяло гърло, старицата пищеше, от барокамерата се носеше пронизително свистене, мъжете надаваха предупредителни викове. А когато количката се удари в Ласе и Ханс, шумът стана невъобразим.

Количката се преобърна и старицата падна с вирнати крака, Асад се хвърли напред към пушката, която Ласе се опита да насочи срещу него. Отскубна оръжието от ръцете му и го удари в гръкляна. Ханс нададе отчаян вик. Само след секунди всичко приключи.

Асад се отдръпна, без да изпуска двуцевката, избута инвалидната количка настрани, накара задъхващия се Ласе да се изправи и го изгледа кръвнишки:

— Казвай как да спрем тази отвратителна машина!

Карл също се изправи. Малко по-нататък, до стената, лъсна острието на ножа. Той размота кабелите и детонаторите и ги свали от врата си. После отиде да вземе ножа. Междувременно хилавият Ханс се мъчеше да помогне на майка си.

— Казвай! — изрева Карл и опря ножа до бузата на Ласе Йенсен.

И двамата прочетоха в очите му, че съзнанието му е обсебено от една-единствена цел: Мереди Люнгор да умре в барокамерата самотно, бавно и мъчително. А после беше готов да изтърпи наказанието си. Изобщо не му пукаше.

— Предлагам да ги взривим, Карл — Асад присви очи. — Мереди Люнгор и без това е пътничка. Вече не можем да я спасим. — Той посочи манометъра. Стрелката падаше под четири атмосфери. — Нека умрат, както искаха да убият нас. Тъкмо ще направим услуга на Мереди.

Карл го погледна внимателно. В разгорещените очи на помощника си долови пламъчето на спотаена омраза, която не биваше да се разгаря.

— Не можем да го направим, Асад.

— Напротив. Можем, Карл.

Сириецът се пресегна и бавно издърпа проводниците и детонаторите от ръката му. После ги омота около врата на Ласе.

Ласе потърси с поглед умоляващите очи на майка си и брат си, който трепереше зад инвалидната количка. Асад смигна недвусмислено на Карл. Сириецът блъфираше, за да принуди Ласе да им разкрие откъде да затворят клапаните. Младият мъж нямаше да се бори за собствения си живот, но ценеше живота на близките си. Асад бе преценил ситуацията съвсем правилно.

Карл повдигна ръцете на Ласе и свърза краищата на проводниците, увити в изолирбанд, с удължителите — точно както бе

обяснил преди малко самият Ласе на брат си.

— Седнете в ъгъла — нареди Карл на старицата и на по-малкия й син. — Вдигни майка си и я сложи на коленете си, Ханс.

Младежът го изгледа страхливо, вдигна майка си като перце и седна с гръб към стената.

— Ако не ни кажеш как да изключим проклетата апаратура, вие тримата и Мереди Люнгор ще литнете във въздуха — заплаши Карл, докато усукваше единия удължител около полюса на батерията.

Ласе откъсна очи от майка си и погледна Карл с изпепеляваща омраза.

— Не знам как се изключва — отвърна спокойно той. — Ще разбера, ако прочета ръководството, но е твърде късно.

— Лъжеш! Не ни баламосвай! — изрева Карл.

Асад се чудеше дали да не удари Ласе.

— Както обичаш — сви рамене Ласе и погледна Асад с усмивка.

Карл разбра, че Ласе не лъже. Държеше се хладнокръвно, но определено казваше истината. След толкова години в полицията се бе научил да разпознава лъжците. Уви, Ласе не знаеше как да спре апаратурата.

— Добре ли си, Асад? — попита Карл и сложи ръка върху цевта на пушката точно преди сириецът да осъществи намерението си и да цапардоса Ласе с приклада.

Асад кимна с ярост в погледа. Раната в ръката не беше сериозна, травмата на главата — вероятно също. Той не се даваше току-така. Карл внимателно издърпа двуцевката от ръката му:

— Аз ще я взема, Асад, а ти изтичай да вземеш ръководството. Нали го видя преди малко? Аз нямам сили да бягам. Написано на ръка ръководство в най-вътрешната стая. Намира се в най-задната купчина книжа. Най-отгоре, ако не ме лъже паметта. Вземи го и се върни веднага!

Щом Асад излезе, по лицето на Ласе се изписа усмивка. Карл опря цевта под брадичката му. Подобно на гладиатор младият мъж изучаваше силата на противниците си, за да си избере най-подходящия съперник. Явно смяташе Карл за по-удобен противник от Асад. Е, лъжеше се.

Ласе тръгна заднишком към вратата.

— Няма да посмееш да ме застреляш, за разлика от приятеля ти. Махам се, а ти няма да имаш куража да ме спреш!

— Ще я видим тази работа!

Карл пристъпи напред и го стисна за врата. Мръднеше ли, щеше да го удари с цевта по лицето. В далечината се чува полицейски сирени.

— Бягай! — кресна Ханс, изправи се и ритна количката към Карл.

В същия миг Ласе хукна навън. Карл нямаше сили да го последва. Беше пострадал по-тежко от него. Кракът не го слушаше.

Насочи пушката срещу старицата и Ханс и се отдръпна, та количката да се удари в стената.

— Виж! — извика хилавият, посочвайки дългия кабел, който брат му теглеше след себе си.

Всички в помещението видяха как кабелът се плъзга по пода, докато Ласе напразно се опитва да свали взривното вещество, омотано около шията му, тичайки по коридора. Видяха как кабелът все повече се скъсява, накрая преобърна батерията и я повлече със себе си към вратата. А когато батерията стигна до ъгъла и се заби в рамката на вратата, свободният проводник се плъзна под нея и се допря до другия полюс.

Усетиха експлозията като лек трус и глух грохот в далечината.

Легнала по гръб върху пода, Мереди слушаше съскането и се опитваше да застане така, че да притиска и двете си китки.

По едно време усети сърбеж по кожата си, но нищо повече. За миг я осени радостно предчувствие за приближаващо чудо и тя започна да крещи към дюзите на тавана, че няма да я убият. Ала когато първата ѝ пломба се разклати, Мереди осъзна, че чудото няма да я споходи. Главоболието, болките в ставите и натискът във вътрешните ѝ органи се усилиха неимоверно. Идеше ѝ да пусне китките си и да остави кръвта да тече свободно, но изведнъж установи, че не може да движи ръцете си.

„Трябва да се обърна“, помисли си тя и мозъкът ѝ даде команда на тялото да се наклони, но в мускулите ѝ не бе останала сила. Пред

очите ѝ се спусна мъгла и ѝ се доповръща. Гаденето почти я задушаваше.

Застинала в тази принудителна поза, Мереде усещаше как конвулсиите се засилват. Първо в седалищните, после в коремните мускули, а накрая стигнаха и до гръдния кош.

„Става прекалено бавно“, изкрещя вътрешният ѝ глас, докато тя се опитваше да отдръпне пръсти от раните върху китките си.

След още няколко минути Мереде се унесе. Вече не съумяваше да съсредоточава мислите си върху Уфе. Пред очите ѝ се завихриха цветни петна, искри, въртящи се форми.

Първите ѝ пломби се откъртиха и тя започна да вие от болка. Стоновете ѝ изчерпиха и малкото ѝ останали сили. Но тя изобщо не чуваше гласа си. Съскането от дюзите заглушаваше всичко.

Внезапно изпускането на въздуха спря и съскането изчезна. За миг Мереде си въобрази, че спасението идва. Чу гласове отвън. Викаха я по име и тя престана да вие. Непознат глас я попита дали е Мереде. Всичко в нея крещеше: „Да, аз съм!“. Навярно бе успяла да го извика. После гласовете заговориха за Уфе, все едно е съвсем обикновено момче. Тя също произнесе името му, но от нейните уста прозвуча неестествено. Неочаквано проехтя изстрел и гласът на Ласе прекърши последните ѝ надежди. Тя си пое бавно въздух и усети как пръстите ѝ престанаха да притискат артериите ѝ. Не знаеше дали кървенето продължава. Не усещаше нито болка, нито облекчение.

От тавана отново се чу свистене.

Когато подът под нея се разтресе, я обляха едновременно топли и студени вълни. За миг се сети за Бог и прошепна името Му наум. В главата ѝ нещо проблесна. После я разтърси силен грохот и я заслепи обилна светлина.

И Мереде се отказа да се бори повече.

ЕПИЛОГ

2007 година

Събитието намери широк отзвук в медиите. Въпреки трагичния изход журналистите определиха разследването и разбулването на мистерията „Люнгор“ като успех. Пив Вестергор от партия „Дания“ цъфтеше от задоволство и не пропускаше случай да обяви на всеослушание, че заслугата за създаването на Специален отдел „Q“ е именно нейна, като същевременно нападаше всички, които не споделят възгледите ѝ за обществото. Това беше само една от причините за депресията, обзела Карл.

Три пъти ходи в болницата, докато извадят всички сачми от крака му, после си записа час при Мона Ибсен и го отмени. Толкова.

Двамата с Асад пак се върнаха към ежедневието си в подземие. На таблото за съобщения окачиха две найлонови пликчета със сачми. Двайсет пет от тялото на Карл и дванайсет от тялото на Асад. В чекмеджето на бюрото пък лежеше автоматичен нож с десетсантиметрово острие. С времето навярно щяха да се решат да изхвърлят всички тези „спомени“.

С Асад се подкрепяха взаимно. Карл му позволяваше да идва на работа и да си тръгва, когато пожелае, а сириецът внасяше безгрижно настроение в офиса. След триседмична летаргия, гарнирана с цигари, кафе, приготвено от Асад, и дискретна фонова музика, Карл протегна ръка към купчината документи в ъгъла на бюрото и ги прехвърли.

Беше се натрупала доста работа.

— Следобед ще ходиш ли в парка, Карл? — попита Асад от вратата.

Карл го изгледа с тъпо недоумение.

— Нали днес е Първи май? Ще има хора, празненства...

— Сигурно по-късно, Асад. Но ти, ако искаш, отивай още сега.

Карл си погледна часовника: 12:00. Навремето повечето служители работеха само до обяд в петък.

— Не си падам по навалици, Карл — поклати глава сириецът.

Карл кимна. Нека Асад сам прецени.

— Утре ще прегледаме тази купчина — той я шляпна с длан. — Става ли, Асад?

Сириецът се усмихна широко. Около очите му се образува мрежа от фини бръчици и лепенката на слепоочието му едва не падна.

— Както кажеш, Карл!

Телефонът звънна. Лис му съобщи обичайното: началникът на Отдел „Убийства“ го чакаше в кабинета си.

Карл отвори най-долното чекмедже и издърпа тънък прозрачен джоб за документи. Интуицията му подсказваше, че този път наистина ще го използва.

— Как се чувстваш, Карл?

За трети път в рамките на една седмица Маркус Якобсен имаше възможност да чуе отговора на този въпрос.

Карл сви рамене.

— По кой случай работиш в момента?

Карл отново сви рамене.

Началникът си свали очилата и ги остави върху купчината разхвърляни книжа пред себе си.

— Днес прокурорът е подписал споразумение с адвокатите на Ула Йенсен и сина ѝ.

— И?

— Осем години за майката и три за сина.

Карл кимна. Точно според очакванията.

— Ула Йенсен най-вероятно ще излежи присъдата си в психиатрична клиника.

Карл отново кимна. Синът ѝ навярно щеше да я последва съвсем скоро. Клетият Ханс бе прекарал целия си живот в своеобразен плен, а му предстоеше да го тикнат и зад решетките.

— Нещо ново за Мерееде Люнгор? — Маркус Якобсен наведе глава.

— Все още я държат в изкуствена кома, но не очакват подобрене. Масивните кръвоизливи вероятно са причинили трайно мозъчно увреждане.

Маркус Якобсен кимна.

— С водолазите от Военноморската база „Холмен“ дадохте всичко от себе си.

После побутна към Карл едно списание. На корицата думата „водолазно дело“ бе изписана на норвежки.

— Точно така — кимна началникът в отговор на въпросителното изражение на Карл. — Списанието е норвежко. Отвори на четвърта страница.

Карл го послуша и огледа снимките. Стара фотография на Мереди Люнгор, снимка на херметическата капсула, която водолазният екип бе прикрепил към люка на шлюза, за да извадят Мереди от барокамерата и да я пренесат до мобилната декомпресионна камера. В кратък материал под снимката авторът на статията обясняваше ролята на водолазния екип, подготовката на преносимата капсула, свързването с декомпресионната камера и необходимостта спасителите първо да увеличат налягането в камерата, за да спрат кръвотечението от китките на жертвата. В изданието публикуваха и чертеж на сградата и напречен разрез на декомпресионната камера, докато водолазът от спасителния екип подава кислород на пострадалата и ѝ оказва първа помощ, както и фотографии на лекарите пред огромната камера в Кралската болница и на главен сержант Микаел Овергор, главен асистент по пренасянето на жената, страдаща от остра кесонова болест. Накрая поместваха и снимка на Карл и Асад на път към линейките.

„Историческа съвместна акция между водолазния екип на Военноморската база и новосъздаден отдел в полицията сложи край на най-скандалното изчезване от десетилетия насам“, гласеше гръмкото заглавие.

— Полицейското управление в Осло се свърза с нас — съобщи с усмивка началникът. — Искат да узнаят повече за работата ти, Карл. Догодина ще изпратят делегация. Моля те да ги посрещнеш подобаващо.

Карл усети как угълчетата на устните му увисват.

— Нямам време за такива работи — възпротиви се той. Само това оставаше: разни норвежци да му се пречат из краката! — Не забравяй все пак, че в отдела сме само двама души. Впрочем на каква сума възлиза бюджетът ни, шефе?

Маркус Якобсен избегна въпроса с умел финт:

— Сега, след като се възстанови и се върна на работа, можеш най-после да подпишеш това, Карл.

Подаде му онази идиотска декларация за участие в така наречените „курсове за придобиване на по-висока квалификация“.

Карл изобщо не посегна към бланката.

— Не искам, шефе.

— Длъжен си, Карл. Защо не искаш?

„Вероятно в момента и двамата копнеем за цигара“, предположи мислено Карл.

— Причините са много. Да вземем, например, реформата за социално обезпечаване. Предстои да се приеме закон за пенсиониране при навършени минимум седемдесет години, в зависимост от заеманата позиция. Нямам никакво желание да се превръщам в полицай с треперещи от старост устни, нито да свърша като обикновен писар. Не искам в Отдела ми да постъпват много хора, не искам да чета лекции, не искам да ходя по изпити, чувствам се вече стар. Не искам да си правя нови визитки, нито да ме повишават пак. Това са основните ми съображения, шефе.

Началникът изглеждаше изморен.

— Спомена промени, които са в сферата на вероятното, Карл, но още не са реалност. Ако възнамеряваш да си останеш шеф на Специален отдел „Q“, ще се наложи да посещаваш тези курсове.

— Не, Маркус — поклати глава Карл. — Вече нямам сили да уча. Достатъчно ми е, че изпитвам доведения си син по математика. Йеспер е безнадежден случай. Отделът ще се ръководи от заместник-криминален комисар и точка по въпроса.

Карл вдигна прозрачния джоб и го размаха във въздуха.

— Какво е това, Маркус? — Той извади листа.

— Бюджетът, който Фолкетингът отпусна на новосъздадения Отдел „Q“.

От другата страна на бюрото се чу въздишка. Карл посочи върху документа. Пет милиона крони, пишеше най-долу.

— Доколкото разбирам, средствата, реално отпуснани на отдела ми, са с четири милиона по-малко от заложените в бюджета. Или бъркам?

— Какво целиш, Карл? — попита видимо раздразнен Маркус Якобсен и потърка челото си.

— Искам да забравя за този документ, а ти — за онзи курс.

Цветът на лицето на Маркус Якобсен се промени рязко.

— Това се нарича изнудване, Карл — изрече той с овладян глас.

— В тази сграда не толерираме подобни прийоми.

— Именно, шефе.

Карл извади запалката от джоба си и доближи пламъка до листа с бюджета. Пламъците започнаха да превземат цифрите една по една.

Той изтупа пепелта върху една рекламна брошура за канцеларски столове и подаде запалката на Маркус.

Когато слезе в подземиято, Асад, застанал на колене върху килимчето си, се бе отнесъл надалеч. Карл му остави бележка пред вратата: „Ще се видим утре.“

На път към Хорнбек се размисли какво да каже на Харди за разследването на случая „Амар“. Чудеше се дали изобщо да отваря темата. През последните седмици другарят му не се чувстваше никак добре. Затрудняваше се да говори заради понижено слюноотделяне. Лекарите уверяваха, че неразположението е временно. Отчаянието на Харди обаче бе започнало да става необратимо. Затова го преместиха в по-хубава стая, където го бяха оставили да лежи на ребро, и той вероятно не виждаше дългите редици кораби в протока Йоресунд. Само преди година двамата с Карл седяха в ресторант в увеселителния парк „Бакен“ и енергично унищожаваха огромни порции свинско печено с магданозен сос, докато Карл си изливаше душата след раздялата с Вига. А сега той седеше до приятеля си, прикован завинаги към леглото, и сърце не му даваше да му се оплаче от каквото и да било.

— Наложил се колегите от Сорьо да пуснат мъжа в карираната риза, Харди — съобщи Карл без никакви заобикалки.

— Кого? — попита дрезгаво Харди и помръдна глава само на милиметър.

— Има алиби, но всички са сигурни, че той е стрелял по мен, теб и Анкер и е извършил двойното убийство в Сорьо. Въпреки това се наложи да го освободят. Ужасно ми е неприятно да ти го съобщя, Харди.

— Не ми пука — Харди се задави.

Карл намокри една салфетка на чешмата.

— Каква полза, дори да го осъдят? — попита Харди със залепнала в ъглите на устата му слюнка.

— Ще го пипнем, него и съучастниците му — обеща Карл и избърса устните и брадичката му. — Скоро ще се намеся в разследването. Тези изроди няма да се измъкнат току-така.

— Приятно прекарване! — пожела му Харди и преглътна, все едно искаше да каже още нещо. — Вдовицата на Анкер дойде да ме види вчера. Беше ужасно, Карл.

Карл си спомни огорченото лице на Елисабет Хьойер. След смъртта на Анкер той не бе разменил и дума с нея. Дори на погребението тя старателно го избягваше. От секундата, когато ѝ съобщиха за гибелта на съпруга ѝ, Елисабет Хьойер обвини за всичко Карл.

— Спомена ли нещо за мен?

Харди не отговори. Мълча продължително, като премигваше с очи, все едно корабите в далечината го бяха отвели в морето.

— Още ли не искаш да ми помогнеш да умра, Карл? — попита най-сетне той.

— Де да можех, Харди — Карл го погали по бузата. — Но не мога.

— Поне ми помогни да се прибера вкъщи, моля те. Не издържам да стоя повече тук.

— Какво мисли жена ти, Харди?

— Тя още не знае, Карл. Току-що го реших.

Карл си представи Мина Хенингсен. С Харди бяха заедно от съвсем млади. Синът им се бе преместил в самостоятелно жилище, а Мина още изглеждаше младолика. Навярно бе решила да започне живота си отначало.

— Отбий се у нас и поговори с нея, Карл. Ще ми направиш огромна услуга.

Карл впери поглед в корабите.

Реалността щеше да опровергае мнението на Харди.

Само след малко опасенията на Карл се потвърдиха.

Вратата отвори Мина Хенингсен. Посрещна го весела компания, която определено не споделяше настроенятията на съпруга ѝ. Шест жени в пъстри дрехи, модни шапки и купонджийски планове за остатъка от деня.

— Днес е Първи май, Карл. Ние в клуба така празнуваме всяка година. Забравил ли си?

Карл кимна на две-три жени и Мина го повлече към кухнята. Бързо ѝ обясни как стоят нещата и след десетина минути се озова на улицата. Тя хвана ръката му и се оплака колко ѝ е тежко и колко ѝ липсва предишният ѝ живот. После отпусна глава на рамото му и си поплака, докато се мъчеше да обясни защо няма сили да се грижи за Харди.

Накрая избърса очите си и го попита с предпазлива усмивка защо не се отбие при нея някоя вечер. Имала нужда да поговори с някого. Подтекстът на думите ѝ прозираше съвсем ясно.

Излязъл на крайбрежния булевард, Карл попиваше глъчката от парка. Празникът бе започнал. Хората явно се бяха събудили.

Поколеба се дали да не пийне една бира в името на доброто старо време, но се отказа и се качи в колата.

„Ако не бях толкова хлътнал по Мона Ибсен, тази тъпа психоложка, и ако Мина не беше омъжена за парализирания ми приятел Харди, вероятно щях да приема поканата ѝ“, помисли си той, когато телефонът му звънна. Гласът на Асад звучеше задъхано.

— Чакай, чакай, Асад, говори малко по-бавно... Още ли си в Управлението? Какво е станало?

— От болницата се обадили на началника. Току-що Лис ми предаде, че са събудили Мереди Люнгор.

— Кога? — Всичко пред очите на Карл се разми.

— Днес преди обяд. Помислих си, че те интересува.

Карл благодари, затвори и се вторачи в светлозелените, потрепващи клони на дърветата. Трябваше да се зарадва, но не можеше. Какво като са я събудили? Съществуваше голям риск Мереди Люнгор да остане неподвижна до края на живота си. На този свят нищо не е просто. Дори пролетта си отива бързо. Ето това правеше появата ѝ всяка година толкова болезнена.

„Съвсем скоро ще започне да се стъмва по-рано и по-рано“, помисли си Карл. Ненавиждаше черногледството си!

Погледна към парка и противната сива сграда на болницата, извисяваща се над околността.

За втори път днес постави картончето за паркинг на предното си стъкло и се отправи към парка и болницата. „Да възродим Дания“,

гласеше мотото на майския празник. Хората седяха на тревата и пиеха бира, а от големия екран Юте Андерсен произнасяше прощалната си реч. Думите му отекваха чак до ложата на Свободните зидари.

Карл се почувства малко по-добре. Като млади с приятелите му идваха тук по тениски. Краката им приличаха на кокили. Оттогава мастната им тъкан се бе увеличила двайсеткратно. Сега на протестни демонстрации излизаха доволни хора. Правителството им беше дало опиум: евтини цигари, евтин алкохол и така нататък. Ако тези граждани на поляната проявяваха несъгласие с правителството, проблемът бе само временен. Средната продължителност на живота намаляваше бързо. Скоро нямаше да останат хора, които да се оплакват от излъчването на тренировъчни програми по Датското радио.

Ситуацията се намираше под контрол.

Журналистите вече го чакаха на етажа. Карл слезе от асансьора и те мигом се спуснаха към него; започнаха да се надпреварват кой пръв ще му зададе въпрос.

— Карл Мьорк! — извика един от застаналите по-напред. — Знаете ли колко тежки са мозъчните увреждания на Мереди Люнгор?

— Идвали ли сте на свиждане и по-рано?

— Ей, Мьорк! Според вас как се справихте със случая? Гордеете ли се с постигнатото? — попита друг.

Карл се обърна по посока на гласа и се взря в зачервените свински очи на Пеле Хютесте. Другите репортери изгледаха мъжа, все едно е срам за професията им.

Бяха прави.

Карл отговори на два-три въпроса. Усети познатата тежест в гърдите. Никой не го попита защо е дошъл. Самият той не знаеше. Вероятно бе очаквал повече посетители, но освен старшата сестра от „Елю“, седнала до Уфе, нямаше други познати лица. Мереди Люнгор помагаше на вестниците да вдигнат тиража си, но като човек беше поредният пациент. В продължение на две седмици я лекуваха в декомпресионна камера. После престоя седмица в травматологията, преместиха я в реанимацията на отделението по неврохирургия и сега се намираше в неврологичното отделение. Медицинската сестра от

отделението поясни, че решението да събудят Мереди било експериментално. Призна, че знае кой е Карл: човекът, открил Мереди Люнгор. Иначе щяла да го изгони на секундата.

Той тръгна бавно към двете фигури, които пиеха вода от пластмасови чаши. Уфе стискаше своята с две ръце.

Карл кимна на сестрата от „Елю“, без да очаква реакция, но тя стана и му подаде ръка. Изглеждаше развълнувана. После пак седна и се вторачи към вратата на болничната стая. Сложи длан върху лакътя на Уфе.

От стаята непрекъснато влизаха и излизаха лекари. След час една сестра ги попита искат ли кафе. Карл не бързаше за никъде. Тази вечер Мортен пак организираше барбекю, но това отдавна не беше нещо ново.

Отпи от кафето, докато наблюдаваше профила на Уфе. Братът на Мереди гледаше неотклонно вратата на болничната стая. Дори когато сестрите минаваха и препречваха гледката, той изчакваше и пак приковаваше очи във вратата.

Карл улови погледа на сестрата от „Елю“ и с мимика я попита какво е състоянието на Уфе Люнгор. В отговор тя се усмихна и поклати неопределено глава: все същото, искаше да каже.

След няколко минути изпитото кафе подейства и Карл отиде до тоалетната. Когато се върна, завари столовете в коридора празни.

Приближи се до вратата и я откряна.

Вътре цареше пълна тишина. Уфе седеше в края на леглото, а придружителката му бе сложила ръка върху рамото му. Болничната сестра записваше показанията на апаратурата.

Чаршафът, покриващ цялото тяло до брадичката, и превръзките около главата не откриваха почти нищо от Мереди Люнгор. Тя изглеждаше спокойна, с леко разтворени устни и леко потрепващи клепачи. Хематомите върху лицето ѝ се бяха разнесли, но цялостното впечатление от външния ѝ вид беше плашещо. Някога жизнената, здрава млада жена сега изглеждаше болнава, уязвима, със снежнобяла кожа с дебелината на папирус и дълбоки черни сенки под очите.

— Приближете се до нея — подкани ги сестрата и прибора химикалката в джоба си. — Сега ще я събудя. Не очаквайте непременно да реагира. Причината за липса на реакция може да не е само мозъчно увреждане и периодът, прекаран в кома, а нещо друго. Тя

все още не вижда добре, кръвоизливите са нанесли поражения на двигателната ѝ система, а вероятно и на мозъка ѝ. Но се надяваме да има добри изгледи да се възстанови, а дори и да се движи самостоятелно. Въпросът е доколко ще е в състояние да общува. Хематомите ще се разнесат, но не знаем със сигурност какво са причинили. Не е изключено да е получила тежка форма на афазия и да е изгубила завинаги способността си да говори. Засега остава да вярваме, че мозъчните функции не са сериозно засегнати.

Приближи се до пациентката и оправи нещо в системата.

— Готово! След малко очаквам да дойде в съзнание. Ако има нещо, дръпнете този шнур.

И излезе, потраквайки със сабото си.

Тримата се вторачиха мълчаливо в Мереди. Уфе изглеждаше напълно безизразен, а устните на придружителката му се бяха свили в скръбна гримаса. Навярно за всички щеше да е по-добре, ако изобщо не бяха викали Карл да присъства. След около минута Мереди отвори очи съвсем бавно, явно заради светлината. Бялото в очите ѝ беше набраздено с тъмночервени ивици и въпреки това Карл притаи дъх, виждайки я будна. Тя премига няколко пъти, все едно се опитваше да фокусира стаята, но не успя. Пак затвори очи.

— Ела, Уфе — подкани го сестрата от „Елю“. — Седни за малко при сестра си.

Уфе я разбра и приседна на ръба на леглото. Приближи се до лицето на сестра си — толкова близо, че космите на челото му потрепнаха от дъха ѝ.

Поседя така известно време, после повдигна крайчето на чаршафа и хвана ръката ѝ. Погледът му мълчаливо обхождаше лицето ѝ. Карл пристъпи напред и застана до придружителката му.

Гледката на безмълвния Уфе, стиснал ръката на сестра си и отпуснал лице до бузата ѝ, го разнежи. Приличаше на изгубено пале, което след дълго търсене е открило топлината и сигурността на събратята си.

После Уфе се поотдръпна, огледа внимателно сестра си и я целуна по бузата.

Карл забеляза как тялото ѝ потрепна под чаршафа. Електрокардиографът регистрира ускорен сърдечен ритъм. Карл погледна и показанията на другия апарат. Да, и пулсът се увеличи. От

гърдите ѝ се откъсна дълбока въздишка и тя отвори очи. Този път лицето на Уфе я предпази от светлината. Мереди отвори очи и първо видя усмивката на брат си.

Карл усети, че Уфе наблюдава с широко отворени очи как Мереди постепенно идва на себе си. Устните ѝ се разтвориха и потрепериха. Между сестрата и брата съществуваше някаква преграда, която още не позволяваше да установят контакт. Лицето на младия мъж потъмня, все едно бе притаил дъх. После той започна да се клати напред-назад. От гърлото му се изтръгнаха стонове. Отвори уста с объркан вид, присви очи и пусна ръката на сестра си. Вдигна длани към шията си. Звуците отказваха да излязат, но думите явно съществуваха в главата му. Той издиша поетия въздух и се отпусна, сякаш всеки момент ще рухне върху стола, без да е осъществил намерението си. После обаче от гърлото му отново се откърти някакво мучене.

— Ммммммммм...

Изтощен, си пое тежко въздух.

— Мммммме — опита пак Уфе.

Мереди вече гледаше съсредоточено брат си. Без съмнение знаеше кой стои пред нея. Очите ѝ блестяха. Карл се задъхваше от вълнение, а сестрата до него бе затиснала устата си с две ръце.

— Ммммммереди — успя най-сетне Уфе след огромно усилие и се шокира от звуковия порой, излязъл от устата му.

Пое си трескаво въздух и долната му челюст се отпусна. Жената до Карл се разхълца и потърси с ръка рамото му.

Уфе отново хвана ръката на сестра си. Стисна я, целуна я и се разтрепери като излязъл от дупка в леда.

Неочаквано Мереди отметна глава назад с широко отворени очи. Тялото ѝ се стегна, пръстите на свободната ѝ ръка се впиха в дланта като в гърч. Дори Уфе разгълкува позата като предвещаваща нещастие, а придружителката му тутакси дръпна шнура.

От гърдите на Мереди се откъсна дълбок стон и тялото ѝ се отпусна. Погледът ѝ се преплете с погледа на брат ѝ. После тя издаде глух звук, какъвто се чува, когато дъхнеш върху студено стъкло. Усмихна се. Сякаш звукът от гърдите ѝ събуди жизнеността ѝ. Вратата на болничната стая се отвори и вътре се втурнаха млад лекар и медицинска сестра. Спряха рязко пред леглото и погледнаха

спокойната Мереди. Провериха показанията на медицинската апаратура и не откриха нищо тревожно. Обърнаха се към Карл и придружителката на Уфе. Тъкмо да ги попитат защо са ги повикали, от устата на Мереди се чу тих звук. Уфе долепи ухо до устните ѝ.

— Благодаря, Уфе — промълви тя, така че да я чуят всички в стаята, и погледна Карл.

Той усети как тежестта в гърдите му постепенно отслабва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.